

Tiểu Mỹ Nhân

Contents

Tiểu Mỹ Nhân	2
1. Chương 1: Nha Hoàn Xấu Xí	2
2. Chương 2: Tình Tâm Được	6
3. Chương 3: Dưỡng Thần Điện	9
4. Chương 4: Thị Uy	13
5. Chương 5: Yến Tiệc (thượng)	16
6. Chương 6: Yến Tiệc (trung)	18
7. Chương 7: Yến Tiệc (hạ)	22
8. Chương 8: Hiến Vũ	24
9. Chương 9: Nha Hoàn Thiếp Thân	27
10. Chương 10: Chính Thức Dây Dưa	31
11. Chương 11: Thân Thế Bất Ngờ	34
12. Chương 12: “ta Muốn Có Nàng!”	37
13. Chương 13: Cái Này Gọi Là Khác Biệt Về Đẳng Cấp	40
14. Chương 14: Hội Đèn Lồng Gặp Mặt	43
15. Chương 15: Mộ Dung Phục	47
16. Chương 16: Trúng Độc	50
17. Chương 17: Giải Độc (thượng)	53
18. Chương 18: Giải Độc (hạ)	56
19. Chương 19: Hắc Y Mỹ Nam	61
20. Chương 20: Thiên Sơn Đồ	65
21. Chương 21: Đại Hội Võ Lâm	68
22. Chương 22: Đồng Sàng	72
23. Chương 23: Tam Cô Nương	77
24. Chương 24: Mặc Dung Sơn Trang	80
25. Chương 25: Tâm Sự Của Nàng	84
26. Chương 26: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân	87
27. Chương 27: Xích - Hàn Kiếm	91
28. Chương 28: Náo Loạn Đại Hội Võ Lâm (thượng)	94
29. Chương 29: Náo Loạn Đại Hội Võ Lâm (hạ)	97
30. Chương 30: Thi Triển Y Kỹ	100
31. Chương 31: Bị Tập Kích	103
32. Chương 32: Điên Cuồng	107
33. Chương 33: Thái Hậu Ngã Bệnh (thượng)	112
34. Chương 34: Thái Hậu Ngã Bệnh (hạ)	115
35. Chương 35: Nữ Ngự Y (thượng)	119
36. Chương 36: Nữ Ngự Y (hạ)	122
37. Chương 37: Triều Dung Công Chúa - Nam Cung Tổ Linh	126
38. Chương 38: Âm Dạ Tinh (thượng)	129
39. Chương 39: Âm Dạ Tinh (hạ)	132
40. Chương 40: Điệp Tàn Mang Thai	135
41. Chương 41: Triệu Nhạc Công Chúa	138

Tiểu Mỹ Nhân

Giới thiệu

Truyện kể về những nhân vật chính : Lương Uyển Nhu. Xuất thân là con nhà đông y. Được xem là m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-my-nhan>

1. Chương 1: Nha Hoàn Xấu Xí

Đã đặt chân đến trường đại học Bắc Kinh không ai là không biết đến Lương Uyển Nhu, sinh viên năm hai, khoa Đông y.

Không những thành tích học tập xuất sắc, thái độ học tập chuyên cần, được thầy cô yêu mến, mà còn sở hữu ngoại hình không thể chê được.

Lương Uyển Nhu không phải thuộc loại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại vô cùng đoan trang tao nhã, thanh tú động lòng người. Nàng chính là hoa khôi khoa Đông y, được bao người mơ ước và mến mộ. Hơn nữa, với tính cách trầm tĩnh nhưng tốt bụng, giúp đỡ bạn học hết lòng, nàng luôn được bạn bè yêu mến, đàn em kính nể. Trong mắt mọi người, Lương Uyển Nhu chính là mẫu người hoàn hảo.

Nàng học hành thuận lợi như vậy, không chỉ vì tư chất vốn vô cùng thông minh, mà còn vì gia đình nàng hành nghề y đã bao đời. Cha nàng là một thầy lang rất nổi tiếng. Thời buổi y học phương tây phát triển, bệnh viện mọc lên như nấm, gia đình nàng vẫn trụ vững với nghề đông y gia truyền. Điều đó đã đủ để chứng tỏ khả năng của cha nàng. Từ nhỏ đã được tiếp xúc với các loại thảo dược, được dạy dỗ theo phương pháp gia truyền, đến năm hai mươi, nàng đã có khả năng kế thừa y quán. Thành tích xuất sắc ở trường cùng chứng minh điều đó. Nàng thật sự rất có tài.

Giờ phút này, Lương Uyển Nhu đang ngồi trong giảng đường, nhìn ra ngoài, khẽ thở dài.

“Này, Uyển Nhu sao người lại thở dài?” Bạn học Thanh Tuyên Nhi tò mò quay sang.

“Ta đang nghĩ... chuyện kế thừa...” Lương Uyển Nhu lười biếng đáp.

“Cha người mới năm mươi, chưa gì đã muốn người kế thừa rồi sao?” Thanh Tuyên Nhi bóp gói bánh snack làm nó kêu lên một tiếng “Bốp”

“Cha nói... ta cũng đã trưởng thành, đã học hết gia truyền rồi, nên tính đến chuyện tốt nghiệp sớm rồi kế thừa!”

“Ai da, vậy thì đành chịu! Ai bảo cha người không có con trai. Mà ai bảo người tài giỏi như vậy! Hơn nữa, y quán nhà người làm ăn phát đạt như thế, sợ gì chuyện kế thừa!” Thanh Tuyên Nhi vô tâm nói.

“Người đúng là đồ tiểu bạch!” Lương Uyển Nhu quay sang, dí một ngón tay lên trán bạn.

“Phải rồi. Chính vì là tiểu bạch nên ta mới sống an nhàn. Chứ ai như ngươi, suốt ngày trầm tư!” Thanh Tuyên Nhi lẽ lười đáp lại.

Nàng chỉ cười, lại quay sang cửa sổ.

Kỳ thật, chuyện kế thừa không đơn giản như vậy. Lương Uyển Nhu biết rằng, ngoài Tâm Y Quán của gia đình nàng, còn có Lương Y Quán của gia tộc họ Đoàn. Đó cũng là một gia tộc nổi tiếng về đông y. Nhà họ Lương và nhà họ Đoàn không hề có chuyện tranh chấp, ngược lại còn rất thân tình giúp đỡ lẫn nhau. Nàng cùng Đoàn Tĩnh, con trai cả của nhà họ Đoàn được hứa hôn từ nhỏ. Đoàn Tĩnh năm nay hai mươi lăm, gia đình đang giục chuyện hôn sự. Cha muốn nàng mau chóng tốt nghiệp, vừa kế thừa, vừa thành hôn với Đoàn Tĩnh. Mà nàng chỉ mới hai mươi, nàng chưa muốn lấy chồng.

Lại thở dài một cái nữa, Lương Uyển Nhu nhắm mắt dưỡng thần.

Bất ngờ, chuông điện thoại vang lên. Lương Uyển Nhu mở mắt, cầm lấy điện thoại trong túi xách. Là cha nàng gọi đến.

“Uyển nhi! Hôn phu của con đến nhà. Xin phép về sớm được không?” Giọng cha gấp gáp.

“Hào! Con sẽ xin phép giáo sư!” Nàng đáp.

Cha nàng tựa hồ rất hài lòng Đoàn Tĩnh này.

Nghe chị họ Lương Vân Tuyền kể lại, Đoàn Tĩnh là bạn đồng học với chị ấy. Hắn vừa có tướng mạo khôi ngô, vừa học giỏi, lại vừa vui tính, ga lăng. Nữ sinh mê hắn đếm không hết. Nếu không biết Lương Uyển Nhu nàng có hôn ước với hắn, xem ra Lương Vân Tuyền cũng muốn tán tỉnh hắn. Nàng nghe vậy liền cau mày. Tại sao Lương Vân Tuyền không “tới” luôn đi? Chị họ nàng cũng thuộc hàng nữ sinh được nam sinh theo đuổi. Về ngoài xinh đẹp ôn nhu, nhưng thật ra lại vô cùng náo động. Vậy mà lại ngại nàng, không dám tiếp cận tên Đoàn Tĩnh kia. Nàng căn bản không có cảm tình với hắn. Cả hai chưa gặp nhau lần nào cả nhưng nàng là chúa ghét loại đàn ông như hắn. Nếu Vân Tuyền “cưa” đổ hắn, vậy hôn ước giữa nàng và hắn có thể hủy bỏ rồi! Ai, vẫn là nàng xui xẻo...

Giáo sư Lâm vô cùng ngạc nhiên khi cô học trò ngoan hiền nổi tiếng này lại xin phép về sớm. Nhưng Lương Uyển Nhu vô cùng nghiêm túc trình bày sự việc, nên giáo sư Lâm rất vui vẻ cho phép nàng.

Bước chân ra khỏi cổng trường, Uyển Nhu ngược lên nhìn trời. Hôm nay bầu trời có màu xanh thắm, thật là đẹp. Nhưng mà, nghĩ tới việc phải gặp mặt mà cha nàng cố ý sắp xếp, nàng lại vô cùng phiền lòng. Không biết có cách gì hủy bỏ hôn sự này không nhỉ? Vừa suy nghĩ, chân Uyển Nhu vô thức bước xuống đường mà không để ý đèn xanh...

“Cô gái, cẩn thận!”

Tiếng kêu của một người đi đường khiến Uyển Nhu giật mình. Nàng vừa ngẩng đầu lên, chiếc xe tải đã gần sát bên cạnh...

Lương Uyển Nhu vừa mở mắt, một khung cảnh xa lạ hiện ra.

Phòng ốc tuy nhỏ và có phần lụp xụp, nhưng không che dấu được nét cổ kính. Nàng cử động thân mình, phát hiện không có gì đau đớn. Chuyện gì vậy? Nàng bị xe tải tông trúng cơ mà? Sao trên người không có thương tích?

Nhìn lại mình, Lương Uyển Nhu càng tá hỏa. Nàng đang mặc cổ trang kìa. Tuy chỉ là vải bố, nhưng trông cũng không đến nỗi nào. Váy dài chấm đất, thắt lưng màu vàng, một thân lục y, hai ba lớp khiến nàng rất khó chịu. Cảm giác thật nóng bức. Vậy mà vẫn chồng lên người nàng đến ba lớp quần áo. Nàng vô cùng muốn lột ra...

Đây là nơi nào? Uyển Nhu đưa mắt nhìn quanh. Cảm giác này hoàn toàn xa lạ với nàng. Không phải chứ...!

“Nha đầu kia! Dậy làm việc ngay, đừng có lười biếng!”

Tiếng quát của một phụ nữ trung niên khiến nàng giật mình. Kêu nàng hả?

“Ta nói người đó! Còn đứng đó sợ rồ!” Tiếng nói lại vang lên. Uyển Nhu định thần lại, thì ra bà ấy đứng ở ngoài cửa. Xem ra, mắt nàng hơi có vấn đề.

Người phụ nữ đó cũng đang mặc cổ trang, một thân bố y, tóc vấn cao, chỉ cài một cây trâm gỗ, cả người béo tốt. Bà ta đang cầm một đôi đũa lớn, khua khua lên.

“Xin hỏi... đây là đâu vậy?” Uyển Nhu rụt rè nhìn bà ta.

“Nha đầu người mất trí rồi hả?” Bà ta trừng mắt nhìn nàng “Thành vương phủ người còn không nhớ?”

“Ách! Vậy... tại sao ta lại ở đây?” Bây giờ thì chắc chắn một trăm phần trăm là nàng xuyên không rồi!

“Người là nha hoàn do quân gia mới mua về phủ mà! Định giả vờ để trốn việc hả?” Ngỡ khí bà ta ngày càng bức bối.

“A...” Nàng há hốc miệng. Vậy, có khi nào thân xác này không phải là của nàng không?

“Còn làm gì nữa! Việc của người ở dưới bếp này! Thật là, đã xấu xí còn mất trí nữa!” Bà ta lầm bầm.

“Vâng...” Nàng vội đứng dậy, chạy theo.

“Gọi ta là Bù ma ma!”

“Dạ, Bù ma ma!” Nàng rụt rè nói.

...

Công việc ở nhà bếp thật là cực khổ.

Nhận định đầu tiên của nàng sau một ngày lăn lộn là như vậy. Nhưng xem ra, thu hoạch cũng không ít. Nàng đã nhanh chóng truy ra những thứ liên quan đến thời đại này. Đây là Tổ Quốc, năm Thuận Hiệu thứ mười. Đường kim thiên tử Nam Cung Hải, năm nay hai mươi lăm. Còn Thành vương phủ nơi nàng đang sống là do Hoàng thượng cấp cho tứ đệ Nam Cung Lâm. Nghe đồn Tứ vương gia Nam Cung Lâm là người thâm trầm khó lường, lãnh khốc tàn bạo. Các thím thím ở nhà bếp đã kể cho Uyển Nhu nghe không ít “truyền kỳ” về Thành vương phủ này.

Theo luật lệ Tổ Quốc, vương gia được phép có một vương phi, hai trắc phi, bốn sườn phi, thiếp và thị thiếp không hạn chế. Thế nhưng trong Thành vương phủ chỉ có tất cả tám thị thiếp, không có thiếp chứ đừng nói đến sườn phi, trắc phi cùng vương phi. Tám thị thiếp này đều là những người xinh đẹp như hoa như ngọc, xuất thân từ thanh lâu. Tứ vương gia chỉ thích nữ tử thanh lâu, đó là điều cả Tổ Quốc đều biết. Nhưng đối với hắn, nữ nhân chỉ có tác dụng làm ấm giường, và kỹ nữ thanh lâu là những kẻ làm ấm giường tốt nhất!

Nghe nói hiện nay, người được vương gia sủng ái nhất là Mộng Tuyền. Vốn là kinh thành đệ nhất hoa khôi, được vương gia chuộc thân đem về làm thị thiếp. Năm nay mười tám. Xinh đẹp kiều diễm, mị hoặc chúng sinh. Vương gia hẳn là cũng bị nhan sắc yêu mị đó hấp dẫn, mới đem nàng về phủ. Nhưng nàng trước mặt Vương gia mềm mại đáng yêu, nhưng sau lưng lại âm thầm loại bỏ các thị thiếp khác, tâm cơ khó lường.

Người thứ hai được sủng ái, đó là Vũ Tâm, vừa tròn mười chín. Vũ Tâm cũng là một danh kỹ có tiếng ở Giang Nam. Khi vương gia đến Giang Nam thị sát, gặp nàng liền đem về phủ. Nàng không có yêu dị quyền rũ như Mộng Tuyền, lại có nét thanh cao tao nhã. Một nữ tử thanh lâu mà vẫn giữ được khí chất như vậy, chả trách vương gia lại đem nàng về. Nhưng dù sao, đó cũng chỉ là vỏ bọc của nàng. Nữ nhân tranh sủng, ai mà không đáng sợ.

Người thứ ba được sủng ái là Y Vũ, mười chín tuổi. Y Vũ là người thiện lương thật sự, không quan tâm đến sự tranh đoạt. Sở dĩ lưu lạc hồng trần là vì bị lừa gạt. Nhưng nàng bán nghệ không bán thân. Vốn dung nhan thanh tú, khi được điểm tô bởi phấn son cùng lụa là, liền trở thành mỹ nhân khuynh quốc. Vương gia cũng là vì nhan sắc mới cho nàng nhập phủ.

Năm người còn lại là Như Yên, Thanh Loan, Hồng Tụ, Liên Hà, Thẩm Tuyết. Các nàng đều là những danh kỹ nổi tiếng của các thanh lâu. Nhưng vì muốn được vinh hoa phú quý, muốn tìm nơi tốt đẹp để gửi thân cả đời nên chấp nhận tiến nhập vương phủ. Các nàng mặc dù đều xinh đẹp kiều mị, quốc sắc thiên hương, nhưng đều là những cây hoa có độc.

Vốn nơi quyền quý như vương phủ hay hoàng cung đều không thể giữ được sự ngây thơ, trong trắng của nữ nhân. Mà các nàng đều xuất thân từ thanh lâu, nơi không mấy tốt đẹp. Nên dĩ nhiên, các nàng sẽ vì tranh sủng mà không từ thủ đoạn.

Lương Uyển Nhu thầm nghĩ, Y Vũ kia có thật sự là thiện lương ? Hay cũng giống như những thị thiếp khác, giả vờ thanh cao, nhưng tâm đang tính kế tranh sủng ? Nàng quả thật không thể tin được, giữa nơi ăn thịt người không nhả xương này, Y Vũ vẫn có thể giữ được tấm lòng trong sáng của mình.

Chắc, mà nàng hơi đầu suy nghĩ chuyện đó. Không có tới lượt nàng nha. Mà nàng cũng chẳng mong chờ. Cứ bình yên mà sống, chẳng phải tốt sao ?

Tiếp theo là về thân thể của nàng. Đương nhiên là không ai biết rồi. Nàng là do Trần quản gia mua về hôm qua, không có nói gì thêm, chỉ bảo nàng phụ việc nhà bếp. Nhưng nhìn chiều cao cùng vóc dáng, chỉ khoảng mười ba, mười bốn mà thôi. Ai, nàng đã được trẻ lại đến sáu tuổi a !

Nhưng mà, trẻ lại cũng không phải là tốt...

Vốn là hoa khôi khoa Đông y đại học Bắc Kinh, dù không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng thanh tú động lòng người, xinh đẹp tao nhã. Vậy mà, nàng cứ nhiên trở thành xú nữ !

Nhìn vào mảnh gương đồng, nàng thật sự không dám tin. Thân thể này... làn da đen đui, thô ráp, bên má còn có vết bớt hồng, trông thật là ghê tởm. Có điều, dù trông xấu xí, nhưng ánh mắt của nàng vẫn rất trong sáng, đẹp đến mê người. Nhưng mà, dù ánh mắt có quyến rũ, nhưng dung nhan... không thể không tính đến nha.

Sờ sờ vào mặt, Uyển Nhu có chút giật mình. Đôi bàn tay từ nhỏ đã quen bốc thuốc nên cực kỳ nhạy cảm với thảo dược. Nàng chợt phát hiện ra, hình như đây là lớp mặt nạ... !

Tìm cách lau đi, Uyển Nhu nhìn lại vào gương, nàng bỗng giật nảy mình.

Nàng đảm bảo, nữ tử này thật sự rất thông minh.

Gương đồng phản chiếu một dung nhan kiều diễm không thể tả. Mày xanh tựa liễu, cong như vành trăng non, môi anh đào hồng tươi, mũi quỳnh xinh xắn, da hơn màu tuyết... Mỹ nữ này, tuy vẫn còn nét trẻ con, nhưng đã hơn hẳn bốn từ “khuynh quốc khuynh thành” rồi! Không thể tin đây là nhan sắc của một nữ tử chỉ mới mười ba, mười bốn nha ! Xem chừng vài năm nữa, sẽ lại càng thêm tươi thắm...

Quản gia khi mua nàng về, khẳng định nàng thật sự xấu xí, nhưng vì có tài nấu ăn nên được làm ở nhà bếp. Vậy là trước khi bán mình, nàng đã hóa trang cho khuôn mặt trở nên xấu xí đen đui để không bị làm nhục. Đúng là một nữ tử trịnh liệt. Xem ra, nàng không phải bận tâm về dung nhan mình nữa rồi !

Lục trong đồng hành lý, lấy được lọ thuốc hóa trang, Lương Uyển Nhu bắt đầu sắm soi thành phần thuốc.

“Xem nào, Cam thảo, ngân hoa, đậu đen... Chắc, toàn những thứ tốt cho da, lại có màu đen, gần giống với mặt nạ dưỡng da của hiện đại... !” Xem ra nữ tử này cũng không phải bình thường.

Uyển Nhu lại cầm lên miếng da màu hồng, chính là cái bớt lúc nãy.

“Làm từ chất gì mà giống da thật thế nhỉ ? Lại còn dính chặt vào da nữa chứ !”

Xem chán, nàng chỉ có thể kết luận, tiền kiếp của thân thể này chắc hẳn là có sự tình gì đây. Chắc, nếu mà nàng ta đã có ý trung nhân, không muốn bị bán vào thanh lâu nên mới hóa trang thì nàng phiền phức to! Chỉ mong sao đừng là như vậy...

Uyển Nhu ngã lưng xuống đồng rơm, vắn vẹo thân mình cho hết mỏi. Nàng thầm nghĩ, một thân y thuật của nàng biết làm sao khi mình đã trở thành nha hoàn trong phủ ? Còn... cha thì sao ? Có đau lòng trước cái chết của nàng không ? Có hối hận khi đó đã gọi nàng về sớm chỉ để gặp mặt hôn phu hay không ?

Một giọt nước mắt bỗng lăn dài trên má nàng...

“Cha... bảo trọng... !”

2. Chương 2: Tĩnh Tâm Được

Luật lệ của Thành vương phủ, chưa được vương gia cho phép, không được tự ý mang thai. Nếu sơ ý có thai, phải bỏ ngay.

Thị thiếp khi được vương gia cho thị tẩm, không được ngủ lại trên giường vương gia khi chưa được phép. Sau khi thị tẩm xong, được cấp cho uống “Tĩnh tâm được”, sau đó được đưa về tẩm phòng.

Vương gia từ trước đến giờ chưa từng qua đêm tại tẩm phòng của bất cứ thị thiếp nào.

Uyển Nhu nghĩ, cái “Tĩnh tâm được” kia, kì thực chính là thuốc tránh thai. Nàng đoán, mọi người hẳn đã biết ra, có điều không ai dám nói. Ai bảo tính tình của vương gia đáng sợ vậy chứ.

Nàng đến đây đã được năm ngày rồi, chưa từng chạm mặt vị vương gia trong truyền thuyết kia. Nhưng mà đối với một nha hoàn chạy việc dưới bếp, việc gặp vương gia xem ra còn khó hơn lên trời. Ngay cả Bùi ma ma, quản sự nhà bếp còn ít khi được gặp vương gia nữa là.

“Này, xú nha đầu, đem điểm tâm bày ra đĩa đi !”

Một nha hoàn gọi nàng, giọng nói tràn đầy vẻ khinh thường. Nàng ta hình như là Thiên nhi...

“Thiên nhi, nàng tên Uyển Nhu, gọi nàng là Uyển nhi cũng được, đừng gọi là xú nha đầu !” Bùi ma ma nạt. Bề ngoài có vẻ thô kệch, giọng nói dữ dằn, nhưng kỳ thực, Bùi ma ma rất tốt bụng. Chỉ là không thể hiện ra bên ngoài mà thôi.

“Ai bảo nàng xấu xí ! Người vậy mà cũng xứng với tên Uyển Nhu sao ?” Thiên nhi ngưng nguẩy nói, bỏ ra ngoài.

Uyển Nhu không nói gì, lặng lẽ đem điểm tâm sắp lên đĩa.

“Nha đầu ! Nghe nàng ta nói vậy, ngươi cũng nên cãi lại một hai câu đi ! Bộ dạng ngây ngây ngốc ngốc, nàng ta khi dễ ngươi cũng phải !” Tầm thẩm thẩm quay sang nói.

“Chính là, Uyển nhi rất hiền lành. Ai nói gì cũng mặc, sai gì cũng làm !” Tam bá bá cũng nói.

Nàng chỉ nghe răng cười, đem đĩa điểm tâm đặt lên mâm.

Đúng vậy, kể từ khi đến đây, nàng đã xác định là sẽ không dính vào bất cứ chuyện thị phi nào. Tốt nhất cứ yên ổn mà sống. Muốn vậy, nên thực hiện tốt phương châm “ba không” : “không nghe thấy những gì không nên nghe”, “không thấy những gì không nên thấy”, “không nói những gì không nên nói” !

Vậy nên, muốn cười bộ dạng của nàng ? Vô tư đi !

Chính là, Thiên nhi kia vô cùng tự tin vào bộ dạng của mình nên mới đi cười nhạo nàng. Dích thực, Thiên nhi rất xinh xắn. Nàng ta khoảng mười sáu, gương mặt tròn, mắt to, mũi nhỏ xinh, môi anh đào mịn, da trắng... Rất đáng yêu, nhưng không thể xem là đẹp. Hẳn chỉ dừng ở mức xinh xắn dễ thương. Dung nhan như vậy đương nhiên không thể đem so với các vị phu nhân trong phủ. Ấy vậy mà, Uyển Nhu cảm thấy, nàng ta đang âm mưu quyến rũ vương gia, muốn trở thành thị thiếp của vương gia.

Uyển Nhu lắc đầu. Bằng vào tính cách của nàng, chắc chắn sẽ bị các phu nhân “thanh lý” sớm thôi.

...

Giờ tý hai khác, Uyển Nhu đang ngủ thì bị gọi dậy. May mắn là nàng đi ngủ mà quên tẩy trang, nên không bị lộ.

Thì ra, nàng phải dậy để phụ giúp việc sắc “Tĩnh tâm được”.

Thật rắc rối, có vậy mà cũng gọi nàng dậy.

“Uyển nhi ! Người đem bát được để lên khay đi !” Bùi ma ma đang lui cui với ẩm được khác, gọi Uyển Nhu.

“Tại sao lại phải nấu ba bát ?” Uyển Nhu không nén nổi tò mò. Không phải tên vương gia kia một lần thị tắm ba người chứ ? (^_^)”

“Đề phòng các nàng đem được đồ đi !”

Nữ nhân vương phủ có ngu ngốc không vậy ? Đã không cho phép tùy ý mang thai mà vẫn cố muốn sao ?

“Uyển nhi, ngươi theo các nàng mang được đến Vu Các Điện đi !” Bùi ma ma đặt bát được xuống, phân phó.

Vu Các Điện là nơi vương gia thị tắm thị thiếp. Còn nơi vương gia nghỉ ngơi là Dưỡng Thần Điện. Sau khi thị tắm, chỉ có vương gia là được ngủ lại ở Vu Các Điện, còn thị thiếp phải trở về tắm phòng. Chưa từng có thị thiếp nào được vương gia lưu lại đến sáng ở Vu Các Điện.

Lương Uyển Nhu trầm nghĩ, nàng chỉ là một nha hoàn phòng bếp bé nhỏ, tại sao lại phải làm cái công việc này ? Nhưng mà nàng không hỏi lại, chỉ ngoan ngoãn làm theo. Cái nàng lo không phải là việc bị vương gia nhìn trúng như các tiểu thuyết kia, mà lo... khuôn mặt này sẽ hù chết vương gia cùng thị thiếp phu nhân !

Vu Các Điện...

Thanh âm ám muội vừa dứt, chỉ nghe thấy tiếng nữ tử thở dốc, khuôn mặt thỏa mãn. Nam Cung Lâm nhìn nữ tử xinh đẹp trước mặt đang cười quỵn rũ, khuôn mặt lạnh lùng. Nàng ta cố gắng bày ra tư thế diễm hoặc nhất, mong muốn được quyền ngủ lại đêm nay, nhưng Nam Cung Lâm đã đứng dậy. Tỳ nữ nhanh chóng mặc áo vào cho hắn, bỏ mặc Mộng Tuyền xinh đẹp kiều mỵ trên giường.

Mộng Tuyền giận dữ ngồi dậy. Trong tám thị thiếp, nàng là người được thị tắm nhiều nhất, mà vẫn chưa đạt được quyền ngủ lại cùng vương gia. Mặc kệ nàng được sủng ái bao nhiêu, chỉ cần nàng chưa được ngủ lại đến sáng cùng vương gia, nàng vẫn có nguy cơ bị hựu bất cứ lúc nào. Đám thị thiếp kia sẽ được quyền cười vào mặt nàng. Đệ nhất danh kỹ, lại không thể quỵn rũ được Tứ vương gia. Nhưng cũng khó trách, hắn vốn nổi tiếng tàn bạo lãnh khốc, âm hiểm vô cùng. Một nữ nhân, một danh kỹ như nàng lại muốn quỵn rũ hắn ? Xem ra, nàng đã quá mơ tưởng rồi !

Biết là vậy, nhưng Mộng Tuyền vẫn ôm hy vọng. Ai bảo Nam Cung Lâm hắn quá tuấn mỹ, ai bảo Nam Cung Lâm hắn quá quyền lực ! Tâm nàng đã trao cho hắn, giờ muốn quay lại cũng đã quá trễ. Vậy nên, bây giờ nàng chỉ có thể hết sức khiến hắn coi trọng nàng mà thôi. Nhưng nàng đã quên, con người như hắn có thể coi trọng một nữ nhân chỉ có thể làm ẩm giường sao ? Có thể coi trọng một kỹ nữ như nàng sao ?

Xem như, nàng đã sai lầm...

“Vương gia, nô tỳ mang Tĩnh tâm được đến !”

Tiểu Lục, nha hoàn thiếp thân của Mộng Tuyền lên tiếng.

“Vào !”

Thanh âm lạnh lùng của hắn vang lên. Lương Uyển Nhu khẽ rung mình. Xem ra tin đồn về hắn là sự thật. Có khi nào, hắn nổi hứng đem nàng chém làm hai ? Dù sao, chém một nữ nhân bộ dạng “xấu xí” như nàng cũng đỡ chật đất nhà hắn.

Uyển Nhu cùng bảy nha hoàn đi vào. Nàng cầm khay Tĩnh tâm được. Vương gia cũng quá thể, bắt thị thiếp uống đến ba bát được. Chỉ sợ sau này các nàng sẽ vô sinh mà thôi.

Ai, nhưng mà nếu các nàng vô sinh thật, đến lúc muốn có hài tử, hắn chỉ việc nạp thêm thiếp, thêm phi, thế là OK! Chắc, nữ nhân cổ đại thật sự không có chút trọng lượng a!

“Phu nhân, thỉnh dùng Tĩnh tâm được!” Uyển Nhu nói, thanh âm không nhanh không chậm.

Mộng Tuyền có vẻ hơi hoảng khi nhìn thấy nàng. Xem ra bộ dạng thầy thật sự dọa được người. Xem như an toàn!

“Vương gia... Được rất đáng... Thiếp thân không muốn uống a!”

Thanh âm nũng nịu của Mộng Tuyền vang lên. Uyển Nhu nổi da gà toàn thân. Không hổ danh đệ nhất danh kỹ, giọng nói kiều mỵ đến tận xương. Có điều, chỉ có tác dụng với nam nhân mà thôi, nữ nhân nghe thấy liền chán ghét. À mà, nàng ta cũng chỉ có trách nhiệm làm cho nam nhân vui cơ mà!

“Uống!”

Nam Cung Lâm lạnh lùng thốt ra một chữ. Mộng Tuyền cứng họng, cầm ấy bát được, uống một hơi. Các nha hoàn khác vây xung quanh nàng, lau người cho nàng.

Uyển Nhu cũng cầm một chiếc khăn lụa, lau lưng cho nàng. Chắc, da thịt nhẵn nhụi đầm mồ hôi, xem ra vừa rồi rất kịch liệt a! Mà phải công nhận, da dẻ Mộng Tuyền rất đẹp, trơn bóng, trắng như tuyết, là loại nam nhân rất yêu thích đây!

Đụng đến mà không có phản ứng thì đúng là không bằng cả cầm thú. Uyển Nhu vừa lau người cho nàng vừa suy nghĩ bậy bạ. Đừng xem nàng là học sinh gương mẫu mà lầm. Thật ra, nàng cũng chẳng ngoan ngoãn đâu. Thỉnh thoảng cũng có trốn cha xem tạp chí đen. Tuổi dậy thì mà, tò mò mấy thứ đó cũng là chuyện thường!

Nam Cung Lâm lạnh lùng nhìn đám nha hoàn lau người rồi mặc y phục cho Mộng Tuyền, ánh mắt không chút biểu cảm. Nữ nhân vĩnh viễn là như vậy, hạ đẳng, không bao giờ làm được chuyện gì lớn lao...

Mộng Tuyền đã mặc xong y phục, cầm bào hoa lệ, cúi chào Nam Cung Lâm rồi bước ra, theo sau là đám nha hoàn lúc nãy. Uyển Nhu cũng thu dọn bát đựng được, lui ra sau cùng.

Lúc đi ra, nàng vô tình lướt qua Nam Cung Lâm. Mùi hương dịu dàng từ cơ thể nàng được hấp thu hết. Cảm giác dễ chịu vô cùng. Mùi hương không giống với son phấn của nữ nhân bình thường. Đây là hương thơm tự nhiên, thanh khiết của thiếu nữ... Tâm hần chợt có một trận xao động...

...

Uyển Nhu đêm qua đã được nhìn tận mặt Tứ vương gia trong truyền thuyết!

Nàng chỉ có thể dùng một từ để nói hần: mỹ.

Hần quả thật vô cùng tuấn tú. Chính là ngọc thụ lâm phong. Mây kiếm anh khí, đôi mắt lạnh lùng nhưng hữu thần, mũi cao, thẳng tắp, bạc môi mỏng. Nghe nói những nam nhân có đôi môi mỏng mà màu bạc đều là những kẻ bạc tình. Xem ra rất đúng. Nam Cung Lâm, đích thị là một kẻ bạc tình có tiếng.

Nhưng, dù hần có bạc tình, những thiên kim tiểu thư, thanh lâu kỹ nữ, dân nữ bình thường cũng đều muốn được gả cho hần. Vì sao? Vì hần tuấn mỹ, nghe đâu còn được xếp vào tứ đại mỹ nam của Tổ Quốc. Còn vì hần rất quyền lực. Đồn rằng, trước đây, Tiên hoàng khi tại vị đã từng có ý định chọn một trong hai hoàng tử là Nam Cung Hải và Nam Cung Lâm kế vị. Người vô cùng sủng ái hai vị hoàng tử này. Nhưng hình như, sự sủng ái có thiên về Nam Cung Lâm. Nhưng Nam Cung Lâm là hài tử của Vạn Quý phi, còn Nam Cung Hải lại là hài tử của Triệu Hoàng hậu. Đương nhiên, thế lực của nhà họ Triệu lớn hơn, Nam Cung Hải được truyền ngôi, còn Nam Cung Lâm chỉ có thể làm vương gia phò tá. Mặc dù vậy, Nam Cung Hải vẫn luôn quý mến hần, luôn bàn bạc kỹ với hần chuyện triều chính rồi mới quyết định. Chính sự tin tưởng này đã khiến ai cũng sợ hãi Tứ vương gia. Hần anh tuấn, tài giỏi hơn người, thử hỏi, là nữ nhân, ai mà không động tâm đối với hần?

Đáng tiếc một điều, đó chỉ là suy nghĩ của nữ nhân cổ đại đối với Nam Cung Lâm. Còn Lương Uyển Nhu nàng là người hiện đại, nam nhân như vậy thế kỷ hai mươi mốt không có thiếu. Mà nàng lại chúa ghét kiểu nam nhân luôn tự xưng là tài giỏi, là tốt đẹp. Mặc kệ hần có tốt với phái nữ hay bạc tình, nàng đều khinh. Đoàn Tinh chính là một kẻ như vậy. Xem ra, ông trời chính là không muốn nàng lấy một kẻ như Đoàn Tinh nên mới cho nàng xuyên không. Nàng đã quyết tâm, cả đời này độc thân. Nam nhân thế kỷ hai mốt đã kiêu căng, nam nhân cổ đại càng tự kỷ hơn. Cuối cùng chẳng có ai tốt đẹp, chẳng có ai đáng cho nàng trao thân gửi phận cả.

3. Chương 3: Dưỡng Thần Điện

“Xú nha đầu ! Đem điểm tâm lên Dưỡng Thần Điện đi !”

Giọng nói chanh chua của Thiên nhi khiến nàng đang suy nghĩ miên man bỗng bừng tỉnh. Hôm nay có nhiều cơ hội chạm mặt mỹ nam ghê nha.

“Không được ! Vương gia mới thượng triều về, tâm trạng không tốt, sao có thể để Uyển nhi đi được !” Tầm thẩm thẩm nói.

“Đúng vậy, công việc này ngày thường do người làm, tại sao bây giờ lại đùn cho Uyển nhi ?” Tam bá bá cũng lên án Thiên nhi.

“Bình thường thì muốn quyến rũ vương gia nên giành việc, bây giờ thời điểm không tốt lại đùn đẩy cho người khác !” Ngạc ma ma khinh thường liếc Thiên nhi.

“Ta... mặc kệ đấy ! Xú nha đầu người có đi không thì bảo ?” Thiên nhi quỳnh quáng, quay sang chỉ vào nàng, mặt đỏ gay.

“Ta đi !” Uyển Nhu yếu ớt trả lời, bóng dáng vật vờ mang theo đĩa điểm tâm.

“Hừm ! Xú nha đầu người thật ngứa mắt. Để ta xem lần này vương gia có đuổi cổ người ra khỏi phủ không cho biết ! Ở đó mà khinh thường ta hả ?” Thiên nhi đắc ý thầm nghĩ.

Có điều, nàng đã tính sai. Đây chính là hậu quả của việc “tiểu bạch” mà cứ tự mình là “đại bạch” !

Dưỡng Thần Điện...

Không khí im lặng đến đáng sợ. Thị vệ, nha hoàn không bảo mà cũng rét run. Bây giờ đang là mùa hè, mà ai nấy cứ co rúm cả lại. Uyển Nhu nhìn thấy mà thương. Xem ra, vương gia đang làm căng lắm.

“Người đi đâu ?” Một thị vệ chặn nàng lại.

“Mang điểm tâm cho vương gia.” Giọng nói nàng yếu ớt.

“... Mang vào đi...” Liếc qua khuôn mặt nàng, thị vệ đứng lại vị trí cũ. Xem chừng, khuôn mặt này ngày càng dọa được người nha.

Bọn nha hoàn thì thầm với nhau. Có lẽ đang chê nàng xấu xí, cũng có thể khen nàng dũng cảm, biết là tử thần bên trong mà vẫn dám bước vào. Có điều, bộ dáng nàng vật vờ, chậm chậm thế kia, chưa chắc đã không run sợ. Họa chăng, nàng có gốc mới bước vào.

Bên trong, không khí như cô lại. Uyển Nhu cũng có chút run. Xem ra, Dưỡng Tâm Điện với phòng lạnh chứa thức ăn ở hiện đại không khác là mấy. Bên ngoài nóng cỡ ba chín, bốn mươi độ, bên trong lại lạnh như vậy. Có hay không giấu máy điều hòa nhỉ? Uyển Nhu âm thầm liếc bốn phía.

“Ai?”

Giọng nói lạnh lẽo khiến nàng giật mình. Chợt nhận ra, Tứ vương gia truyền thuyết đang đứng trước mặt nàng. Nàng vội quỳ xuống.

Uyển Nhu nhận ra rằng, từ hôm qua tới giờ, hẳn chỉ thốt ra những câu có một âm tiết. Tất cả là “Vào!”, “Uống!” và “Ai?”. Chắc, tên này kiêu lời quá đáng.

“Nô tỳ mang điểm tâm đến!” Uyển Nhu nói. Thanh âm của nàng phối hợp cùng cả cơ thể run lên. Xem ra, nàng diễn xuất không tệ nha.

Nam Cung Lâm ánh mắt thâm trầm nhìn nữ nhân trước mặt mình. Nàng quả thật xấu xí đến không chịu nổi, bộ dáng sợ hãi kia chứng tỏ lá gan nàng quá nhỏ. Từ khi nào trong vương phủ của hắn có một nữ nhân như vậy?

“Ta nhớ nha hoàn hay mang điểm tâm đến là một kẻ khác!”

“Thiên nhi tỷ bị bệnh, nô tỳ mang đến thay tỷ ấy!” Uyển Nhu nói dối vô cùng trơn tru. Trong lòng nàng âm thầm cảm thán, cuối cùng tên người gỗ này cũng đã nói được một câu dài hơn rồi.

“Ta không nhớ trong phủ có một nha hoàn như người!” Giọng nói lạnh lẽo, có chút tàn nhẫn.

Xem ra hẳn sợ nàng là thích khách. Cũng đúng, một người quyền lực như hẳn, có cừu nhân cũng là đương nhiên. Hê, nhưng mà muốn hành sát hẳn cũng phải tuyển một mỹ nữ, chứ không phải người xấu xí như nàng. Ồ thì... xấu xí hóa trang cũng tính!

“Nô tỳ do Trần quản gia mua về! Do có chút tài bếp núc nên được an bài ở phòng bếp!” Uyển Nhu cố gắng giữ cho giọng nói run run.

“Đề đó! Cút!”

Uyển Nhu biểu tình hoảng hốt đặt đĩa điểm tâm lên bàn, sau đó ra khỏi điện, đi mà như chạy.

Lúc nàng đi qua, hẳn lại một lần nữa ngửi được hương thơm của nàng. Thật thanh khiết, khiến tâm hẳn tĩnh hơn rất nhiều. Khó có thể tin, một xú nữ như nàng lại có hương vị như vậy. Nhìn bộ dạng nàng chật vật ra khỏi điện, hẳn có chút buồn cười. Nàng sợ hẳn như vậy sao? Suốt buổi, hẳn thấy nàng cứ run không ngừng, giọng nói cũng sợ hãi... Bất giác, khóe miệng hẳn khẽ nhếch lên.

...

“Vương gia cho gọi nô tài!” Một lão nhân chừng sáu mươi lăm đứng khom người trước Nam Cung Lâm, cung kính nói.

“Xú nha hoàn ở phòng bếp do người mua về?” Nam Cung Lâm rời mắt khỏi tấu chương.

“Vâng, vương gia!” Trần quản gia trả lời.

“Tại sao lại mua nàng?”

“Hồi vương gia, nàng gia cảnh đáng thương, bán mình chôn cha, nhưng biết mình xấu xí nên chỉ xin làm nha hoàn, không mong gì hơn. Biết nàng có ít trù nghệ, nô tài tự ý mua nàng về!”

“... Điều tra thêm về nàng đi!” Nam Cung Lâm lạnh giọng phân phó.

“Vâng, vương gia!” Trần quản gia mặc dù nghi hoặc, nhưng vẫn cung kính đáp.

...

“Uyển nhi! Uyển nhi!”

Bùi ma ma vừa về đến phòng bếp đã gọi lớn khiến mọi người đều ngẩng đầu lên.

“Ma ma có gì dặn dò!”

Uyển Nhu đang hý hụi nhóm bếp, ngẩng lên khuôn mặt đen xì.

“Trần quản gia phân phó người làm điểm tâm chiều cho vương gia !”

“Hả ? Ta sao ?” Uyển Nhu kinh ngạc chỉ vào mình.

“Chính người ! Ta cũng không biết có chuyện gì... Tóm lại, cứ nghe lời đi !” Bùi ma ma nhăn mặt, phất tay áo, bỏ vào bếp.

Thiên nhi lúc này sắc mặt vô cùng khó coi. Xú nha đầu kia không những không bị vương gia đuổi đi, mà còn được quyền làm điểm tâm cho vương gia ! Nàng làm ở Thành vương phủ hơn một năm, cũng chưa được đặc quyền đó. Nghe nói xú nha đầu kia do có chút trù nghệ mà được làm ở đây. Xem ra vương gia muốn thử tay nghề của nàng ta. Hừm, nàng quyết tâm phải phá bẳng được!

...

Uyển Nhu hài lòng nhìn đĩa bánh hoa mai trước mặt. Đây chính là món tủ của nàng nha. Bánh hoa mai nhỏ xinh, trắng bóc, thơm ngon. Đừng nghĩ nàng là tiểu thư mà nhảm. Từ nhỏ chỉ có hai cha con, nàng đã sớm học được cách làm việc nhà. Điểm tâm là thứ nàng làm giỏi nhất. Nàng biết làm thành thạo một số điểm tâm Trung Quốc, nhưng thứ giỏi nhất vẫn là bánh kem. Có điều ở đây không có bột mỳ cũng như kem tươi, có lẽ thần bếp cũng chẳng làm được. Vậy nên, quyết định làm một đĩa bánh hoa mai đi !

“Uyển nhi, đây là thứ gì vậy ? Ta chưa thấy bao giờ !” Tầm thẳm thẳm nhìn đĩa bánh của nàng, ánh mắt sáng lên.

“Thẳm thẳm, đây chính là bánh hoa mai !” Uyển Nhu tự hào nói.

“Trông thật ngon mắt !” Ngạc ma ma tán thưởng.

Tay nghề nấu ăn của Lương Uyển Nhu thuộc loại ba sao cơ mà ! Chỉ có tý điểm tâm, không làm khó được nàng đâu.

Uyển Nhu hài lòng bưng đĩa bánh lên, hướng phía Đường Thần Điện đi tới.

Đường Thần Điện...

Nam Cung Lâm đang phê duyệt tấu chương, chợt thấy có bóng người bước vào.

Nàng một thân lục y, dáng người nhỏ nhắn, nhưng có vẻ chậm chạp, vật vờ. Đầu tóc rối bù, gương mặt đen nhẻm. Trên tay là một đĩa bánh. Xem ra, thứ hần yêu cầu đã đến rồi.

Lương Uyển Nhu rụt rè đặt đĩa bánh lên bàn rồi nhanh chóng đứng nép qua một bên, khuôn mặt cúi gằm xuống.

Trong khoảnh khắc nàng đặt đĩa bánh xuống, Nam Cung Lâm để ý thấy bàn tay trắng nõn mịn màng, những ngón tay thon dài như ngọc. Ngay cả thị thiếp Mộng Tuyền của hần cũng không có được bàn tay mềm mại xinh đẹp như vậy. Nước da trắng hơn tuyết của nàng quả thật không tương xứng với khuôn mặt đen đui xấu xí.

Nếu nàng thật sự nghèo khổ đến mức phải bán mình chôn cha, làm sao có thể sử hữu đôi tay đẹp như vậy ?

Điều đó càng làm hần hoài nghi về thân thế của nàng.

“Đây là gì ?” Hần hiếu kỳ nhìn đĩa bánh trên bàn. Những chiếc bánh nhỏ xinh, thơm ngon mời gọi hần.

“Hồi vương gia, là bánh hoa mai.” Nàng đáp. Cái thời không này không hề có bánh hoa mai a !

“Bánh hoa mai ?” Quả thật hợp với hình dáng bánh. Vỏ bánh mịn màng, thơm ngon như bông hoa mai vậy.

Hần cắn thử một miếng.

“Người thử xem !” Nhếch mép lạnh lùng, hần đưa một chiếc bánh cho nàng.

Có chuyện gì vậy nhỉ ? Nàng tò mò cầm lấy chiếc bánh, đưa lên miệng cắn.

Vị mặn chát khiến nàng rùng mình. Tại sao có thể ?

“Vương gia tha tội !” Nàng nhanh chóng quỳ xuống.

Nam Cung Lâm lạnh nhạt nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng châm biếm.

“Người có tội gì ?”

“Vương gia... nô tỳ... nô tỳ không nên làm điểm tâm quá mặn như vậy...” Chết thật, lần này không biết đầu của nàng có giữ được hay không nữa. Tại sao bánh lại mặn như vậy ? Nàng đã làm bánh này bao nhiêu lần, có lần nào bỏ muối quá lố đâu ? Trời ơi, đây là người năm giữ sinh tử của nàng nha. Đắc tội với hần thì đầu nàng cũng chuyển nhà luôn a !

“Điểm tâm quá mặn !” Hần chậm rãi nhắc lại “Xem ra, người quá xem thường bốn vương ! Muốn đùa giỡn với bốn vương sao ?”

“Vương gia... nô tỳ có mười cái mạng cũng không dám !” Nàng cật lực dập đầu. Lần này thì sợ hãi thật sự.

“Nếu trong bánh này, không phải muối mà là độc dược thì sao ?” Hần chậm rãi nói.

Ai, xem ra lần này khó sống. Lúc này, nàng mới cảm thấy cảm thù chế độ phong kiến ghê gớm. Chỉ một sai lầm đã có thể lấy đi mạng người. Đầu nàng khó giữ !

“Vương gia... khai ân...” Nàng run rẩy nói.

Chắc, nếu như trong bánh là độc dược, sẽ không khó khăn để Uyển Nhu có thể nhận ra. Nàng cực kì nhạy cảm với dược, dù là loại độc không mùi không vị nàng cũng có thể nhận biết. Cha nàng nói, đó chính là tổ chất của thiên tài. Chỉ tiếc, các giác quan của nàng không nhạy cảm với gia vị các loại !

“Khai ân ?” Hấn nhắc lại đầy châm biếm “Người nói xem ?”

Mồ hôi lạnh túa ra. Ông trời ơi, cầu mong có thể bình yên qua kiếp này, nàng xin được ăn chay một năm a !

Đột nhiên, hấn nắm lấy cằm nàng, bắt nàng ngẩng đầu lên, đối diện với hấn.

Đôi mắt âm lãnh của hấn khiến nàng càng thêm run rẩy. Nhưng công bằng mà nói, có cơ hội nhìn trực diện hấn, nàng mới thấy, hấn đẹp đến mức nào. Không hổ danh là một trong tứ đại mỹ nam Tổ Quốc.

Có điều, một cô gái trưởng thành trong môi trường hiện đại, ca sĩ thần tượng nhiều như sao trên trời, ai nấy đều không thể chê được, nàng đã sớm miễn dịch với cái đẹp. Nam Cung Lâm này dù so ra có đẹp trai hơn các nam thần tượng thật, nhưng cũng chẳng khác là bao. Hơn nữa, trong tình huống nguy hiểm như vậy, nàng có thể yên tâm mà chiêm ngưỡng cái đẹp sao ? Có cho kim cương cũng chịu !

Nam Cung Lâm đối diện khuôn mặt nàng, cũng có những suy nghĩ rất riêng.

Lần đầu tiên hấn nhìn thẳng vào nàng, hấn đã bị hút hồn bởi đôi mắt nàng. Đôi mắt sâu thăm thẳm, không thể nhìn ra một tia cảm xúc. Lúc này, vì hấn nắm cằm quá mạnh, nàng hơi nheo mắt lại, càng khiến cho đôi mắt mênh mông đó yêu mỵ hơn. Chết tiệt, tại sao một xú nữ nhân như nàng lại có thể có đôi mắt đẹp như vậy ? Hoa khôi thanh lâu hấn đã thấy nhiều, hậu cung ba ngàn giai lệ hấn đều gặp qua, chưa từng ai có đôi mắt mông lung như nàng. Nó bí ẩn, huyền hoặc, sâu thẳm, khiến nam nhân muốn chinh phục, muốn sở hữu. Nàng lại có mỹ lực mạnh vậy sao ?

Đôi mắt của nàng, bàn tay đẹp như ngọc, những thứ đó khiến hấn hoài nghi về dung mạo nào. Nàng dịch dung ?

“Nói ! Là ai phái người tới Thành vương phủ ?” Hấn nghiến răng.

“Vương gia... nô tỳ không hiểu...” Uyển Nhu đau đớn trả lời.

“Là Vương tể tướng ?”

“... Vương gia... nô tỳ không có...”

“Là Thạch thừa tướng ?”

“Vương gia... nô tỳ chỉ là bán mình chôn cha...”

“Vậy tại sao người lại dịch dung trong phủ của bốn vương ?” Hấn tàn bạo nói, con người ánh lên màu đỏ.

Dịch dung ? Hấn phát hiện ra rồi sao ? Khuôn mặt Uyển Nhu chợt tái đi.

Nam Cung Lâm tàn bạo xé áo nàng. Tức thì, làn da trắng như tuyết được phơi bày. Do không đủ dược, nàng không thể bôi hết cả cơ thể, chỉ có thể che mặt và cổ mà thôi. Không nghĩ tới, tên vương gia này lại sử dụng thủ đoạn này.

“Bốn vương muốn xem thử, sau lớp mặt nạ này là tuyệt thế dung nhan gì ?” Thanh âm băng lãnh bên tai khiến Uyển Nhu rùng mình. Xong ! Lần này xong thật rồi !

Hấn dùng khăn lụa thô bạo lau đi lớp hóa trang của nàng. Vì sợ hãi, hô hấp nàng có chút không ổn định. Vì hấn chà xát thô bạo, làn da trắng nõn của nàng ứng đỏ.

Nam Cung Lâm kinh diễm nhìn nàng.

Quả là Đệ nhất mỹ nhân !

Không nghĩ tới những cừu nhân lại mang cho hấn cực phẩm như vậy. Nàng là nữ tử đẹp nhất mà hấn từng gặp qua. Đôi mắt yêu mỵ, làn da ửng hồng đầy nữ tính, hơi thở quyến rũ, miệng anh đào nhỏ nhắn hé mở...

Nàng đúng là yêu tinh quyến rũ hồn người. Chưa từng có nữ nhân nào khiến hắn động tâm như vậy. Nàng còn mê hoặc hơn cả Mộng Tuyền đệ nhất danh kỹ nữa.

Nhưng phút rung động qua đi, bản thân hắn lại tức giận vô cớ. Nàng có hay không để lộ bộ dạng kiêu diễm này cho nam nhân khác xem ?

Thô bạo nắm lấy cánh tay trái của nàng, hắn tìm kiếm. Trên làn da trắng nõn mịn màng xuất hiện một điểm nhỏ màu đỏ tươi... Dấu thủ cung sa...

Bỗng nhiên, hắn thở phào nhẹ nhõm, thả cánh tay nàng ra. Hắn ngược lên nhìn nàng. Tình cờ chạm phải đôi mắt sâu thẳm long lanh nước, ánh lên vài tia kinh hoàng, sợ hãi. Trong lòng hắn chợt có chút tiếc thương...

Hắn đứng lên, quay lưng lại.

Uyển Nhu nhanh chóng vớ lấy chiếc áo bị xé rách, che phần trên cơ thể.

“Trần quản gia !” Nam Cung Lâm gọi.

“Có nô tài!” Trần quản gia đi vào, nhìn thấy cảnh trước mắt, lập tức cúi xuống, xem như mù.

“Mang cho nàng bộ y phục khác!”

“Vâng, vương gia !” Trần quản gia cung kính đáp.

Y phục nhanh chóng được đưa đến. Uyển Nhu mặc vào, vội vã rời đi.

Nam Cung Lâm âm trầm nhìn lên bức tranh treo trên tường, ánh mắt mờ mịt.

Nàng đã vào phủ, tức là nữ nhân của hắn. Đùng hòng có kẻ nào đụng vào nàng !

4. Chương 4: Thị Uy

Lương Uyển Nhu vội vã chạy về phòng.

Trên đường đi, ánh mắt tò mò của đám gia nô không ngừng hướng về nàng. Chỉ thấy một nữ nhân đầu tóc bù xù, y phục luộm thuộm hốt hải chạy ra khỏi Dưỡng Thần Điện. Nhưng mà dù thế nào, chắc lại sắp có tin đồn khắp phủ rồi!

Vội vã bôi đen mặt mũi cùng cổ, sửa lại y phục cho đàng hoàng, nàng thần thần ngồi xuống. Tại sao vương gia lại phát hiện ra nàng hóa trang ? Lúc hắn xóa đi lớp bôi mặt, nàng cực kỳ run sợ. Không phải sợ hắn làm gì nàng, mà sợ hắn nổi điên đem nàng ra chém đầu. Thế là xong ! Danh dự của nhân sĩ xuyên việt đều bị nàng phá hỏng cả. Làm gì có nhân vật chính nào rơi đầu ngay từ chương ba chứ !

Mà lúc này, hắn nắm cổ tay nàng làm gì nhỉ ? Đường như tìm kiếm một cái gì đó... Nàng giơ tay trái lên xem thử. Hoàn hảo vẫn là làn da trắng như tuyết, mịn màng như ngọc, nhưng có một nốt ruồi màu đỏ tươi.

Nàng chợt hiểu ra, đó chính là thủ cung sa trong truyền thuyết !

Hình như năm nàng mười tuổi, cha nàng đã tính bôi thứ này lên người nàng, nhưng bị nàng cự tuyệt. Cái gì mà thời hiện đại còn muốn đóng thủ cung sa lên người ? Chẳng phải muốn giám sát nàng thì là gì ?

Nhưng mà tại sao khi vừa nhìn thấy dấu thủ cung sa này, hắn lại thở phào nhẹ nhõm ?

Chắc, nàng hơi đầu mà đi phân tích tâm lý của đám người hoàng gia này. Bây giờ có việc khác đáng lo hơn.

Rốt cuộc là ai đã uối vào bánh của nàng ?

Nàng chỉ nhớ trong lúc làm bánh, nàng làm riêng hai phần vỏ và nhân. Sau khi nhào bột, nàng mới quay sang làm nhân. Vậy là có người bỏ muối và trong bột của nàng. Nhưng kẻ đó là ai ? Tại sao lại làm vậy ?

Trong đầu Uyển Nhu bỗng hiện ra một cái tên...

Là nàng ta sao ?

Có khả năng lắm chứ ! Nàng ta yêu mến vương gia như vậy, mà lại chưa từng được vương gia khai ân, cho phép làm điểm tâm, nên đương nhiên sẽ ghen ghét với nàng. Bình thường, các loại điểm tâm, tráng miệng, ngọc thiện của vương gia đều do các đầu bếp giỏi như Tầm thâm thâm, Tam bá bá, Ngạc ma ma cùng Bùi ma ma làm. Thị thiếp chỉ được dùng ngọc thiện, điểm tâm do Phúc bá bá và Tiêu thâm thâm làm. Vậy mà nàng, một nha hoàn mới vào lại được quyền làm điểm tâm cho vương gia, hỏi ai mà không ganh tỵ ?

Thật ra, không chỉ có mình nàng ta. Uyển Nhu nghĩ đến một vài người khác.

Chẳng hạn như Châu nhi...

Châu nhi cũng thuộc loại nha hoàn có nhan sắc, xinh đẹp ôn nhu. Nhưng đúng là không thể so với các thị thiếp. Châu nhi cùng Thiên nhi chính là một loại. Thật ra Uyển Nhu chưa từng nói chuyện với Châu nhi, nhưng đó không có nghĩa là không bị khi dễ. Châu nhi cho rằng nói chuyện với nàng chỉ làm nàng ta bị ô uế. Là loại nữ nhân tự xem mình thanh cao. Nàng ta nghĩ, chỉ có mình mới xứng với vương gia. Nhưng mà... quả thật không biết tự lấy gương mà soi mặt.

Chẳng hạn như Vồng Nguyệt...

Chính là loại nha hoàn tự xem trọng mình. Bản thân mặc dù tài nghệ chẳng đến đâu, nhưng cũng tự xem mình giỏi. Vồng Nguyệt cũng xem thường Uyển Nhu như bao người khác. Nàng ta tuy không phải là tuyệt sắc, nhưng cũng thuộc hàng thanh tú dễ nhìn. Kết lại cùng Châu nhi và Thiên nhi, là bộ ba tự kỷ nổi tiếng trong phủ.

Chính là, ba nàng này cả nhan sắc cũng không thể đem so sánh với thân thể trước đây của Uyển Nhu, chứ đừng nói đến bây giờ. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ba nàng làm việc ở phủ đã một năm, luôn vọng tưởng quyền rũ vương gia, vậy tại sao các thị thiếp phu nhân không động thủ ?

Chuyện này tất có sự tình...

...

“Uyển nhi, ta hỏi ngươi, lúc ngươi đưa điểm tâm đến Dưỡng Thần Điện, có hay không quyền rũ vương gia ?” Ngạc ma ma khêu nàng.

“Ngạc ma ma, Uyển nhi không có a !” Nàng lắc đầu nguầy nguậy, bộ dạng ngốc nghếch.

“Phải đó ! Ta đã bảo là tin đồn mà ! Nha đầu này ngây ngây ngốc ngốc, làm sao có gan quyền rũ vương gia !” Tiêu thâm thâm gật đầu.

“Đám nha hoàn thật là... Nhưng ngươi cũng phải coi chừng đó ! Các phu nhân không phải chuyện đùa !” Bùi ma ma thở dài nói.

Nàng biết ngay mà ! Mới có một ngày, tin đồn xú nha hoàn ở phòng bếp quyền rũ vương gia đã lan khắp phủ. Đúng là bọn rồi hơi không có việc gì làm !

“Uyển nhi ! Các phu nhân gọi ngươi đến Tuyền Cơ Các !” Tầm thâm vừa bước vào đã nói to.

Mọi người trong phòng bếp đều ái ngại nhìn nàng. Xem ra lớn chuyện rồi đây !

...

Tuyền Cơ Các là nơi ở của Mộng Tuyền.

Ngoài Tuyền Cơ Các ra, còn có những nơi khác được vương gia an bài cho các thị thiếp. Như Như Tâm Các là của Vũ Tâm, Thiên Vũ Các của Y Vũ, Thái Yên Các của Như Yên, Hồng Tụ Viên của Hồng Tụ, Di Loan Uyển của Thanh Loan, Nộ Liên Các của Liên Hà và Bạch Tuyết Viên của Thâm Tuyết.

Lương Uyển Nhu chậm chạp bước vào Tuyền Cơ Các. Khuôn mặt cúi gằm, nhưng đôi mắt giảo hoạt đảo quanh. Không hổ danh là thị thiếp được sủng ái, bốn bề hoa thơm cỏ lạ. Cách bài trí cũng thập phần trang

nhã, nhưng có phần hơi phô trương, thể hiện tính cách của chủ nhân nơi này. Đẹp nhưng quá nồng. Khi hoa nở, quá đẹp, quá thơm sẽ rất chóng tàn...

Bên dưới mái đình, bốn mỹ nhân như hoa như ngọc uyển chuyển cười nói.

Nữ tử xinh đẹp kiều mỹ, quyền rũ chúng sinh mặc áo váy màu đỏ kia chính là Mộng Tuyền. Uyển Nhu có thể nhận ra ngay. Bình thường, người đẹp hay để lại cho người ta ấn tượng sâu đậm mà.

Ba nữ tử kia, mỗi người một vẻ.

Hoàng y nữ tử có khuôn mặt trái xoan hoàn hảo, mắt phượng quyền rũ, môi như cánh hoa đào, da trắng như tuyết. Lúc cười lộ lên, để lộ hàm răng trắng đều như ngọc trai. Giọng nói thanh thúy, dịu dàng, nhưng mang chút lả lơi. Nàng chính là thị thiếp Vũ Tâm.

Tử Y nữ tử có gương mặt tròn tròn, bầu bĩnh xinh đẹp, mắt hạnh mành mành, môi đỏ mọng hoắc, da trắng mịn màng. Khi những người khác nói, nàng chỉ đứng cười dịu dàng, thỉnh thoảng mới góp vào một câu. Đó là thị thiếp Hồng Tụ.

Lam y nữ tử dung nhan thanh tú, nhưng có phần mờ ảo, nhạt nhòa. Chính là vì nàng mặc dù xinh đẹp, nhưng lại không có nét riêng. Những đường nét của nàng chỉ là mô phỏng lại vẻ đẹp của người khác, không có phong thái cho riêng mình. Mặc dù là vậy, vẫn không thể phủ nhận, nàng rất đẹp. Có điều, tính cách của nàng có vẻ trẻ con. Cứ nhìn nụ cười đắc ý, rồi lại nhanh chóng nguýt dài của nàng thì biết. Theo sự cốp nhặt thông tin của Uyển Nhu, nàng này chính là Thẩm Tuyết, thị thiếp nhỏ tuổi nhất, mười sáu tuổi.

Giữa tứ đại mỹ nhân như vậy, Mộng Tuyền vẫn nổi bật lên là một con phượng hoàng lửa. Xiêm y rực rỡ như lửa, dung nhan kiều mỹ, phong tình vạn chủng... Không hổ danh đệ nhất danh kỹ. Quả là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, cực phẩm giai nhân.

Tiếng cười nói của các nàng lắng dần khi Uyển Nhu đến gần.

“Các phu nhân, nha hoàn phòng bếp Uyển Nhi đã đến !” Chỉ Lan, nha hoàn thiếp thân của Vũ Tâm, người dẫn đường cho Uyển Nhu ôn nhu lên tiếng.

“Nô tỳ Uyển Nhi ra mắt các phu nhân ! Phu nhân vạn phúc !” Uyển Nhu quỳ xuống, dập đầu.

Khốn nạn thật ! Từ khi đến đây, nàng đã phải quỳ nhiều lắm rồi. Thà như quỳ để giữ mạng trước tên vương gia kia không nói, đằng này lại phải quỳ trước mặt đám thị thiếp sống bám vào nam nhân này. Thật mất mặt không chịu nổi !

“Ngẩng mặt lên !” Giọng nói kiều mỹ của Mộng Tuyền vang lên.

Uyển Nhu theo lời, ngẩng mặt lên, lập tức “Ba” một tiếng. Má nàng hồng rất.

“Xú nha đầu ! Dung nhan như vậy cũng dám quyền rũ vương gia sao ?”

Thanh âm thanh thúy nhưng điệu ngoa của Thẩm Tuyết vang lên bên tai nàng.

“Thẩm Tuyết muội, cần gì phải tự mình động thủ ?” Vũ Tâm lả lơi lên tiếng.

“Hi hi, là muội ngứa tay đó mà !” Thẩm Tuyết thổi bàn tay, mỉm cười đắc chí.

Đám nữ nhân thối ! Lòng Uyển Nhu không ngừng chửi thầm. Lúc nào cũng như vậy. Sao cái số nàng xui thế nhỉ ? Toàn bị hiểu lầm.

“Phu nhân tha mạng ! Nô tỳ không có !” Nàng nhanh chóng quỳ xuống.

“Không có ?” Thẩm Tuyết nhắc lại “Ta hỏi ngươi, hôm qua ngươi làm gì ở Dưỡng Thần Điện ?”

“Phu nhân... là vương gia muốn ăn điểm tâm, nô tỳ chỉ mang đến...” Uyển Nhu run rẩy nói.

“Điểm tâm ? Là ngươi làm ?” Vũ Tâm nhún mày.

“Đúng là do nô tỳ làm !” Uyển Nhu ngoan ngoãn đáp. Tốt nhất là không nên khai ra chuyện điểm tâm mặn nhưng không bị hấn trách phạt, sau khi đã xé rách áo nàng.

“Ha ha ! Một xú nha hoàn lại có thể khiến vương gia để ý như vậy sao ?” Mộng Tuyền bỗng cười rộ lên. Rồi nàng nhíu đôi mắt phượng đầy mê hoặc, ánh lên một tia ngoan độc “Bản lãnh quyền rũ nam nhân của người không phải thường !”

“Phu nhân tha mạng ! Nô tỳ có mười cái đầu cũng không dám !” Uyển Nhu lại phải dập đầu.

“Người đâu, đánh !”

Mộng Tuyền giận dữ hét lên. Tức thì một đám nha hoàn chạy đến, không ngừng dậm đá lên người nàng. Uyển Nhu cố chịu đau đớn, cúi xuống che mặt. Nếu các nàng tát chừng vài cái, sợ là lớp hóa trang sẽ bị phát hiện. Các thị thiếp kia nhìn thấy, chỉ đơn thuần nghĩ rằng vì nàng xấu xí nên không muốn bị đánh thêm vào mặt, nên cũng không nói gì, chỉ đơn thuần ngồi thưởng trà rồi xem nàng bị đánh mà thôi.

Hồng Tụ từ đầu không nói gì. Nàng nhìn Uyển Nhu, ánh mắt có chút kỳ lạ.

5. Chương 5: Yến Tiệc (thượng)

Lương Uyển Nhu lết tấm thân đầy thương tích về phòng.

Đám nha hoàn đó nhìn thì mảnh mai, nhưng ra tay rất mạnh. Xem chừng, bọn họ không đơn thuần chỉ là làm theo lời chủ tử. Uyển Nhu đoán, có lẽ bọn họ cũng bị vẽ bẽ ngoài của tên vương gia kia mê hoặc hết rồi. Nàng thật xui xẻo, bị làm bao cát cho đám nữ nhân đó xả hận.

Chung quy cũng tại Nam Cung Lâm ! Tên chết tiệt!

“Tướng đẹp trai là hay lắm sao? Khốn khiếp!” Uyển Nhu lòi bình thuốc ra, bôi lên những vết bầm tím.

Mấy hôm trước, phát hiện ra một đám Cúc Thảo trong hoa viên. Nhìn thì có vẻ giống cỏ dại, nhưng kì thật chính là thuốc trị thương rất tốt. Nàng liền hái một mớ, đem nghiền bỏ vào lọ, để dành khi cần đến. Nhưng không ngờ, lại phải dùng sớm như vậy.

Vận khí của nàng đang cực kỳ đen đủi.

Người ta xuyên không được làm công chúa, hoàng hậu, hay chí ít cũng là tiểu thư. Dù có xích mích với nam chính hay không thì vẫn hạnh phúc chán. Còn nàng? Đã làm nha hoàn rồi, còn bị chà đạp thể thảm nữa chứ! Cũng may nha hoàn này xinh đẹp tuyệt luân, chứ không nàng đã tự sát quách rồi! Biết đâu... Nhưng mà, cơ thể kia của nàng có lẽ cũng nát bét rồi, trở về cũng chẳng được như xưa nữa.

Thật ra, Lương Uyển Nhu không ôm hy vọng được trở về. Dựa theo kinh nghiệm nhiều năm đọc tiểu thuyết, nàng biết cái gọi là “lỗ hổng thời gian” ngàn năm mới mở một lần. Số nàng xui xẻo gặp đúng thời, thể là xuyên. Cho nên giờ muốn trở về còn khó hơn lên trời. Dù sao nàng ở thế giới kia cũng đã chết, coi như ông trời cho nàng một cơ hội sống một cuộc đời mới, thì nàng cứ bắt lấy thôi. Có điều, cuộc đời như thế này còn tiếp diễn đến bao giờ?

“Uyển nhi, người sao vậy?”

Bước vào phòng là một cô nương dung nhan thanh tú, xinh đẹp ôn nhu. Nàng nhìn những vết bầm trên lưng Uyển Nhu, sắc mặt lo lắng.

“Bị phu nhân dạy dỗ!” Nàng rất không tình nguyện đáp.

“Ta giúp người bôi được!” Cô nương kia nói.

Nàng ta chính là Lục Linh Linh, mười lăm tuổi, nha hoàn được phân chung phòng với nàng mới hôm nay. Vừa gặp, Uyển Nhu đã rất có cảm tình với Linh Linh. Nàng rất tốt bụng, lại giỏi giang. Công việc chính của nàng ta là phụ giúp quản gia trong việc tổ chức các lễ yến ở vương phủ. Có thể xem là một nha hoàn cấp cao. Vậy nên việc nàng ta đồng ý sống chung với Uyển Nhu đã khiến nàng hết sức bất ngờ. Nhưng Linh

Linh chẳng những xinh đẹp, mà ánh mắt cũng rất trong sáng, hiền hòa. Vậy nên với con người này, Uyển Nhu không có hề gì mà rất thoải mái.

“Uyển nhi, da ngươi thật sự rất đẹp nha!” Linh Linh vừa xoa được vừa trầm trồ.

“Những phần nào được che chắn, da ta đều rất đẹp!” Nàng nửa đùa nửa thật nói.

Mặc dù rất có hảo cảm với Linh Linh, nhưng Uyển Nhu vẫn không thể tẩy trang trước mặt nàng.

“Thật ác quá!” Linh Linh nói, giọng xót xa “Các phu nhân đúng là không biết phân biệt tốt xấu.”

“Đừng nói vậy! Cũng là do các nàng quá yêu vương gia!” Uyển Nhu mỉm cười.

“Uyển nhi, ngươi thật tốt bụng! Các nàng đánh ngươi ra nông nỗi này, ngươi vẫn nói cho các nàng!” Linh Linh thở dài, đặt bình được xuống, khoác áo cho nàng.

“Tốt bụng...?” Uyển Nhu cười lạnh. Nếu không phải muốn yên thân, nàng đã chế ra vài lọ độc được, hạ độc các nàng rồi bỏ trốn cho xong. Nói nàng tốt bụng, thật ra người tốt bụng mới là Lục Linh Linh.

“Phải rồi! Uyển nhi, vương phủ sắp có yến tiệc đấy!” Linh Linh bỗng nói.

“Yến tiệc?” Uyển Nhu bắt đầu tò mò.

“Àn!” Linh Linh gật đầu “Là yến chào đón Thất vương gia Hoàng Tiến Duật của Bảo Quốc!”

“Thất vương gia Hoàng Tiến Duật? Bảo Quốc?”

“Nghe nói, Tổ Quốc cùng Bảo Quốc muốn thúc đẩy quan hệ, nên phái Thất vương gia sang làm sứ thần. Hình như lễ vật do Bảo Quốc đưa đến vô cùng nhiều nha! Toàn những thứ giá trị liên thành! Hoàng thượng lệnh cho Tứ vương gia tiếp đón cho thật chu đáo, sau đó mới vào Hoàng cung!”

“Oh! Yến tiệc...”

Xem ra nàng cũng không đen đủi lắm. Vừa xuyên không được hơn một tuần đã được tận mắt chứng kiến yến tiệc cổ đại rồi. Không biết có khác với những bộ phim cổ trang trên TV không nhỉ?

...

Thiên hạ này có bốn quốc gia lớn nhất. Lần lượt là Tổ Quốc, Bảo Quốc, Dạ Quốc và Dục Hoa Quốc. Trong bốn nước, lớn mạnh nhất chính là Tổ Quốc. Vừa hùng hậu về quân sự, vừa dồi dào tài nguyên, lại có đất đai màu mỡ, lương thực tràn đầy. Vì đất nước giàu có như vậy, nên ba quốc gia kia cũng có phần kiêng nể. Lần này, Bảo Quốc sang đây, hẳn là muốn nịnh nọt Tổ Quốc, không để hai nước kia tranh thủ mất. Đây là thời cơ tốt, vì Hoàng đế Nam Cung Hải mới đăng cơ một năm, chưa nắm được tình hình ngoại giao. Bảo Quốc là nước nhanh chân nhất, vì chính sự không có rối ren như hai nước kia. Dạ Quốc thì đương kim thiên tử đang lâm trọng bệnh, có lẽ không trụ nổi. Thập lục hoàng tử Tư Đồ Mạc Thắng cùng nhị thập hoàng tử Tư Đồ Mạc Nhuệ có thể lực lớn nhất đang âm thầm tranh ngôi báu. Còn Dục Hoa Quốc vừa trải qua một đợt hạn hán, đất nước còn chưa ổn định.

Tổ Quốc là quốc gia lớn nhất, đương nhiên các quốc gia khác khi đến đây đều phải tuân theo luật lệ của Tổ Quốc.

Theo lễ tiết của Tổ Quốc, sứ thần các nước khi đến đây đều được tiếp đãi ở vương phủ trước tiên, sau ba ngày mới được vào Hoàng cung diện kiến long nhan. Lễ vật cống nạp đều sẽ do vị vương gia đó thu nhận, sau đó dâng lên quốc khố. Đương nhiên, vị vương gia cũng sẽ thu nhập được một khoản không tồi, do sứ thần các nước hối lộ cho.

Bảo Quốc, sở dĩ có quốc danh như vậy, là do đất nước này có mỏ vàng khổng lồ, bảo vật nhiều không kể xiết. Nhưng dù tiền bạc rất nhiều, nhưng thật ra nông nghiệp cũng không phát triển lắm. Bởi ở đây toàn đất xám, không thích hợp cho việc trồng trọt. Nhưng bù lại, hoạt động kinh tế rất phát triển. Bảo Quốc được biết đến là một đất nước giàu tiền, nhưng nghèo lương. Hằng năm, lương thực cả nước chủ yếu nhờ cống phẩm của thuộc địa và việc nhập khẩu từ các nước, mà Tổ Quốc là chủ yếu. Vậy nên, lần “viếng thăm” này rất có ý nghĩa đối với Bảo Quốc. Còn Tổ Quốc, chuẩn bị ngồi đếm tiền là vừa!

Theo lời Lục Linh Linh, khoảng hai tuần nữa Hoàng Tiến Duật sẽ đến Tổ Quốc.

Đám nha hoàn hàng ngày đã bắt đầu tụ tập, nói đủ chuyện về yến tiệc lần này. Xem ra, ai cũng mong được nhìn thấy Thất vương gia của Bảo Quốc. Nghe giang hồ đồn đại, Hoàng Tiến Duật năm nay hai mươi tư, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, ôn nhu như nước. Đương nhiên, nam nhân như vậy không thể có sức hút yếu được! Đám nha hoàn đã bắt đầu mơ mộng chim sẻ hóa phượng hoàng. Nếu được Hoàng Tiến Duật để ý, hẳn sẽ được đưa về Bảo Quốc mà hưởng vinh hoa phú quý cả đời.

Theo Lương Uyển Nhu, nha hoàn trong Thành Vương phủ đều thuộc hàng cực phẩm. Nàng nào cũng xinh đẹp, cũng có “style” riêng. Giữa một rừng hoa thế này, Hoàng Tiến Duật khó lòng mà chỉ chú ý một người. Đó chính là nhược điểm của các “playboy”! Chỉ tội nghiệp cho các cô nàng mơ mộng...

Trong suốt hai tuần đó, Lương Uyển Nhu vẫn sống lặng lẽ như một cái bóng, không ai chú ý.

...

Dưỡng Thần Điện.

“Thân thể nàng không có gì đáng ngờ sao?” Nam Cung Lâm cau mày nhìn Trần quản gia.

“Hồi vương gia, đúng vậy! Nàng tên Lương Uyển Nhu, năm nay mười bốn tuổi, mẫu thân mất sớm, từ nhỏ sống cùng với phụ thân. Phụ thân nàng là Lương Thiên Bá, là người đàn rong, còn nàng hát rong kiếm tiền sống qua ngày. Nửa tháng trước, Lương Thiên Bá bị phong hàn mà mất, Lương Uyển Nhu bán mình chôn cha, được nô tài mua về phủ!” Trần quản gia tỉ mỉ báo lại.

“Hát rong?” Nam Cung Lâm tò mò.

“Hồi vương gia, mọi người đều bảo giọng hát nàng như tiên nữ, mê hoặc lòng người. Chỉ tiếc là dung mạo xấu xí. Nếu không đã bị kẻ khác mua về làm thiếp!”

Nàng thật sự xấu xí? Nam Cung Lâm cười lạnh. Thì ra, Lương Uyển Nhu đã dịch dung từ bé. Có lẽ Lương Thiên Bá sợ nữ nhi bị kẻ xấu để ý. Xem ra, nàng thật sự không phải là nội gián.

“Lui ra!” Nam Cung Lâm phát tay áo.

“Nô tài xin cáo lui!” Trần quản gia cúi người, từ từ đi ra.

Nàng thật sự hát rất hay sao? Nam Cung Lâm khẽ cau mày...

...

Hai tuần trôi qua nhanh chóng. Chỉ còn một ngày nữa, Thất vương gia Hoàng Tiến Duật của Bảo Quốc sẽ đến kinh thành Tổ Quốc.

6. Chương 6: Yến Tiệc (trung)

Tổ Quốc, Tây Dương kinh thành, năm Thuận Hiệu thứ mười, ngày 7 tháng 6...

Dân chúng Tây Dương thành đổ xô ra đường, nhìn ngắm đoàn xe người mỹ lệ đến từ Bảo Quốc. Đi đầu là Lư Viễn tướng quân danh chấn tứ quốc, oai hùng ngồi trên ngựa, hoàng kim giáp bảo phản chiếu ánh mặt trời, trở nên sáng rực, lấp lánh. Lư Viễn còn có dung mạo thập phần anh khí, nhìn vào đã biết là anh hùng, đủ sức thỏa mãn những cô nương có tâm tư yêu thích nam hiệp. Đương nhiên, Lư Viễn đã khiến biết bao cô nương ở Tây Dương thành này rung động.

Giữa đoàn xe, một chiếc hoàng xa dát vàng rực rỡ, lá cờ nổi bật thêm một chữ “Bảo”. Chỉ cần lướt qua là biết đó là xe của Thất vương gia Hoàng Tuấn Duật. Vô số nữ tử muốn được chiêm ngưỡng dung nhan của vị vương gia được bài danh trong thập đại mỹ nam tứ quốc, Đệ nhất mỹ nam của Bảo Quốc. Thế nhưng, rèm xe chỉ động dấy theo nhịp bước của ngựa, không có dấu hiệu Thất vương gia tôn quý sẽ bước ra. Điều đó đã khiến không ít cô nương thương tâm, tiếc hận.

Sau cùng là những xe lễ vật. Chỉ cần nhìn số lượng cùng kích thước mỗi xe, đủ biết Bảo Quốc lần này chi mạnh tay cỡ nào. Số lễ vật này đảm bảo gấp đôi lượng công phẩm hàng năm của các thuộc địa Tổ Quốc. Xem ra, Bảo Quốc giàu có vô cùng, đó là sự thật !

Đoàn người dừng lại trước Thành vương phủ.

Trong số mười vương gia, Thành vương phủ chính là phủ đệ hoành tráng nhất. Chưa nói đến diện tích vô cùng rộng lớn, chỉ cần nhìn kích thước cổng cùng ba chữ vàng “Thành vương phủ” đủ biết Hoàng thượng coi trọng vị vương gia này thế nào. Lần này sứ thần Bảo Quốc được nghỉ ngơi ở Thành vương phủ, xem như không có ủy khuất rồi.

Lần lượt từng xe được đưa vào phủ. Trên chiếc hoàng xa, một nam nhân bước xuống. Người này dung mạo tuấn mỹ vô cùng, nhưng lại có chút yêu mỹ, chút tà khí, chút phong lưu. Măt hoa đào, sống mũi cao, thẳng tắp, bạc môi mỏng khê nhếch, da trắng. Đám nha hoàn được sắp xếp tiếp đón ở phủ không hèn mà cùng đỏ mặt, tim đập loạn. Quả nhiên, lời đồn Thất vương gia Hoàng Tuấn Duật vô cùng phong lưu không có sai a !

“Thất vương gia, mời !” Trần quản gia cung kính cúi người.

“Làm phiền Trần quản gia rồi !” Hoàng Tuấn Duật ưu nhã mỉm cười.

Trời ơi, vương gia cười lên trông càng mỹ hoặc a ! So với Mộng Tuyền phu nhân chỉ có hơn chứ không có kém. Đám nha hoàn lại được dịp, suýt nữa té xỉu tập thể.

Đây chính là hậu quả của việc ít được gần gũi mỹ nam a !

...

“Trời ơi, các tỷ không được tận mắt chiêm ngưỡng Thất vương gia a ! Thật sự quá tuấn mỹ !” Một nha hoàn phấn khích nói to.

“Thật sự sao ? So với vương gia nhà chúng ta thì thế nào ?” Thiên nhi chen vào.

“Thật ra không thể so sánh hai người ! Tứ vương gia thì tuấn mỹ một cách lạnh lùng, còn Thất vương gia lại rất phong lưu! Xét ra, không ai thua kém ai cả!” Châu nhi gật gật đầu, ánh mắt mơ màng.

“Lại có nam nhân so sánh được với Tứ vương gia sao? Xem ra lời đồn Đệ nhất mỹ nam Bảo Quốc không sai!” Họa Nhi trầm trồ nói.

“Ôi! Thất vương gia, mỗi khi cười lên, đến mẫu đơn cũng phải thất sắc!” Tiểu Lam hào hứng góp chuyện.

Uyển Nhu làm như không nghe, vẫn chuyên tâm công việc rửa rau. Tối nay xem ra sẽ rất bận bịu rồi.

Nữ nhân thời đại nào cũng vậy, chỉ cần thấy nam thần tượng đẹp trai là bàn tán mãi không thôi. Có điều, ở cổ đại, nữ nhân đều có quyền được mơ tưởng làm lão bà của mỹ nam, cam chịu tam thê tứ thiếp. Nhưng ở hiện đại, idol vĩnh viễn là giấc mơ xa vời.

“Chỉ cần được Thất vương gia liếc mắt mỉm cười một cái, ta có chết cũng cam lòng!” Một nha hoàn nào đó nói, rồi thở dài.

Xem ra, chỉ có nàng này là không quá vọng tưởng.

“Uyển nhi, người đi xào rau đi!” Bùi ma ma bận bịu với món thịt quay, phân phó nàng.

“Bùi ma ma, sao lại là ta?” Nàng giật mình. Đáng nhẽ yến tiệc thế này phải do những đầu bếp cao cấp như Tầm thâm thâm, Bùi ma ma, Ngạc ma ma cùng Tam bá bá làm mới phải.

“Nói người thì người làm đi ! Bốn người bọn ta không xuê !” Ngạc ma ma tay gói bánh liên tục.

“Oh !” Uyển Nhu gật đầu, bưng rổ rau lớn đi.

Đám nha hoàn phòng bếp chỉ có mỗi việc bưng bê, không biết nấu ăn, nên lúc này, bọn họ chỉ đứng đó mà cắn hạt dưa, tán dóc với nhau. Tầm thâm thâm nhìn họ, lắc đầu ngán ngấm.

“Xem ra chỉ có nha đầu người là tốt !”

“Thăm thăm, ta tốt chỗ nào chứ !” Nàng vừa xắt rau vừa cười.

“Bây giờ bọn nha hoàn biết nấu ăn tốt như người chẳng còn nữa ! Chỉ có người là chăm chỉ làm việc, không kêu ca phàn nàn, không tụ tập đàn đúm... Ta nói người a, nam nhân nào sau này lấy người đúng là có phúc !” Tầm thăm thăm vừa làm thịt gà vừa nói.

“Thăm thăm, ta xấu xí như vậy, chỉ sợ ở giá cả đời thôi !” Nàng cười rộ lên.

“Xấu xí thì sao ? Chỉ cần người chăm chỉ thiện lương, vài năm nữa ta sẽ cho người lấy con trai ta !” Ngạc ma ma nửa đùa nửa thật nói.

“Ha ha ! Ma ma thật là !”

“Uyển nhi, năm nay bao nhiêu tuổi ?” Tam bá bá bắt đầu gắp chuyện.

“Ta... mười bốn !” Nàng trả lời. Đây chỉ là đoán chừng thôi, nàng cũng không biết chính xác nữa.

“Được, ba năm nữa, người chuẩn bị làm con dâu nhà ta !” Ngạc ma ma vui vẻ nói.

“Ha ha !” Nàng chỉ cười, không nói gì.

Thật tiếc, nàng vốn không có ý định lấy chồng a. Nam nhân cổ đại có gì tốt chứ ? Sống độc thân mới là vạn tuế !

...

Buổi chiều, Bùi ma ma cho nàng nghỉ ngơi một chút, sau đó lại vào giúp mọi người nấu nướng. Tối nay mới thật sự là yến tiệc.

Trốn vào một góc trong hoa viên, nàng yên lặng ngồi trên cành cây ổi. Tình cờ phát hiện ra cây này ở một góc, nàng vô cùng ngạc nhiên. Không ngờ hoa viên cổ đại cũng có cây ổi. Nhưng xem chừng, cây này mọc hoang. Mặc kệ, có cây cho nàng treo, có ổi cho nàng ăn là được rồi !

Tựa mình vào thân cây, chiếc váy được nàng kéo cao quá đầu gối, để lộ đôi chân trần trắng muốt đung đưa, tóc dài bay bay theo gió... nàng khẽ ngâm nga một giai điệu.

“Giang sơn nhiều như vậy kiêu

Dẫn vô số anh hùng cạnh khom lưng

Mỹ nhân nhiều như vậy kiêu

Anh hùng ngay cả giang sơn cũng không yêu

Nhất nhần mày nhất ngữ như thế ôn nhu yêu kiều

Tái mi giang sơn đều so ra kém hồng nhan cười

Giống điệu giống nhau buộc chặt...”

Chính Uyển Nhu cũng không ngờ thân thể này lại có giọng ca tuyệt đến thế. Giọng hát trong trẻo, ôn nhu như nước, mờ ảo như sương,... Đảm bảo ăn đứt các ca sỹ hiện đại. Có lẽ không khí ở cổ đại trong sạch, nên mới có người hát hay đến vậy. Nàng thật may mắn, lại được sở hữu giọng ca ngàn năm có một này...

Gió thổi lên mặt mát lạnh. Nàng vì muốn da mặt được hít thở nên đã tạm thời tẩy lớp hóa trang. Ở trong phòng thì sợ Lục Linh Linh đột xuất trở về. Chỉ có ở đây là tốt nhất, kín đáo mà thoáng đãng, không có ai lui tới...

“Thủy là tân thừa ân trạch thời k

Tóc mây hoa nhan kim bước hoãn diêu

Phù dung trưởng ẩm hàng đêm đêm xuân

Đêm xuân khổ đoản ngày dương cao chiếu

Từ nay về sau quân vương không còn sớm hướng khởi

Thiên cổ phong lưu đều xem sáng nay

Nàng cốc hát vang chỉ cần cười vui...”

Giọng ca ngọt ngào lại vang lên, trầm bổng, đầy mê hoặc, như dẫn dụ người ta vào thế giới của những ca từ...

...

Hoàng Tuấn Duật buồn chán đi dạo quanh hoa viên. Y không mang theo người hầu nào, chủ yếu là vì muốn được hóng gió một mình.

Bất giờ, một giọng ca quyến rũ, mờ ảo theo gió bay đến. Hoàng Tuấn Duật nghe mà ngây ngẩn cả người. Ở vương phủ này lại có tiên tử hạ phàm sao ? Y cố gắng tìm ra nơi phát ra tiếng hát.

Ngừng một lúc, tiếng ca lại cất lên. Vẫn ngọt ngào, êm dịu, mờ ảo, mỵ hoặc... Y vô thức bước đến một góc rậm rạp trong hoa viên.

Nơi này không có hoa cỏ, chỉ có những cây lớn, ở giữa là một cây ổi. Đưa mắt nhìn lên, y bắt gặp một bóng hồng mảnh mai. Nàng một thân lực y, tóc dài buông xõa, bay bay trong gió, đôi chân trần trắng như tuyết đọng đưa tình nghịch. Vì nàng quay lưng lại nên y không thể nhìn thấy dung mạo nàng. Thì ra, giọng ca thần tiên kia là của nàng... Hoàng Tuấn Duật bắt đầu ngây ngẩn.

Khúc hát vừa dứt, chỉ thấy nàng bỗng bật cười hi hi. Y bất giác vỗ tay...

“Ai vậy ?” Lương Uyển Nhu giật mình khi nghe tiếng động. Nàng quay người lại, không may mất thăng bằng, té xuống. Chết thật, từ độ cao này không gãy tay thì cũng què chân a ! Nàng nhắm mắt, chuẩn bị một nụ hôn nồng nàn với đất mẹ thân yêu.

Hoàng Tuấn Duật vội phi thân lên đỡ lấy nàng. Theo phản xạ, nàng ôm chặt lấy cổ y. Vừa tiếp đất, y bỗng ngây ngốc ngắm dung nhan nàng.

Mây xanh như liễu, đôi mắt sâu thẳm, quyến rũ vô cùng, môi anh đào hơi mím, mũi quỳnh xinh xắn, da hơn màu tuyết, mịn màng như ngọc trai... Nàng thật sự đẹp quá, bốn từ “khuyên quốc khuyên thành” không thể đủ để hình dung nàng. Đẹp nhất mỹ nhân Bảo Quốc Trầm Liễu Liễu cũng không thể so sánh với nàng. Không ngờ, Thành vương phủ lại có một mỹ nữ như nàng.

Nhìn nàng mặc bố y, Hoàng Tuấn Duật đã đoán ra, nàng hẳn là nha hoàn trong phủ. Nam Cung Lâm sẽ không bao giờ để nữ nhân của hắn ăn mặc như vậy. Biết được điều đó, trong lòng Hoàng Tuấn Duật bỗng vui vẻ lạ thường.

“A, bỏ ta xuống !” Uyển Nhu có chút giãy giụa.

Hoàng Tuấn Duật giật mình, vừa buông tay ra khỏi chiếc eo thon tinh tế, nàng đã vùng ra. Dáng người nàng nhỏ nhắn, nhanh nhẹn như chim sẻ. Hắn không thể rời mắt khỏi nàng.

Uyển Nhu chạy lại gốc cây, vớ lấy đôi hài nhỏ xinh màu vàng, mang vào chân. Đôi chân này thật sự rất bé. Không bó chân mà chân lại nhỏ như vậy, đúng là hiếm thấy.

“Sao lại không hát nữa ? Ta rất muốn nghe tiếng hát của cô nương !” Hoàng Tuấn Duật tà mị cười.

Vừa thấy nụ cười này, Uyển Nhu đã đoán ra ngay đây là Thất vương gia Hoàng Tuấn Duật của Bảo Quốc. Nụ cười yêu mị đã khiến đám nha hoàn loạn tâm, cộn ai ngoài y ?

“Để vương gia chê cười !” Uyển Nhu có chút khinh thường nói.

Dường như nhận thấy thái độ của nàng, y chỉ cười.

“Cô nương giọng hát thật sự như tiên nữ ! Không nghĩ tới, cả dung mạo cũng xinh đẹp như tiên, bốn vương chỉ là muốn thưởng thức mà thôi !” Nàng đã biết y là Thất vương gia, vậy việc gì phải dè chừng nữa.

“Vương gia, nô tỳ tự biết mình xấu xí, giọng hát thô kệch, không đáng cho vương gia thưởng thức !” Theo phản xạ, nàng liền quỳ xuống.

“Ai, đứng lên đi ! Để mỹ nữ quỳ, bốn vương thật sự có lỗi a !” Y có chút cợt nhả nói.

“Vương gia... Nô tỳ có việc, xin cáo lui trước !”

Không đợi y có phản ứng, nàng nhanh nhẹn cúi mắt.

Còn lại Hoàng Tuấn Duật, nhịp tim có chút lệch lạc. Lần đầu tiên trong đời, y biết rung động là gì.

7. Chương 7: Yến Tiệc (hạ)

Nam Cung Lâm sắc mặt thật sự rất khó coi.

Hàn khí tỏa ra từ người hắn khiến kẻ hầu người hạ trong Dưỡng Thần Điện đều sợ hãi. Không ai dám lại gần hắn lúc này. Bọn họ đã quá hiểu nguyên tắc mỗi lần hắn giận dữ, tốt nhất không được lại gần, kéo chuốc họa vào thân. Nhưng lần này, hắn đặc biệt tức giận. Tại sao vậy ?

...

Trong hoa viên, khi hắn đang nghỉ ngơi, bỗng nghe thấy một tiếng hát truyền cảm, nhưng lại mờ ảo xa xăm, khó nắm bắt.

Trong đầu hắn bỗng hiện lên hình ảnh tuyệt diệu dung nhan kia. Là nàng hát sao ? Hắn vội đứng dậy, đi theo tiếng hát.

Nấp sau một gốc cây lớn, hắn nhìn thấy nàng. Nàng ngồi trên cành cây, đầu tựa vào thân cây, đang cất tiếng hát tuyệt vời. Tóc dài như thác hỗn độn trong gió, chiếc váy kéo cao để lộ đôi chân thon dài, trắng muốt, khuôn mặt tràn đầy niềm vui, càng khiến nhan sắc nàng thêm đậm thắm. Nàng tựa như tiên tử hạ phàm, không vương nhân gian khói bụi...

Hắn định bước ra, bỗng xuất hiện một nhân vật ngoài ý muốn.

Hoàng Tuấn Duật !

Vì y đánh động, nàng ngã khỏi cành cây. Hắn lại muốn đỡ lấy nàng, nhưng y nhanh chân hơn. Nhìn cảnh nàng trong vòng tay y, tâm hắn muốn loạn. Cứ nghĩ đến việc chiếc eo thon nhỏ của nàng bị Hoàng Tuấn Duật ôm lấy, dung nhan tuyệt diệu của nàng cũng đã bị y nhìn thấy... Hắn tức giận, thật sự rất tức giận.

Nhìn cảnh hai người đối đáp qua lại, liếc mắt đưa tình, hắn thật sự muốn giết chết Hoàng Tuấn Duật, sau đó đoạt lấy nàng. Nhưng trách nhiệm với quốc gia khiến hắn không thể. Chết tiệt, biết vậy, hôm đó hắn đã ăn nàng, rồi biến nàng thành thiếp của hắn. Vậy là tên Hoàng Tuấn Duật kia sẽ không thể mơ tưởng gì đến nàng nữa ! Chỉ vì quá vui mừng nàng vẫn còn là xử nữ, hắn mới quyết định không muốn nàng. Xem như hôm đó, hắn sai lầm rồi.

Nữ nhân này, dám sau lưng hắn thâm nhân !

...

Trong vương phủ, Quý Dương Điện là nơi dành để tổ chức yến tiệc quan trọng.

Quý Dương Điện có thể xem là nơi lớn nhất trong phủ. Được trang trí vô cùng tinh xảo, mỹ lệ. Trong điện đặt sẵn những chiếc bàn gỗ trầm, loại gỗ thượng hạng của Tổ Quốc. Nơi cao nhất là dành cho vương gia. Ghế được trải thảm da hổ, trông vô cùng oai phong. Thảm đỏ được trải từ cửa vào cho đến bàn chủ tọa. Những chiếc đèn lồng màu đỏ được đặt trên giá càng khiến cho nơi này thêm diễm lệ. Hôm nay, Quý Dương Điện sẽ được sử dụng để thiết yến đãi sứ thần Bảo Quốc.

Trong điện lúc này tràn ngập người. Ngồi ở vị trí cao nhất là Tứ vương gia Tổ Quốc Nam Cung Lâm. Dãy bàn bên trái là các vị đại thần, quan lại trong triều. Bên phải là sứ đoàn Bảo Quốc. Hoàng Tuấn Duật ngồi ở vị trí cao thứ hai, bên phải.

Nam Cung Lâm miệng cười nhưng ánh mắt lạnh băng. Hắn liếc nhìn xung quanh, khi ánh mắt hắn chạm phải Hoàng Tuấn Duật, bỗng lóe lên một tia máu.

Hoàng Tuấn Duật cảm nhận được sát khí từ chỗ của Nam Cung Lâm, nhưng y vẫn phong lưu cười nói với các đại thần Tổ Quốc. Dù sao, Nam Cung Lâm cũng không thể làm gì y khi y còn ở trên lãnh thổ Tổ Quốc. Mặc dù y không biết lý do khiến Nam Cung Lâm nhìn mình như vậy. Trong đầu y chợt lóe lên một suy nghĩ, phải chăng là vì tiên nữ kia ?

Thật hay, một người như Nam Cung Lâm lại không sở hữu được trái tim của tiên nữ.

Yến tiệc bắt đầu. Nam Cung Lâm giờ ly rượu, đứng dậy.

“Hôm nay Thành vương phủ mở yến thiết đãi sứ thần Bảo Quốc, mong tình hữu nghị giữa hai nước vĩnh viễn bền lâu !”

Sau đó là tiếng hô vang của đám đại thần cùng sứ đoàn.

Vĩnh viễn bền lâu ? Hoàng Tuấn Duật cười lạnh. Làm sao y lại không biết dã tâm của Tổ Quốc ? Ý thế là nước lớn nhất, muốn thôn tóm tam quốc cùng thuộc địa, thống nhất thiên hạ. Hừm ! Bảo Quốc sẽ không để các người như ý đâu ! Y nốc cạn ly rượu, ưu nhã giờ lên.

Tiếng nhạc du dương cất lên, một đoàn mỹ nhân xiêm y lụa là bước vào. Những người tham dự yến tiệc đều chăm chú theo dõi điệu múa của các mỹ nhân, không khỏi trầm trồ khen ngợi.

“Phủ đệ của Thành vương gia quả thật rất nhiều mỹ nhân !” Hoàng Tuấn Duật cười.

“Để Thất vương gia chê cười ! Nghe đồn Thất vương gia phong lưu phóng khoáng, hẳn trong vương phủ mỹ nhân cũng nhiều như sao mới đúng.” Nam Cung Lâm nói.

“Không giấu gì Thành vương gia, quả thật Thất vương phủ cũng có mỹ nhân, nhưng so với Thành vương phủ không đáng là gì !” Y đáp lại “Nghe nói tám vị thị thiếp của vương gia, ai cũng đều là những mỹ nhân như hoa như ngọc, thế gian khó tìm. Không hiểu bốn vương có may mắn được chiêm ngưỡng hay không ?”

“Thất vương gia đã có lời, bốn vương sao dám từ chối !” Nam Cung Lâm cười ha ha. Đối với hắn, nữ nhân cũng giống như quần áo. Khi cần mới phát huy tác dụng, còn không thì cũng chỉ là vật trang trí mà thôi. Giống như bây giờ vậy! Nếu cần, hắn có thể đem lạng luôn Hoàng Tuấn Duật.

Một lúc sau, tám nữ nhân khuynh quốc khuynh thành bước vào. Sứ đoàn Bảo Quốc không khỏi trầm trồ. Người ta nói Tổ Quốc mỹ nhân không thiếu, thì ra là sự thật. Không ngờ Thành vương gia lại có thể sở hữu những viên ngọc sáng như vậy. Các nàng so với hậu cung cũng không hề thua kém a!

“Quả là cực phẩm!” Hoàng Tuấn Duật cười tà mị. Trong tâm hắn đang vô cùng vui vẻ, hoàn hảo là không có tiên nữ kia.

“Thất vương gia quá khen!” Mộng Tuyền mềm mại bước lên, ưu nhã đáp.

“Ồ! Kể cả giọng nói cũng mê hoặc nhân tâm như vậy! Thành vương gia thật có phúc! Bốn vương tự thẹn không bằng!” Y cười lớn.

“Để đáp lại lời khen của vương gia, tiện thiếp Mộng Tuyền xin trình bày một khúc múa. Mong các vương gia đừng chê cười!” Mộng Tuyền kiều mỵ đáp.

Ngay lập tức, bảy thị thiếp kia đứng lui lạy, nhường sân khấu cho Mộng Tuyền. Một khúc nhạc cất lên, hồng y tung bay như cánh bướm. Từng động tác ưu nhã mềm mại, phong tình vạn chủng của nàng khiến nam nhân đều chết lặng. Không hổ là đệ nhất danh kỹ, sáu tháng nhập phủ không khiến nàng bị “lụt nghề”!

Mộng Tuyền nhẹ nhàng xoay vòng, gấu váy tung bay, để lộ cổ chân thon thả, trắng ngần. Nàng đưa một tay áo lên che mặt, ánh mắt quyến rũ vô cùng. Nhất thời, cả Nam Cung Lâm cùng Hoàng Tuấn Duật đều nghĩ đến ánh mắt của Uyển Nhu. Đôi mắt sâu thẳm, bí ẩn, huyền hoặc vô cùng.

Khúc nhạc vừa dứt, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt. Nam Cung Lâm cùng Hoàng Tuấn Duật miễn cưỡng vỗ theo.

“Thật là tiên vũ! Mộng Tuyền phu nhân không hổ danh kinh thành đệ nhất danh kỹ!” Hoàng Tuấn Duật yêu mị cười.

Sắc mặt Mộng Tuyền có hơi tối khi nghe thấy mấy từ đó, nhưng nhanh chóng, nàng lấy lại nụ cười xinh đẹp, nhẹ nhàng lui ra sau.

Vũ Tâm vốn đã ghen ghét khi thấy Mộng Tuyền được vương gia sủng ái. Lại vừa được chứng kiến vũ khúc tuyệt vời của nàng, nhất thời khó chịu. Ngay lập tức, nàng tiến lên, mềm mại cúi chào.

“Thất vương gia đại giá quang lâm! Vũ Tâm không có gì ngoài tiếng đàn, xin dâng lên ọi người cùng nghe vậy!”

“Hảo! Nghe đồn tiếng đàn của Vũ Tâm cô nương danh chấn thiên hạ, bốn vương lần này thật sự rất có phúc khí!” Hoàng Tuấn Duật không ngừng tán thưởng.

Chỉ Lan ngay lập tức mang cầm đến cho nàng. Phất tay áo, xoay một vòng trước khi ngồi xuống, vẽ nên một đường cong hoàn hảo, như cánh bướm dịu dàng. Vũ Tâm gơ đôi tay ngọc lên, khảy từng dây đàn.

Nhìn đôi tay nàng, Nam Cung Lâm lại nhớ đến bàn tay của Uyển Nhu. Đôi bàn tay thon thả, ngón tay như ngọc, da mềm mại, mát lạnh... Lại thấy, bàn tay Vũ Tâm này tuy đẹp, nhưng vẫn không bằng nàng...

Khúc nhạc trong lành như suối, ôn nhu như nước. Nàng quả thật có cảm nghệ tuyệt vời. Khúc nhạc chấm dứt, tiếng hoan hô không ngừng.

“Nói thật, bốn vương đã nghe nhiều người đàn, nhưng cảm nghệ được như Vũ Tâm phu nhân quả là hiếm có!” Hoàng Tuấn Duật gật gù nhận xét.

“Vương gia quá khen!” Vũ Tâm mỉm cười, xinh đẹp tuyệt trần. Nàng khẽ liếc Nam Cung Lâm, thấy hẳn dường như không chú ý đến nàng, đôi mắt đang nhìn ra cửa lớn, không khỏi giận dỗi trong lòng.

Vũ Tâm vừa lui xuống, Liên Hà, Thanh Loan, Thắm Tuyết, Hồng Tụ, Như Yên cùng nhau bước lên.

“Mộng Tuyền tỷ tỷ cùng Vũ Tâm tỷ tỷ đều là tài nữ, bọn tiện thiếp không thể sánh bằng. Nhưng vẫn mạo muội được dâng tặng vương gia cùng mọi người một điệu múa!” Liên Hà uyển chuyển cúi chào.

Được cho phép, Liên Hà, Thắm Tuyết, Hồng Tụ, Thanh Loan nhanh chóng vây thành một hình vuông xung quanh Như Yên. Như Yên đánh đàn, bốn nàng cùng múa. Giọng ca thanh thúy của Như Yên cất lên, hòa cùng tiếng đàn thánh thót, cùng điệu vũ mềm mại... khiến cả điện đều yên lặng.

“Giọng hát này... không thể so với nàng!” Hoàng Tuấn Duật lắc đầu, trầm nghĩ.

Nam Cung Lâm cũng chung suy nghĩ như vậy. Không hiểu tại sao, khi nhìn thấy các thị thiếp của mình, trong đầu hẳn lại chỉ nghĩ tới mỗi nàng.

8. Chương 8: Hiến Vũ

“Uyển nhi, người mang thức ăn lên cùng với các nàng đi!” Bùi ma ma vừa sắp xếp thức ăn ra đĩa vừa nói.

Yến tiệc đã được một nửa. Xem ra còn kéo dài đến nửa đêm. Uyển Nhu cùng các nha hoàn bưng thức ăn lên.

Quý Dương Điện...

Khúc nhạc vừa dứt, vũ cũng ngừng, tiếng hoan hô vang dội. Mọi người không ngớt tán thưởng giọng ca của Như Yên. Như Yên ngưỡng ngừng đứng dậy, cúi chào vương gia, lui về sau.

Trong lòng Thắm Tuyết có chút tức tối. Không nghĩ tới, nàng hiến vũ vậy mà lại trở thành nền cho Như Yên nổi lên. Vậy là công sức luyện tập của nàng đều đổ xuống sông xuống biển cả rồi!

“Như Yên cô nương giọng ca so với hoa mi còn hay hơn. Quả xứng danh “Hoa Âm!”” Tương Các, một người trong sứ đoàn đứng lên tán thưởng.

“Hoa Âm” chính là nghệ danh mà tú bà đặt cho Như Yên. Bởi giọng hát nàng ngọt ngào, sâu lắng. Nam Cung Lâm cũng vì thích giọng hát đó, nên mới đem nàng về phủ.

“Hoa Âm? Phải nghe nàng hát mới biết ai xứng với danh hiệu Hoa Âm!” Hoàng Tuấn Duật thầm nghĩ.

Từ cửa lớn, các nha hoàn xiêm y thướt tha bước vào. Ai nấy đều xinh xắn, đẹp đẽ bất ngờ. Trên tay các nàng là mỹ thực ngon lành, các món tiếp theo của buổi yến. Cuối hàng, bỗng xuất hiện một nữ nhân đầu tóc bù xù, dáng vẻ vật vờ, chậm chạp, người nhìn liền thấy chán ghét.

Nam Cung Lâm cau mày. Nàng sao lại trở về bộ dạng đó rồi?

Hoàng Tuấn Duật mở to mắt. Làm sao y lại thấy bóng dáng đó thập phần quen mắt.

Châu nhi mang thức ăn đặt lên bàn vương gia, mỉm cười ưu nhã quay ra. Ánh mắt nàng lóe lên khi thấy bóng dáng chậm chạp của Uyển Nhu. Làm như vô ý, nàng thúc mạnh vào vai Uyển Nhu. Tức thì Uyển Nhu ngã xuống, thức ăn vung vãi ra sàn.

Cả điện im lặng như tờ. Ai nấy đều hít vào thật sâu. Thành vương gia nổi tiếng lãnh khốc vô tình, một tiểu nha hoàn dám làm vương gia mất mặt, xem như phận nàng mỏng.

“Vương gia... vương gia tha tội!” Uyển Nhu vội vàng quỳ xuống, dập đầu liên tục.

Nàng thế nào lại bày ra bộ dáng như thấy cọp? Nam Cung Lâm chợt thấy khó chịu.

Nghe thấy giọng nói đó, mặc dù đã cố làm cho run run, nhưng Hoàng Tuấn Duật vẫn nhận ra. Đó chính là tiên nữ y gặp trong hoa viên. Không ngờ nàng lại là nha hoàn. Cịn dịch dung thành nha hoàn xấu xí nữa! Tim y bỗng đập mạnh. Có duyên, nhất định là có duyên. Y lại có thể gặp nàng ở đây!

“Vương gia, có thể nể mặt bốn vương, tha cho nàng không?” Hoàng Tuấn Duật cười nói.

Mọi người lại đồng loạt hít vào. Thất vương gia lại cầu tình ột xú nha hoàn vụng về?

“A? Nàng có gì đáng để Thất vương gia phải cầu tình?” Nam Cung Lâm mỉm cười, nhưng dường như đang nghiêng răng nói “Vương gia xem, bộ dạng nàng xấu xí, chân tay vụng về, thế nào có thể vào mắt Thất vương gia?”

“VẬY... chỉ bằng kêu nàng thể hiện chút tài năng!” Hoàng Tuấn Duật làm bộ nhú mày.

“Tài năng? Hát? Múa?” Nam Cung Lâm cười tà mị, nhưng lại quét ánh mắt lạnh lẽo về phía Uyển Nhu khiến nàng run rẩy.

“Cả hai!” Hoàng Tuấn Duật vỗ tay.

Chết tiệt! Nữ nhân này mới đó đã có thể quyến rũ Hoàng Tuấn Duật sao? Nam Cung Lâm tức giận nhìn nàng, lúc này đang cúi đầu run rẩy giữa lối đi.

“Nếu người đồng ý vừa hiến vũ vừa hát, bốn vương tha mạng!” Nhưng mà hắn cũng chưa nói là sẽ lấy mạng nàng... (Maya: gian xảo, quá gian xảo =!)

Mồ hôi chảy ướt lưng áo Uyển Nhu. Hát và múa? Cái đó không khó. Giọng ca của thân thể này phải nói là tuyệt vời, không thể chê được. Còn múa? Ngày trước, nàng tham gia hoạt động văn nghệ của trường, biết không ít kiểu múa cung đình cổ xưa. Nhưng, vấn đề là... nàng có thể thật sự múa hát cho lũ nam nhân này xem sao?

“Không đồng ý, lôi ra!” Nam Cung Lâm lạnh lùng phát tay áo.

Hai thị vệ vừa nắm lấy vai nàng, nàng lập tức ngẩng đầu lên.

“Vương gia, nô tỳ sẽ làm!”

Nàng thấy Hoàng Tuấn Duật nở một nụ cười hài lòng, còn Nam Cung Lâm, ánh mắt cũng như đang chờ đợi điều gì đó. Lúc này, hai nha hoàn đã mời nàng vào bên trong thay y phục.

Các thị thiếp chứng kiến cảnh đó, không khỏi giận dữ. Làm sao cả hai vương gia anh tuấn tài giỏi kia lại để mất đến một xú nha hoàn? Tha cho ả khi đã làm ô danh vương gia như vậy? Xem ả kia, dung mạo xấu

xí nhưng bản lãnh quyền rũ nam nhân không thể xem thường. Có lẽ, các nàng phải giáo huấn nàng ta một trận nữa mới được.

Một khắc sau, Uyển Nhu bước ra. Khuôn mặt vẫn đen nhẻm, cái bốt hồng trên má khiến dung mạo nàng thật sự rất khó coi. Nhưng nhìn dáng người nàng nhỏ xinh, uyển chuyển bước đi, cũng không hẳn là tệ lắm. Xem nàng eo thon tinh thể, mỗi bước đi gấu vẩy lại chuyển động, làm cho người ta cảm giác bị mê hoặc. Nàng xấu xí mà lại có hương vị như vậy sao?

Hoàng Tuấn Duật thầm nghĩ, xóa bỏ lớp dịch dung, sẽ thấy được dung nhan tuyệt diễm, nhân gian hiếm có.

Nam Cung Lâm âm thầm đánh giá nàng. Nàng thật mới mười bốn tuổi sao? Dáng người tuy nhỏ nhắn, nhưng tinh tế mềm mại, cũng đủ để gọi lên dục vọng cho nam nhân rồi. Khoảng hai năm nữa, hẳn sẽ trở thành yêu tinh quyến rũ hồn người à xem!

Lương Uyển Nhu có chút lúng túng. Ai sẽ đàn cho nàng múa đây?

“Các vị phu nhân, có ai muốn đàn cho nàng múa không?” Hoàng Tuấn Duật gợi ý.

“Vương gia, nghe đồn Uyển nhi này tài năng hơn người, tiện thiếp thật không dám múa rìu qua mắt thợ!” Vũ Tâm bước lên một bước.

Uyển Nhu bắt đầu nóng mặt. Tài năng hơn người? Một nha hoàn phòng bếp lại có thể tài năng hơn người sao? Chung quy lại là không muốn đàn cho nàng chứ gì? Muốn dồn nàng vào chỗ chết? Xin lỗi, bản lĩnh cổ nhân chưa đủ đâu!

“Cảm ơn ư tốt của vương gia, Uyển Nhu thật sự không cần đàn!” Uyển Nhu lúc này mới dưng dạc đáp lại. Lần đầu tiên nghe được thanh âm rõ ràng từ miệng nàng, mọi người có chút sững sờ. Thì ra giọng nói nàng hay đến vậy.

Trước mặt Nam Cung Lâm, Uyển Nhu luôn giữ cho thanh âm run rẩy. Nay được nghe rõ ràng, tâm hắn bỗng nhiên xao động. Nàng có giọng nói thật tuyệt vời.

Uyển Nhu chọn bài “Hoa rơi”, một bài hát khá du dương, mềm mại. Thực ra, âm điệu bài này đã đủ để tạo nên một khúc nhạc, cũng không cần đàn đệm. Những chỗ ngưng lâu ỷ đạo nhạc, nàng sẽ huýt sáo.

Uyển Nhu uyển chuyển cất bước. Lượn một vòng tròn, âm thanh như tiếng nhạc từ miệng nàng phát ra. Vung tay áo, nàng bắt đầu cất tiếng hát.

Hoa nở là lúc hoa được nâng niu nhất nhưng khi hoa tàn rồi thì chỉ còn sự héo khô

Hết độ rồi hoa mong đợi ai ? Hoa trách móc ai ? Thật ra hoa chỉ cần một người kề bên an ủi.

Một đời người phải khóc bao nhiêu lần thì nước mắt mới thôi rơi?

Một đời người phải rơi bao nhiêu lệ thì trái tim mới thôi tan vỡ ?

Khoé mắt em xanh xao tiêu tụy nhưng không ai có thể hiểu thấu

Lời thề ước ban đầu thật tuyệt đẹp cứ như hoa rơi khắp cả một trời.

Gió Bắc thổi qua màn đêm lạnh giá , không một ai kề bên an ủi

Lời thề ước ban đầu thật tuyệt đẹp để rồi bao mong nhớ biến thành tro bụi.

Một đời người phải uống bao nhiêu ly rượu mà không biết say?

Một đời người phải say bao nhiêu lần mới không sợ bóng tối ?

Khoé mắt em xanh xao tiêu tụy nhưng không ai có thể hiểu thấu

Lời thề ước ban đầu thật tuyệt diệu cứ như hoa rơi khắp cả một trời.

Gió Bắc thổi qua màn đêm lạnh giá , không một ai kề bên an ủi

Lời thề ước ban đầu thật tuyệt đẹp để rồi bao mong nhớ biến thành tro bụi.

Gió Bắc thổi qua màn đêm lạnh giá, không một ai kề bên an ủi

Lời thề ước ban đầu thật tuyệt đẹp để rồi bao mong nhớ biến thành tro bụi.

Hoa nở là lúc hoa được nâng niu nhất nhưng khi hoa tàn rồi thì chỉ còn sự héo khô

Hết độ rồi hoa mong đợi ai ? Hoa trách móc ai ? Thật ra hoa chỉ cần một người kề bên an ủi.

Giọng ca ngọt ngào, thanh thúy, truyền cảm vang lên. Vừa hư vừa thực, dẫn dụ người nghe vào thế giới của ca từ, của tâm trạng người hát. Mọi người như trong cơn say, mơ màng. Âm điệu thật buồn, thật dịu chậm rãi chảy vào trong lòng người nghe... Điệu vũ mềm mại pha chút bi thương của nàng càng làm tăng thêm hiệu ứng cho bài hát. Từng cái phất tay áo, từng động tác xoay tròn của nàng đều khiến người ta như bị mê hoặc. Lại cộng thêm ánh mắt ma mị. Đôi mắt vốn đã rất sâu, nay lại thâm đắm nỗi buồn mênh mang, khiến cho tất cả mọi người đều không thể rời mắt được...

Khúc ca kết thúc, Quý Dương Điện rơi vào trầm mặc.

Phải một khắc sau, những tiếng vỗ tay mới lác đác xuất hiện. Rồi những người khác như bừng tỉnh, cả điện chìm trong âm thanh khen ngợi không dứt.

“Thành vương gia! Người quả thật sở hữu báu vật nhân gian!”

Sứ đoàn Bảo Quốc ánh mắt hâm mộ nhìn Nam Cung Lâm.

Tâm trạng hân hoan tốt lên rất nhiều. Phải rồi! Nàng là sở hữu của hắn, không ai có thể tranh đoạt, trừ khi hắn cho người đó.

Có điều, nữ nhân của hắn thì vĩnh viễn là của hắn, đừng nghĩ đến chuyện rời đi, hay được ở bên nam nhân nào khác.

Hắn tuyệt đối không cho phép! Nhất là nàng!

Hoàng Tuấn Duật âm thầm cười khổ. Y đã tự mua dây buộc mình rồi.

Không ngờ nàng không chỉ biết hát, mà còn biết múa nữa. Sức hấp dẫn của nàng đúng là không tưởng. Nàng như vậy càng làm cho tư tưởng chiếm hữu của y mạnh hơn. Đời này không có nàng xem ra không được rồi!

Những thị thiếp kia không khỏi bất ngờ. Xú nha đầu này lại có giọng hát quyến rũ như vậy, lại có thể có điệu múa mê hoặc như vậy? Nàng ta múa còn đẹp hơn Mộng Tuyền, còn xứng danh “Hoa Âm” hơn cả Như Yên.

Như Yên tức giận nắm chặt tay lại. Móng tay cắm sâu vào da thịt nàng. Tiệm nhân kia lại có thể khiến nàng phút chốc mờ nhạt trước vương gia cùng mọi người.

Mộng Tuyền ánh mắt ngoan độc nhìn Uyển Nhu. Không nghĩ tới xú nữ này có tài như vậy. Danh xưng đệ nhất danh kỹ của nàng lại có thể thua trước xú nha đầu này sao? Không thể được! Xem ra, không hảo hảo giáo huấn nàng, nàng ta sẽ làm kiêu à xem!

Không có ai để ý rằng, trong đôi mắt của Hồng Tự cùng Y Vũ khé lộ lên một đạo tinh quang.

Mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Còn Uyển Nhu, nàng đã nhanh chóng lui ra, trở về bộ dạng xú nha hoàn câm lặng thường ngày.

9. Chương 9: Nha Hoàn Thiếp Thân

Ngay ngày hôm sau, tin dữ đã ập đến với Uyển Nhu.

Các vị phu nhân muốn nàng đến Như Tâm Các của Vũ Tâm để bồi các nàng uống trà a!

Uyển Nhu trong lòng hung hăng thầm mắng, uống trà cái rắm! Nói thẳng ra là muốn giáo huấn đi! Ai sợ ai a? Cùng lắm thì lại bị đánh ột trận bầm dập, vài ngày bôi được là khỏi a!

Lúc đi ngang qua một căn phòng, phát hiện Lục Linh Linh đang chỉ đạo nha hoàn sắp xếp gì đó, nàng liền nói nhỏ với Linh Linh: “Lát nữa lại phiền người bôi được hộ ta rồi!”

Linh Linh vừa nghe liền hiểu, nhưng lại cười thần bí nhìn nàng.

Mặc dù không hiểu nụ cười đó có ý nghĩa gì, nhưng giờ phút này nàng cũng không rảnh mà đứng cà kê với Linh Linh, đành nhanh chóng theo Tiểu Lục hướng Như Tâm Các.

...

Như Tâm Các...

Năm nữ nhân như hoa như ngọc đang tạo nhã thưởng trà, phong tình vạn chủng.

Vũ Tâm một thân lục y, tạo nhã uống một ngụm trà, ánh mắt lơ đãng.

“Vũ Tâm muội muội, giờ là lúc bình tĩnh thưởng trà sao?” Như Yên nóng nảy nói.

“Tỷ tỷ cứ bình tĩnh! Nàng không thể trốn mất đâu mà lo!” Mộng Tuyền quyến rũ sửa lại nếp váy.

“Một nha hoàn, muốn giáo huấn khi nào chẳng được!” Thẩm Tuyết, đôi mắt đẹp như ngọc bỗng lóe lên một tia nguy hiểm.

“Nhưng... có thể vương gia sẽ nhìn trúng nàng?” Hồng Tụ dè dặt lên tiếng.

“Nhìn trúng nàng?” Mộng Tuyền nhắc lại. Bỗng nhiên, Mộng Tuyền, Như Yên, Thẩm Tuyết cùng Vũ Tâm phá lên cười.

“Một xú nữ như nàng? Vương gia sẽ để mắt đến sao?” Thẩm Tuyết ngọt ngào nói.

“Phải rồi! Chẳng qua là hát hay một chút, múa đẹp một tẹo! Nghĩ như vậy là có thể từ chim sẻ hóa phượng hoàng?” Vũ Tâm ánh mắt châm biếm.

“Ta thấy nàng cả chim sẻ cũng không bằng!”

Dứt câu, các nàng lại phá lên cười.

Hồng Tụ đứng sau các nàng, khóe miệng khẽ nhếch lên.

...

Uyển Nhu từ ngoài cửa đã nghe thấy tiếng cười như chuông gió của các nàng. Có điều, nữ nhân tâm địa độc ác, tiếng cười lại khó nghe vạn phần.

Năm nữ nhân thấy nàng đến gần, lập tức ngừng đùa giỡn, ánh mắt nguy hiểm nhìn nàng.

“Nô tỳ tham kiến các phu nhân!” Uyển Nhu lễ phép quỳ xuống, trong lòng cố nén một chữ nhục.

Không cần nói một câu, nàng đã bị tát lia lịa vào mặt. Đầu óc choáng váng, hai má đã không còn cảm giác gì...

“Tiện nhân! Dám không đem bọn ta để vào mắt sao?” Thẩm Tuyết giận dữ nói.

“Tuyệt muội, đừng nóng giận thế, hại thân đấy!” Vũ Tâm uyển chuyển cười.

“Ai da, quên mất! Không hiểu sao cứ nhìn thấy nàng là ta lại nổi nóng như vậy đấy!” Thẩm Tuyết làm ra vẻ nũng nịu kêu lên.

Mộng Tuyền ánh mắt lóe lên một tia chán ghét nhìn Thẩm Tuyết, rồi nàng ta ngọt ngào cười.

“Uyển Nhi, đã biết tội chưa?”

Uyển Nhu ngẩn ngơ lần chừ rửa cả nhà Mộng Tuyền, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ cung kính đáp.

“Phu nhân, nô tỳ biết tội...”

“Ân? Tội gì?”

“Nô tỳ... nô tỳ không nên... lấn át các phu nhân...”

Lời vừa nói ra, Mộng Tuyền đã mất hoàn toàn vẻ phong tình vạn chủng, chỉ còn lại sự phẫn nộ cùng ganh ghét.

“Đã biết sao? Vậy mà vẫn còn làm! Xem ra, trong mắt ngươi ta chẳng là cái gì!”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, khiến cho bốn nữ nhân kia khiếp sợ liếc nhìn Mộng Tuyền. Đây là biểu hiện cho thấy nàng ta đã tức giận đến cực điểm rồi.

“Phu nhân... tha tội...” Uyển Nhu vẫn cố gắng nín nhịn. Ừ đây, trong mắt ta, ngươi còn không bằng một cái đinh gỉ !

“Tha ?... Ngươi ! Vả miệng cho ta !” Mộng Tuyền giận dữ hét lên.

Ba bốn nha hoàn vừa tiến lên, định bụng dạy cho nàng một bài học, bỗng một âm thanh khiến cho các nàng sợ hãi giật mình.

“Các ái thiếp hôm nay cho bốn vương xem kịch a?”

Nam Cung Lâm từ ngoài bước vào, miệng cười, nhưng ánh mắt lạnh như băng quét qua các nàng.

Xuất hiện rồi! Nguyên nhân mà nàng bị vũ nhục a~ Tên biến thái mắc dịch!

Phát hiện trong mắt Uyển Nhu lóe lên một tia khinh thường, Nam Cung Lâm chợt cười lạnh, đủ khiến các nữ nhân ở đây phải lạnh run.

“Vương gia

Người tới rồi a

Thiếp thân rất nhớ người

~” Mộng Tuyền ngọt ngào bước lên, thanh âm kiều mỵ hoàn toàn trái ngược với khi nãy.

“Yêu! Mộng Tuyền tỷ tỷ sao lại có thể như vậy a

Người ta cũng nhớ vương gia mà!” Vũ Tâm cũng mềm mại dán vào ngực Nam Cung Lâm, khiêu khích nhìn Như Yên, Thẩm Tuyết cùng Hồng Tụ.

Thẩm Tuyết sắc mặt hết đỏ lại xanh, đang định tranh tài với các nàng, bỗng nhiên một đạo âm thanh lạnh lùng khiến các nàng muốn đông cứng.

“Vậy a? Thế các ái thiếp đang chơi trò gì ở đây vậy?” Nam Cung Lâm cười như không cười, giọng nói không ăn khớp với sắc mặt.

Mộng Tuyền khẽ nuốt nước bọt.

“Vương gia

Thiếp thân chỉ là đang giáo huấn nha hoàn!”

Uyển Nhu nghe được hai chữ “giáo huấn”, bực bội trong lòng dâng lên không ít.

“Giáo huấn?” Nam Cung Lâm hứng thú nhìn sắc mặt của Uyển Nhu “Vậy... nàng ta đã làm gì khiến các ái thiếp phải giáo huấn?”

Trong lòng các nàng không khỏi cả kinh. Vương gia từ bao giờ lại quan tâm đến chuyện này? Trước giờ, các nàng tranh đoạt với nhau, đánh đập nha hoàn chỉ là chuyện bình thường. Tại sao... một nha hoàn phòng bếp lại khiến vương gia chú ý sao?

Nam Cung Lâm lạnh lùng nhìn các nàng, khóe miệng vẫn mỉm cười tà mị. Thị thiếp trong phủ tranh đoạt, hấn làm sao lại không biết chứ! Bất quá từ trước đến giờ, hấn chỉ xem đó là trò vui, các nàng tùy ý diễn ỉnh xem. Không nghĩ tới bọn họ không biết tốt xấu, ngang nhiên dạy dỗ người của hấn.

Vũ Tâm trong lòng sợ hãi. Vương gia sẽ không coi trọng nha hoàn này như vậy chứ? Nghĩ vậy, nàng cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt, ủy khuất nói.

“Vương gia

Xú nha đầu này ý thế hôm qua trình diễn được một màn hay, liền khi dễ thiếp thân, không xem thiếp thân ra gì! Thiếp thân chỉ là muốn dạy cho xú nha đầu này biết trong phủ ai mới là chủ nhân mà thôi!”

Nam Cung Lâm cười lạnh. Lý do thật hay a! Bất quá, hẳn biết rõ Uyển Nhu sẽ không bao giờ ý thế khi dễ các nàng. Nếu muốn như vậy, ngay từ đầu nàng đã chẳng phải dịch dung. Chỉ cần bày ra dung mạo xinh đẹp, liền dễ dàng được hẳn thu nhận làm thị thiếp, lúc đó muốn khi dễ ai chẳng được!?

Uyển Nhu nghe Vũ Tâm vu oan ỉn mà nóng mặt. Trong lòng nữ nhân này, nàng là cái dạng đó sao? Là một con chó cũng không bằng, có thể tùy ý chà đạp rồi lãng mạ như vậy sao?

Đang định liều mạng đấu võ mồm một phen thì Nam Cung Lâm đã phun ra một câu dọa người.

“Vậy các ái thiếp nói bốn vương nghe xem, trong vương phủ này ai mới là chủ?”

Lời này nói ra, ai nấy nhất thời cứng họng.

Uyển Nhu trong lòng chấn động. Phải rồi, đây là thời đại phong kiến, hoàng gia mới là vương pháp. Sống ở trong vương phủ, vương gia tự nhiên là chủ tử tối cao, nắm giữ sinh sát tất cả mọi người. Đây không phải là thời hiện đại mà tất cả đều bình đẳng. Nàng cũng thật nóng nảy, chỉ cần lệch miệng chút xíu, ngay lập tức đầu sẽ chuyển nhà a~!

“Vương gia... tự nhiên là chủ nhân!” Vũ Tâm lý nhí nói một câu.

“Đúng rồi, bốn vương tự nhiên là chủ nhân!” Nam Cung Lâm làm bộ nhìn lên trời “Vậy mà có người dám khi dễ người của bốn vương!”

Câu nói này... ý tứ rất mập mờ a!

Tức thì, ít nhất năm đôi mắt đầy oán khí nhìn vào nàng.

Uyển Nhu rất muốn khóc. Tại sao lại nói một câu không rõ đầu đuôi như vậy chứ? “Người của bốn vương”? Thế nào gọi là “Người của bốn vương”?

“Vương gia~ Ý tứ của ngài là...” Mộng Tuyền dè dặt lên tiếng.

“Ấn! Bốn vương quên không nói, nàng ta từ bây giờ là nha hoàn thiếp thân của bốn vương!” Nam Cung Lâm nhìn thẳng vào mắt Uyển Nhu, tà mị cười.

Mọi người đồng thời hít vào ngậm khí lạnh. Nha hoàn thiếp thân của vương gia... mặc dù gọi là nha hoàn, nhưng địa vị thật sự cao biết bao nhiêu a~ Thậm chí thấy vương phi cũng chỉ cần hành lễ qua loa. Hơn nữa, được vương gia chọn làm nha hoàn thiếp thân, hẳn là rất được vương gia coi trọng rồi!

“Thiếp thân không biết, nhất thời mạo phạm Uyển Nhu cô nương!” Vũ Tâm dụi dụi cười, đi tới đỡ Uyển Nhu đứng dậy.

Uyển Nhu thần trí vẫn chưa khôi phục, ngu ngơ đứng dậy theo Vũ Tâm, trong đầu ong ong mấy chữ “nha hoàn thiếp thân”...

Đây có được coi là thăng chức?

Bất quá, nhìn thái độ các thị thiếp thay đổi 180 độ, hẳn là chức vụ không thấp!

Nam Cung Lâm nhìn sắc mặt ngơ ngác của nàng, tự nhiên cảm thấy vui vẻ.

Hắn phất tay áo rời đi, quăng lại một câu.

“Đi theo bốn vương!”

Lời này đương nhiên là nói với nàng rồi!

10. Chương 10: Chính Thức Dây Dưa

Theo Nam Cung Lâm đi tới Dưỡng Thần Điện, Uyển Nhu gặp Trần quản gia ở đó.

Trần quản gia này thì ra chính là người mua nàng vào phủ a! Nhìn khoảng sáu mươi lăm, khuôn mặt cương nghị, chắc chắn là người trung thành. Uyển Nhu sinh ra không ít hảo cảm với người này.

Trần quản gia thấy Nam Cung Lâm dắt Uyển Nhu đi vào Dưỡng Thần Điện, không khỏi ngạc nhiên. Nhưng đối với vị vương gia hỉ nộ vô thường này, lão hiểu rõ như lòng bàn tay, nên nếu thông minh thì đừng để lộ thái độ ra ngoài.

“Trần quản gia! Phòng ốc đã sắp xếp xong chưa?” Nam Cung Lâm ngồi vào ghế, băng quơ hỏi.

Ban sáng, vương gia đã phân phó Trần quản gia sắp xếp một căn phòng cho nữ nhân ở gần Dưỡng Thần Điện. Lão vừa nghe đã cảm thấy mơ hồ. Hẳn không phải là cho thị thiếp mới, bởi vì khu ở của các thị thiếp cách Dưỡng Thần Điện khá xa. Hóa ra là...

“Hồi vương gia, đã xong xuôi!”

“Hảo! Dẫn nàng đến đó!”

Nam Cung Lâm vẫn dán mắt vào cuốn sách, nhẹ nhàng phân phó.

“Vâng, vương gia!”

Uyển Nhu vừa bước một chân ra khỏi phòng, đã nghe thấy Nam Cung Lâm gọi giật lại.

“Người có còn khuôn mặt khác nữa không?”

Ý tứ có lẽ ám chỉ nàng biết thuật dịch dung?

“Ân, vương gia, ý ngài là...?”

“Cho bốn vương nhìn thấy khuôn mặt khác đi!”

Nàng mập mờ nhìn hẩn. Đương không yêu cầu nàng dịch dung lại? Mà nàng... á... dịch dung là sao?

Thấy nàng dùng ánh mắt quái lạ nhìn mình, Nam Cung Lâm cau mày nói.

“Bốn vương không phải là người quá coi trọng dung mạo. Nhưng mà... người không cảm thấy bộ dạng xấu xí quá sẽ rất khó coi sao?”

Ngẫm nghĩ lại, hẩn nói cũng đúng. Uyển Nhu gật gù. Khuôn mặt này quả thật là quá mức xấu xí, cũng khó coi thật. Nhưng mà dung mạo thật lại quá nổi bật. Mà nàng căn bản không biết thuật dịch dung trong tiểu thuyết a!

Nhìn lại vương gia hỉ nộ vô thường, nàng thật sự không dám nói với hẩn rằng mình không biết dịch dung. Nếu vậy thì khuôn mặt của nàng là cái gì? Chẳng lẽ khai thật rằng ta là tá thi hoàn hồn? Có hay không tên vương gia này bị hù chết, rồi đem nàng lên nường chơi không?

Nghĩ vậy, nàng chột dạ, vội chạy theo Trần quản gia. Aiz, có chuyện gì, cứ tính sau vậy! Nước tới chân mới nhảy...

...

Căn phòng mà Nam Cung Lâm chuẩn bị cho nàng chính là nơi mà ban sáng nàng nhìn thấy Linh Linh đang chỉ đạo dọn dẹp sắp xếp. Hóa ra là dành cho nàng. Hèn gì lúc đó Linh Linh lại nhìn nàng cười bí hiểm. Có điều, Trần quản gia hình như cũng không biết căn phòng này chuẩn bị cho nàng, vậy tại sao Linh Linh lại biết?

Uyển Nhu vừa ngồi lên giường, Trần quản gia và một nha hoàn mang theo quần áo bước vào.

“Uyển Nhu cô nương, đây là y phục chuẩn bị cho cô nương!”

Nhìn y phục lụa là trước mắt, Uyển Nhu cảm thấy rất kỳ lạ. Sao đột nhiên cấp cho nàng đồ tốt như vậy? Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của nàng, Trần quản gia vội vàng nói: “Nha hoàn thiếp thân của vương gia trong phủ có địa vị cực kỳ đặc biệt, nên phải có y phục riêng để phân biệt.”

A

Không nghĩ tới tên vương gia này lại cấp ình chỗ tốt như vậy! Uyển Nhu mỉm cười hài lòng, đón lấy y phục, rồi hướng Trần quản gia cảm ơn.

Trần quản gia rời đi, Uyển Nhu lật y phục ra xem thử. Tất cả có ba bộ, lam y, hoàng y cùng phần y. Nhìn chất lụa khẳng định là hàng cao cấp, chỉ sợ còn “xịn” hơn y phục của thị thiếp. Nhưng kiểu cách thập phần trang nhã, đơn giản mà tinh xảo, hoa lệ. Nàng không khỏi bội phục tay nghề thủ công của cổ nhân. Quả nhiên là tiền bối!

Bên trong phòng, nước nóng cũng đã được chuẩn bị sẵn. Uyển Nhu khoan khoái thoát xiêm y, nhẹ nhàng ngâm mình trong làn nước ấm. Thật thoải mái! Lâu lắm rồi nàng không được tận hưởng cảm giác tắm rửa nhàn nhã như vậy. Hình như là từ khi nàng xuyên tới đây.

Bất quá, đã lâu như vậy rồi, mà thân thể này xuất xứ như thế nào nàng còn chưa biết. Không khỏi bội phục trình độ điều tra của mình kém quá đi!

Thay vào lam y, Uyển Nhu lấy gương ra soi. Ừm... làm cách nào để dịch dung nhỉ? Nàng nhớ là từ trước đến giờ mình chưa xem kỹ đồng hàng lý của chủ nhân đời trước. Nàng chỉ mới phát hiện ra hũ kem bôi mặt cho đen da, cùng vài bộ quần áo cũ kỹ... Trong đó có một cái bọc vải mà nàng không chú ý lắm. Rốt cuộc, ở trong bọc vải đó có cái gì?

Nàng vội vã lục tìm tay nải. Lấy ra bọc vải in hoa văn nhỏ, nàng tò mò mở ra xem. Bên trong đó... là những miếng da mỏng như tờ giấy. Đây... chẳng lẽ chính là thuật dịch dung?

Nàng nhớ ra, trên mặt nàng có vết bớt màu hồng nhìn y như thật! Hình như chất liệu giống nhau, hèn gì...

Nàng cầm lên một miếng da, đôi tay tự nhiên thao tác thuần thục. Một lúc, nàng mới giật mình nhận ra, nàng vừa thực hiện thuật dịch dung mà không gặp phải trở ngại nào cả. Xem ra, thân thể này có quá nhiều bí mật đang chờ nàng khám phá đây!

Chọn một khuôn mặt thanh tú, Uyển Nhu hài lòng đứng dậy. Lam y phiêu dật, tóc dài thả ngang thắt lưng, một búi nhỏ được cài bạch ngọc trâm, dung nhan thanh tú, quả thật thanh nhã thoát tục, thu hút lòng người. Rồi nàng đứng dậy, hướng ngự thư phòng đi tới.

Nam Cung Lâm thoáng giật mình khi nghe tiếng nàng bước vào. Nhìn người trước mặt phiêu dật như tiên tử, hẳn có chút rung động. Bất quá, nếu ngay từ đầu nàng dịch dung thành bộ dáng này, có khi hẳn đã không chú ý. Sai lầm của nàng, chính là để cho hắn phát hiện ra dung mạo thật, phát hiện ra tài năng, cũng như khí chất không giống ai của nàng.

“Đi đến thu dọn kệ sách!”

Nam Cung Lâm chú tâm vào tấu chương trên bàn, lạnh giọng phân phó.

Uyển Nhu nhìn giá sách khổng lồ trước mặt, tay run run. Đây là công việc của nha hoàn thiếp thân sao? Sao nàng chưa từng nghe qua!

Mà thôi, hắn đã nói vậy, thì cứ y mà làm, tội gì cãi lại cho rách việc!

Nghĩ vậy, Uyển Nhu bước đến, lau lau xếp xếp lại kệ sách.

Làm việc được một lúc, lưng tê mỏi, phần eo vì cúi lên cúi xuống quá nhiều mà muốn gãy đôi. Uyển Nhu mệt mỏi đứng dậy, đấm đấm sau lưng. Bất chợt, một hình ảnh đập vào mắt khiến nàng ngây dại.

Nam Cung Lâm ngồi trước bàn, trong tay cầm tấu chương, một tay chống cằm, khuôn mặt đắm chiêu. Đôi mày anh nhíu chặt khẽ cau lại, đôi mắt âm lãnh đôi lúc lại lóe lên tinh quang, bạc môi mỏng thỉnh thoảng lại nhếch lên đầy tàn nhẫn... Bất quá, hẳn như vậy quả thật rất hấp dẫn! Không giống bộ dáng lạnh lùng hay bá đạo thường ngày, lần này hẳn lại rất có uy nghiêm, có âm lãnh... Quả nhiên người ta nói đàn

ông lúc làm việc mới hấp dẫn nhất là không sai! Uyển Nhu khẽ nuốt nước bọt. Hai mươi năm, nàng tự nhận là nhìn qua không ít soái ca, tiếp xúc với không ít hotboy, nhưng mà Nam Cung Lâm này... thật sự quá mỹ! Là loại soái ca mà ngàn năm mới gặp một lần, hoàn mỹ vô khuyết!

Chợt Uyển Nhu lại nghĩ đến mình. Tại sao người ta xuyên qua được làm công chúa, vương phi, hoàng hậu, hay chí ít cũng là tiểu thư khuê các, bằng không thì là giang hồ nữ hiệp... Tại sao nàng xuyên qua lại làm một cái nha hoàn không rõ thân phận, cả tuổi tác, danh tính cũng không biết! Lại còn một kho bí ẩn... Lỡ đâu thân thể này là sát thủ của một tổ chức nào đó trà trộn vào vương phủ để ám sát vương gia, hay là một kẻ bị giang hồ truy sát nên mới dịch dung trốn vào vương phủ, hay là tân nương đào hôn... Ách, nàng tuyệt đối không muốn làm mấy thứ đó! Cho xin đi, chẳng lẽ cuộc đời nàng không thể bình thường như bao người khác sao?

Nam Cung Lâm hứng thú nhìn nàng đang xuất thần. Ban đầu thì nhìn hẩn chăm chú không chớp mắt, ngay cả hẩn nhìn lại mà cũng không biết, lại còn nuốt nước bọt, sau đó ánh mắt lại xa xăm như đang nghĩ gì đó, xiu mặt, cau mày, rồi hoảng hốt,... tóm lại, thủy chung không nghĩ tới trong căn phòng này còn có một hỷ nộ vô thường Thành vương gia!

Hai người đang trôi nổi theo những suy nghĩ của chính mình, bỗng bị một thanh âm kỳ dị đánh thức...

Uyển Nhu xấu hổ xoa xoa bụng mình.

Nam Cung Lâm nhìn ra ngoài, trời cũng đã quá trưa.

“Nghỉ, dùng bữa thôi!”

“Tạ vương gia!”

Uyển Nhu nhanh chóng chạy ra ngoài. Vừa đặt chân ra khỏi cửa đã bị kêu giật lại.

“Ngươi đi đâu?”

“Đi ăn trưa?” Uyển Nhu không có lễ độ trả lời.

“Ăn trưa? Ở lại đây bồi bổ vương dùng bữa!” Nam Cung Lâm không khách khí vung tay áo.

Uyển Nhu tròn miệng nhìn hẩn. Tên này... có tình người không? Vừa rồi rõ ràng nghe bụng nàng đánh trống mà còn bảo nàng bồi hẩn ăn cơm? Không cho người ta ăn còn bắt người ta nhìn mình ăn? Không sợ chết xuống dưới âm phủ sao? Thật đúng là... biến thái!!!

Nam Cung Lâm bắt được ánh mắt bất mãn của nàng. Bất quá, hẩn vẫn cảm thấy vô cùng hưởng thụ. Nàng quả nhiên không giống nữ nhi bình thường, rất thú vị!

Bữa trưa nhanh chóng được dọn lên. Uyển Nhu nhìn mà hoa cả mắt. Đây... một mình hẩn mà sao ăn nhiều thế? Đếm đi đếm lại thế nào cũng trên mười lăm món! Vương gia... ngươi là trư a? Dù là nam nhân cũng không có ăn nhiều vậy a...

Trần quản gia vừa lui ra ngoài. Ánh mắt lão lúc quét qua Uyển Nhu không khỏi ngạc nhiên. Xú nữ nhân khi này đã biến thành nữ tử bộ dáng thanh tú dễ nhìn. Hóa ra là nàng ta có thuật dịch dung a! Hèn gì vương gia coi trọng như vậy! Đúng là... những kẻ được kề cận vương gia đều là những người hành tung bí ẩn.

Nam Cung Lâm ngồi vào bàn. Uyển Nhu đứng kế bên, ánh mắt ai oán nhìn hẩn. A~ Nàng đói bụng lắm rồi! Tên khi đột chết tiết này! Bắt người ta làm việc cật lực rồi còn không cho ăn cơm nữa. Ta sỉ vả mười tám đời tổ tông nhà ngươi! Người nhà họ Nam Cung, ta...

Đang định mắng tiếp, khi đột vương gia nói ra một câu rất dọa người.

“Ngồi xuống, ăn cơm!”

Uyển Nhu dùng ngón trỏ chỉ vào mình, trợn mắt lên. Nhìn thấy biểu tình của nàng, hẩn thật sự rất muốn cười. Gật đầu, sau đó khoan khoái gấp thức ăn.

Người ta đã cho phép, tội gì không ăn. Thức ăn không có lỗi a! Nghĩ vậy, Uyển Nhu rất nhanh chóng nhảy vào ngồi đối diện hẩn, không kiêng nể gì ăn thoải mái.

Cảm thấy có điểm gì đó không đúng, Uyển Nhu ngẩng đầu lên, phát hiện thấy khuôn mặt đẹp trai kia đang cau mày nhìn nàng, nàng chột dạ.

“Ách... thật xin lỗi... mời vương gia dùng bữa!”

Uyển Nhu làm bộ chủ nhà mời khách, chỉ chỉ vào mấy đĩa thức ăn trên bàn.

Nam Cung Lâm khước miệng giật giật. Bất quá, nhìn nàng ăn tự nhiên như vậy, tâm tình hắn cũng rất tốt. Hắn lắc đầu, rồi làm như không để ý đến nàng, chăm chú dùng bữa.

Uyển Nhu thấy hắn cúi đầu, liền nhẹ nhàng le lưỡi. Sau đó, chú tâm vào chuyên môn, lấp đầy cái bụng trống rỗng!

11. Chương 11: Thân Thế Bất Ngờ

Sau một ngày mệt mỏi, dọn dẹp chưa hết cái giá sách khổng lồ của ngự thư phòng, Uyển Nhu lê thân về phòng.

Thả mình nằm trên giường, Uyển Nhu đảo mắt nhìn quanh. Quả nhiên so với trước kia, điều kiện tốt gấp trăm ngàn lần.

Tắm rửa qua loa, thổi tắt nến, Uyển Nhu leo lên giường. Từ khi tới đây, nàng đã dần có thói quen đi ngủ sớm. Ai bảo buổi tối ở đây không có việc gì để làm.

Không biết đã qua bao lâu, bỗng có một bóng đen tiến vào phòng, khiến nàng đang lim dim bỗng giật mình tỉnh dậy.

Cơ thể này vốn rất nhạy cảm. Đêm tối chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng rất dễ thức giấc. Đôi lúc nàng thật sự hoài nghi, cơ thể này không phải là có võ công chứ?

Bóng đen đó phát hiện ra nàng đã thức giấc, chậm rãi tiến đến bên giường.

Dưới ánh trăng mờ ảo, Uyển Nhu giật mình nhận ra, đó chính là thị thiếp Hồng Tụ!

“Y Y! Người cũng thật tốt phước, mới vào phủ chưa bao lâu đã dễ dàng chiếm được sự tin tưởng của Thành vương gia!”

Hồng Tụ nhìn nàng, khuôn mặt không chút biểu cảm.

Này là ý gì a? Nàng và Hồng Tụ có quen biết nhau sao?

“Chủ thượng cũng đã thức giấc. Hai chúng ta nên gấp rút tìm được thứ chủ thượng cần ở vương phủ, Y Y, người có manh mối gì chưa?”

Hồng Tụ nghiêng đầu nhìn nàng.

Uyển Nhu khẽ nuốt nước bọt. Nên trả lời như thế nào cho phải?

“... tạm thời thì chưa!”

May mà Uyển Nhu ngồi trong bóng tối, Hồng Tụ không thể nhìn thấy sự giảo hoạt của đôi mắt nàng.

“... Nam Cung Lâm biết người thông thạo thuật dịch dung?”

Hồng Tụ cau mày. Ban sáng, nàng đã bắt đầu nghi ngờ chuyện này. Đến chiều, nghe thuộc hạ nói lại mới biết, thân phận của Y Y đã bị lộ một phần.

“Ừm!” Uyển Nhu cố gắng giữ cho giọng nói bình tĩnh.

“Đường đường là một trong tứ đại thị vệ Liễm Nguyệt Cung, thần y tái thể, dịch dung thông thạo lại bị một vương gia nhìn thấu?” Hồng Tụ khóe miệng khẽ nhếch lên. Bất quá, nàng ta không có ý giễu cợt trong lời nói. Uyển Nhu có thể khẳng định Y Y cùng Hồng Tụ quan hệ không tệ.

“Chính là Nam Cung Lâm cũng không đơn giản!” Uyển Nhu tìm một lý do bao biện cho mình. Đương nhiên không thể khai ra do bản thân mình kém cỏi. Nàng có phải là chân chính Y Y kia đâu.

“Ta cũng nhận thấy vậy ! Đã nhập phủ được bốn tháng, ta vẫn chưa được vào ngự thư phòng của hần !” Hồng Tụ chợt thở dài “Bất quá, người trở thành nha hoàn thiếp thân, ít ra cũng có cơ hội hơn ta ! Hèn gì chủ thượng lại coi trọng người như vậy !”

Rốt cuộc “Chủ thượng” của bọn họ là ai ?

“Y Y, không thể dây dưa nữa, ta trở về. Mau chóng nghĩ cách tìm được vật chủ thượng cần !” Hồng Tụ khẽ nói. Vừa chớp mắt, bóng đen trong phòng đã không còn thấy nữa.

Uyển Nhu nuốt nước bọt. Cái này... đích thực là cao thủ vô lâm a ! Chết rồi, nàng chỉ là chiếm lấy thân thể người ta, làm sao có thể biết võ công mà đối phó với mấy người này ? Bất quá, lúc sáng nàng dịch dung dường như theo thói quen, biết đâu võ công cũng như vậy ?

Hồng Tụ gọi nàng là Y Y, vậy chẳng lẽ tên thật của nàng là Y Y ? Hơn nữa lại còn là một trong tứ đại thị vệ của Liễm Nguyệt Cung ? Thần y tái thể, dịch dung tinh thông ?

Coi bộ nàng cũng là một nhân vật gây đình đám trong giang hồ a !

Y thuật của nàng tạm ổn. Đương nhiên để gọi là thần y thì còn thua xa, nhưng mà chắc cũng đủ để lừa người khác. Dịch dung thì cơ thể này vẫn còn lưu lại ký ức, không sợ bị lật mặt. Bây giờ chỉ còn điều tra xem thân phận thị vệ Liễm Nguyệt Cung là như thế nào thôi.

Khoan đã ! Cái gì mà “vật chủ thượng muốn tìm”? Muốn tìm cái gì ? Nàng làm sao mà biết ! Chết thật, lại quên mất chuyện quan trọng này ! Rốt cuộc thì Thành vương phủ có cái gì mà các nàng muốn tìm a ?

Xong ! Không mất đầu trong tay vương gia cũng mất xác trong tay một tổ chức vô lâm thần bí ! Nàng không muốn xuyên qua chưa được mấy tháng đã phải chào tạm biệt nơi này a ! Nàng còn chưa có chiêm ngưỡng phở xá cổ đại mà !

Cứ canh cánh chuyện vừa xảy ra, bất giác mặt trời mọc lúc nào cũng chẳng biết...

...

Từ sáng sớm Nam Cung Lâm đã đi thượng triều, ước chừng đến giờ Thìn (khoảng 7~9 giờ sáng) mới về. Uyển Nhu được rảnh rỗi trong khoảng thời gian đó.

Bất quá, nàng thật sự muốn biết cái gì gọi là Liễm Nguyệt Cung, nên không kiên nhẫn gì kéo Lục Linh Linh ra một góc.

Lục Linh Linh không hề thắc mắc về khuôn mặt của nàng, mà chỉ ngạc nhiên khi nghe nàng hỏi.

“Người không biết Liễm Nguyệt Cung sao ?”

Uyển Nhu thành thật gật đầu.

Lục Linh Linh biểu tình không thể tin hiện rõ trên khuôn mặt thanh tú. Bất quá, nàng ta vẫn chậm rãi giải thích cho nàng nghe.

Giang hồ hiện nay có ba thế lực lớn nhất, khiến cho triều đình cũng phải nể ba phần. Đó chính là Kính Thủy sơn trang, Liễm Nguyệt Cung cùng Diêm Môn.

Kính Thủy sơn trang là đệ nhất phú thương, tài sản so với quốc khố còn lớn hơn. Hơn nữa cao thủ giang hồ không thiếu, lại còn có người trong quan trường. Nhị thiếu gia Thủy Ngạc Quân, năm nay hai mươi tám, chính là Hình bộ thượng thư. Hơn nữa Tam tiểu thư Thủy Bích Liễm, hiện tại là Liễm phi nương nương cực kỳ được hoàng thượng sủng ái. Thế lực rất lớn, khiến cho người ta không khỏi kính nể.

Diêm Môn là tổ chức sát thủ lớn nhất Tổ Quốc, vang danh khắp thiên hạ. Chỉ cần có tiền, Diêm Môn ai cũng dám giết. Nhưng từ trước đến nay, để đảm bảo cho sự tồn tại của hai bên, Diêm Môn cùng triều đình đã kí kết hiệp ước không sát hại lẫn nhau. Vậy nên Diêm Môn khước từ mọi sinh ý muốn ám sát hoàng gia. Bất quá, đây cũng là một thế lực có ảnh hưởng rất lớn trong thiên hạ.

Thần bí nhất chính là Liễm Nguyệt Cung. Từ trước đến giờ, không ai biết người trong Liễm Nguyệt Cung hình dáng như thế nào. Nhưng võ công của họ thì chỉ có thể dùng từ “cao thủ” để hình dung. Bốn năm trước xuất hiện, đã khiến Ngũ Chỉ Môn phải thần phục trong vòng một đêm. Thời điểm bấy giờ, Ngũ Chỉ Môn là một môn phái rất được nể trọng. Võ công không những cao cường, mà còn có những bí môn cực kỳ thâm hậu. Được xem là một trong lục đại môn phái của giang hồ. Vậy mà Liễm Nguyệt Cung chỉ cần trong một đêm, bắt sống toàn bộ già trẻ lớn bé của Ngũ Chỉ Môn, phế võ công môn chủ, khiến Ngũ Chỉ Môn hoàn toàn thần phục.

Trong đó, phải kể đến tứ đại hộ vệ danh chấn giang hồ của Liễm Nguyệt Cung.

Hồng Ngọc, sở trường ám khí, am hiểu tất cả các loại ám khí. Một khi đã ra tay, chưa bao giờ thất thủ. Những ám khí do Hồng Ngọc sở hữu đều là cực phẩm, hơn nữa, chỉ để lại một dấu vết rất nhỏ trên cơ thể nạn nhân. Nếu không chú ý, sẽ không thể tìm được miệng vết thương cực kỳ nhỏ. Giang hồ đồn đại, một nhóm sát thủ cấp cao của Diêm Môn vì xích mích với nàng mà chết không toàn thân. Ám khí mà nàng dùng đều có kịch độc do Y Y điều chế. Nghe nói lúc tìm được, xác bọn họ đã tan gần hết thành nước, chỉ có cái đầu là còn lưu lại.

Y Y, sở trường y thuật và dịch dung. Mặc dù y thuật trác tuyệt, nhưng lại chỉ thích độc dược. Muốn nàng chữa bệnh, trừ khi có gia tài vạn lượng hoàng kim. Hơn nữa, hành tung của nàng thần bí, từ trước đến giờ chưa có ai biết chân diện thật của nàng, vì thuật dịch dung của nàng cũng thuộc hàng cao thủ trên giang hồ. Thậm chí việc nàng là nam hay nữ cũng rất mập mờ. Nhưng cũng có nhiều người khẳng định nàng là nữ nhân, nên mọi người cũng dần mặc định Y Y chính là nữ nhân. Bất quá, từ trước đến giờ, hẳn chỉ có cung chủ Liễm Nguyệt Cung là được nhìn thấy dung nhan thật sự của nàng. Trên giang hồ có truyền thuyết rằng, vì mâu thuẫn, hơn 3000 mạng người của Thái Yến sơn trang đều bị nàng dùng độc dược diệt sạch. Nghe đồn là do tam thiếu chủ của Thái Yến sơn trang đã hướng nàng lúc đang dịch dung mà chọc ghẹo, khiến nàng nổi cơn sát tính.

Tú Cẩm, sở trường kiếm thuật. Kiếm thuật phóng mắt khắp thiên hạ cũng không tìm ra địch thủ. Nghe đồn một mình nàng trong một đêm đã tiêu diệt toàn bộ ba trăm nhân khẩu của Yên Vũ Lâu, chỉ vì tú bà ở đó thấy nàng xinh đẹp mà dụ dỗ nàng. Bất quá, những người “may mắn” được chiêm ngưỡng chân diện thật của Cẩm hộ vệ, đương nhiên đều được một nhát thống khoái lên đường.

Thiệu Vân, sở trường Thiên Tầm Ti. Thiên Tầm Ti vốn là loại võ công đã sớm thất truyền, vì rất khó luyện thành, cũng như rất hiếm người có thể chất thích hợp để luyện loại võ công thần bí này. Nói đơn giản, Thiên Tầm Ti chính là sử dụng sợi chỉ sắt như một thanh đao để giết người. Chỉ đao vừa mềm dẻo lại rất bền chắc, cách sử dụng cũng rất khó, hiển nhiên được coi là loại võ công trác tuyệt nhất. Vân hộ vệ đã từng dùng chỉ đao này mà phanh thây kẻ thù, vốn là tàn dư của Ngũ Chỉ Môn muốn phục thù. Nghe đồn Vân hộ vệ ra tay rất tàn ác, chỉ cần chọc vào nàng, đảm bảo người sẽ không toàn thân. Ít nhất cũng sẽ được phân làm tám mảnh.

Tóm lại, tứ đại hộ vệ Ngọc, Y, Cẩm, Vân của Liễm Nguyệt cung, một người cũng không thể chọc vào. Cả bốn đều là những sát tinh đứng đầu bảng xếp hạng trong giang hồ. Hơn nữa, nghe đồn bốn người đều là nữ tử, thậm chí đều là những tuyệt sắc khuynh thành. Lại nghe nói, Liễm Nguyệt Cung thật ra chỉ có bốn người bọn họ là nữ nhân, còn lại đều là nam nhân.

So với Kính Thủy sơn trang cùng Diêm Môn, Liễm Nguyệt Cung thật sự là đáng sợ hơn gấp trăm ngàn lần ! Nghe đến đây, Uyển Nhu rốt cuộc đã hiểu mình là vị nào trong tứ đại sát tinh kia.

Chính là nữ nhân biến thái đã dùng độc dược xóa sổ Thái Yến sơn trang chỉ trong một đêm a ! Hóa ra, bản thân mình lại đáng sợ như vậy a ! Uyển Nhu nhất thời khó tiêu hóa được cái tin tức khổng lồ này.

Trước giờ nàng luôn oán trách ông trời tại sao lại cho nàng xuyên vào một người không rõ thân thế. Bây giờ thì hay rồi ! Nàng là giang hồ đại danh鼎鼎 đỉnh Y hộ vệ, giết người không cần suy nghĩ, đại sát tinh !

Bất quá, nàng nghĩ Y Y có một điểm khá giống mình.

Đó là... cả hai đều rất thích độc dược !

Uyển Nhu trước giờ cực kỳ say mê mấy thứ độc dược. Bất quá, nàng luôn dấu không cho cha biết. Nếu Lương lão gia mà biết con gái ngoan của mình ham mê thứ y tà môn đó, khẳng định thổ huyết mà chết. Tâm địa Uyển Nhu không phải xấu xa, độc ác gì. Nàng thích độc dược, đơn thuần chỉ vì... thích ! Nàng cảm thấy độc dược rất kỳ diệu, tùy từng loại, tùy cách dùng mà có thể giết chết cả một con voi, hay có thể cứu sống một người. Trước đây, nàng có nghe nói đến một loại cỏ là Linh Lan. Khi dùng ở liều lượng thấp, đương nhiên chính là dược liệu quý hiếm chữa bại liệt, đau khớp. Nhưng chỉ cần dùng quá lượng cho phép dù chỉ một ít, sẽ trở thành độc dược chết người. Độc dược... mới chính là vương đạo của y thuật a !

Chân chính, bây giờ nàng đã có thể thoải mái dùng độc dược. Dù sao cái cơ thể này tiếng xấu đã đồn xa, việc gì phải sợ nữa !

Nhưng mà, bạn học Uyển Nhu nổi tiếng hiền lành, ngoan ngoãn đích thực là chưa bao giờ giết người. Đó là điểm khác biệt lớn nhất giữa hai nàng a !

Càng nghĩ càng u mê, càng nhức đầu. Uyển Nhu rút cuộc cũng chuyển sang một vấn đề khác.

Dựa vào suy đoán, nàng nghĩ Hồng Tụ chính là Hồng Ngọc – đệ nhất ám khí trên giang hồ.

Tâm tình chợt rung động mãnh liệt. Đệ nhất ám khí, cỡ nào nguy hiểm chứ ! Nếu không cẩn thận, khẳng định có một ngày mình chết mà không rõ nguyên nhân !

Tốt nhất là không nên để lộ chuyện mình không biết gì về việc tìm kiếm vật gì đó của Cung chủ Liễm Nguyệt Cung, nếu không, mạng nhỏ này sẽ khó mà giữ được !

Nghĩ vậy, Uyển Nhu âm thầm thở ra một hơi. Mạng nhỏ a mạng nhỏ, sao số ta lại khổ như vậy chứ !

“Linh Linh, ngươi có nghe đồn rằng... cung chủ Liễm Nguyệt Cung đang tìm vật gì đó không ?”

Uyển Nhu kéo tay áo Linh Linh.

“Không có!” Linh Linh kỳ quái nhìn nàng. Cung chủ Liễm Nguyệt Cung mà thông cáo mình đang tìm đồ, giang hồ không loạn mới là lạ.

Uyển Nhu thở hắt ra. Trời cao trong xanh a~ lão Thiên gia a~ Tại sao ta lại rơi vào tình cảnh trở trêu như vậy hả trời?

12. Chương 12: “ta Muốn Có Nàng!”

Nam Cung Lâm thượng triều về, thấy Uyển Nhu ngó ngẩn ngồi trong ngự thư phòng.

Đầu óc nàng lúc này đang trôi tới tận nơi nào rồi, còn tâm trí đâu mà để ý đến hán nữa. Thấy Uyển Nhu ánh mắt xa xăm như đang nghĩ ngợi việc gì trọng đại lắm, khóe miệng Nam Cung Lâm khẽ giật.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Uyển Nhu giật mình.

“Vương gia!”

Nàng nhanh chóng bật dậy, đứng thẳng người, nhìn như một con rối.

Thấy Nam Cung Lâm ánh mắt dò xét đang nhìn mình, Uyển Nhu chợt dạ.

“Ha ha... Không có gì! Đang nghĩ đến lễ hội đèn lồng sắp tới!”

Nàng gãi đầu cười khan.

Tổ Quốc đích thực là sắp có lễ hội đèn lồng một năm mới diễn ra một lần. Thời gian này, trai thanh nữ tú đều đổ cả ra đường. Tiểu thư khuê các thường ngày giam mình trong phòng, đây đúng là cơ hội tốt để xuất môn tìm kiếm ý trung nhân. Nghe nói, mỗi khi có một nam tử nào tặng cho cô nương một đóa hoa hải đường, có nghĩa là thề hẹn trăm năm. Lúc này, Uyển Nhu quả có nghe bọn nha hoàn trong phủ đồn đại chuyện này. Hình như khoảng một bốn ngày nữa là diễn ra.

Nàng muốn đi dự hội đèn lồng? Nam Cung Lâm tự nhiên cảm thấy không vui. Chẳng lẽ nàng muốn tìm ý trung nhân?

“Người muốn đi sao?”

“Ách...” Uyển Nhu liếc mắt nhìn hắn, âm thầm dò xét. Hắn muốn cho nàng ra ngoài sao?

“Là... từ trước đến giờ nô tỳ chưa được tham dự lễ hội đèn lồng bao giờ, nên có chút tò mò!” Uyển Nhu cố gắng nặn ra một bộ mặt thê lương để phối hợp. Nghe khẩu khí có vẻ rất giống con nhà nghèo nha!

Nam Cung Lâm chợt nhớ ra, theo lời Trần quản gia nói, nàng cùng phụ thân sinh sống rất chật vật, làm gì còn tâm trạng mà vui chơi chứ.

“Hảo! Nếu vậy thì cùng đi!”

Nam Cung Lâm phát tay áo, tiêu sái ngồi xuống ghế, cầm tấu chương lên đọc.

Uyển Nhu trợn mắt nhìn hắn. Cùng nhau đi? Ý này là ý gì a? Sao nghe có vẻ... mập mờ...

Bất quá, hắn đã đáp ứng. Thôi thì cũng được vậy.

A

Cuối cùng nàng cũng được chiêm ngưỡng phổ xá cổ đại a

Lễ hội a

Ta đến đây!

...

Vui vẻ chưa được bao lâu, một nhân vật ngoài ý muốn bỗng xuất hiện.

Hoàng Tuấn Duật!

Uyển Nhu chợt giật mình. Nàng quả nhiên đã quên mất nhân vật này! (Tác giả: Ta hình như cũng quên...)

“Thành vương gia thật là tận tụy!”

Hoàng Tuấn Duật bước vào ngự thư phòng, khoan khoái nói, ánh mắt đảo một vòng, rồi dừng lại trên người Uyển Nhu.

“Tham kiến Thất vương gia!” Uyển Nhu cúi người hành lễ.

Hoàng Tuấn Duật âm thầm đánh giá nàng. Bộ dáng thanh tú rất dễ nhìn, cử chỉ tao nhã, hơn nữa, nhìn thấy hắn cũng không đỏ mặt? Từ trước đến giờ, chỉ có một mình Uyển Nhi là vô tâm khi nhìn thấy hắn, không nghĩ tới nha hoàn thiếp thân của Nam Cung Lâm bản lĩnh cũng cao cường như vậy.

Bất quá, mấy ngày nay, trong Thành vương phủ đang xôn xao chuyện vương gia lập nha hoàn thiếp thân. Từ trước đến giờ, hắn không phải rất ghét chuyện có nữ tử lúc nào cũng kề sát bên cạnh sao? Hơn nữa, hình như hắn cũng không thích cho nữ nhân bước vào ngự thư phòng của mình. Không ngờ, lại có nha hoàn thiếp thân!

Khoan đã! Sao hắn lại thấy bóng dáng này thập phần quen thuộc. Cả giọng nói... Mà hình như... nha hoàn thiếp thân của Nam Cung Lâm là...

Hoàng Tuấn Duật chợt giật mình. Là nàng sao? (Maya: máu lên não chậm quá!)

Quả nhiên nàng là cao thủ dịch dung! So với Y hộ vệ đại danh鼎鼎鼎鼎 trên giang hồ, không biết ai hơn ai! (Trà: cùng một người anh ạ =!)

“Duật vương gia cũng nhàn rồi quá!” Nam Cung Lâm bỏ tấu chương xuống, đi đến ngồi xuống chiếc bàn trong phòng, làm bộ mời khách. Hoàng Tuấn Duật cũng không khách khí, ngồi xuống đối diện hắn.

Hoàng Tuấn Duật khoe miệng giật giật. Là ai mấy ngày qua dụ dỗ hắn vào thanh lâu? Bày kế khiến hắn muốn thoát ra cũng không được? Mục đích chẳng qua là không cho hắn tiếp cận nàng! Cuối cùng, lại cho nàng trở thành nha hoàn thiếp thân của mình. Món nợ này, hắn nuốt không trôi!

Chung quy cũng tại Hoàng Tuấn Duật hắn, ai bảo quá mức phong lưu phóng khoáng, gặp mỹ nhân liền khó rời đi!

Uyển Nhu đứng một bên, mau mắn châm trà cho hai vị vương gia.

“Không biết Duật vương gia hôm nay đến ngự thư phòng có chuyện gì?” Nam Cung Lâm cười nói.

“Là đến từ biệt Thành vương gia! Mấy ngày qua, trong phủ đã làm phiền vương gia rồi!” Hoàng Tuấn Duật rất khách khí đáp lại.

Uyển Nhu chợt nhớ ra, hôm nay đã là ngày thứ ba rồi. Thảo nào... thì ra ngày mai, Hoàng Tuấn Duật phải vào cung.

“Duật vương gia thật khách khí!” Nam Cung Lâm cười cười “Đây là luật lệ của Tổ Quốc, là nghĩa vụ của bốn vương, Duật vương gia cần gì để tâm!”

Ý tứ rất rõ ràng! Nam Cung Lâm hoàn toàn không chào đón hắn.

Hoàng Tuấn Duật ngoài mặt vẫn phớt phớt như gió xuân, nhưng bên trong hàn băng đã sớm đông lại. Tổ Quốc quả nhiên kiêu ngạo, không xem ai ra gì!

“Ngày mai, bốn vương phải tiến cung, không biết đến bao giờ mới quay lại vương phủ...” Hoàng Tuấn Duật cười đến thần bí “Bất quá, bốn vương có ít lễ vật muốn tặng cho Thành vương gia!”

Thật đông dài! Uyển Nhu khe thở dài. Cổ nhân nói chuyện thật là... quá mất thời gian đi! Nàng cực kỳ ghét cái tính khách khí này. Có gì vào thẳng đề xem nào! Lòng vòng mãi mất thì giờ quá đi!

Nam Cung Lâm cười lạnh. Mặc dù đây là một quy tắc bất thành văn đã có từ lâu đời, nhưng hắn không hề cảm thấy thích thú gì. Cứ như thể thu tiền trợ của người khác vậy!

“Nhưng... bốn vương cũng có một đòi hỏi... không biết Thành vương gia có đồng ý?” Hoàng Tuấn Duật xoay xoay chiết phiến, mỉm cười.

Cuối cùng cũng vào việc rồi sao?

“Duật vương gia cứ nói!” Nam Cung Lâm khách khí nói.

Hoàng Tuấn Duật chợt cười đến âm hiểm, cười đến lạnh sống lưng. Khiến Uyển Nhu chợt cảm thấy không ổn...

“Bốn vương... muốn có nàng!”

Hoàng Tuấn Duật chỉ vào Uyển Nhu.

“Chỉ là một nha hoàn nho nhỏ, Thành vương gia hắn là không để ý!”

Hắn biết thừa Nam Cung Lâm sẽ để ý. Nhìn Uyển Nhu trong bộ dạng này, dùng đầu gối để nghỉ cũng biết, Nam Cung Lâm đã biết được chân diện thật của nàng rồi! Hắn chẳng qua chỉ là muốn thử tâm quan trọng của nàng trong lòng Nam Cung Lâm, đồng thời... nếu may mắn, hắn chẳng phải sẽ có được nàng sao?

Nam Cung Lâm nắm chặt tay thành quyền. Quả nhiên là như vậy!

“Mặc dù chỉ là một nha hoàn, nhưng... cũng phải hỏi ý kiến của nàng !”

Nam Cung Lâm lạnh lùng nói.

Uyển Nhu này giờ nghe hai kẻ bá đạo nói chuyện, máu đã sôi trào. Coi nàng là gì chứ? “Một nha hoàn nho nhỏ”? Hay là đồ vật? Chế độ phong kiến chết tiệt! Nha hoàn thì không phải là người sao?

May nghe được câu nói kia của Nam Cung Lâm, khiến nàng nhẹ nhõm không ít. Trong lòng tự nhiên sinh ra không ít hảo cảm với hắn.

“Ta...” Uyển Nhu vừa mở miệng, đã phát hiện hai đôi mắt đang chăm chú nhìn nàng.

Một đôi mắt tràn ngập mong chờ.

Còn đôi mắt kia lại sắc bén đến đáng sợ.

Không nói cũng biết ai đang nhìn nàng kiêu gì!

Uyển Nhu nuốt nước bọt. Nàng đương nhiên không thể theo Hoàng Tuấn Duật được rồi! Thân phận thật của nàng... rất là dọa người a! Bây giờ mà đồng ý, ai dám đảm bảo giang hồ cao thủ sẽ không truy sát nàng? Nhiệm vụ của Y hộ vệ ở Thanh vương phủ chưa xong, ai cho bỏ đi? Hơn nữa... còn lễ hội đèn lồng a!

“Thất vương gia thứ lỗi, nô tỳ không thể đáp ứng ngài!”

Nàng cảm thấy một người thì thở phào nhẹ nhõm, còn người khác lại thất vọng ngập tràn.

“Tại sao lại không đồng ý? Đi theo bốn vương, đảm bảo điều kiện sẽ không thấp hơn Thành vương gia!” Hoàng Tuấn Duật cau mày nhìn nàng khó hiểu. Bất quá, nàng từ trước đến giờ đều không giống nữ nhi thường tình.

“Đúng vậy! Uyển Nhu, đi theo Duật vương gia, ngươi sẽ được ăn ngon mặc đẹp, cần phải suy nghĩ cho kĩ chứ!” Nam Cung Lâm ánh mắt đặc ý nhìn Hoàng Tuấn Duật.

“Thất vương gia, nô tỳ bán mình chung thân cho Thành vương phủ, không thể nói muốn rời đi là rời! Hơn nữa, Thành vương gia cũng rất chiều cố nô tỳ. Nô tỳ cảm thấy như bây giờ là rất tốt rồi!” Uyển Nhu không kiêu ngạo không xiêm nịnh nói. Ai biết, nàng đang rất cố gắng đè nén tình bình tĩnh. Lộ ra một câu, một chữ, nàng rất có thể sẽ về đoàn tụ với tổ tiên a!

Nam Cung Lâm càng nghe càng thấy trong lòng mát rượi. Còn Hoàng Tuấn Duật khuôn mặt dần xám xịt. Thất vương gia anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, người trong mộng của biết bao nữ tử lại bị một nha hoàn từ chối! Còn gì hơn nổi nhục này nữa?

“Ai nha! Uyển Nhu, ngươi khiến bốn vương thật sự đau lòng!” Nói bằng một giọng rất ai oán, sau đó, Hoàng Tuấn Duật rất tiêu sái rời đi.

Bất quá, Lương Uyển Nhu, ngươi là nữ nhân đầu tiên ta để ý, đâu thể dễ dàng nói buông là buông. Ngươi càng như vậy, bốn vương càng muốn có được ngươi...!

Nam Cung Lâm, chúng ta cùng xem thử, cuối cùng ai mới là người có được nàng...

Nam Cung Lâm rất vui vẻ nhìn Uyển Nhu, tự nhiên lộ ra một nụ cười ôn nhu chưa từng thấy, khiến Uyển Nhu chột nẩy da gà.

Ai~ Cuộc đời này còn nhiều chuyện không thể nói trước được a~!

13. Chương 13: Cái Đây Gọi Là Khác Biệt Về Đẳng Cấp

Trà: Đây thực ra giống một ngoại truyện hơn là một chương. Nhưng mà tác giả đã để như vậy, nên ta cũng không dám tự ý thay đổi. Các nàng cứ từ từ mà thưởng thức a

!

...

Uyển Nhu chợt phát hiện ra rằng, hai ngày sau khi Hoàng Tuấn Duật tiến cung, Nam Cung Lâm tâm tình đang rất tốt.

Hắn thường xuyên cười một mình, rất ôn nhu, khiến Uyển Nhu thiếu chút nữa nói thẳng ra miệng: “Vương gia... thần kinh ngài có được bình thường không a?”

Dạo này hắn đối xử với nàng cũng rất tốt. Thường xuyên cấp cho nàng y phục mới, thường xuyên cho nàng ăn cơm chung, thậm chí, công việc của nha hoàn thiếp thân là gì, nàng cũng không biết, suốt ngày ngồi không, ăn rồi chơi!

Bất quá, Uyển Nhu cảm thấy như vậy cũng không tệ. Tự nhiên thấy mình cũng giống như đại tiểu thư trong vương phủ a!

Bọn gia nô trong phủ giờ nhìn thấy nàng đương nhiên rất khách khí. Ai cũng biết vương gia thu nhận Uyển Nhu xấu xí phòng bếp làm nha hoàn thiếp thân. Còn vấn đề khuôn mặt, nàng chỉ giải thích với bọn họ là do được tắm rửa sạch sẽ, nên không còn đen đui như trước. Vậy là ai nấy đều tin tưởng Uyển Nhu có dung nhan thật thanh tú để nhìn, chứ không phải là xú nha hoàn kia. Cuộc sống trong phủ rõ ràng là thoải mái không ít!

Nhưng khác biệt lớn nhất, hắn là phải kể đến các thị thiếp phu nhân.

Bây giờ, Uyển Nhu mỗi khi gặp bọn họ chỉ cần hơi cúi người coi như hành lễ. Mà bọn họ gặp nàng cũng vui vẻ cười nói lấy lòng, không ai dám có thái độ khi dễ nàng nữa.

Hồng Tụ thỉnh thoảng lại đưa ánh mắt ngẫm hỏi nàng chuyện tìm đồ vật. Những lúc đó, nàng chỉ khẽ cau mày, rồi nhẹ lắc đầu. Tuyệt nhiên không dám lộ ra chuyện mình chẳng biết gì. Uyển Nhu chợt nhận ra rằng, mình thật có khiếu làm diễn viên, tại sao lúc trước không thử vận may ở lĩnh vực điện ảnh nhỉ?

Dạo này, túi tiền của Uyển Nhu cũng tăng lên không ít.

Số là, các vị thị thiếp phu nhân lúc nào cũng lựa thời cơ, mang đến cho nàng không ít ngọc ngà châu báu, ngân lượng ngân phiếu. Chủ yếu là muốn lấy lòng nàng, muốn nàng hướng vương gia nói tốt cho các nàng vài câu, để các nàng được vương gia để ý mà truyền gọi thị tẩm.

Mà cũng đã lâu, vương gia không có truyền thị thiếp để sủng hạnh.

Vương gia dạo này khẳng định là việc công mệt mỏi. Lúc nào nàng cũng thấy hắn vội đầu vào làm việc ở ngự thư phòng. Vậy nên không còn tinh lực để làm chuyện kia nữa!

Hảo cảm đột nhiên tăng vọt với vương gia hỉ nộ vô thường kia.

Nam Cung Lâm đang chăm chú đọc sách, chợt thấy Uyển Nhu phóng ánh mắt quái dị nhìn mình, không nhìn được ngẩng đầu lên.

Uyển Nhu dùng ánh mắt long lanh nhất để nhìn hắn. Ý tứ biểu đạt rõ ràng, vương gia, người thật vĩ đại a Nam Cung Lâm chợt thấy nổi da gà.

“Có chuyện gì sao?”

Nam Cung Lâm hắng giọng nhìn nàng.

Uyển Nhu giật mình tỉnh lại, lập tức cười ngọt ngào, lấy lòng hắn.

“Vương gia

”

Tự nhiên hắn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

“Vương gia

Các phu nhân rất quan tâm đến sức khỏe của ngài đó!” Uyển Nhu cười mím chi cụp.

“Làm sao?” Nhắc đến đám nữ nhân kia, tự nhiên giọng hắn lạnh nhạt.

“Là... Các phu nhân thắc mắc, tại sao gần đây ngài không gọi ai thị tẩm!” Uyển Nhu nuốt nước bọt. Tự nhiên cảm thấy tâm tình hắn đang xuống dốc.

“Người mong bốn vương sung hạnh đám nữ nhân đó?” Hấn chợt quay sang, nhìn thẳng vào mắt Uyển Nhu. Lời này có ý tứ gì a? Uyển Nhu sờ sờ cổ. Quái, chuyện đó thì liên quan gì đến nàng?

Nhìn nàng đang lưỡng lự lựa câu trả lời, Nam Cung Lâm chợt thấy thoải mái hơn. Ít ra, nàng cũng không phủ nhận...

“Các nàng cho người chỗ tốt gì?” Nam Cung Lâm làm như vô tình hỏi.

“Có a

Tiền bạc, châu báu... cũng nhiều lắm!” Uyển Nhu thành thật trả lời. Nàng còn chưa có ngu mà nói dối hấn. Chuyện ăn hối lộ này, trước sau gì hấn cũng biết. Chi bằng thành thật khai báo, có khi còn nhận được chính sách khoan hồng của chính phủ.

Nam Cung Lâm buồn cười nhìn bộ dạng thành thật của nàng. Hấn lại làm như lơ đãng nói tiếp.

“Người có biết... nhận hối lộ trong phủ sẽ có chuyện gì không?”

Uyển Nhu chợt dạ. Hấn sẽ không trách phạt nàng chứ?

“Ách... vương gia... người...”

Đừng thu của nàng a

Ngàn vạn lần đừng đem nhập vào ngân khố quốc gia a

Nàng cũng vất vả lắm mới nuốt được nhiều tiền như vậy, sao có thể dễ dàng bị khoảng sạch! Vương gia, người so với đạo tặc còn ác độc hơn!

Cảm nhận được ánh mắt ai oán của nàng, trong lòng hấn đang cực kỳ hưởng thụ. Hấn ngả lưng ra đằng sau, bảo nàng xoa bóp.

Xoa bóp? Ân, nàng mặc dù kỹ thuật massage không thành thạo, nhưng cũng coi như là biết chút ít. Thôi, cấp cho hấn chút tiện nghi vậy.

Nam Cung Lâm thoải mái hưởng thụ sự xoa bóp của nàng. Không thể phủ nhận, nàng rất biết cách xoa bóp, khiến cho hấn thư giãn không ít. Nàng đến tột cùng còn chứa những bí mật gì?

“Các nàng hình như đối xử với người không tệ!” Hấn lười nhác nói.

“Ân! Cái này gọi là sự khác biệt về đẳng cấp!” Uyển Nhu gật gù.

Khác biệt về đẳng cấp? Ý tứ gì? Hấn thực sự không hiểu lời nói của nàng.

Trong lúc vô tình, Uyển Nhu đã đem từ ngữ hiện đại ra nói mà không để ý.

...

“Uyển Nhu tỷ tỷ, ngọc thiện của vương gia...”

Thiên Nhi rất lễ phép cúi người hỏi nàng.

Từ trước đến giờ, ngọc thiện của vương gia đều do Trần quản gia sắp xếp. Nhưng kể từ khi Uyển Nhu được thăng chức lên làm nha hoàn thiếp thân, những chuyện này được chuyển qua tay nàng. Nam Cung Lâm thường cho phép nàng cùng ăn cơm, nên bữa ăn đều là những món mà nàng thích. Bất quá, Nam Cung Lâm cũng không có ý kiến gì. Chắc chắn hấn không phải là người kén ăn. Uyển Nhu gật gù thầm nghĩ, quả là hảo hỉ tử, được nuôi dạy thật tốt a!

Bây giờ, trong phủ trừ Trần quản gia cùng thị thiếp, ai gặp nàng cũng phải hành lễ. Thiên Nhi, Châu Nhi cùng Vồng Nguyệt, mặc dù rất không tình nguyện. Nhưng ai bảo địa vị của nàng cao. Đến Trần quản gia cũng phải nể mặt, nói chi các nha hoàn nhỏ bé như các nàng. Gọi tên Uyển Nhu, cũng phải thêm hai chữ “tỷ tỷ” đằng sau, chính là thể hiện cấp bậc của nàng trong vương phủ.

Nhìn Thiên Nhi ngoan ngoãn cúi đầu, Uyển Nhu chép miệng nghĩ thầm, chức vụ của mình quả nhiên là cao.

Cái này gọi là sự khác biệt về đẳng cấp a!

14. Chương 14: Hội Đèn Lồng Gặp Mặt

Cuối cùng cũng đến ngày mà Uyển Nhu mong chờ – lễ hội đèn lồng mỗi năm một lần ở Tổ Quốc.

Từ sáng sớm, tâm trạng nàng đã cực kỳ tốt. Hôm nay, nàng sẽ được tận mắt chiêm ngưỡng cái gì gọi là lễ hội cổ đại a! Bất quá, nàng chỉ hận sao không có máy ảnh hay camera ở đây để làm vài bằng chứng cho thấy mình đã từng ở đây, hay ít ra cũng giữ làm kỷ niệm...

Mặc dù biết là cơ hội được trở về hiện đại có thể sẽ không có, nhưng nàng vẫn nuôi hy vọng, dù chỉ là một chút...

Ai bảo xã hội phong kiến và xã hội hiện đại chênh lệch nhau quá mức làm gì!

...

Uyển Nhu sau khi tắm rửa xong, liền chọn một bộ y phục màu tím nhạt để mặc. Nàng bình sinh rất thích màu tím, đặc biệt là tím phơn phớt như thế này, rất nhẹ nhàng, rất có cảm giác phiêu dật.

Nàng vừa bước chân ra khỏi cửa phòng, phát hiện Nam Cung Lâm đang đứng từ xa chờ nàng.

Hắn mặc lam bào hoa lệ đắt tiền, tóc búi cao, bên hông đeo ngọc bội màu trắng trong suốt, toàn thân tỏa mát ra một loại khí thế không thể nói thành lời. Vừa anh tuấn bất phàm, lại rất có chất lãng tử...

Tự nhiên Uyển Nhu cảm thấy hai người... giống như tình lữ! Cùng nhau hẹn hò...!

Uyển Nhu sống trên đời hai mươi năm, chưa từng có bạn trai, cũng chưa từng hẹn hò lần nào, nên nàng thật sự không biết cảm giác khi chờ đợi người mình yêu là như thế nào. Đây là lần đầu tiên, nàng đi dạo phố cùng một nam tử. Hơn nữa, nam tử này lại còn là vương gia phong kiến a!

Nam Cung Lâm ngẩng đầu lên, thấy một bóng dáng mảnh mai đang đi đến. Nàng một thân tử y, váy dài chấm đất, bên hông đeo ngọc bội màu tím, mái tóc được búi lên một nửa, chỉ cài bạch ngọc trầm, nửa còn lại thả dài đến thắt lưng. Trông nàng đơn sơ đạm mạc, nhưng phiêu dật như tiên nữ, khiến ánh mắt hắn lưu luyến mãi không thôi.

Uyển Nhu nhìn Nam Cung Lâm chợt nở nụ cười sáng lạn, trong lòng không khỏi rung động. Cúi đầu che đi khuôn mặt đỏ ửng, Uyển Nhu chỉ thầm mắng, chết tiệt, sao hắn lại đẹp trai vậy chứ! Thật là hại con tim của nữ hài tử quá đi! Tuy nói là không có hứng thú với soái ca, nhưng mà tự nhiên lại có một anh đẹp trai hướng mình cười ôn nhu, là nữ nhân, ai mà không động tâm chứ!

“Đi thôi!”

Hắn vung tay áo, chậm rãi bước đi.

Uyển Nhu vội chạy theo đằng sau. Quả nhiên là hắn định cùng nàng tham gia lễ hội đèn lồng thật!

...

Uyển Nhu vừa nhìn thấy con đường treo đầy đèn lồng đỏ, đoàn người như nước chảy, bao nhiêu lo lắng thường ngày bay biến hết. Lễ hội a~ Thật là tuyệt vời!

“Tiểu cô nương! Mua một cái đèn lồng đi dự lễ hội đi!”

Uyển Nhu quay đầu lại, một lão nhân đang hướng nào cười phúc hậu, trước mắt bày một dãy những chiếc đèn lồng tròn tròn màu đỏ.

“Bao nhiêu?”

Uyển Nhu tò mò hỏi.

“Ba đồng!”

Nhận một chiếc đèn lồng, Uyển Nhu rất vui vẻ bước đi tiếp.

Nam Cung Lâm theo sau nàng, nhìn nàng cười sáng lạn, hấn cũng thấy rất vui.

“Oa! Vương gia, kia có phải là kẹo hồ lô không?”

Uyển Nhu giật giật tay áo hấn, chỉ vào lão bán hàng ven đường.

“Người muốn ăn?” Nam Cung Lâm sùng nịch cười.

“Ân!” Uyển Nhu như gà mổ thóc gật đầu.

“Lại mua!” Nam Cung Lâm rất tự nhiên nắm tay nàng kéo đến.

Uyển Nhu cũng không để ý đến tiểu tiết này, rất không khách khí hô 5 cây với lão bán, rồi nhe răng cười với Nam Cung Lâm đang móc tiền ra trả. Vương gia a, ngài giàu như vậy đừng keo kiệt nha, mấy đồng bạc có đáng gì đâu!

Uyển Nhu cứ như người ngoài hành tinh mới xuống, đông mò mò, tây sờ sờ, thấy cái gì lạ cũng muốn mua. Thành vương gia anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, nổi tiếng âm lãnh tàn bạo giờ phút này không khác gì một gia đình, đi sau nàng, bị nàng sai khiến thoải mái. Cầm trong tay một đồng đồ, nhìn nàng cười thật vui vẻ, hấn cũng rất thỏa mãn chiều ý nàng. Ngay cả mẫu phi, hấn cũng chưa bao giờ chịu để sai khiến như thế này, huống hồ là nữ nhân khác? Nhưng mà... nàng là người đặc biệt!

Uyển Nhu hiện tại đã hoàn toàn quên mất người bưng đồ ình chính là vương gia dưới một người trên vạn người. Theo thói quen ở hiện đại, nàng mỗi lần đi shopping cùng bạn bè, ít nhất đều có một nam đồng học đi theo làm cu li cho các nàng. Bây giờ, nàng lại đem Nam Cung Lâm thành người đó, lá gan quả thực không nhỏ!

May mắn cho nàng là Nam Cung Lâm hoàn toàn không để ý, ngược lại còn hết sức chiều lòng nàng.

...

Càng về khuya, người đổ ra đường càng đông. Đèn lồng sáng rực cả một vùng. Chợt có người la lên: “Cháy, cháy rồi!”

Uyển Nhu vừa định thần lại, đã phát hiện ra gần chỗ mình, có người làm rơi đèn lồng, khiến đồng gỗ mục ở góc tường bị bén lửa, cháy bùng lên.

Mọi người ở đó rất hỗn loạn, ai nấy đều lo lắng chạy ra xa. Một vài người vội vã chuyền nước đem đến dập lửa để nó không bén vào khu dân cư. Trong mảnh rối loạn đó, Nam Cung Lâm và Uyển Nhu bị tách ra.

Uyển Nhu cảm thấy có một bàn tay bịt miệng nàng, lôi nàng vào trong một con hẻm nhỏ.

Nàng cố sức giãy dụa. Nhưng càng phản kháng, bàn tay đó càng ghì chặt hơn, khiến tay nàng như muốn lệch khớp.

“Thả ta ra!”

Nàng cố hết sức phát âm.

Lôi nàng vào trong một góc tối, người đó mới bỏ tay ra.

Đêm quá tối, khiến nàng không thể nào trông rõ diện mạo của người kia, nàng sợ hãi kêu lên.

“Người là ai?”

Bóng tối khiến nàng không nhìn thấy sắc mặt người kia đang sa sầm.

Hắn đột nhiên nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, khiến nàng giật nảy mình. Hắn làm gì vậy? Tư thế giống như là... bắt mạch!

Nàng theo phản xạ muốn rút tay lại. Nhưng người đó găm lên “Yên lặng!” khiến nàng cứng đờ cả người.

Nàng chợt nghĩ, người này phải chăng cũng ở trong Liễm Nguyệt Cung? Hơn nữa, rất có thể là một trong tứ đại hộ vệ...

Một lúc sau, hấn bỏ tay ra.

“Xin lỗi, khiến người sợ rồi!”

“Người là ai?” Uyển Nhu thận trọng hỏi lại.

“Người không nhận ra ta?” Giọng nói hần có vẻ ngạc nhiên.

“Xin lỗi... ta bị mất trí nhớ!” Uyển Nhu trầm giọng nói. Mặc kệ là ai, bây giờ nàng đang mang tính mạng của mình ra để đánh cược, đương nhiên, nàng sẽ cố hết sức để ván cược này không bị thua.

“Mất trí nhớ?” Hần lặp lại, giọng có vẻ hoài nghi.

Nghe giọng nói, hần là nam tử. Hơn nữa, trong bóng tối, Uyển Nhu cảm thấy hần rất cao. Nàng dường như chỉ đứng tới ngực hần. Oa... hần và Nam Cung Lâm chiều cao ngang nhau!

“Tại sao ta không nghe Hồng Ngọc nói gì?” Nam tử trầm giọng hỏi nàng.

Uyển Nhu nuốt nước bọt. Quả nhiên là người của Liễm Nguyệt Cung! Không biết nhân vật này là ai?

“Ta không nói cho nàng nghe!” Uyển Nhu trả lời.

“Tại sao?”

“Vì... bị mất trí nhớ, không thể xác định được nàng là bạn hay thù! Những chuyện trước kia ta thật sự đã quên hết, một chút cũng không lưu lại!” Đôi mắt Uyển Nhu đảo một vòng.

“Quên tất cả?” Nam tử khẽ nhắc lại “Vậy người có nhớ Mộ Dung Phục không?”

“Không!” Nàng thành thật khai báo.

Cảm giác được nam tử kia có chút thất vọng. Nhưng Uyển Nhu quả thật không biết cái người tên Mộ Dung Phục đó. Nàng có phải chân chính Y Y kia đâu!

“Người chưa trả lời ta người là ai!” Uyển Nhu hảo tâm nhắc nhở hần.

“Ta là... bằng hữu của người!” Hần lúc này mới mở miệng trả lời.

Uyển Nhu a lên một tiếng, thầm nghĩ, Y Y mà cũng có bằng hữu sao? Nàng cảm thán kêu lên “Xin lỗi, ta quả thật không nhớ ra người!”

“Nhiệm vụ cung chủ giao cho, người cũng đã quên?” Hần liếc mắt nhìn nàng.

Uyển Nhu thành thật gật đầu. Trong lòng thầm nghĩ, đại ca a, người có thiếu sót không? Ta nói đã mất trí nhớ không lẽ vẫn còn nhớ được cái nhiệm vụ quái gở gì gì đấy sao?

“Quên cũng được!” Hần chợt phun ra một câu, khiến Uyển Nhu rung động mãnh liệt.

Khẳng định tên này cùng BOSS lớn của Liễm Nguyệt Cung có quan hệ rất mật thiết. Ai bảo hần dám nói với nàng như thế làm gì!

“Khoan đã! Người thả ta ra được không? Ta đi lâu như vậy, Nam Cung Lâm kia sẽ nghi ngờ!” Uyển Nhu mượn việc công để nói.

“Người đang đi chơi sao?” Hần liếc nhìn chiếc đèn lồng bị Uyển Nhu bỏ lại ngoài đầu hẻm, đôi mắt chợt lóe lên tinh quang.

“Ân! Đương nhiên ta phải xem lễ hội cổ đại là cái thứ gì chứ!” Uyển Nhu nhỏ giọng thì thầm.

“Lễ hội cổ đại?” Hần ngạc nhiên nhắc lại. Thính lực thật là tốt a!

Uyển Nhu giật mình. Chết thật, lại lỡ mồm rồi! Thói quen này mãi không bỏ được!

“Không... ý ta là... chưa bao giờ được xem, nên bây giờ, tranh thủ chiêm ngưỡng!” Uyển Nhu cười khan trả lời, không nghĩ tới sự giao hoạt trong đôi mắt mình bị nam tử kia thu hết.

Hần nhìn nàng, đôi mắt trong lòng cảm thấy rất hứng thú. Nàng bây giờ là một người hoàn khác so với trước đây, khiến hần không thể rời mắt khỏi nàng. Nếu biết có ngày hôm nay, hần đã không phải nàng đi rồi!

“Người đi đi !”

Nam tử vung tay áo, đứng qua một bên. Uyển Nhu nhanh chóng lách người qua, lách bạch chạy ra đầy hém.

“Tìm cách thoát ly khỏi Thành vương phủ đi !” Nam tử ném lại một câu, rồi lách mình biến mất.

Uyển Nhu khựng người lại. Thoát ly ? Ừ nhỉ ! Nàng vốn ở trong Thành vương phủ là do có nhiệm vụ, bây giờ bảo không cần làm, thì còn lý do gì mà ở lại đó nữa.

Nhưng mà, nàng chưa hề có suy nghĩ là mình sẽ rời Thành vương phủ.

Tại sao vậy ? Trong lòng nàng cũng chẳng hiểu nữa !

...

Uyển Nhu ngơ ngác bước ra ngoài đường lớn. Đám cháy đã được dập tắt từ bao giờ, hội đèn lồng lại được tiếp tục, dòng người lại ngày càng đông thêm.

Nam Cung Lâm chạy khắp nơi tìm nàng. Không thấy bóng dáng mảnh mai của nàng đâu cả. Hắn trong lòng tự trách mình, tại sao lúc đó hắn lại buông tay nàng ra, khiến nàng bị lạc mất. Bây giờ tâm trí hắn đang rối như tơ vò. Nàng biến mất, nàng quả thật biến mất rồi !

Hắn quả thực không dám hình dung, nếu để vuột mất nàng, hắn sẽ ra sao nữa.

Trước mắt hắn ẩn hiện một bóng lưng tử y. Chiều cao vừa tầm với nàng. Trong lòng hắn chợt mừng như điên. Hắn chạy lại nắm lấy vai nữ tử.

“Uyển Nhu !”

Nữ tử kia quay lại. Không phải là nàng.

“Xin lỗi cô nương, tại hạ nhầm người !”

Tử y nữ tử đang bực mình vì bị người khác thô bạo nắm vai. Chợt nhìn thấy, người này là một nam tử tuấn mỹ vô khuyết, lam bào hoa lệ đắt tiền, không khỏi mừng rỡ.

Tử y nữ tử nhanh chóng bày ra một bộ dáng phong tình vạn chủng. Mặc dù chẳng phải cái gì quốc sắc thiên hương, nhưng dung nhan cũng là thanh tú động lòng người, đôi mắt hoa đào chớp chớp nhìn hắn.

“Vị công tử này... nếu muốn làm quen tiểu nữ, việc gì phải lấy cớ như vậy !” Nói xong còn thẹn thùng che mặt cười.

“Ta thật sự nhầm người, cô nương xin hiểu cho !” Nam Cung Lâm ôm quyền tạ lỗi, giọng nói lạnh lùng, trong lòng cực kỳ bực bội. Nữ nhân nào cũng như nhau, chỉ cần nhìn thấy bộ dáng của hắn thì cứ như sói gặp mồi. Chỉ có nàng là không như vậy, chỉ có nàng mới dám đem hắn ra làm cu li khiêng đồ, chỉ có nàng mới dám cười nói thật lòng với hắn...

“Yêu, tiểu nữ đương nhiên là hiểu rồi !” Tử y nữ tử như bạch tuộc quấn lấy hắn.

“Tránh !” Nam Cung Lâm không kiêng nể gì hất nữ tử ra, khiến nàng ta ngã xuống đất. Hàn băng toát ra từ người hắn khiến tử y nữ tử sợ run người, không dám nhúc nhích.

“Người... người có biết ta là ai không ?” Tử y nữ tử mặc dù sợ, nhưng vẫn cố gắng kiêu ngạo nói.

Nam Cung Lâm hơi đầu mà để ý đến nàng ta. Hắn nhanh chóng rời đi, để lại tử y nữ tử một mình đứng đó, vừa giận vừa sợ không tài nào kiểm chế được.

“Tiểu thư... người có sao không ?” Đúng lúc đó, một bạch y nữ tử chạy đến đỡ nàng ta dậy.

“Không sao ! Đi !” Tử y nữ tử cay cú nhìn theo bóng dáng Nam Cung Lâm, bực bội dậm mạnh chân.

...

Nam Cung Lâm vội vã quay lại nơi hai người lạc nhau. Trực giác cho hắn biết, nàng xuất hiện ở nơi này. Quả nhiên.

“Uyển Nhu !”

Hắn chạy đến nơi một tử y nữ tử đang đứng dựa lưng vào tường, khuôn mặt đăm chiêu như đang suy nghĩ gì đó.

Uyển Nhu nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, nàng ngẩng đầu lên.

Nam Cung Lâm !

“Vương gia...”

Uyển Nhu chưa nói xong, đã bị hắn ôm chầm lấy.

...

Trà : Chương này hai anh chị hình như đã động tâm ! Hắc hắc...

Nhưng mà con đường đến đích còn dài lắm a... *huyết sáo*

15. Chương 15: Mộ Dung Phục

“Vương gia...”

Uyển Nhu bất ngờ. Hắn đột nhiên ôm lấy nàng. Cơ thể hắn cường tráng, cao lớn. Nàng chỉ đứng tới ngực hắn. Bị một mùi vị nam tính bao quanh, Uyển Nhu mặt đỏ như gấc. Nàng chưa bao giờ kẻ cận quá gần với nam nhân như thế này.

Trên đường, có khá nhiều người đang nhìn nàng và hắn, chỉ trỏ. Ở cổ đại mà nói, nam nữ thân mật ngoài đường là rất hiếm có. Hơn nữa, đạo đức xã hội không cho phép. Nam nữ thì phải thụ thụ bất thân. Vậy mà bây giờ, hai người họ ngang nhiên ôm nhau như vậy, đương nhiên người ta quái lạ cũng phải.

Mặc dù là người hiện đại, nhưng cảm giác thân mật với nam nhân ở ngoài đường nàng cũng rất dị ứng. Nàng không quen bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ như vậy. Nên nàng cố giãy dụa thoát ra khỏi vòng tay của Nam Cung Lâm. Đáng tiếc, sức lực của nam và nữ quá khác biệt.

Phát hiện ra nàng giãy dụa ngày càng lợi hại, Nam Cung Lâm chợt thấy không vui.

“Đừng động !” Hắn bá đạo nói, vòng tay ôm nàng ngày càng chặt “Đừng rời khỏi ta... Đáp ứng ta... đừng rời khỏi ta nhé...”

Giọng nói như một tiểu hài tử sợ cô đơn khiến Uyển Nhu chợt mềm lòng. Nàng biết, hắn sinh ra ở hoàng tộc, nơi mà người ta không ngại đạp lên thi thể huynh đệ để tiến lên ngai vàng trên cao. Có khi, ngay cả ruột thịt của bản thân cũng không tha. Sống như vậy, quả là mệt mỏi cùng cô đơn. Nam Cung Lâm, người hắn cũng đã trải qua thời ấu thơ không mấy tốt đẹp...

Nghĩ vậy, Uyển Nhu để mặc cho hắn ôm. Bàn tay nhỏ bé của nàng nắm lấy bắp tay cường tráng của hắn. Uyển Nhu nhắm mắt, dịu dàng nói : “Được ! Ta nhất định sẽ không rời xa người !”

...

Một vùng rừng núi rậm rạp âm u...

Trước vách đá dựng đứng, hắc y nam tử khẽ động chạm một khối đá nhỏ, ngay lập tức, một mật đạo được mở ra. Lắc mình một cái, hắc y nam tử biến mất, mật đạo cũng nhanh chóng đóng ngay sau đó.

Bên trong vách đá là một không gian hoàn toàn khác. Đèn đuốc sáng trưng, trên vách trạm trổ hoa văn tinh xảo, người đi qua đi lại tấp nập. Nhìn thấy hắc y nam tử, ai nấy đều vội vàng cúi xuống hành lễ.

“Tham kiến Cung chủ !”

Hắc y nam tử phất tay áo, không nói gì.

Đi vào trong một căn phòng hoa lệ, hắc y nam tử buông mình xuống giường. Đôi mắt màu bạc ngược nhìn lên trần, nhưng tâm trạng dường như đang ở bên người nào đó.

Nàng quả thật bị mất trí nhớ ?

Tình cờ gặp nàng trên đường, hắc đã bày mưu để xuất hiện một đám chất nho nhỏ, khiến mọi người rối loạn, có thể dễ dàng đưa nàng vào trong một con hẻm nhỏ. Hắc lúc đó chỉ là đơn thuần muốn kiểm tra xem, công việc hắc giao, nàng đã làm được những gì. Không nghĩ tới nàng phản kháng quá quyết liệt, khiến hắc tưởng như mình bắt nhầm người. Vậy là hắc thử dò mạch của nàng. Mạch tượng quen thuộc, hắc không có nhầm. Vậy tại sao nàng không nhận ra hắc ?

Nàng nói nàng bị mất trí nhớ, nhưng hắc dường như thấy một con người khác. Đó không phải là nàng khi xưa...

Hắc nhớ bảy năm trước, khi cha hắc tổ chức chọn tứ đại hộ vệ kế tiếp cho hắc, chuẩn bị cho hắc lên làm cung chủ Liễm Nguyệt Cung.

...

Liễm Nguyệt Cung thật ra được thành lập từ rất lâu rồi. Danh tiếng của nó trên giang hồ chỉ có số ít người biết, vì những đời trước của nhà họ Mộ Dung không muốn phô trương thanh thế quá mức. Trên thực tế, phần lớn cao thủ trên giang hồ đều là đệ tử của Liễm Nguyệt Cung, chỉ là không muốn cho nhiều người biết mà thôi.

Liễm Nguyệt Cung không chỉ đơn giản là lò đào tạo cao thủ. Thật ra, nó là nơi thu nhận các sinh ý từ khắp nơi trên giang hồ. Như là giết người, trâu vật, thu thập tình báo... Ngoài ra, Liễm Nguyệt Cung còn là lão bản đứng đằng sau rất nhiều thanh lâu, tửu lâu, khách điểm... Thật ra, đó cũng đều là những nơi chuyên dùng để thu thập tình báo cho Liễm Nguyệt Cung. Vì vậy, trên giang hồ, người ta nhắc đến Liễm Nguyệt Cung, dường như chính là tổ chức tình báo lớn nhất thiên hạ.

Từ lâu, Liễm Nguyệt Cung đã có quy định, mỗi đời cung chủ chỉ thu nhận đồ đệ là nam tử và bốn nữ đệ tử. Bốn nữ đệ tử này sẽ phải là những người thích hợp nhất để luyện võ, và phải trở thành bốn người mạnh nhất trong Liễm Nguyệt Cung, được gọi là tứ đại hộ vệ. Mỗi khi sắp đến kỳ chuyển nhượng cung chủ, cung chủ đời trước sẽ đi khắp thiên hạ, chọn ra những nữ tử xuất sắc nhất, mang về đào tạo để chọn ra bốn người nổi bật, trở thành tứ đại hộ vệ cho cung chủ kế tiếp. Tứ đại hộ vệ sẽ chịu trách nhiệm bảo hộ cho Cung chủ cho đến khi thoái vị mới được rời khỏi Cung.

Năm đó, cha của hắc đã chọn được bốn nữ hài tử tố chất vượt trội, thậm chí có thể coi là tứ đại hộ vệ mạnh nhất từ trước đến giờ của Liễm Nguyệt Cung.

Bích Hồng, mười tuổi, tố chất tuyệt vời để trở thành đệ nhất ám khí. Được gọi là Ngọc hộ vệ, Hồng Ngọc.

Độc Cô Y Y, bảy tuổi, thông minh tuyệt đỉnh, đệ tử đặc ý nhất của Quỷ Y Nhân, thậm chí còn y thuật còn cao siêu hơn cả Quỷ Y Nhân. Được gọi là Y hộ vệ, Y Y.

Thủy Yên Nhi, mười một tuổi, môn đồ khiến Ma Kiếm Lý Sinh kiêng ngạo nhất. Được gọi là Cẩm hộ vệ, Tú Cẩm.

Mạc Hiểu Đan, mười ba tuổi, thiên chất trăm năm hiếm gặp, cực kỳ hợp với Thiên Tầm Ti, được chính cha hắc, Mộ Dung Hòa chỉ dạy. Được gọi là Vân hộ vệ, Thiệu Vân.

Trong số bốn người đó, nàng là người nhỏ tuổi nhất, và cũng có hoàn cảnh đặc biệt nhất.

Khi cha hắc đưa bốn người đến trước mặt hắc, hắc đã đặc biệt chú ý đến nàng. Chỉ là một tiểu hài tử bảy tuổi, nhưng ánh mắt lạnh như băng, khuôn mặt đông cứng, không có một chút biểu cảm.

Giải thích cho thái độ của nàng, cha hắc chỉ nói : “Phục nhi, Y Y vốn rất tội nghiệp, người nên chiếu cố một chút đến nàng !”

Trong số các đời cung chủ, cha hắc là kẻ có tấm lòng nhân ái nhất. Cũng vì vậy mà ông chỉ nắm giữ Liễm Nguyệt Cung trong vòng mười lăm năm, sau đó lui về ở ẩn.

Năm đó, hắc mười bốn.

Bảy năm trôi qua, hần lớn lên cùng với tứ đại hộ vệ, là những người võ công được xếp vào loại cao thủ mạnh nhất trên giang hồ. Chỉ sợ nếu bốn người họ hợp sức, hần sẽ không thể chống cự. Nhưng nếu đấu tay đôi, hần tuyệt đối sẽ không thua bất kỳ ai.

Bốn người bọn họ, lớn lên đều là những tuyệt sắc giai nhân khuynh quốc khuynh thành.

Cũng chẳng biết tại sao, tứ đại hộ vệ Liễm Nguyệt Cung, đời nào cũng đều là những mỹ nhân thể gian hiểm gặp. Thậm chí, đến đời của hần, Độc Cô Y Y nàng là nữ tử xinh đẹp đến mức kinh động lòng người, nhan sắc ấy tưởng chừng như không thể có ở nhân gian. Nhưng hần thủy chung không bị động tâm trước khuôn mặt chỉ có thể khiến người ta kinh diễm đó. Hần chỉ đơn giản là cảm thông với số phận của nàng.

Thủy Yên Nhi, vốn là Tứ tiểu thư của Kính Thủy sơn trang. Nàng là nữ nhi do phòng thiếp sinh ra. Thị thiếp đó vốn không đắc sủng, nên nàng sinh ra cũng không được quan tâm. Đột nhiên, năm mười sáu tuổi, nàng xuất hiện trước mắt mọi người. Nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, người gặp người thích, hoa kiến hoa khai, khiến trang chủ Kính Thủy sơn trang hãnh diện không ít. Được giang hồ bài danh đệ nhất mỹ nhân. Nhưng đã mười tám tuổi mà vẫn chưa muốn xuất giá.

Bích Hồng, thanh lâu nữ tử danh tiếng một vùng, xinh đẹp kiều mỵ, khiến bao người sống chết muốn chuộc nàng về làm thiếp. Kỳ danh là Hồng Tụ. Cuối cùng, chấp nhận về làm thị thiếp của Thành vương gia.

Mạc Hiểu Đan, nữ nhi của môn chủ Sát Tinh Môn, đệ nhị sát thủ môn, giang hồ bài danh đệ tam mỹ nhân. Hiện tại là phu nhân của Giang Hạo Minh – đại thiếu gia Mặc Dung sơn trang, minh chủ võ lâm, giang hồ đệ nhất cao thủ.

Khó ai tin được, ba nữ nhân, ba hoàn cảnh đó, lại là ba trong tứ đại hộ vệ, ba sát tinh nổi danh trên giang hồ. Trong mắt mọi người, các nàng đều là những nữ nhân mềm yếu xinh đẹp, một chút võ công cũng không biết. Ai có thể ngờ, thậm chí giang hồ đệ nhất cao thủ cũng không thể địch lại một trong ba người các nàng.

Ba người, ai nấy đều phải công nhận là những mỹ nhân trăm năm hiếm gặp. Thế nhưng, Độc Cô Y Y mới chân chính là mỹ nhân ngàn năm hiếm có.

Nhan sắc ấy, chỉ sợ tiên tử cũng cảm thấy thua kém, Tây Thi cũng tự thẹn không bằng.

Nếu nàng cũng giả vờ mềm mại yếu đuối như nữ nhi thường tình, Mộ Dung Phục hần có khi cũng muốn bảo vệ nàng.

Có điều, khuôn mặt luôn đóng băng như tuyết ngàn năm của nàng khiến hần thủy chung không thể sinh tình ý với nàng. Từ trước đến nay đều vậy.

Rõ ràng xinh đẹp là vậy, nhưng nàng dường như không thích cho người khác nhìn thấy khuôn mặt mình. Nàng tinh thông dịch dung, lúc nào cũng mang trên mình đủ loại khuôn mặt khác nhau. Lúc thì xấu xí, khi lại thanh tú, có khi cũng là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành... Nhưng tất cả đều không phải chân diện thật của nàng. Từ khi nàng mười tuổi, đã bắt đầu dịch dung. Ngọc, Cẩm, Vân đến giờ cũng chưa thấy được khuôn mặt thật của nàng. Chỉ khi gặp riêng hần, nàng mới không dịch dung. Nói gì thì nói, Mộ Dung Phục hần cũng là cung chủ Liễm Nguyệt Cung.

Tới hôm qua, khi gặp nàng, hần thậm chí đã thấy một con người khác.

Tuyết ngàn năm đã hoàn toàn tan biến. Nàng hôm qua linh hoạt như con mèo nhỏ, đáng yêu bội lần. Nhìn sự giao hoạt trong đôi mắt nàng, hần đột nhiên cảm thấy nàng rất thú vị. Độc Cô Y Y, trước giờ không thích những nơi đông người. Vậy mà hôm qua, hần lại gặp nàng ở hội đèn lồng đông đúc nhộn nhịp. Cứ như đó chân chính không phải là nàng vậy. Nhưng hần đã xem mạch tượng của nàng, nàng đích thực là Độc Cô Y Y, không thể sai được !

Nàng mất trí nhớ, cứ như thể lột xác hoàn toàn vậy.

Hần lần đầu tiên cảm thấy nữ nhân không chán như vậy. Nếu biết có một ngày nàng sẽ như thế này, hần đã không phái nàng đi thực hiện nhiệm vụ lần này.

Vật cần tìm ở Thành vương phủ thật ra không quan trọng lắm. Đây chỉ là một trong vô vàn sinh ý mà Liễm Nguyệt Cung thu nhận. Nếu cần thiết, hần có thể từ chối. Nhưng mà ngày ngày cứ đối mặt với bộ dáng

bằng lãnh của Độc Cô Y Y, hắc quả thật có chút khó chịu, vậy nên mới kiếm cơ để điều nàng đi chỗ khác. Ngờ đâu, nàng mới thoát ly khỏi hắc có một thoáng, đã hoàn toàn lột xác thành một người khác...

Mộ Dung Phục quả thật có chút hối hận.

Đôi mắt hoa đào câu hồn đoạt phách của hắc chợt lóe lên tinh quang. Nàng rút cuộc cũng sẽ phải về bên cạnh hắc...

16. Chương 16: Trúng Độc

Đêm khuya, thư phòng Thành vương phủ.

Nam Cung Lâm đặt tấu chương trên bàn xuống, dùng tay day day trán. Bất chợt, hắc bắt gặp bóng dáng mảnh mai đang tựa vào bàn mà ngủ gục, mỉm cười ôn nhu, trong mắt hiện lên nồng đậm sủng nịch.

Hắc đứng dậy, đi tới bên bàn trà, kéo ghế ngồi xuống. Hắc khẽ vén vài lọn tóc mai phủ trên mặt nàng. Dung nhan thanh tú diễm đạm đáng yêu. Khi nàng ngủ, môi anh đào nhỏ nhắn khẽ chóp chép, lại hơi mỉm cười, lộ ra bộ dáng như con mèo con, khiến Nam Cung Lâm không thể rời mắt.

Nàng là nữ nhân đầu tiên dám thẳng thắn đối mặt với hắc, đôi mắt sâu thẳm nhưng trong suốt, không một gợn mây, không một tia tính toán. Nàng cũng là người đầu tiên dám hướng hắc mà biểu lộ sự bất mãn, thậm chí là rửa thắm ra miệng. Nàng dám đem hắc xem như cu li để khiêng đồ cho nàng... Đối mặt với nàng, hắc không những không thể nổi giận, mà còn cảm thấy thích thú, thậm chí là... yên tâm.

Một bóng dáng khác chợt xuất hiện trong phòng. Nam Cung Lâm không quay mặt lại, vẫn chăm chú ngắm nhìn nàng.

“Chủ tử!” Thanh âm của một nữ nhân, thậm chí còn thấp phần quen thuộc. Dưới ánh nến leo lét, lộ ra một dung nhan kiều diễm tuyệt trần. Mày như liễu, mắt như hạnh, môi như cánh sen, mặt trái xoan tinh xảo... Có điều lại lộ ra chút bình thản cùng lạnh lùng, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào nàng. Khiến người ta ngạc nhiên hơn cả, nữ nhân có bộ dáng lạnh nhạt này lại chính là thị thiếp Y Vũ rất được sủng ái của Nam Cung Lâm.

“Chuyện gì?” Thanh âm của Nam Cung Lâm càng lạnh hơn.

“Uỷe Nhu cô nương khi rời khỏi chủ tử, đã có tiếp xúc với một nam nhân...” Nàng chưa nói hết, đã nghe Nam Cung Lâm nghiêng rằng nhắc lại “Nam nhân?”

“Vâng...” Y Vũ chợt ngập ngừng “Bất quá, nàng hình như không quen biết nam nhân kia!”

“Chuyện là thế nào?”

“Nam nhân đó đầu tiên đã kéo Uỷe Nhu cô nương vào trong một con hẻm nhỏ, sau đó hai người nói chuyện gì đó, thuộc hạ không dám đứng gần vì bộ dáng của nam tử kia có vẻ võ công rất cao, nhưng thái độ của Uỷe Nhu cô nương cho thấy, nàng không nhận ra nam nhân đó! Sau đó, nam nhân nói mấy câu rồi biến mất, còn Uỷe Nhu cô nương thì được vương gia tìm thấy ngay sau đó!” Y Vũ đem chuyện tình tóm lược lại.

“Còn gì nữa không?” Giọng nói của hắc vẫn lạnh lùng như cũ.

“Uỷe Nhu cô nương cùng Hồng Tự có vẻ như quen biết từ trước, nhưng rất mập mờ! Bọn họ đã từng lén lút gặp nhau ban đêm, chỉ có một lần duy nhất, đó là khi vương gia vừa đưa Uỷe Nhu cô nương lên làm nha hoàn thiếp thân!” Y Vũ kính cẩn nói tiếp.

“Hết?”

“Vâng, vương gia!”

“Lui đi!”

Nam Cung Lâm phát tay áo. Y Vũ cúi người rồi lắc mình biến mất.

Nam Cung Lâm đưa một ngón tay lên sờ vào má Uyển Nhu. Hắn chợt cảm thấy lớp da này thật chướng mắt... Nhưng dung mạo thật của nàng lại quá nổi bật. Hắn thật sự rất tò mò, rốt cuộc là phụ mẫu như thế nào lại có thể sinh ra nữ nhi tuyệt sắc như nàng? Hơn nữa... thân phận của nàng lại một lần nữa khiến hắn lo lắng.

Hắn khẽ vuốt tóc nàng, miệng lầm bầm một câu gì đó...

“Uyển Nhu, người đã đáp ứng, sẽ không rời xa ta...” Ánh mắt hắn hiện lên một tia bi thương “... Đừng bao giờ phản bội ta!”

...

Một tiếng động rất khẽ trên mái nhà truyền đến, đủ khiến cho Nam Cung Lâm cảnh giác. Trong nháy mắt, cả người hắn tản ra nồng đậm sát khí. Nam Cung Lâm nhanh chóng thi triển khinh công, nhảy lên mái nhà.

“Kẻ nào?”

Giọng nói âm lãnh như muốn nhốt người khác vào núi băng ngàn năm. Cùng đôi mắt vằn lên tia máu khiến hắn trông thật đáng sợ. Tóc đen như mực bay trong gió, nguyệt sắc trường bào phiêu dật dưới ánh trăng, cả người tản mát ra một loại khí thế uy nghiêm, âm lãnh... Hắn lúc này mới chân chính là Thành vương gia lãnh khốc tàn bạo khiến bao người phải khiếp sợ.

Đối diện với hắn không xa là một hắc y nhân bịt kín mặt. Bất quá, hắc y nhân kia dáng người nhỏ nhắn, mảnh mai, có thể dễ dàng đoán ra là nữ tử. Nhưng nàng ta không hề bị Nam Cung Lâm lấn át, mà cả người cũng tỏa ra hàn băng, đôi mắt thâm trầm không nhìn thấu được suy nghĩ.

“Thành vương gia quả không phải chỉ có hư danh!”

Hắc y nhân trầm giọng nói. Dường như nàng đang cố gắng khiến cho giọng nói của mình khác đi. Nhưng hắn vẫn cảm thấy thấp phần quen thuộc. Bất quá, hắn quả thật không thể nhớ ra nữ tử nào có giọng nói giống như vậy.

“Quá khen!” Nam Cung Lâm ôm quyền “Đêm hôm khuya khoắt, không biết các hạ ghé thăm vương phủ có chuyện gì?”

“Cũng không có gì quan trọng!” Hắc y nữ tử khẽ sụp mi mắt, che giấu sát khí đã bắt đầu nồng đậm “Bất quá chỉ muốn thăm thú vương phủ một chút! Nhưng Thành vương gia đã phát hiện ra, vậy thì... tại hạ muốn thỉnh giáo vài chiêu vậy!”

Nam Cung Lâm cười nhạt. Muốn thăm vương phủ? Nói thẳng ra là tới lấy mạng hắn!

Hắc y nữ tử không chút lưu tình, mới xuất chiêu đã toàn là những chiêu chí mạng. Nam Cung Lâm cũng không phải tay vừa. Trong số các huynh đệ, hắn là kẻ có võ công cao cường nhất. Thậm chí có thể trên cơ cả giang hồ đệ nhất cao thủ. Nhưng hắc y nữ tử này cũng chẳng phải vừa. So được ba chiêu, hắn đã có thể khẳng định, nữ nhân này thân thủ ngang ngửa hắn!

Nhưng mặc dù thân thủ ngang ngửa nhau, nhưng vẫn có sự khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân. Đánh thêm mười chiêu nữa, hắc y nữ tử đã có vẻ thất thế. Nàng nhanh chóng lui về sau, rồi rút từ ngang hông ra vật gì đó, phóng thẳng về phía hắn. Động tác thành thực, không có một chút dư thừa, xuất thủ cũng cực kỳ nhanh. Có thể dễ dàng nhận thấy, kỹ năng phóng ám khí của nàng là cao thủ!

Vì động tác của nữ nhân quá nhanh, Nam Cung Lâm hắn cũng bị bất ngờ. Hắn chỉ có thể tránh được một châm, hai châm còn lại lãnh đủ. Trong mắt nữ nhân hiện lên một tia tán thưởng. Nàng cười nhạt: “Có thể tránh được một châm của Ngọc hộ vệ, Thành vương gia là người thứ ba!”

Nói xong, nàng nhanh chóng biến mất trong màn đêm, để lại Nam Cung Lâm đứng trên nóc nhà, còn chưa hết bất ngờ về thích khách. Hóa ra, hắn lại vinh hạnh được đón Ngọc hộ vệ đến vương phủ.

Nãy giờ nghe động, Trần quản gia đã nhanh chóng huy động thị vệ cùng gia đình chạy đến thư phòng. Uyển Nhu đang ngủ cũng bị âm thanh ầm ỹ đánh thức. Nàng vội vã chạy ra ngoài xem thử có chuyện gì xảy ra.

Nam Cung Lâm nhảy xuống đất, đầu óc choáng váng. Hắn không khỏi rửa thầm bản thân đã quá bất cẩn. Ám khí của Ngọc hộ vệ quả nhiên danh bất hư truyền. Kẻ có nội công thâm hậu như hắn cũng không thể chống lại kịch độc đang lan tỏa trong người. Bất quá, đây dường như không phải loại độc có thể giết người ngay lập tức, nhưng nó khiến người ta đau đớn đến tận tâm can.

“Vương gia!” Trần quản gia vội vã tiến lên đỡ hắn “Còn làm gì nữa! Mau truyền thái y!”

“NamCung Lâm?” Uyển Nhu hoảng hốt nhìn cơ thể của hắn đổ gục trên người Trần quản gia.

Nam Cung Lâm trước khi ngất đi còn cố gắng liếc nhìn nàng. Trong lòng hắn chợt cảm thấy yên tâm, hoàn hảo là nàng không bị làm sao...

...

Dưỡng Thần Điện...

Màn sa trường phủ, mùi long tiên hương tràn ngập, khung cảnh thập phần quý phái, trang nhã...

Trên chiếc giường rộng lớn, một nam tử đang nằm, bộ dáng dường như rất đau đớn. Chỉ thấy khuôn mặt tuấn mỹ tái nhợt, bạc môi mỏng giờ đã thâm tím, trên trán rịn ra những giọt mồ hôi, hô hấp khó khăn. Gần đó là một lão nhân chừng sáu mươi lăm tuổi, cùng một nữ tử mười bốn dung nhan thanh tú, sắc diện thập phần lo lắng nhìn nam tử trên giường. Quỳ bên dưới là một nam tử trung niên, nét mặt khấn trương cùng bất lực.

“Trương thái y, thế nào rồi?” Trần quản gia nhanh chóng bước lên hỏi.

“Hạ quan thật sự bất lực!” Trương thái y lắc đầu, khuôn mặt đầy lo lắng. Thành vương gia rất được hoàng thượng quan tâm, vạn nhất có chuyện gì, đầu lão cũng khó giữ.

“Lại bất lực sao? Ngài đã là người thứ năm rồi!” Trần quản gia bực bội kêu lên.

“Thành vương gia bị trúng một loại kỳ độc trên giang hồ! Đây hẳn là kỳ độc do Y hộ vệ của Liễm Nguyệt Cung điều chế, chỉ có ở trên ám khí của Ngọc hộ vệ! Bây giờ ngay cả miệng vết thương cũng không tìm được, làm sao có thể...” Trương thái y vội vàng phân bua. Trong thái y viện, lão là thái y có y thuật cao nhất, vậy mà bây giờ phải bó tay. Thật sự là rất mất mặt a!

“Chẳng lẽ thích khách đêm qua chính là Ngọc hộ vệ sao?” Trần quản gia lẩm bẩm.

Uyển Nhu thu hết đoạn đối thoại của hai người họ. Nàng cả kinh, Hồng Tụ tại sao lại ra tay với Nam Cung Lâm? Chẳng lẽ đây chính là ý kiến của đại boss sao? Nhưng mà... nàng thật sự không hiểu! Chẳng phải chỉ muốn ăn trộm vật gì đó thôi sao? Hơn nữa, Mộ Dung Phục kia đã nói là không cần nữa mà, sao bây giờ lại...

Nhìn khuôn mặt đau đớn thống khổ của Nam Cung Lâm, Uyển Nhu chợt dâng lên một trận đau lòng. Vương gia gì chứ! Quyền thế cao cho lắm vào, để cho nhiều người thù ghét vào, rốt cuộc thu được cái gì chứ? Cả mạng sống lúc nào cũng bị đe dọa, nếu vậy thì làm vương gia để làm gì?

Có trách, thì hãy trách hắn tại sao lại sinh ra ở hoàng gia!

Uyển Nhu trong lòng tự hỏi, loại độc này do “nàng” trước đây điều chế, vậy thì “nàng” hẳn sẽ giải được! Bất quá, nàng không phải là Y Y, lấy gì để giải độc cho hắn. Nàng chẳng qua chỉ là người thừa kế của Lương gia, sinh viên của đại học Đông y mà thôi. Những loại độc cao siêu này, nàng làm sao có thể biết được mà cứu hắn chứ!

Uyển Nhu nhớ rằng, trước đây, dòng họ nhà nàng có một mật thất chuyên dùng để chứa y thư cùng thuốc quý. Cha nàng tuyệt đối không muốn nàng vào mật thất đó. Nhưng nàng thừa lúc cha không có nhà, đã ăn cắp chìa khóa rồi mang đi đánh một cái chìa khác. Cuối cùng, vào những lúc cha nàng phải đi chữa bệnh xa, nàng liền xuống dưới mật thất để tự học y thuật trong đó.

Nàng khi đó rốt cuộc cũng hiểu tại sao cha nàng không muốn nàng biết mật thất đó. Mật thất của dòng họ chứa rất nhiều y thư quý, nhưng đó toàn là sách ghi chép về các loại kỳ độc trong lịch sử. Thành phần, tác dụng, thuốc giải, tất cả đều được ghi chú rất cẩn kẽ, chi tiết. Cha nàng sở dĩ muốn giấu nàng là vì không muốn nàng đi theo con đường y dược tà môn. Hơn nữa thời hiện đại, người ta đâu còn lưu hành những thứ

đó. Vậy nên có học cũng vô dụng! Nhưng tiếc thay cho Lương lão gia, đứa con gái độc nhất tưởng chừng như ngoan ngoãn hiền lành đã sớm tôn thờ độc dược, nên mật thất đó chẳng khác gì mỡ dăng miệng mèo! Đến năm lớp mười, Uyển Nhu đã thuộc lòng tất cả y thư trong mật thất. Trên thực tế, y thuật của Uyển Nhu ở thời đại này so với Y Y kia chỉ có hơn chứ không có kém. Nhưng mà nàng không biết được điều đó, không ngờ rằng mật thất của dòng họ dĩ nhiên lại là một kho tàng vô giá mà giang hồ vô lâm ao ước. Uyển Nhu nàng chỉ đơn thuần thích khám phá y thuật cùng độc thuật, nên mới dễ dàng học hết tất cả những y thư kia.

“Kia... Y hộ vệ sẽ cứu được vương gia?” Trần quản gia thanh âm mang theo hy vọng.

“Chắc chắn! Nhưng nàng hành tung bí ẩn, dễ gì tìm ra!” Trương thái y lắc đầu.

Uyển Nhu trong lòng chấn động. Người mà các người tìm đang đứng đây nè! Có thấy không? Hàng thật giá thật đó! Chỉ tiếc là đã không phải Y Y xưa kia...

“Trần quản gia, hạ quan đã hết cách! Bây giờ chỉ còn cách mang đầu tới gặp hoàng thượng thôi!” Trương thái y xua tay, bộ dáng tội nghiệp đi ra cửa.

Trần quản gia mệt mỏi lắc đầu, rồi lại quay sang nhìn Nam Cung Lâm đang nằm trên giường, một trận lo lắng hiện lên rõ trên gương mặt lão.

Uyển Nhu nuốt nước bọt. Năm thái y vẫn không thể tìm được cách giải độc cho Nam Cung Lâm, vậy thì một lang y nhỏ nhỏ như mình làm được gì. Nhưng trong thâm tâm, nàng thật sự không muốn hấn chết. Thậm chí bây giờ, nhìn hấn đau đớn, lòng nàng cũng quặn thắt. Nàng không nỡ nhìn hấn như vậy. Nàng... muốn cứu hấn...

Chưa thử làm sao biết không được? Nghĩ vậy, Uyển Nhu bước lên, nắm lấy cổ tay hấn, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của Trần quản gia.

Tinh quang chợt lóe lên trong mắt Uyển Nhu.

17. Chương 17: Giải Độc (thượng)

Uyển Nhu thận trọng nắm lấy cổ tay Nam Cung Lâm, nhắm mắt lại, cố gắng cảm nhận mạch đập của hấn.

Trần quản gia ngậy ngốc nhìn nàng. Nàng đang làm cái gì vậy? Nhìn bộ dạng kia, chẳng lẽ nàng ta biết y thuật?

Đôi mắt Uyển Nhu chợt lóe lên tinh quang.

Nàng có nhớ, trong một y thư có ghi: “Loại độc không gây chết người ngay, mà khiến cơ thể nạn nhân đau đớn như nội tạng bị bóp nát trong vòng ba ngày, sau đó sẽ lan đến tim và khiến người trúng độc chết ngay tức khắc. Triệu chứng là cơ thể nạn nhân tái nhợt, xuất nhiều mồ hôi, môi tím tái, lâm vào hôn mê, đau đớn đến cùng cực, mạch đập lúc nhanh lúc chậm... (vân vân và vân vân) ...”

“Là Thất Tu Chân!” Uyển Nhu kêu lên. Trong y thư có nói, Thất Tu Chân được luyện thành từ bảy độc được hiếm có trên giang hồ, có tính tương trợ lẫn nhau nên khi được kết hợp chung lại càng khiến cho người trúng độc dễ chết. Có điều, sẽ hành hạ người ta ba ngày rồi mới chết được. bảy độc được, nên mới có tên gọi là Thất Tu Chân.

Trần quản gia giật nảy mình. Thất Tu Chân ? Giang hồ kịch độc, đứng thứ sáu trong thập đại độc được trên giang hồ ? Nghe đồn chính là do Y hộ vệ bào chế, hiện tại chưa ai tìm được thuốc giải... Nếu nói vậy, vương gia... ?

“Người biết y ?” Trần quản gia sợ hãi nhìn nàng.

“Một chút !” Uyển Nhu lơ đãng trả lời, trong đầu cố nhớ ra thuốc giải của loại độc này.

Trần quản gia hít vào một ngụm khí lạnh. Đây là năm thái y cao cấp vẫn không thể tìm ra tên độc dược, nàng vừa xem mạch một chút đã phát hiện ra... Đó gọi là biết một chút y thuật sao ? Vậy năm vị thái y kia chẳng phải là... lang băm ?

Vương gia có phải hay không biết nàng rất hữu dụng, nên mới đem nàng để ở bên cạnh, phòng trừ những lúc như thế này ?

“Nhưng... Thất Tu Chân làm gì có giải dược ?” Trần quản gia lo sợ hỏi lại.

“Có ! Chắc chắn có !” Uyển Nhu nói chắc như đinh đóng cột, đôi mày thanh tú cau lại.

Lão sống gần đây năm, vẫn chưa nghe nói một chất độc nào trong thập đại độc dược có chất giải. Nàng cư nhiên khẳng định như vậy... không biết y thuật xuất quỷ nhập thần đến mức nào !

Có khi còn lợi hại hơn cả Y hộ vệ kia ! Trên giang hồ từ bao giờ có người tài giỏi như vậy ? Xem ra vương gia nhà mình nhặt được một báu vật a !

Uyển Nhu chợt vỗ tay. Nàng đã nhớ ra toàn bộ thuốc giải của Thất Tu Chân. Bất quá, bây giờ không còn kịp để tinh luyện giải độc. đành phải dùng phương pháp châm cứu để trì hoãn sự lan tràn của độc dược trong cơ thể hắn.

Nhưng trước hết, cần phải đẩy ngân châm độc ra khỏi cơ thể hắn đã.

“Trần quản gia ! Đóng chặt cửa Dưỡng Thần Điện, không có sự phân phó của ta, không một ai được phép bước vào !” Uyển Nhu nghiêm mặt nhìn lão.

Trần quản gia sửng sốt. Địa vị của lão trong vương phủ tuyệt đối chỉ dưới Thành vương gia. Tiểu nha đầu này cư nhiên hướng hắn sai bảo. Đây có còn là đạo lý nữa không ?

Nhưng nhìn Uyển Nhu một thân tảo mạt ra hàn khí cùng uy nghiêm, cùng với vương gia vài phần tương tự. Hơn nữa, bây giờ chỉ có nàng mới có thể cứu được vương gia. Lão đành thụ chút ủy khuất vậy !

Trần quản gia vội vã đi ra ngoài, đóng chặt cửa, đồng thời phân phó hạ nhân không được phép bước chân vào khi có lệnh. Bất kỳ ai cũng vậy !

Uyển Nhu yên tâm quay sang nhìn Nam Cung Lâm. Chính nàng cũng không có phát hiện ra, sắc mặt mình lúc này vô cùng âm lãnh, tựa như sinh tử của người trước mắt cùng mình không có liên quan vậy.

“Nam Cung Lâm, ta biết nam nữ thụ thụ bất thân ! Nhưng ngươi là đại nam nhân, bị người ta nhìn thấy chắc cũng không sao, vậy nên... đừng trách ta phi lễ !”

Nói xong, nàng lột quần áo của hắn !

(Maya : Á... phi lễ chó nhìn ! *đỏ mặt* *mắt liếc liếc* | Trà : = = ! Ở đâu ra con người vô sỉ hơn thế này nữa không ?)

Thật ra thì Uyển Nhu chỉ cởi mỗi áo của hắn mà thôi... (Maya : uầy... thất vọng thế !)

Lấy những gì mà nàng biết về Hồng Tự, hẳn nàng ta sẽ không ác đến mức phóng ngân châm vào những bộ vị trọng yếu của hắn. Hơn nữa, Hồng Tự còn là thị thiếp, hẳn mà bị thương chỗ đó, nàng ta làm ăn kiểu gì ?(Trà : her her... suy luận hay nhỉ...)

Vậy nên nàng nghĩ, hẳn chỉ có thể ở bụng hoặc ngực mà thôi.

Lột sạch sẽ lớp áo trên, để lộ ra cơ thể cường tráng của nam nhân. Da màu đồng bóng loáng, từng cơ bắp săn chắc, mùi mồ hôi đầy nam tính... Uyển Nhu thực sự có chút mê muội. Ai nha... bọn nam nhân hiện đại đi tập thể hình cũng không có bo đờy đẹp như tên này. Môi trường cổ đại thật là tốt a ! (Maya : chảy máu mũi zòì...| Trà : Đoạn này em có chém týt cho nó có hương vị Việt, để thể văn hay hơn)

Nhưng không còn thời gian để thưởng thức cơ thể tuyệt chuẩn của hắn, Uyển Nhu nhanh chóng khôi phục thần trí, căng mắt dò tìm miệng vết thương. Lòng nàng không khỏi oán thán, giá mà có cái kính lúp ở đây thì tốt rồi !

Dò tới dò lui, đang tính bỏ cuộc để lột phần thân dưới ra xem thì chợt phát hiện ra hai nốt ruồi nhỏ màu đỏ ngay trên rốn. Uyển Nhu vội vã cúi người xem xét. Đúng rồi, chính xác là nó ! (Tác giả : tư thể của hai người lúc này cũng thập phần ám muội, nhưng ở đây đâu có ai mà ngắm !)

Uyển Nhu dùng hết sức dưng hấn ngồi dậy, cố gắng để phần bụng không bị chuyển động quá nhiều để tránh cho ngân châm càng đâm sâu. Nàng cảm thán nói: “Nam Cung Lâm, ta biết là cần đưa võ lâm cao thủ đến để vận nội công đẩy ngân châm độc này ra. Nhưng mà sự tình cấp bách, không còn cách nào khác, ta đành phải thử vậy, có gì sơ suất xin thứ lỗi!” Rồi nàng nhìn xuống tay mình, lăm bầm “Cái thân thể này hần cũng là một cao thủ, bất quá ta hoàn toàn không biết cách vận nội công như thế nào. Hy vọng cơ thể này còn lưu lại ký ức. Không thử làm sao biết được!”

Nói xong, nàng xếp bằng tròn ngồi đằng sau hần, trong đầu không ngừng mặc niệm “Thử nào, vận nội công...” cố gắng tập trung cao độ. Cuối cùng, Uyển Nhu cảm thấy dưới hạ thân như có một luồng nhiệt khí bốc lên. Luồng nhiệt khí ấy cuộn cuộn dâng trào, rồi di chuyển theo từng kinh mạch trong cơ thể nàng, dần dần tập trung vào hai tay. Nàng mở mắt ra, đẩy hai tay về phía trước nhưng không chạm vào lưng hần mà dừng lại trong tích tắc. Tức thì, một luồng khí từ trong tay nàng đẩy thẳng vào lưng hần.

Chỉ nghe hai tiếng “leng keng”, Uyển Nhu đầu đầy mồ hôi mệt mỏi bước xuống giường. Nàng cẩn thận dùng khăn tay cầm lên hai chiếc ngân châm, chăm chú quan sát.

“Không tệ ! Nhỏ gọn, mảnh dẻ, nhìn chẳng khác kim khâu là bao, nhưng cứng cáp hơn nhiều !”

Lại quay đầu sang nhìn Nam Cung Lâm đang ngồi trên giường, thần sắc đã có vẻ khá lên một chút. Gốc độc đã được rút ra khỏi cơ thể, bây giờ chỉ còn lại việc giải độc nữa thôi.

“Nói đi cũng phải nói lại ! Ta quả thật là thiên tài ! Mới thử có một lần đã thành công ! Ha ha...” Nàng cảm thán vuốt cằm.

Mạng của hần coi như đã giữ được một nửa. Bây giờ nàng chỉ còn dùng châm cứu để kìm hãm độc tố phát tác, sau đó luyện giải được nữa thôi.

...

Trần quán gia sốt ruột đứng bên ngoài Dưỡng Thần Điện. Đã nửa ngày rồi mà vẫn chưa có động tĩnh gì, chẳng phải rất đáng lo sao. Đúng lúc lão đang ngồi trên đồng lửa thì cánh cửa khẽ mở.

Uyển Nhu vừa bước ra, Trần quán gia đã nhào tới.

“Uyển Nhu cô nương, thế nào rồi ?”

Uyển Nhu cau mày nhìn bộ dạng gấp như đi đầu thai của lão.

“Làm gì xong nhanh thế ! Ta chỉ mới rút được châm độc ra khỏi cơ thể hần thôi !”

Trần quán gia biết rằng Thất Tu Chân đâu dễ gì giải được như vậy, nhưng lão vẫn không khỏi phiền lòng.

“Trần quán gia, đi mua cho ta một bộ kim châm cứu đi !”

“Kim... cái gì cơ ?” Trần quán gia lau mồ hôi.

“Kim châm cứu !” Đến phiên Uyển Nhu nuốt nước bọt.

“Châm cứu ? Đó là cái gì ?” Trần quán gia càng nghe càng mơ hồ.

“Này... chính là dùng kim châm vào huyết đạo người bệnh đó !” Uyển Nhu trợn mắt.

Trần quán gia nặn trán suy nghĩ, một hồi lão lắc đầu “Chưa nghe đến bao giờ !”

Uyển Nhu thật sự muốn phát điên.

Cái thế giới này, y thuật không lạc hậu đến mức đó chứ ? Châm cứu, cảnh giới cao nhất của Đông y, cư nhiên không có ? Thế này chẳng phải chết người sao ? Phải biết là trên đời này, vô số bệnh có thể chữa được bằng cách châm cứu đó nha ! Và cũng có vô số bệnh chỉ có thể chữa được bằng châm cứu. Nói ở đây không có châm cứu... hèn gì... cả Thất Tu Chân cũng không thể giải được.

Bây giờ mà làm, không biết có còn kịp không. Hắn chỉ có ba ngày, mà đã tiêu tốn mất năm canh giờ rồi !

“Gọi những thợ làm kim khâu tốt nhất kinh thành tới đây ! Càng nhanh càng tốt !”

Uyển Nhu xoa xoa tay. Đành vậy, tranh thủ được phút nào hay phút đó. Dùng tạm mấy người làm kim khâu vậy !

Trần quản gia nhanh chóng chạy đi.

...

Hoàng cung Tổ Quốc, ngự thư phòng...

Ngồi trước án rồng là một nam tử còn trẻ tuổi, khuôn mặt tuấn mỹ đến không ngờ. Ngũ quan tuấn tú, tóc đen như mực, vóc người cao lớn, hơn nữa lại còn lộ ra một thân uy nghiêm cùng cao quý, khiến người ta không khỏi sợ hãi cúi đầu. Chỉ cần nhìn nam tử khoác long bào, cũng đủ để đoán ra thân phận người này. Không ai khác chính là Nam Cung Hải, đương kim thiên tử Tổ Quốc.

“Người nói sao ? Năm thái y cao nhất của thái y viện cũng không thể giải được độc của Tứ đệ ?”

Nam Cung Hải cau mày nhìn Tôn tổng quản đang quỳ trước mặt.

“Hoàng thượng, đúng vậy !” Tôn tổng quản mồ hôi đầm đìa. Phải biết rằng Thành vương gia là người được hoàng thượng vô cùng sủng ái. Vạ nhất vương gia có bề gì, cái đầu của hắn cũng khó giữ a.

Nam Cung Hải lâm vào trầm tư. Từ khi hắn đăng cơ cho tới giờ, Nam Cung Lâm luôn là cánh tay đắc lực nhất của hắn. Nếu không phải hắn sớm biết tứ đệ không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế, hắn đã chẳng giữ lại làm gì. Có điều Nam Cung Lâm là một tướng quân trời sinh, tuyệt đối là một bề tôi trung thành. Vì vậy, hắn đã tận tụy biến Nam Cung Lâm thành cánh tay phải của hắn, khiến ngai vàng của hắn thêm vững chắc. Bây giờ, Nam Cung Lâm lại trúng kỳ độc, lỡ như có chuyện gì xảy ra, cánh tay phải của hắn coi như bị chặt đứt còn gì !

Nam Cung Hải đứng dậy phát tay áo, Tôn tổng quản biết điều nhanh chóng lui ra. Hắn trở về tấm cung, thay thường y, rời khỏi hoàng cung.

Đương nhiên là hướng Thành vương phủ đi tới !

...

18. Chương 18: Giải Độc (hạ)

Bận rộn suốt ba canh giờ, cuối cùng Uyển Nhu cũng có thành phẩm như ý.

Trần quản gia đã gọi đến phủ hơn hai mươi thợ làm kim. Theo hướng dẫn của nàng, bọn họ đã hoàn thành xuất sắc một bộ kim châm cứu. Uyển Nhu không khỏi cảm thán, năng suất và kỹ thuật thực cao. Đúng là không thể xem thường tay nghề của cổ nhân. Bất quá thời đại này vẫn chưa có inox, kim loại dùng để làm kim châm cũng thật hiếm a~ !

Xong xuôi đâu đấy, Uyển Nhu liền viết một đơn thuốc cho Trần quản gia, rồi lại đóng cửa Dưỡng Thần Điện, không cho phép ai bước vào.

...

Nam Cung Hải bước vào vương phủ. Trần quản gia vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay. Lão vội vã chạy đến hành lễ.

“Thảo dân ra mắt hoàng thượng. Hoàng thượng...”

“Được rồi được rồi ! Tứ đệ đâu ?” Nam Cung Hải sốt ruột xoa tay.

“Hồi hoàng thượng... Vương gia...” Trần quân gia ấp úng nói.

Không đợi lão nói xong, Nam Cung Hải đã sốt sắng bước về phía Dưỡng Thần Điện.

Nhìn cánh cửa đóng, hắn không khỏi cau mày. Tại sao giờ này lại đóng chặt cửa?

“Hoàng thượng, vương gia đang được giải độc bên trong” Trần quân gia bước đến.

“Giải độc?” Nam Cung Hải cau mày “Sao trẫm nghe nói không có ai biết được độc nào để giải cơ mà?”

“Là Uyển Nhu cô nương, nha hoàn thiếp thân của vương gia!”

Đôi mắt hắn chợt lóe lên tinh quang. Hắn ở trong cung cũng nghe ám vệ báo lại, Nam Cung Lâm mới lập nha hoàn thiếp thân. Hắn không khỏi tò mò, rốt cuộc là nữ tử như thế nào mà có thể khiến Thành vương gia vốn cực kỳ ghét cho nữ nhân bước vào thư phòng, suốt ngày kề cận bên cạnh mình lại có thể lập nha hoàn thiếp thân? Nữ nhân... không phải chỉ là công cụ để phát tiết thôi sao?

Trong lòng hắn chợt sinh ra mấy phần hứng thú với Uyển Nhu, nữ nhân này, hẳn là có chỗ hơn người!

“Nàng nói tứ đệ trúng độc gì?” Nam Cung Hải tò mò hỏi.

“Là... Thất Tu Chân?”

Nam Cung Hải lại được dịp nổi lên một trận hứng thú. Thất Tu Chân? Giang hồ kỳ độc, xếp thứ sáu trong thập đại độc dược? Vốn dĩ chưa tìm ra thuốc giải độc, ngay cả Y hộ vệ của Liễm Nguyệt Cung cũng chưa từng nghe nói nàng có thể giải được độc do chính mình bào chế. Nữ nhân này... lại có thể giải được sao?

“Nàng nói nàng có thể giải được Thất Tu Chân?” Nam Cung Hải liếc nhìn Trần quân gia.

“Hồi hoàng thượng, nàng chắc chắn!” Trần quân gia lau mồ hôi.

Thú vị! Thật sự rất thú vị! Tứ đệ, người đang giữ một báu vật bên người đấy! Nhưng ta tò mò, không biết báu vật này hình dáng ra làm sao?

Nam Cung Hải tiến lên, định mở cửa Dưỡng Thần Điện.

“Hoàng thượng!” Trần quân gia hoảng hốt kêu lên.

“Sao?” Hắn lạnh lùng hỏi lại.

“Là... Uyển Nhu cô nương nói rằng... không cho phép bất cứ ai vào khi cô nương đang giải độc!” Trần quân gia toàn thân run rẩy. Trời ạ, đây chính là đương kim thiên tử đó nha. Lời nói bất kính như vậy, mạng của lão cũng khó giữ. Chỉ là... tính mạng của vương gia cũng cực kỳ quan trọng...

“Ngay cả trẫm?” Nam Cung Hải sắc mặt thâm trầm. Từ khi nào, đương kim thiên tử như hắn bị coi thường? Phải biết rằng từ khi hắn lên ngôi, đã đem toàn bộ quan viên triều chính thanh lọc sạch sẽ, một cọng rác cũng không chừa. Bây giờ trong triều, còn ai dám cùng hắn đối nghịch? Lấy cơ trí của hắn, cùng lực lượng của Nam Cung Lâm, đảm bảo không một ai dám đối đầu. Vậy mà... cư nhiên bị xếp sau một nha hoàn thiếp thân sao?

Trần quân gia không dám nhiều lời nữa, nhanh chóng lui về phía sau.

Nam Cung Hải bước lên một bước, đem cửa Dưỡng Thần Điện mở ra.

...

Uyển Nhu ngồi trên giường, lật thân Nam Cung Lâm lại, đem châm cắm lên lưng hắn. Bẩy mươi hai huyệt vị trọng yếu đều được phong tỏa, ngăn chặn độc tiếp tục lan tràn trong cơ thể.

Nàng từ trước đến giờ, mỗi khi khám bệnh đều yêu cầu phòng khám cực kỳ yên tĩnh, nếu không sẽ quấy rầy sự tập trung của nàng. Mà căn bản, chỉ cần có người nhìn thấy sắc mặt nàng khi khám bệnh, đảm bảo cũng không dám ở lại lâu. Nghe mọi người kể lại, nàng khi đó vô cùng lạnh lùng, tựa như tuyết ngàn năm, khuôn mặt không chút biểu cảm, tựa hồ sự sống chết của người bệnh cùng nàng không liên quan, nhìn thấy liền rét run, không ai bảo ai cũng tự động chạy hết. Uyển Nhu chỉ cười. Nàng đương nhiên không biết lúc chữa bệnh mình lại đáng sợ như vậy. Cũng tại nàng từ nhỏ đã được rèn luyện. Chỉ có thanh tĩnh mới có

thể chữa được tận gốc cho bệnh nhân. Điều đó đã trở thành quy định bất thành văn của Lương gia từ bao đời nay. Lương Uyển Nhu đương nhiên không ngoại lệ.

Huyệt vị thứ mười sáu, nàng đang định cắm châm, đột nhiên cánh cửa bị mở, khiến Uyển Nhu bị mất tập trung. Nàng cau mày nhìn về phía ánh sáng đó. Chỉ thấy một bóng dáng cao lớn. Nam nhân này ngũ quan tuần tú đến mức dễ dàng khiến người ta kinh diễm, lại mang theo chút cuồng ngạo, chút uy nghiêm cùng cao quý.

Nam Cung Hải vừa bước vào, đã thấy một cảnh tượng bất ngờ. Một nữ nhân khuôn mặt thanh tú, nhưng lại cực kỳ lạnh nhạt. Trên tay nàng là một chiếc ngân châm. Nhìn lên lưng tứ đệ đã bị cắm mười mấy chiếc kim, hẳn không khỏi sững sốt. Nữ nhân này đang làm gì? Không phải là muốn ám sát tứ đệ chứ?

Uyển Nhu bỏ chiếc châm xuống, nàng bước đến gần nam nhân, lạnh giọng nói.

“Đi ra ngoài!”

“Người đang làm gì?” Nam Cung Hải cũng băng lãnh không kém.

“Đang cứu hần, không thấy sao? Giờ thì đi ra ngoài!”

“Cứu? Châm kim khắp lưng sao?” Nam Cung Hải cau mày nhìn nàng.

“Ta tự có cách của ta !” Uyển Nhu lạnh lùng liếc hần, bàn tay trắng nõn hướng ra phía cửa, điệu bộ mời khách.

“Vẫn muốn đuổi ta ra ngoài ? Người có biết ta là ai không ?”

“Là hoàng thượng cũng không được quấy rầy ta lúc đang chữa bệnh ! Cút !” Uyển Nhu không chút lưu tình nói.

Nam Cung Hải khẽ hừ một tiếng, không tình nguyện bước ra.

Uyển Nhu nhanh chóng đóng kín cửa, khẽ thở dài. Nàng bình sinh ghét nhất là bị người ta quấy rầy lúc đang chữa bệnh. Là ai cũng vậy, đừng đại đột chọc vào nàng lúc đang tập trung.

...

Nam Cung Hải nhìn cánh cửa không chút lưu tình bị đóng trước mặt mình, không khỏi tức giận.

Dù là hoàng thượng cũng không được quấy rầy nàng chữa bệnh? Thật... quá mức hoang đường đi!

Nhớ lại khuôn mặt nàng lúc hần vừa bước vào, hẳn cũng không khỏi ngây ngẩn. Nàng lạnh lùng, lạnh nhạt, cùng băng tuyết ngàn năm giống nhau, tựa như sinh tử của người khác không cùng nàng can hệ... Một nữ nhân như vậy, lần đầu tiên hần mới thấy.

Chữa bệnh bằng kim châm sao? Hần chưa từng nghe qua phương pháp như vậy bao giờ. Chẳng lẽ... đó là cách giải Thất Tu Chân?

Bất kể như thế nào, hẳn đột nhiên đối với nàng sinh ra không ít hứng thú. Nữ nhân hậu cung hần đã quá chán rồi. Các nàng cứ như cùng một khuôn đúc ra, ai ai cũng vồn vã khi thấy hần, cũng tìm đủ mọi cách để lấy lòng hần. Chỉ có nàng là không đem hần để vào mắt. Chưa cần nói đến thân phận, chỉ riêng dung mạo tuấn mỹ này cũng đủ để khiến nữ nhân phải điên đảo. Vậy mà nàng lại cứ như không thấy hần, phẳng phất như hần cùng người qua đường giống nhau.

Nhưng... nữ nhân thú vị như vậy, cuối cùng lại ở bên tứ đệ?

Mặc kệ là của ai, chỉ cần hần muốn, có gì không được?

“Hoàng thượng...” Trần quân gia tiến lên, thăm dò phản ứng của hần.

Hoàng thượng ban đầu khi bước ra khỏi Dưỡng Thần Điện, long nhan có vẻ giận dữ. Nhưng một lúc sau lại vui mừng như không có gì, rồi ánh mắt như... hứng thú ?

“Có chuyện gì?” Nam Cung Hải quay sang nhìn lão, giọng nói đã nhu thuận mấy phần.

“Đây là đơn thuốc do Uyển Nhu cô nương kê!” Lão cung kính dâng lên hần.

Hắn cầm lấy xem thử. Nét chữ mềm mại nhưng lộ ra mấy phần cứng rắn, đủ để hiểu đây là nữ nhân kiên cường, tự lập. Tự nhiên hắn lại mỉm cười ngu ngơ, khiến Trần quản gia không khỏi toát mồ hôi hột.

Trong đơn thuốc có ghi một số loại thảo dược quý hiếm, chỉ có hoàng cung mới có được. Cũng có một số loại cực kỳ tầm thường, tiệm thuốc nào cũng bán. Nam Cung Hải không cảm thấy có gì bất thường, liền đưa trả lại Trần quản gia.

“Mang đến thái y viện lấy thuốc !”

...

Nam Cung Hải đang tính rời đi, thì một trận ồn ào khiến hắn dừng cước bộ.

“Các người đây là làm sao ? Bỗng phu nhân đến thăm vương gia, các người dám cản ?” Tiếng nói thanh thúy như mấy phần điêu ngoa khiến Nam Cung Hải chú ý. Nghiêng đầu, hắn nhìn thấy một thị thiếp của Nam Cung Lâm đang tranh cãi với thị vệ.

“Phu nhân, Trần quản gia đã phân phó, nô tài không thể làm khác !” Thị vệ lạnh nhạt cúi đầu.

“Các... các người...” Nữ nhân xinh đẹp bực bội, tay ngọc chỉ thẳng vào khuôn mặt như đá của hai thị vệ, tức giận dậm mạnh chân.

“Ai nha, đây không phải là Mộng Tuyền phu nhân sao ?” Nam Cung Hải ôm quyền bước đến.

“Yêu, nguyên lai là Triệu công tử !” Mộng Tuyền ngay lập tức khôi phục bộ dạng xinh đẹp kiều mị, diên đảo chứng sinh.

Nam Cung Hải đã vài lần đến Thành vương phủ. Thân phận thật của hắn chỉ có Nam Cung Lâm cùng Trần quản gia biết rõ. Trong mắt mọi người, hắn là Triệu Kính Hồ, một vị thương nhân giàu có, quan hệ không tệ với vương gia. Mỗi lần hắn đến, đám nha hoàn trong phủ cũng không khỏi mơ ước. Nam Cung Lâm thì lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng hắn lại luôn tươi cười, phớt phớt như gió xuân, ôn nhu như nước, lộ ra bộ dáng công tử nhà giàu, phong lưu phóng khoáng, có điều không tà mị như Hoàng Tuấn Duật. Chưa cần nói đến chuyện hắn có tiền, có thế, chỉ cần khuôn mặt tuấn mỹ chết người không cần đèn mạng cũng đủ để khiến nữ nhân phải diên cuồng vì hắn. Nha hoàn, thị thiếp, gặp hắn không phải thẹn thùng thì cũng là cuồng nhiệt.

“Mộng Tuyền phu nhân là đến thăm vương gia ?” Nam Cung Hải ôn nhu cười nói.

“Là, thiếp thân nghe nói vương gia đêm qua gặp thích khách nên bị thương, lo lắng vạn phần, muốn đến thỉnh an vương gia. Nhưng là hai tên đầu gối thị vệ này không muốn cho thiếp thân vào gặp vương gia !” Mộng Tuyền sống mắt long lanh nước, bộ dạng diễm dạm đáng yêu vài phần. Chỉ cần là nam nhân, nhìn thấy dung nhan khuynh quốc khuynh thành kia đảm bảo sẽ muốn ôm nàng vào lòng, hảo hảo an ủi.

Chỉ tiếc cho nàng, người trước mặt nàng lại là đương kim thánh thượng. Hậu cung ba ngàn giai lệ, nhan sắc nào là hắn chưa gặp qua? Hương vị nào hắn chưa nếm thử? (Maya: có a~ Uyển Nhu muối muối đó! Trà: chí lý chí lý ^^!) Trình độ cỡ nàng, chỉ đáng xếp hạng trung trong hậu cung mà thôi!

“Ai

Phu nhân đừng buồn! Đại phu đang chữa bệnh trong đó, không muốn ai làm phiền mà thôi! Đợi vài ngày nữa, phu nhân đi thỉnh an cũng chưa muộn!” Nam Cung Hải giả vờ khuyên can.

“Thật sao?” Mộng Tuyền có vẻ vui lên mấy phần.

“Đương nhiên ! Bây giờ, cái cần nhất là phu nhân nên giữ cho dung nhan tươi tắn, đừng để đến khi vương gia tỉnh lại, thấy phu nhân tiêu tụy xấu xí, có khi...” Nam Cung Hải xoay xoay chiết phiết, trong lòng rất muốn cười to. Bộ dáng công tử ôn nhu như nước của hắn quả thật đóng rất thành công a !

“Thành thật cảm tạ Triệu công tử!” Mộng Tuyền mềm mại cúi người, đôi mắt đẹp khê liếc hắn “Nếu công tử không chê, mời đến Tuyền Cơ Các uống chút trà, cho thiếp thân cảm tạ thịnh tình của công tử !”

Nam Cung Lâm trong lòng cười lạnh. Tàn hoa bại liễu, cỡ như người cũng dám quyến rũ trẫm? Cũng không nhìn lại xem mình là ai!

“Thật tiếc quá! Trong nhà có việc, tại hạ không thể bồi phu nhân uống trà!”

Nói xong làm bộ muốn rời đi.

“Ai nha~ Thật là tiếc!” Mộng Tuyền xinh đẹp khẽ ai oán “Vây... cung tiễn công tử!”

“Phu nhân chớ đa lễ! Cáo từ!” Nam Cung Hải ôm quyền, tiêu sái rời đi.

Nam Cung Lâm, loại người như nàng ta, người giữ lại là có ý gì? Cứ như trăn, tổng thẳng vào lãnh cung, cả đời không thêm ngó đến, chẳng phải dễ dàng hơn sao?

Hắn biết, tứ đệ của hắn làm sao không nhìn ra sự bại hoại của những thị thiếp kia. Nhưng hắn thật sự không hiểu, Nam Cung Lâm cứ nhắm mắt làm ngơ là có ý gì?

...

Uyển Nhu cầm xong kim châm vào huyết đạo thứ bảy mươi hai, liền thở hắt ra một cái. Mồ hôi cũng đã rịn khắp trán nàng. Trước đến giờ, nàng rất ít khi dùng châm cứu, nên bây giờ có phần run tay. Chỉ cần lệch đi một ly, tính mạng Nam Cung Lâm cũng khó giữ. Nhưng may mắn, đôi tay này có khả năng giữ thăng bằng cực kỳ tốt, tất cả huyết vị đều chính xác. Nàng cũng yên tâm được phần nào.

Độc được tạm thời được khống chế, sắc mặt Nam Cung Lâm cũng đã đỡ tái nhợt. Uyển Nhu dùng khăn ướt lau qua một lần cho hắn, trong lòng không khỏi đau xót. Độc này được tính quá mạnh, Nam Cung Lâm, người chịu khổ rồi!

Bỗng nhiên, một bàn tay to lớn bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng. Nàng giật mình nhìn xuống. Nam Cung Lâm, hắn đã tỉnh rồi.

“Người... thật ra... là ai?”

Nam Cung Lâm khó nhọc nói.

Uyển Nhu bỗng nhiên mỉm cười dịu dàng, đưa bàn tay nhỏ bé còn lại vỗ vỗ lên khuôn mặt của hắn, ôn nhu nói: “Yên tâm, sẽ có một ngày ta nói tất cả cho người!”

Nam Cung Lâm lúc này mới bỏ tay nàng ra, hắn đột nhiên nhìn thẳng vào mắt nàng, giọng nói mang theo chút hy vọng, lại có chút lạnh lùng: “Người đã đáp ứng ta... nhất định sẽ không rời xa ta... nên đừng bao giờ... phản bội ta!”

Uyển Nhu chợt khựng lại. Rời xa hắn? Phản bội hắn? Nàng chưa bao giờ có những ý nghĩ này. Không hiểu sao nhìn hắn đầy mắt hiện lên bi thương, tâm nàng lại đau.

Uyển Nhu nhẹ nhàng gạt đầu, mỉm cười nhìn hắn.

Nam Cung Lâm nhìn nàng, đột nhiên mỉm cười ôn nhu, ánh mắt giống như tiểu hài tử đã đạt được thứ mình muốn, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Uyển Nhu lặng lẽ ngồi trên giường, nhìn khuôn mặt hắn đã dần dần giãn ra, hắn là độc tính không còn phát tác. Nàng đưa bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt hắn, từng lọn tóc đen mượt của hắn, trong lòng không khỏi tự hỏi, ta có thể không rời xa người sao? Nếu như ông trời cho phép, ta thực sự nguyện ý, nhưng... thân phận thật sự của ta... đó quả là một bức tường lớn. Nam Cung Lâm, người có hiểu không?

Bên ngoài, vẫn là một ngày hè nóng nực.

...

19. Chương 19: Hắc Y Mỹ Nam

Trải qua năm ngày, Uyển Nhu tinh luyện thành công thuốc giải độc. Trần quản gia nhìn mấy viên thuốc đen thui, tròn trịa trên tay nàng, không khỏi thắc mắc.

Bất quá, y được không phải chuyên môn của lão, nên có thắc mắc cũng vô dụng.

Uyển Nhu trong lòng cười hý hửng. Nam Cung Lâm, đừng trách ta mượn việc công để tư lợi riêng. Ai bảo người trúng độc làm gì. Ta như thế này cũng đã quá tiện nghi cho người rồi!

Thực chất, trong đám thuốc viên đó, chỉ có một viên là thuốc giải độc Thất Tu Chân. Còn lại, đều là Bách độc hoàn mà nàng tinh luyện, đề phòng khi cần thiết. Bách độc hoàn có thể giải được tất cả các loại độc có trong y thư của Lương gia tộc, đương nhiên là bao gồm cả Thất Tu Chân.

Uyển Nhu kiếm một chiếc bình sứ nhỏ, đem bỏ năm viên bách độc hoàn vào, đập nát lại. Xong, ra đời một thành phẩm trong truyền thuyết, báu vật mà giang hồ võ lâm đều mơ ước.

Thất Tu Chân của Nam Cung Lâm, chỉ cần một viên giải độc là xong chuyện!

Uống xong thuốc giải độc, trải qua thêm ba ngày chăm sóc tận tình của bác sĩ Lương Uyển Nhu, Nam Cung Lâm cuối cùng cũng khỏe mạnh lại như cũ. Chính nàng cũng không ngờ, thuốc của mình lại hiệu nghiệm đến thế. Nhưng cũng nhờ bệnh nhân Nam Cung Lâm đã có ý chí phục hồi mãnh liệt, mới có thể nhanh chóng khỏe mạnh đến vậy.

Hôm nay, để thưởng cho Nam Cung Lâm đồng chí về sự phục hồi thần tốc, bác sĩ Uyển Nhu quyết định tự xuống bếp làm bánh.

Lần trước làm bánh hoa mai, không cẩn thận để người ta hãm hại, bỏ vào một đồng muối. Lần này Uyển Nhu thận trọng hơn, nhờ Bùi ma ma mang mọi người tất cả ra ngoài, chỉ để lại một mình nàng trong bếp.

“Nha đầu này! Người sợ bọn ta vương chân người sao?” Bùi ma ma có vẻ không vừa lòng.

“Ai nha... ta đâu có...” Vậy là nàng đem chuyện cũ kể lại cho Bùi ma ma nghe.

Bùi ma ma nghe xong, a lên một tiếng, rồi nói: “Ta khẳng định là nha đầu Thiên Nhi! Rõ ràng là ganh ghét với người nên bày trò hại người!”

“Chuyện đã qua rồi, nhắc lại làm gì nữa! Bây giờ đành làm phiền Bùi ma ma vậy!” Uyển Nhu mỉm cười lấy lòng.

“Được! Ta giúp người lần này!” Nói xong, Bùi ma ma chễm chệ bước vào bếp, lừa mọi người như lừa vịt, xua hết ra ngoài.

Còn lại một mình Uyển Nhu trong bếp, nàng đem bột, muối, đường, cùng một đồng thứ khác ra, suy nghĩ nên làm món gì.

Bánh hoa mai đã không có, vậy chắc bánh quế hoa cũng không có luôn.

Nghĩ vậy, Uyển Nhu liền bắt tay vào làm bánh quế hoa.

...

“Cái gì đây?” Nam Cung Lâm cau mày nhìn đĩa bánh trước mặt. Mùi thơm ngào ngạt, khiến bụng hân cũng chợt cảm thấy đói.

“Bánh quế hoa!” Uyển Nhu cau mày nhìn tấu chương trong tay hân. Thật là, vừa khỏe dậy đã lo làm việc rồi. Sao giống mấy tổng giám đốc ở hiện đại thế? Lúc nào cũng nghĩ đến công việc trong đầu.

Trước đây lúc mới xuyên qua, nàng cứ nghĩ Thành vương gia là một người háo sắc, hoang dâm. Ai mà ngờ, hân lại tận tụy với đất nước như vậy chứ. Thậm chí dạo này, hân chẳng truyền gọi bất kỳ một ai để thị tẩm nữa. Uyển Nhu đôi lúc nghi ngờ, hân còn trẻ vậy mà đã bị vô năng sao?

“... Bỏ đủ muối chứ?” Hân nhếch mép nhìn nàng.

Uyển Nhu khóe miệng giật giật. Không ngờ hân vẫn còn nhớ chuyện đó sao?

“Đảm bảo lần này rất chuẩn ! Ăn đi !”

Nàng giắt lấy tẩu chương trên tay hắn, để xuống bàn, rồi đẩy đĩa bánh đến trước mặt hắn, thuận tiện nhón luôn lấy một cái.

Nam Cung Lâm nhìn thấy một loạt hành động của nàng, trong lòng cười khở. Ai đời đi mời người khác mà lại ăn trước bao giờ. Nàng dường như không xem hắn là vương gia, mà giống lão bằng hữu với nhau. Rất mực tự nhiên cùng thoải mái.

Bất quá, hắn thật không muốn làm bằng hữu với nàng, nếu được là phu thê thì... càng tốt !

Nam Cung Lâm vừa bị chính ý nghĩ của mình hù dọa.

Hắn mặc dù đã hai mươi ba, nhưng chưa có ý định lập chính thê. Tám thị thiếp kia chẳng qua chỉ là công cụ để phát tiết. Hắn luôn mặc định, chính phi của hắn ít ra cũng phải là người tài giỏi, có thể giúp hắn phò tá hoàng thượng... Nhưng nhìn khắp Tổ Quốc, chẳng có thiên kim nào lọt nổi vào mắt hắn. Tài nữ Tổ Quốc nhiều thì có nhiều, nhưng chẳng qua chỉ giỏi vài ba món cầm kỳ thi họa, những chuyện quốc gia đại sự, căn bản không hiểu lấy một chữ.

Nhìn lại Uyển Nhu đang chậm rãi thưởng thức khối bánh trong tay, hắn quả thực có chút mê muội. Nàng có khả năng giải được Thất Tu Chân, là kỳ độc trên giang hồ chưa có thuốc giải, như vậy có thể xem là tài giỏi không ? Chuyện quốc gia đại sự, nàng có thể hiểu được không ? Hắn mặc dù chưa từng thử qua, nhưng hắn thật mong rằng, nàng có thể đáp ứng được yêu cầu của hắn. Nếu như vậy, hắn sẽ không do dự mà muốn lập nàng làm chính phi.

Nhưng chẳng lẽ, nếu nàng không thể trợ giúp hắn, hắn sẽ không thú nàng... ?

“Vương gia ? Người làm sao vậy ?” Uyển Nhu vẩy vẩy tay trước mặt hắn. Hắn đang nghĩ gì mà thất thần vậy nè ?

Phát hiện mình có chút thất thố, Nam Cung Lâm vội chuyển hướng chú ý sang đĩa bánh. Cầm lên một khối, bỏ vào miệng.

Ngọt nhưng không gắt, lại có mùi thơm thoang thoang, cắn vào như tan ở trong miệng... Cái này, là nàng làm sao ?

“Thế nào ?” Uyển Nhu đặc ý nhìn hắn. Tay nghề đầu bếp của nàng không có xoàng đâu nha !

“Hảo !” Nam Cung Lâm phun ra một chữ, tiếp tục thưởng thức.

Uyển Nhu lăm lăm bằm trong miệng, thật là kiêu lời. Khen thêm chút nữa thì chết người sao ? Đối với trù nghệ của mình, nàng tuyệt đối tin tưởng. Tên khỉ gió này lại tùy tiện hảo một câu, đột nhiên khiến nàng thấy hụt hẫng.

Nàng đâu có ngờ rằng, những lời nói nhỏ xúu của nàng lại vay vào tai hắn. Hắn chỉ mỉm cười ôn nhu, chậm rãi thưởng thức hương vị ngọt ngào mà nàng mang đến.

Hắn có chút tò mò. Chẳng lẽ... hương vị của nàng... cũng giống như vậy sao ?

...

Đêm khuya, nguyệt hắc phong cao...

Uyển Nhu ở trong phòng, thập phần vui vẻ, đang chuẩn bị tắm rửa.

Nàng nhẹ nhàng cởi từng lớp y phục mềm mại xuống, lộ ra bờ vai nhỏ tuyết trắng, dáng người mạn diệu như ẩn như hiện, eo thon nhỏ, đùi dài thẳng tắp. Nàng hài lòng ngắm nhìn cơ thể mình. Chắc! Ai dám tin cơ thể này mới 14 chứ! Nhìn xem, vòng một đầy đặn no đủ, thân hình đồng hồ cát, quả thực là nhân gian vưu vật a! Dáng người này, cộng thêm nhan sắc tuyệt trần, chẹp chẹp... Không nói được nữa...

Uyển Nhu bước một chân vào đục thùng, độ ấm vừa đủ. Rồi nàng ngâm cả thân mình vào, thoải mái hưởng thụ cảm giác nước ấm len vào từng lỗ chân long, sáng khoái vô cùng.

Đang tắm rửa, chợt nàng cảm thấy có một đạo ánh mắt đang nhìn mình. Ánh mắt đó, ngoại trừ lạnh lùng, không còn bất kỳ cảm xúc nào. Uyển Nhu có thể khẳng định người này không có ác ý với mình, hơn nữa, có khả năng hẳn không có ý định nhìn trộm mình tắm. Nhưng cứ mặc kệ thì cũng không hay ho lắm, vậy nên nàng nhanh chóng nhảy ra khỏi đục thùng, vớ lấy tấm vải màn giật xuống, bao quanh thân thể, tạo thành một chiếc váy ống. Xong xuôi, nàng quay người lại, phát hiện thấy một hắc y nhân trong phòng mình.

Hắc y nhân dáng người cao lớn, có ngu cũng biết đó là nam tử. Hắn che mặt nên nàng không nhìn rõ dung mạo, nhưng ánh mắt kia lại đen nhánh, lạnh lùng đến rợn người. Hắn nắm chặt cánh tay trái đang chảy máu, ngã ngồi giữa phòng. Uyển Nhu cau mày nhìn hắn, hắn trợn mắt nhìn nàng...

Hắc y nam tử trong nháy mắt lóe lên một tia kinh diễm. Hắn đi nhiều nơi, gặp qua nhiều mỹ nữ, nhưng không thể ngờ rằng thế gian còn bậc này tuyệt sắc nữ tử. Nhưng cũng rất nhanh, tinh thần hồi phục, cánh tay trái lại nhói lên. Hắn vốn nghĩ chỉ là ngoại thương da thịt, không ngờ trên đao kia tẩm độc, khiến hắn nhất thời kiệt sức, phải trốn vào căn phòng trong phủ đệ này.

Bản thân hắn không biết đây là nơi nào. Chẳng qua tiện đường chạy trốn vào đây. Hơn nữa độc phát bất ngờ, nhìn quanh cũng chỉ có căn phòng này cho hắn cảm giác an toàn nhất, không ngờ lại có nữ nhân đang tắm. Bất quá, hắn cũng không có tâm tình thương thức.

Bên ngoài một trận nhốn nháo. Uyển Nhu cố gắng tập trung nghe ngóng. Tiếng Trần quản gia loáng thoáng, có người đột nhập vào vương phủ... Đèn đuốc được đốt lên sáng trưng, tiếng bước chân dồn dập. Thị vệ vương phủ theo lệnh Trần quản gia lục soát các phòng, tìm cho ra kẻ đột nhập. Mặc dù hắn chưa có hành động gì, nhưng từ mấy ngày trước, sự kiện vương gia bị trúng độc thập tử nhất sinh khiến vương phủ tăng thêm phòng vệ, cảnh giác với tất cả. Hắc y nam tử nghe thấy, trong lòng đổ mồ hôi lạnh. Hắn bị thương, còn trúng độc, xem ra lần này không thoát khỏi rồi.

Có tiếng người đập cửa. Uyển Nhu rất nhanh chóng lôi hắc y nam tử lên giường, đem chăn phủ lên. Phải biết rằng, hắn cao ít nhất là 1m8, vóc người vạm vỡ, nhưng cơ thể của nàng có võ, nội công thâm hậu, tự nhiên việc lôi một nam tử đang bị thương lên giường cũng không khó khăn lắm. Hắc y nam tử còn chưa hiểu chuyện gì, hắn đã bị chặn trùm kín đầu.

“Có chuyện gì?” Uyển Nhu giọng điệu không kiên nhẫn nói.

“Uyển Nhu cô nương, chúng ta là thị vệ. Có người đột nhập vào vương phủ, cần lục soát các phòng để tìm kẻ đột nhập!” Bên ngoài một thanh âm nam tính vang lên.

“Phòng của ta không có gì! Các người không cần kiểm tra!” Thanh âm bực bội.

“... Đây...” Tên thị vệ ngập ngừng.

“Không tin? Các người nghĩ ta là ai? Phòng của ta có thể tự tiện mà vào được sao?”

Bên ngoài, Trần quản gia vừa đi tới, nghe thấy vài câu liền bước tới.

“Uyển Nhu cô nương...”

“Trần quản gia, tiểu nữ hiện tại đang không có phương tiện, không thể ọi người vào kiểm tra. Bất quá, quả thật không thấy người nào đột nhập vào!” Uyển Nhu nhẹ giọng nói.

Trần quản gia hơi do dự. Nói gì thì nói, Lương Uyển Nhu cũng là nha hoàn thiếp thân của vương gia, hơn nữa lại vừa cứu vương gia một mạng, thân phận không tầm thường. Suy nghĩ kỹ, nàng hẳn là không có việc gì phải hại vương gia cả. Với lại bây giờ nàng không có phương tiện, xông vào khám xét cũng không hợp...

“Uyển Nhu cô nương, xin lỗi đã làm phiền. Ta đây đi kiểm tra chỗ khác vậy!” Nói xong, lão phất tay áo cho thị vệ tản ra.

Bên ngoài đã bớt ồn ào, Uyển Nhu lắng nghe thêm một lúc, rồi quay người lại, nhìn nam tử đang nằm trên giường.

Hắc y nam tử dường như cũng cảm thấy không còn nguy hiểm, hắn hất chăn ra, ngồi dậy nhìn nàng.

“Tại sao lại cứu ta?” Thanh âm khàn khàn đầy nam tính.

“... Tự nhiên ta muốn cứu người, thế thôi!” Nàng nhún vai.

Uyển Nhu đi đến bên giường, ngồi xuống, vạch tay áo hần ra kiểm tra vết thương. Miệng vết thương này hẳn là do đao gây nên. Không sâu lắm, nhưng da thịt xung quanh bị bầm tím, máu ứa ra màu đen đặc, hẳn là đã bị trúng độc. Lại nhìn khuôn mặt hần, nàng không kiêng nể gì kéo luôn chiếc khăn che mặt xuống. Thoáng chốc, hắc y nam tử bị giật mình, nàng cũng giật mình...

Đó là một dung mạo tuấn mỹ tuyệt luân, nói không nên lời phiêu dật. Góc cạnh rõ ràng, mũi cao thẳng tắp, anh tuấn vô biên. Một đôi mắt sâu thâm thúy, lạnh lùng, như thể không đem bất cứ thứ gì để vào mắt. Bạc môi mỏng khê mím, thể hiện hẳn không phải là người thích nói nhiều. Làn da trắng như sữa, non mịn, khiến Uyển Nhu không nhịn được nâng tay lên xoa xoa. Da hần... cư nhiên mịn màng không thua gì da nàng!

Hắc y nam tử thoáng ngạc nhiên khi bị bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên mặt. Từ trước đến giờ, rất ít nữ nhân dám đến gần hần, chứ đừng nói là chạm vào! Hần tuấn mỹ, nhưng đồng thời cũng rất lạnh lùng, khiến nữ tử chỉ biết đứng từ xa mà ngưỡng mộ, mà mơ ước. Vậy mà, nàng cư nhiên dám xoa mặt hần! Hần định tránh đi, nhưng không hiểu sao cơ thể lại không nghe lời, cứ sững sờ ngồi đó. Tay nàng... rất mềm, rất mát, chạm vào khiến hần rất thoải mái, dễ chịu...

Uyển Nhu cau mày, vẻ mặt rõ ràng bất mãn. Nàng hao tâm tổn sức đêm đêm dưỡng da, tên khỉ gió này dùng phương pháp chăm sóc kiểu gì mà da đẹp thế! Hừ, nếu không phải ban ngày bắt buộc dịch dung, da mặt nàng đã đẹp hơn hần rồi! Thật sự là... tức chết nàng! Nghĩ vậy, nàng liền vỗ vỗ mặt hần. Vỗ chết người, tiểu tử thôi!

Xin lỗi, ghen tỵ là bản tính trời cho của nữ nhân, đừng trách nàng! Nàng bất kể là nam hay nữ, chỉ cần khiến nàng ghen tỵ, coi chừng!

Vỗ một lúc, Uyển Nhu mới nhớ đến chính sự. Nhìn trán hần càng ngày càng nhiều mồ hôi, nàng mới chợt bình tĩnh, không bắt mạch, khẳng định tên tiểu tử này sẽ sớm ra đi! Vậy là nàng kéo tay áo hần lên, cầm lấy cổ tay hần.

Đạo này vận số nàng thật tốt! Nếu mua vé số, chắc chắn trúng giải độc đắc! Nam Cung Lâm đã trúng Thất Tu Chân, tiểu tử này cũng trúng thiên hạ kỳ độc. Ai, làm đại phu ở cổ đại cũng thật không dễ dàng a!

“Là ai mà lại bôi Tiêu Hồn Tán lên đao? Đây không phải là muốn lấy mạng người khác sao? Nhớ như hần sơ ý cắt trúng tay mình, chẳng phải là gây ông đập lưng ông?” Uyển Nhu lẩm bẩm, khề thở dài.

Hắc y nam tử nghe thấy nàng nói, không khỏi cả kinh. Tiêu Hồn Tán? Đúng thứ mười trong thập đại độc dược? Mệnh của hần chẳng lẽ hết rồi? Hèn gì này giờ, hần cảm thấy cả người vô lực, xương cốt nóng lên...

“Nuốt thứ này!”

Mặc dù nói thế, nhưng Uyển Nhu vẫn tự mình đem bách độc hoàn nhét vào miệng hần. Hần không thể kháng cự, chỉ có thể ngoan ngoãn nuốt xuống, trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng đột nhiên có cảm giác yên tâm.

“Đó là gì?” Tay hần không tự giác nắm chặt chủy thủ bên hông.

“Bách độc hoàn!” Uyển Nhu lơ đãng nói.

“Bách độc hoàn?” Hần cau mày.

“Giải được tất cả các loại độc! Đừng lo, người không có chết đâu mà sợ!” Nàng tay lên, che miệng ngáp.

Hần nhìn nữ tử tuyệt sắc nhưng không câu nệ trước mặt, ánh mắt thăm dò. Nàng là đại phu? Tiêu Hồn Tán thế gian này mấy người biết thuốc giải? Xem ra, nàng là nhân vật không đơn giản... Nhưng tại sao lại ở trong vương phủ này?

Nhiệt độ cơ thể hần dần hạ xuống, khí lực cũng từ từ trở lại. Hần lúc này mới yên tâm, xem ra bách độc hoàn của nàng thật tốt. Nếu để cho giang hồ nhân sĩ biết nàng sở hữu loại thuốc có thể giải tất cả độc dược, không chừng lại một hồi huyết tinh tranh đoạt.

Nơi này không thể ở lại lâu. Hắn nhảy xuống giường, đi đến bên cạnh cửa sổ. Chợt nhớ đến điều gì, hắn quay lại nhìn nàng:

“Tại hạ tên là Lạc Tiêu Hàn, đa tạ cô nương ân cứu mạng!”

“Lương Uyển Nhu! Nhắc tay chi lao, không cần báo đáp!” Uyển Nhu xua xua tay. Người ta hảo tâm giới thiệu tên, nàng không thể không biết điều mà đáp lại.

“Lương cô nương, hẹn gặp lại !” Hắn ôm quyền, lắc mình một cái, bóng đen biến mất.

Không gặp lại cũng được ! Đối với nữ tử, người rất hại tim, nhưng ta lại khác ! Uyển Nhu bĩu môi. Chợt nàng nhìn xuống, phát hiện mình cứ nhiên vẫn cứ quần tằm vải màn, lộ ra một mảnh tuyết trắng vai cùng ngực, hai cánh tay, đùi ngọc...

A A A ! Bị hắn chiếm tiện nghi rồi !

...

Bên ngoài, hắc y nam tử phi thân trên không, bỗng nhớ đến tuyệt sắc mỹ nữ trên người trơn bóng da thịt lộ ra, không khỏi đỏ mặt, cước bộ lại nhanh thêm vài phần.

20. Chương 20: Thiên Sơn Đồ

Mộ Dung sơn trang, đệ tam giang hồ thế gia, cơ nghiệp của nhà Mộ Dung, được xem là một trong những gia tộc có tiếng tăm nhất trên giang hồ.

Trong một căn phòng hoa lệ, bạch y nam tử đang đứng tựa lưng vào cửa, trên tay là một ly rượu dương chỉ bạch ngọc, diện mạo tuấn mỹ thần kỳ, ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, tà mị không kiềm chế. Đặc biệt, ngân mâu càng khiến cho người ta cảm thấy mê man, câu hồn đoạt phách.

Tiến vào phòng là một lão nhân trên dưới bốn mươi. Mặc dù đã vào trung niên, nhưng vẫn không che giấu được nét anh tuấn bất phàm. Hắn một thời cũng là mỹ nam tử đoạt hồn của biết bao nữ nhân.

“Phục nhi...” Lão nhân nhẹ giọng gọi, thanh âm trầm thấp mà hiền từ.

“Cha...” Mộ Dung Phục quay lại, khẽ mỉm cười.

Mộ Dung Hòa gật đầu. Hắn bước vào, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế gỗ đen bóng, thập phần sang trọng.

“Có người nói cho ta biết, người định từ chối sinh ý của hắn ?” Mộ Dung Hòa tự châm một chén trà.

“Sinh ý đó sao ?” Mộ Dung Phục cau mày. Chính là thứ mà hắn đã cho Y Y cùng Hồng Ngọc đi làm sao ?

“Ta quả thật định từ chối...” Hắn muốn đưa Y Y trở lại...

“Không thể được !” Mộ Dung Hòa chợt trầm giọng nói.

“Tại sao ?” Mộ Dung Phục nghi hoặc nhìn cha hắn. Chỉ thấy lão nhân khẽ thở dài, rồi lắc đầu chậm rãi nói.

“Người đó... vốn là đối với Mộ Dung gia ta có cái ân, nên chúng ta không thể tùy tiện được. Sinh ý này, coi như chúng ta báo ân cho hắn !”

Chiết phiến trên tay Mộ Dung Phục chợt vung lên. Trong nháy mắt, chậu hoa trước mặt đã trụi lủi không còn một bông hoa, một cái lá. Ngân mâu nồng đậm tức giận, khiến người khác không khỏi run sợ.

Mộ Dung Hòa như cũ điềm đạm ngồi đó. Hắn biết hài tử của hắn sẽ không vô duyên vô cớ mà hành động như vậy. Nhưng... đối với ân nhân cũng không thể bội bạc... Hắn chỉ còn cách này thôi. Dù sao, Phục nhi, hắn sẽ tự có cách. Hắn vốn là một hài tử rất thông minh. Chỉ có điều hơi phóng dăng, hơi nóng nảy mà thôi.

“Cha, ta hiểu rồi !” Mộ Dung Phục lạnh giọng nói.

“Hiểu là tốt rồi !” Mộ Dung Hòa cười cười, chậm rãi ly khai.

Vẫn là... rốt cuộc không thể nhanh chóng đưa Y Y trở về bên hân sao ?

...

Ngự thư phòng, hoàng cung Tổ Quốc...

“Ha hã, Tứ đệ, thương thế của người ổn rồi chứ ?” Nam Cung Hải mỉm cười nhìn nam nhân cao lớn đứng trước mặt.

“Đa tạ hoàng thượng quan tâm. Thần đã không có việc gì !” Nam Cung Lâm cúi người nói, vẫn là một bộ dáng lạnh lùng như trước.

Một tháng qua, dưới sự “chăm sóc” của Uyển Nhu, độc dược đã sớm bị tiêu trừ, cơ thể hân đã không còn gì đáng lo ngại. Chỉ có điều, lại sinh ra nhiệt độ cơ thể tăng cao, lúc nào cũng có vẻ như bị sốt.

Uyển Nhu nói, đó là di chứng do độc để lại. Bất quá không có gì lo. Mùa đông hân sẽ không cần phải mặc áo khoác nữa !

Nam Cung Hải cẩn thận quan sát. Thần sắc của tứ đệ quả nhiên đã không còn gì đáng lo. Có điều, nhìn khuôn mặt hân nhu hòa hân, không biết là đang nghĩ tới người nào. Sẽ không phải là... nha hoàn kia đi...?

“Hoàng thượng cho gọi thần đến đây chắc không phải chỉ để tán gẫu không chứ?”

Nam Cung Lâm liếc nhìn nam tử tà mị trước mắt.

“Trẫm... tò mò về nha hoàn thiếp thân của người!” Nam Cung Hải không nề hà nói thẳng luôn “Một người như người, lại có thể để nữ tử luôn kè kè bên người như vậy sao?”

Trong mắt Nam Cung Lâm lóe lên tinh quang. Quả nhiên là vậy. Nữ nhân kia, sao lúc nào cũng làm cho người ta chú ý? Tại sao không chịu an phận một chút?

“Nếu không phải ả có tác dụng, ta lại có thể nào đem để bên người?” Nam Cung Lâm hừ lạnh.

Nam Cung Hải cười lạnh. Tứ đệ, người cũng không thật lòng quá đi! Theo kết quả điều tra của hân, tứ đệ đối với nữ nhân kia không hề tệ...

“Được rồi, không đùa nữa!” Nam Cung Hải chợt ngồi thẳng dậy “Trẫm có tin mật đây! Chuyện này, chỉ có người mới làm được, tứ đệ!”

Nam Cung Lâm cũng chăm chú lắng nghe.

Thì ra gần đây, giang hồ nhân sĩ cũng đã có biểu hiện không yên. Hơn nữa, còn có một số hành động gây nguy hại đến triều đình. Đại hội võ lâm cũng sắp đến, đây là một thời cơ tốt để trà trộn vào giang hồ, thu thập tình báo, cung cấp cho triều đình. Cần phải nắm bắt được tất cả động tĩnh của võ lâm thì mới có thể tùy cơ ứng biến bất cứ lúc nào.

“Cho nên... Tứ đệ, trẫm muốn người đi tham dự đại hội võ lâm lần này!” Nam Cung Hải cười cười.

“Thần tuân chỉ!” Nam Cung Lâm ôm quyền, tiêu sái rời đi.

Nam Cung Lâm nhìn bóng lam y nam tử đang dần biến mất, khóe miệng không tự chủ được nhếch lên. Tứ đệ, để ta xem, lần này, người có hay không mang theo nữ nhân kia? Nàng ta, hân là rất có tác dụng!

“Hoàng thượng, Liễm Phi nương nương cầu kiến!” Tần công công đi vào, khom người nói.

“Cho vào!” Nam Cung Hải phát tay áo.

Một lục y nữ tử như con gió nhỏ ủa vào. Nàng mi mục như họa, xinh đẹp động lòng người. Mặc dù chẳng phải là cái gì tuyệt sắc khuynh thành, nhưng cũng đủ để khiến nam nhân rạo rức tâm can.

“Thần thiếp than kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế...” Thủy Bích Liễm mềm mại cúi người, phong tư yếu điệu.

“Được rồi, ái phi, không cần đa lễ!” Nam Cung Hải tà mị cười, dung mạo tuấn mỹ, tà mị cực điểm, khiến Thủy Bích Liễm ngượng ngùng cúi đầu, nhẹ nhàng sà vào lòng hắn như con chim nhỏ.

“Hoàng thượng, người bận rộn chính sự mệt mỏi, thần thiếp cấp ngài nấu tổ yến...” Thủy Bích Liễm ngọt ngào cười.

“Được a~ Ái phi thật đúng là hiền thê đâu!” Nam Cung Hải hôn nhẹ vào đôi môi anh đào nhỏ nhắn của nàng, khiến nàng đỏ bừng mặt, nội tâm vô sướng vô biên.

Nam Cung Hải trong lòng hừ lạnh. Nữ nhân, chẳng qua chỉ là công cụ làm ấm giường, còn lại không có lấy nửa điểm ích lợi. Đều là những kẻ ham vinh hoa phú quý, tâm tư rắc rối. Thủy Bích Liễm này, nếu không phải do giang hồ đang rục rịch, Kính Thủy sơn trang có thể lực, hẳn đầu rảnh mà đi sủng ái nàng. Nàng chẳng qua chỉ là công cụ để hắn lợi dụng Kính Thủy sơn trang, trấn áp vô lâm thế gia mà thôi.

Thủy Bích Liễm yếu điệu ngã vào lòng hắn, trong lòng vui sướng ngọt ngào. Nam Cung Hải này là nam nhân trên đời hiếm có, nhưng đâu thể nào cưỡng lại sắc đẹp cùng sự ôn nhu của nàng. Còn Dung Phi, Hà Phi cùng Sương Phi, muốn đấu với nàng? Còn non lắm...

Nhưng bản thân nàng lại không biết, ai mới là người non đâu...!

...

Đêm khuya, trăng tàn, mây đen vần vũ, không có lấy một ánh sao, gió thổi mạnh... Quả là thời điểm thích hợp để phóng hỏa đốt nhà, giết người cướp dâm, làm chuyện sai trái...

Uyển Nhu ngồi trong phòng, cảm thán thở dài. Một đêm thật đáng sợ quá đi. Không hiểu sao, này giờ nàng vẫn thấy lạnh người.

Nam Cung Lâm hiện tại đã khỏe mạnh, nàng cũng chẳng còn chuyện gì để làm. Bây giờ, có lẽ nên tìm cách thoát ly khỏi vương phủ, rồi cũng nhanh chóng ly khai khỏi Liễm Nguyệt Cung kia.

Nhưng là... nàng đã đáp ứng, sẽ không rời khỏi hắn!

Hắn tính cách đã quá lạnh lùng rồi. Nếu như bị nàng phản bội, không biết còn kinh hãi đến mức nào.

Uyển Nhu cực kỳ nhức đầu.

“Y Y”

Giọng nói thanh thúy từ trên đỉnh đầu khiến nàng giật mình. Hồng Tụ này... võ công quả thật quá cao, bước chân cứ như mèo, không phát ra chút tiếng động.

“Có chuyện gì?” Uyển Nhu cau mày nhìn nàng ta. Đã lâu lắm rồi không có thấy nàng ta xuất hiện.

“Chủ thượng có tín mật cho người!” Hồng Tụ kín đáo nhét vào tay nàng một bức thư “Đọc xong nhớ đốt!”

Không nói nhiều, nhanh chóng ly khai.

Uyển Nhu nhìn bức thư. Tại sao lại có tín mật cho riêng nàng? Không phải là bảo nàng ám sát vương gia chứ?

Nàng cẩn thận mở bức thư ra. Đọc từng dòng một, sắc mặt mỗi lúc một kém.

Cái nhiệm vụ kia... không thể bỏ. Yêu cầu nàng nhanh chóng hoàn thành. Thời hạn sáu tháng!

Bất quá, tên bằng hữu kia cũng không phải loại bạc tình. Hình như hắn đã nói cho Boss lớn nghe về chuyện nàng mất trí nhớ (mặc dù là giả). Đại Boss cũng rất có trái tim, nói rõ ràng cho nàng nghe nhiệm vụ đó là gì.

Đó là tìm một bức tranh, tên gọi là “Thiên Sơn Đồ”!

Uyển Nhu mấy lần có đọc trộm sách ở thư phòng của Nam Cung Lâm, cũng có một quyển sách nói về bức tranh này. Nghe nói, “Thiên Sơn Đồ” là một kỳ họa. Đó là một bức tranh thủy mặc, vẽ cảnh núi non trùng điệp, mây mù bao quanh... Tóm lại, cho người ta cảm giác thần bí mê mang khó tả. Hơn nữa, Thiên Sơn Đồ còn chứa một câu thơ, thật ra là câu đố. Chỉ cần có người giải được câu đố đó, chắc chắn sẽ tìm ra bí

mặt của bức tranh. Chính vì vậy, từ xưa tới nay, “Thiên Sơn Đồ” đã trở thành một báu vật mà mọi người luôn ao ước cùng tìm kiếm.

Trong thư có nói, không hiểu sao, cách đây hai mươi năm, Tổ Quốc lại có được bức tranh đó. Nhưng những nhân sĩ đương thời, chẳng ai có thể giải được câu đố ghi trên tranh. Mười năm trước, khi tiệc mừng sinh nhật Tứ hoàng tử, chính là Nam Cung Lâm, tiên hoàng đã tặng cho hắn “Thiên Sơn Đồ”. Chính vì vậy, từ đó đến giờ, Thành vương phủ chưa lúc nào là ngưng việc tiệc đón đạo tặc cùng sát thủ đến tìm kiếm bức danh họa kia.

Àn! Bây giờ, nàng chính là một đạo tặc trà trộn vào vương phủ, cũng là vì “Thiên Sơn Đồ”!

21. Chương 21: Đại Hội Võ Lâm

Thiên Sơn Đồ? Nàng làm thế nào mới tìm được nó bây giờ?

Khoan đã! Đây là việc của Y Y, bây giờ nàng ta đã chết, Uyển Nhu nàng việc gì phải thay thế Y Y làm việc?

Bây giờ, cấp bách nhất chính là tìm cách thoát ly khỏi tổ chức kia. Nàng từ trước đến giờ cực kỳ ghét bị người khác sai khiến, chỉ bảo này nọ. Hừ, nếu không phải tình thế bắt buộc, nàng không chừa người thì thôi, ai dám chửi nàng?

Chắc! Mọi chuyện tính sau! Bây giờ đi ngủ cái đã!

Uyển Nhu ngã mình trên giường, nhắm mắt chìm vào mộng đẹp.

...

Đêm đã khuya, ngoài trời tối đen như mực, gió thổi nhẹ...

Thư phòng, Nam Cung Lâm ngồi trên bàn, đắm chiêu nhìn vào cuốn sách trên bàn, nhưng dường như tâm trí đang biểu đạt ở nơi nào rồi.

Một đạo bóng đen đột nhiên xuất hiện trong phòng. Thân hình mảnh khảnh, nhìn thế nào cũng thấy đó là một nữ nhân.

“Tham kiến chủ tử!” Thanh âm thanh thúy, nhưng lại lộ ra mấy phần lạnh lùng.

“Vũ! Hoàng thượng phái bốn vương đi tham gia đại hội võ lâm!” Nam Cung Lâm trầm giọng nói.

“Chủ tử...?” Y Vũ biểu tình vẫn lạnh nhạt, nhưng ánh mắt lại lóe lên một tia sáng.

“Chuyện gì?”

“Chủ tử sẽ mang theo Lương cô nương?”

Nam Cung Lâm cau mày.

“Người nghĩ sao?”

“Theo ngu ý của thuộc hạ, nên mang theo Lương cô nương! Mặc dù thân thể bí ẩn, nhưng nàng có một thân y thuật sao siêu, cũng rất tiện lợi cho chủ tử! Hơn nữa...” Về mặt Y Vũ lúc này không giấu được tự hào “Võ công của chủ tử đã đạt đến cảnh giới, còn gì có thể uy hiếp!”

“Thuộc hạ cũng nghĩ vậy! Bất quá, nếu đã trà trộn vào vương phủ, hẳn là có dụng ý! Có thể chưa đạt thành đại sự, Lương Uyển Nhu sẽ không đối với chủ tử có bất lợi!” Chẳng biết tự lúc nào, trong thư phòng nhiều thêm ba người. Một trong ba người nói.

“Người nghĩ dụng ý của nàng là gì?” Nam Cung Lâm lạnh nhạt hỏi.

“Thiên Sơn Đồ?” Một hắc y nhân khác đột nhiên nói.

Thiên Sơn Đồ sao? Mười năm nay, Thành vương phủ đã không ngừng đón tiếp giang hồ cao thủ đến viếng thăm, chỉ vì một cuộn giấy đó. Chẳng lẽ, nàng cũng muốn...?

Bất quá, nếu nàng muốn, Nam Cung Lâm hẳn cũng chẳng do dự gì mà không cho nàng. Nhưng nếu là kẻ khác lợi dụng nàng để lấy nó, đừng hòng hắn đưa!

Ba hắc y nam tử cùng Y Vũ yên lặng đứng phía sau Nam Cung Lâm, bộ dáng cùng tượng đá giống nhau như đúc.

“Vũ, đạo này những nữ nhân kia có động tĩnh gì không?” Nam Cung Lâm chợt đổi chủ đề.

“Rất yên tĩnh! Nhưng lúc này, thuộc hạ thấy Hồng Tụ tiến vào phòng Lương cô nương, nhưng chỉ một khắc sau lại trở ra. Còn... các nàng, vẫn duy trì bộ dáng cũ của mình!” Y Vũ lạnh giọng thông báo.

Mục đích của Nam Cung Lâm khi an bài Y Vũ trở thành thị thiếp, chính là muốn nàng giám sát nhất cử nhất động của đám nữ nhân kia. Hơn nữa, giả vờ sủng ái nàng, cũng là để nàng tiện bề hoạt động.

Thành vương phủ, nói cho cùng, vẫn là một địa phương không hề yên bình!

“Vũ, người tiếp tục ở lại vương phủ, theo dõi đám nữ nhân kia! Phong, Lôi, Thiểm, các người đi theo bốn vương đến đại hội võ lâm. Nhớ kĩ, ẩn mình cho tốt!” Nam Cung Lâm bình tĩnh phân phó.

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Bốn hắc y nhân cùng đồng thanh nói. Chỉ một cái chớp mắt, thư phòng yên lặng như cũ, như thể từ này đến giờ chỉ có một mình Nam Cung Lâm vậy.

Tứ đại ám vệ của Nam Cung Lâm, Vũ – Phong – Lôi – Thiểm, trên giang hồ cũng rất nổi danh, chỉ dưới cơ tứ đại hộ vệ Liễm Nguyệt Cung mà thôi. Luận về võ công, bọn họ hẳn là không bằng bốn sát tinh nữ nhân kia, nhưng tuyệt đối là cao thủ. Hơn nữa, cả bốn người đều hành động nhanh chóng, gọn gàng, rất có quy củ. Đó là những thuộc hạ trung thành nhất của hắn.

Nam Cung Lâm chợt nâng mắt nhìn ra khoảng không đen như mực, khe thở dài.

Đêm, vẫn còn rất dài...

...

Sáng sớm hôm sau, Uyển Nhu vừa bước vào thư phòng, đã thấy Nam Cung Lâm đang ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn trà.

“Vương gia, hôm nay người không thượng triều sao?” Nàng tròn mắt nhìn hắn.

“Ta có công việc!” Nam Cung Lâm chợt cười, nhìn nàng. Sau những chuyện đã xảy ra, hắn đối với nàng đã không còn xưng bốn vương nữa. Lấy đạo bằng hữu mà đối đãi với nhau.

“Việc gì? Khẳng định là rất quan trọng!” Nàng ngồi đối diện hắn, quệt mũi.

“Tham dự đại hội võ lâm!” Nam Cung Lâm nhẹ nhàng nói, nhưng ánh mắt có vẻ chờ đợi nhìn về phía nàng.

Đại hội võ lâm ?

Uyển Nhu nhất thời ngẩn ra.

Oa ! Trong tiểu thuyết võ hiệp, đại hội võ lâm hẳn là phi thường náo nhiệt, cao thủ nhiều như mây, bang phái tụ hội, hơn nữa, sẽ được nhìn thấy cái gì gọi là võ lâm tứ đại mỹ nam, tứ đại mỹ nữ.

Tuy rằng Uyển Nhu nàng sức miễn dịch khá cao so với mỹ nam tử, nhưng mà, nàng vẫn muốn được nhìn tận mắt cái gì gọi là mỹ nam cổ đại chứ ! Không biết so với Nam Cung Lâm, cùng cái kia yêu nghiệt Hoàng Tuấn Duật, tính cả Lạc Tiêu Hàn lạnh lùng, hơn được mấy phần ?

Nam Cung Lâm nhìn đôi mắt nàng dần dần sáng lên, rất là hài lòng, khóe miệng nhếch lên.

“Vương gia ! Ta có thể đi cùng không ?” Nàng mãnh liệt nhìn hắn, đôi mắt long lanh, xinh đẹp tuyệt trần. Đảm bảo chỉ cần là nam nhân, nhìn vào đó sẽ không thể nàng kháng cự.

Nam Cung Lâm hẳn, làm sao có thể ngoại lệ ! Thế là, hắn vô thức gật đầu.

A

~Uyển Nhu mừng rỡ nhảy lên. Đột nhiên đi đến bên cạnh hắn, hôn nhẹ lên má. Đây là động tác nàng vẫn thường làm với lão ba khi hắn đáp ứng yêu cầu bú dưỡng bình của nàng, thể hiện sự biết ơn của nàng.

Trong khi Uyển Nhu đang mơ màng tưởng tượng đến đại hội võ lâm hoành tráng vô cùng, Nam Cung Lâm, khuôn mặt như bị lửa đốt.

Thành vương gia anh tuấn bất phàm, nữ nhân vây quanh nhiều không đếm hết, phong lưu phóng khoáng, vậy mà bây giờ, cư nhiên vì một nụ hôn nhẹ mà... đỏ mặt.

Việc này truyền ra, đảm bảo khiến cả thiên hạ cười lộn ruột !

Trong khi đó, “thủ phạm” vẫn vô tư không biết gì, nhảy chân sáo bước ra khỏi ngự thư phòng.

Đại hội võ lâm a

Chờ đó ! Cô nãi nãi tới đây !

...

Hôm sau, Uyển Nhu thu gom đồ đạc đầy đủ, bước ra khỏi phòng, hướng đến xe ngựa ngoài phủ.

Mặc dù nàng cảm giác hành trang của mình có thiếu thiếu cái gì đó, nhưng nghĩ mãi không ra, vậy nên cứ thế mà bước đi. Mặc kệ, thiếu cái gì thì tìm mua cũng được !

Xe ngựa bên ngoài nhìn cũng bình thường, nhưng bên trong lại xa hoa vô cùng. Có nệm phủ khắp xe, nhưng đỡ mềm mượt, bắt quá rất êm. Hơn nữa, rèm cửa lại là tơ lụa cao cấp. Nam Cung Lâm này, tựa hồ rất biết hưởng thụ a! Uyển Nhu thở dài, ai bảo hắn là vương gia làm gì?

Theo lời đồng chí Nam Cung Lâm, Uyển Nhu rốt cuộc biết được địa điểm tổ chức đại hội võ lâm. Nam nay, nó được Mặc Dung sơn trang đứng ra lo liệu, vì mình chủ võ lâm hiện tại là đại thiếu gia của Mặc Dung sơn trang, Giang Hạo Minh.

Mặc Dung sơn trang nằm ở phía nam Tổ Quốc, cách Tây Dương kinh thành chừng hai mươi dặm. Với tốc độ của bọn họ, hẳn là một ngày một đêm sẽ tới nơi. Bất quá sẽ phải đi qua Thương trấn, vốn là cái địa danh mà giang hồ nhân sĩ tập trung không ít.

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh ra khỏi cổng thành. Một vùng mênh mông sơn cước hiện ra, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của Uyển Nhu.

Quả thật, rất hoang dã, rất đẹp ! Thiên nhiên cổ đại thật là tốt. Lúc nào cũng trong sạch, cũng tươi đẹp như vậy ! Đột nhiên nàng cảm thấy mình được xuyên về cổ đại như thế này chính là phúc khí. Vừa có nhan sắc xinh đẹp tuyệt trần, lại có thể thưởng thức cảnh đẹp như thế này. Hơn nữa, nếu cứ làm nha hoàn thấp thân cho hắn như vậy, cũng chẳng sợ đói bụng ! Với lại nàng cũng tồn được khá nhiều tiền của rồi.

Đi được nửa ngày đường, xe ngựa tiến vào rừng.

Mặc dù có đường đi cũng khá êm, nhưng hai bên cây cối rậm rạp, vẫn khiến cho người khác không tự chủ được run rẩy. Chỉ tiếc, xe ngựa này không chứa người bình thường. Một cái là vương gia, một cái là nữ sinh hiện đại xuyên việt, một cái là thị vệ trong vai người đánh xe.

Uyển Nhu chỉ lo mãi mê ngắm cảnh vật xung quanh. Nàng thầm nghĩ, những địa phương như thế này, chẳng phải trong tiểu thuyết là hay xuất hiện thích khách hay sơn tặc sao ? Nam Cung Lâm đường đường là vương gia, trong triều cừu gia chắc cũng rất nhiều. Lần này chẳng phải là cơ hội tốt để loại bỏ hắn sao ? Còn không thì cũng phải có sơn tặc có mắt mà không thấy núi thái sơn nhảy ra chặn xe của vương gia chứ ?

Uyển Nhu vừa nghĩ như vậy, đã nghe thấy một âm thanh vạn phần gay gắt.

Nếu nàng biết những suy nghĩ của mình linh đến vậy, thì đã ước được trở về hiện đại rồi !

Bởi vì lúc đó, quả thật có sơn tặc xuất hiện !

“Đường này ta mở, cây này ta trồng, muốn đi qua đây, để tiền tài lại !”

Uyển Nhu ngán ngẩm nhìn trước mặt mình là hơn mười tên đáng dấp thô bạo, vạm vỡ, dữ tợn. Tất cả đều mặc bố y, thập phần luộm thuộm, bẩn thỉu. Mặt tên nào tên nấy râu ria không chịu nổi, xấu xí vô cùng.

Hơn nữa, cái câu thoại kia đã quá cũ kĩ rồi. Nếu nàng nhớ không nhầm, khu rừng này cực kỳ rộng, muốn trồng hết số cây này, tổ tông của bọn họ trồng nghe còn có lý. Con đường này mà đúng là bọn họ làm, nàng đã không ngần ngại quăng ra vài viên được đạn rồi ! Con bà nó, ai bảo đường vừa khúc khuỷu vừa khó đi, hại nàng nôn nao hết cả bụng.

Bọn sơn tặc bộ dáng thập phần dữ tợn, nhưng cũng không khỏi tò mò nhìn mấy người ngồi trên xe ngựa. Tên đánh xe bộ dáng như pho tượng, mặt không đổi sắc. Nữ nhân bên trong vẻ lạnh nhạt, ánh mắt thờ ơ nhìn chằm chằm bọn họ. Còn nam tử ngồi trong xe lại tỏ vẻ lười biếng, không buồn liếc bọn họ một cái.

Không hẹn mà cả mười tên đầu đầy hắc tuyến. Mấy người này bị cướp mà cứ làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Xem ra, bọn này bị coi thường đến thế là cùng !

Thế là, một kẻ ra vẻ như thủ lĩnh, phát tay về phía trước, hét lên : “Xông lên !”

Ba người vẫn ngồi im không động đậy.

Uyển Nhu mặt không đổi sắc khiến Nam Cung Lâm tán thưởng nhìn nàng. Gặp tình huống như thế này, chỉ sợ nữ tử bình thường đã khóc thét lên rồi. Vậy mà nàng vẫn lạnh nhạt như cũ. Có bản lĩnh. Rất thích hợp cho vị trí vương phi của hắn. Hắn cần là cần một nữ nhân can đảm, giỏi giang, không vướng bận đến hắn, chứ không phải là loại tiểu thư khuê các yếu đuối mềm yếu, lúc nào cũng cần người ta bảo vệ.

Uyển Nhu vẫn duy trì được thái độ bình tĩnh của mình là do liếc thấy thần thái của Nam Cung Lâm. Nhìn hắn an tĩnh như vậy, hắn là có an bài thị vệ hết rồi. Trong tiểu thuyết chẳng phải luôn nói, các vị vương gia, hoàng đế luôn có ám vệ bên cạnh sao ? Bọn sơn tặc này, căn bản chỉ là tép riu. Hơn nữa, dù cho không có ám vệ, lấy võ công của hắn cũng đủ để làm cho bọn sơn tặc này không ngóc đầu dậy nổi rồi.

Dự đoán của nàng không sai. Bọn sơn tặc mới tiến lên vài bước, đã thấy từ trong rừng nhảy ra hai hắc y nhân chắn trước xe ngựa của bọn họ. Hắc y nhân bịt kín mặt, bất quá dựa vào vóc dáng có thể dễ dàng nhận thấy là nam tử. Hai người nhìn chằm chằm vào đám sơn tặc, cả người toát ra sát khí khiến bọn chúng sợ hãi lùi bước.

Không nói hai lời, hai hắc y nhân lao vào chém giết. Đúng là một cuộc tàn sát đơn phương. Đám sơn tặc kia căn bản chỉ dựa vào hình thể vạm vỡ cùng công phu mèo ba chân mà tác oai tác quái ở vùng núi này. Hai hắc y nhân kia chỉ cần liếc mắt cũng biết là cao thủ. Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết bên nào thắng.

Nhưng trong khoảng khắc những tên sơn tặc kia bị phanh thây, Uyển Nhu đôi mắt chợt trừng lớn. Huyết nhục mơ hồ, máu tươi đỏ rực như lửa không ngừng ngảy múa trong không khí. Cơ thể nàng chợt run rẩy, một cổ sợ hãi từ sâu trong lòng chợt trào ra. Đôi mắt nàng nhìn không chớp vào mảnh máu thịt bên ngoài, khóe miệng run rẩy. Dạ dày thoáng chốc cuộn lên, một cổ chua trào lên cổ họng. Uyển Nhu ghé mình ra bên ngoài cửa sổ, không ngừng nôn ọe.

Nàng vốn là đại phu, ở hiện đại chữa bệnh cũng thường xuyên gặp qua cảnh máu me đầy người. Nhưng không hiểu sao, lần này nhìn thấy máu, cơ thể nàng lại phản ứng dữ dội như vậy. Nàng biết, đây không phải là do nàng, mà do ký ức của cơ thể. Tiền nhiệm của nàng sợ máu, nàng chắc chắn.

Bởi vì nhìn thấy máu, Uyển Nhu không nhịn được sợ hãi... và cả sự oán hận nữa ! Những cảm xúc đó như thể phát ra từ chính tâm lý của nàng, nhưng thực chất, nó đã ăn vào quá sâu trong máu thịt nàng, khiến nàng mỗi lần thấy máu đều như vậy.

Đến lúc này, Uyển Nhu bỗng nhiên khát khao hơn bao giờ hết, nàng muốn biết về thân thể trước đây của nàng. Không biết trước đây, Y Y đã gặp qua những chuyện gì ?

Nam Cung Lâm hoảng hốt nhìn nàng. Mới một khắc trước, nàng còn vô cùng bình tĩnh khi nhìn thấy đám sơn tặc. Chẳng hiểu sao, khi cảnh chém giết diễn ra, nàng lại bất chợt run rẩy, rồi không nhịn được nôn ra. Hắn có thể khẳng định, sự bình tĩnh của nàng không phải là ngụy trang. Nhưng sự sợ hãi của nàng cũng rất chân thật. Hắn rất tò mò, đến tận cùng là nàng làm sao vậy ?

“Uyển Nhu, Uyển Nhu, không sao chứ ?” Nam Cung Lâm lo lắng vỗ lưng nàng.

“Máu... máu... ta sợ máu... !” Uyển Nhu chợt vô thức thốt ra. Tâm trí nàng vô cùng thanh tĩnh, nhưng không thể điều khiển được những hoạt động của cơ thể nữa. Từ trong miệng nàng liên tục phát ra những âm thanh kinh sợ.

Nàng sợ máu ? Hắc cau mày... Tại sao lại như vậy ?

“Dừng được rồi !” Nam Cung Lâm chợt ra lệnh.

Hai hắc y nhân nhanh chóng dừng động tác. Nhìn lại dưới đất, đám sơn tặc đã nhanh chóng bị phân thành nhiều mảnh nhỏ. Lắc mình một cái, hai bóng đen nhanh chóng biến mất.

“Mạc Uy, đi nhanh thôi !” Hắc phát tay áo.

Gã thị vệ Mạc Uy đánh xe ngựa “Dạ !” một tiếng, nhanh chóng đánh xe ngựa ra khỏi đoạn đường nhiễm đầy máu me.

Đi xa một khoảng, mùi máu tanh trong không khí dần dần loãng ra, cơ thể mới bắt đầu nghe theo sự chỉ thị của Uyển Nhu. Xem chừng, mỗi lần nghe thấy mùi máu hay nhìn thấy nó, ký ức cơ thể lại bắt đầu điều khiển chính nó, Uyển Nhu không thể tham gia vào. Chắc phải một thời gian nữa, linh hồn nàng mới có thể trung hòa với cơ thể này. Nhưng trước hết, hắc là phải chữa tật sợ máu này.

Nam Cung Lâm nhìn thấy sắc mặt nàng từ trắng bệch chuyển sang bình thường, lúc này mới an tâm đôi chút. Nhưng hắc vẫn vô cùng tò mò, vì cái gì nàng lại sợ máu như vậy ?

“Không sao chứ ?” Nam Cung Lâm chợt hỏi. Chính hắc cũng không nhận ra, thanh âm của mình lúc này lại vô cùng ôn nhu.

“Ồn cả rồi, xin lỗi người!” Uyển Nhu phát tay áo, hai tay nhu nhu trán. Nàng cũng không để ý đến thái độ của hắc.

“Tại sao lại sợ máu?” Nam Cung Lâm đột nhiên nói.

Uyển Nhu nhìn hắc, chợt mỉm cười một cách yếu ớt. Nàng không nhận ra, nụ cười của nàng có bao nhiêu thê lương, có bao nhiêu cay đắng, khiến hắc trong lòng chợt đau quặn, tâm sinh ra ý nghĩ muốn bảo vệ, che chở cho nàng cả đời.

“Sẽ có một ngày, người nói cho ta tất cả sao?” Hắc chợt mở miệng nói, trong lòng chờ mong, cũng là sợ hãi. Hắc sợ nàng sẽ phủ nhận điều nàng đã nói, cũng mong chờ điều đó là đúng.

Uyển Nhu nhận ra sự cô đơn trong mắt hắc, nàng không khỏi cười khổ. Tại sao Thành vương gia luôn cao cao thượng thượng, người người nể sợ lại luôn biểu hiện những thái độ kỳ cục trước mặt nàng nhỉ? Nàng không rõ, nhưng nàng cũng cảm thấy may mắn, có lẽ tổng lòng hắc, nàng là người đặc biệt chăng...

“Ân...” Thanh âm rất nhỏ, nhưng đủ để lọt vào tai hắc. Hắc mừng muốn phát điên. Bản thân hắc không rõ, tại sao lại vì một lời hứa mà mừng rỡ. Có lẽ, không phải là hắc không biết, chỉ là chưa biết mà thôi.

22. Chương 22: Đồng Sàng

(Hảo tâm chú thích: Chung giường, hắc hắc...)

Đến chiều tối, xe ngựa đi đến Thương trấn.

Cảm nhận đầu tiên của Uyển Nhu về nơi này, có lẽ hai từ “Yên tĩnh”, hoàn toàn không giống một nơi mà Nam Cung Lâm đã cảnh báo, một địa phương không ổn định.

Nhìn chợ đã vắng chiều, trên đường chỉ còn lại một ít người qua lại. Các tửu lâu, khách điểm, cửa hàng cũng có khá nhiều người bên trong, nhưng cũng là không có ồn ào.

Xe ngựa dừng trước một khách điểm có vẻ trang nhã, gọi là “Tiêu Dao Lâu”, bên trong không ít người đang dùng bữa. Nhưng những người này, liếc mắt cũng biết là giang hồ nhân sĩ. Ai cũng thủ ình một vũ khí, đa số đều là kiếm, nhìn thập phần dọa người.

Tiểu nhị thấy có khách đến, nhanh chóng chạy ra mời chào.

Từ trên xe bước xuống, chỉ thấy một thanh y nữ tử, dáng người yếu điệu thướt tha, dung nhan thanh tú dễ nhìn, tạo cho người ta cảm giác tươi mát, phiêu dật như tiên tử.

Tiếp theo đó là một nam nhân tướng mạo tuấn tú bất phàm, dáng người cao ngất, khỏe mạnh. Lục bào hoa lệ, bên hông đeo ngọc bội trong suốt, búi tóc cài bạch ngọc trầm, khí thế vương giả. Vừa nhìn cũng biết là kẻ có tiền.

Ngay cả gã đánh xe, dung mạo cũng thập phần đoan chính, khí thế bức người. Tiểu nhị biết ngay những người này không thể chọc vào, liền bày ra một bộ dạng cung kính mời chào.

“Khách quan đường xa tới! Mời vào, mời vào!”

Lục bào nam tử chậm rãi bước vào. Thanh y nữ tử theo sau, bộ dạng cung kính, có lẽ chỉ là nha hoàn. Gã đánh xe theo một tiểu nhị khác đưa xe ngựa ra sau điểm.

“Khách quan, người ở trọ hay là dùng bữa?” Chưởng quầy nhìn thấy một nam một nữ, khí thế bất phàm đi vào, nhanh nhẹn chạy ra đón.

“Cả hai!” Nam Cung Lâm liếc mắt nhìn khắp phòng.

“Thật không phải, khách quan, chúng ta đây chỉ còn hai phòng!” Chưởng quầy làm bộ tiếc nuối nói. Theo lời tiểu nhị, hẳn biết bọn họ có ba người.

Uyển Nhu mãnh liệt ngẩng đầu lên. Hai phòng? Nam Cung Lâm, nàng, Mạc Uy, hai phòng chia như thế nào? Mạc Uy rõ ràng không thể cho ra ngoài, nhưng nàng cùng hắn cũng không thể chung một phòng.

Nam Cung Lâm cũng cau mày suy nghĩ. Bất quá, hắn rất nhanh chóng phẩy tay: “Hai thì hai, chuẩn bị nhanh lên!”

“Như ý khách quan!” Chưởng quầy nhanh chóng đón lấy đỉnh vàng mà Uyển Nhu đưa, ánh mắt sáng lấp lánh, quay lại phân phó tiểu nhị đi chuẩn bị phòng.

Ngồi vào một chiếc bàn trống, Uyển Nhu khều khều tay áo Nam Cung Lâm.

“Hai phòng chia như thế nào?”

Nam Cung Lâm liếc nhìn nàng, nhẹ nhàng phun ra mấy chữ: “Người và ta chung!”

“Cáp?” Uyển Nhu trợn mắt lên. Chẳng phải nói cổ đại nam nữ thụ thụ bất thân? Hắn lại không nghĩ cho danh tiết của nàng sao? Mặc dù hiện tại thân phận của nàng là nô tỳ, nhưng mà dù sao cũng phải giữ thân trong sạch chứ!

“Ta sẽ không đụng vào ngươi! Yên tâm!” Đường như biết nàng đang nghĩ gì, hắn miễn cưỡng nói.

Nghe được câu này, Uyển Nhu thở phào nhẹ nhõm.

May mắn a~ Hắn vẫn còn có lương tâm.

Mặc dù không vui khi nàng có thành kiến với hắn, nhưng mà... hắn thật lòng không nghĩ sẽ ép buộc nàng.

Tối nay, mới thật sự là một hồi phong ba.

...

Uyển Nhu vặn vẹo hai tay một cách khổ sở khi nhìn thấy chiếc giường trong phòng. Thật ra với chiếc giường này, ngủ hai người không thành vấn đề. Nhưng là, dù sao nàng cũng phải đề phòng. Ai biết Nam Cung Lâm hắn lâu ngày không gần nữ sắc, bụng đói ăn quàng thì sao?

Nam Cung Lâm nhìn tư thế của nàng, rất muốn bật cười to. Nhưng hắn cố nín nhịn, cố gắng không để mất hình tượng.

“Làm sao vậy?” Hấn thích thú nhìn vẻ mặt nàng.

“Chỉ có một cái giường...!” Uyển Nhu cau mày nhìn hấn.

“Thì sao?” Hấn làm bộ.

Uyển Nhu khoé miệng giật giật. Không phải chứ, chỉ số IQ của ngài khẳng định là rất cao, nhưng lại cố tình không hiểu là sao?

“Quyết định rồi!” Uyển Nhu chợt gạt mạnh đầu “Người ngủ giường đi, ta ngủ ghế cho!”

Nam Cung Lâm há mồm nhìn nàng.

“Người ngủ ghế?”

“Ấn! Dù sao ta cũng là cái nô tỳ, ngủ ghế là đúng bổn phận rồi còn gì!”

“Vậy để ta ngủ ghế cho!” Đột nhiên, hấn phun ra một câu rất dọa người.

Uyển Nhu chớp mắt liên tục. Hấn vừa nói cái gì? Nhưng nàng cái giường rộng đó sao? Oa

Có khí chất nam tử!

“Người thân là vương gia cao quý, ngủ ghế sao được?” Mặc dù rất cảm kích, nhưng nàng dù sao cũng hiểu được cấp bậc lễ nghĩa ở phong kiến.

“Người cũng biết khi ra ngoài không được gọi ta là vương gia cơ mà!” Hấn cười cười “Huống chi, nam tử hán đại trượng phu để nữ nhân chịu khổ, cũng coi không được!”

Có câu này của người, ta có chết cũng không hối hận! Đột nhiên, trong lòng Uyển Nhu hiện lên câu nói đó. Nàng cảm nhận được, lời nói của hấn rất thành thật, đến mức trong lòng nàng dâng lên một cổ ả ập, khiến nàng tin tưởng hấn.

“Vậy... chúng ta chung giường!”

Uyển Nhu chợt nói. Nam Cung Lâm cũng hướng ánh mắt đầy nghi hoặc về phía nàng.

“Nhưng mà... phân chia ranh giới! Người tuyệt đối không được đụng vào ta!”

Uyển Nhu bổ sung thêm một câu.

Nam Cung Lâm chợt cười, cười đến sáng lạn xuân phong, ôn nhuận như ngọc, khiến tim Uyển Nhu nhất thời đập loạn không thôi.

“Hảo!”

...

Uyển Nhu mang một chiếc chăn ra, xếp thành một bức tường nhỏ ngăn cách giữa giường. Khi đã hài lòng, nàng nhanh nhẹn nhảy xuống, bộ dáng nhỏ nhắn hoạt bát, thập phần khả ái.

“Xong! Người nằm bên trong!”

“Tại sao?”

“Để nếu người có giở trò, ta cũng có đường mà trốn!”

Uyển Nhu nói điều đó bằng một khuôn mặt tự tin. Nam Cung Lâm không khỏi cười khở. Từ bao giờ, hấn lại yêu chiều, dung túng ột nữ nhân đến mức này?

Có lẽ... là từ khi gặp nàng!

Còn nàng lại không biết, một khi hấn đã muốn giở trò, nàng có chạy cũng không thoát.

Nói gì thì nói, Nam Cung Lâm cũng là cao thủ tình trường. Nàng dù sao cũng là một cái nữ sinh ngây ngô, ngay cả tình yêu cũng chưa từng nếm trải, như thế nào có thể thoát khỏi hấn.

May mắn cho nàng, hấn đây là thật tâm đối với nàng. Nên tạm thời nàng chưa có gì nguy hiểm cả.

Nhưng nhấn mạnh thêm, đây chỉ là tạm thời thôi!

Uyển Nhu nhìn nam tử trên giường, không khỏi thở dài. Nam Cung Lâm hẳn lúc ngủ thật giống thiên sứ a! Nhìn xem kia, khuôn mặt hoàn mỹ tới mức nữ sinh nhìn thấy thét chói tai, nam sinh nhìn thấy muốn nhảy lầu. Lúc này đang chìm sâu vào giấc ngủ, hô hấp đều đều, lộ ra một vẻ hiền hòa, gần gũi. Hẳn lúc này cũng không còn bộ dạng cao quý, lạnh lùng bình thường nữa.

Trong đầu nàng suy nghĩ liên miên. Không biết nếu như nàng làm tổn thương hắn, con người hắn sẽ như thế nào? Hắn sẽ hận nàng, đó là chắc chắn. Vậy nếu như... nàng đột ngột quay trở về hiện đại, có phải hay không cũng tính là làm tổn thương hắn? Bởi vì... nàng cũng đã hứa, sẽ không rời xa hắn.

Uyển Nhu không muốn nghĩ nữa, nàng quay mặt đi. Nàng biết, nếu như có cơ hội, nàng sẽ không ngần ngại mà quay trở về hiện đại. Nếu một ngày đó xảy ra, hẳn... hẳn chắc chắn sẽ hận nàng, hận nàng đến chết. Đột nhiên nàng có suy nghĩ, nàng không muốn bị hắn hận. Nghĩ đến đó, tâm nàng lại đau như bị dao cứa. Rất khó chịu...

Uyển Nhu đưa tay lên gỡ bỏ lớp da mặt dịch dung. Ngay lập tức, nàng cảm nhận được từng trận không khí mát lạnh trên da thịt. Thoải mái, dễ chịu lắm. Uyển Nhu đặt lưng xuống giường, dần chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, Nam Cung Lâm đột ngột mở mắt. Hắn sững sờ nhìn người trong lòng mình. Chẳng biết tự khi nào, nàng đã lặn vào rúc trong lòng hắn. Rõ ràng bảo hắn không được chạm vào, vậy mà lại tự đem mình dâng lên. Thật đúng là nữ nhân khó đoán.

Lớp dịch dung bị bỏ ra, hắn lại có dịp nhìn kỹ dung mạo thật của nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn, lông mi như hai cánh quạt nhỏ khẽ rung động, mũi quỳnh xinh xắn, môi anh đào phấn nộn khẽ mở mê người, tóc dài xõa tung, đen thui như mực. Nàng quả thật rất đẹp, đẹp đến mức khiến người ta không thể rời mắt, không khỏi tung hô tiên tử giáng trần. Hắn cũng không phủ nhận, ban đầu là bị mỹ mạo của nàng thu hút. Nhưng hắn lại càng không ngờ, cá tính của nàng lại như vậy đặc biệt. Càng ngày, hắn không tự chủ được càng bị nàng hấp dẫn. Cuối cùng, hắn không thể rút chân ra khỏi mà tình nguyện bị sa lầy, tình nguyện trầm luân cùng nàng.

Chợt nhận thấy trên cái trán nàng rịn ra ít mồ hôi, cùng đôi mắt bất an nhíu lại, môi khẽ mím. Nàng mơ thấy ác mộng? Tay nhỏ bé nắm chặt vật áo hắn như tìm chỗ dựa. Nam Cung Lâm vươn tay ra vỗ vỗ lưng nàng, sau đó ôm nàng vào lòng.

...

Đây là đâu?

Uyển Nhu bất an nhìn khoảng không gian trắng xóa bao quanh mình, xung quanh còn lượn lơ sương khói hư ảo. Nàng xoay đầu nhìn khắp nơi, nhưng ngoài một màu trắng ra, nàng không còn phát hiện ra bất cứ thứ gì nữa.

Chân nàng vô thức bước đi. Một lúc sau, sương khói dần tách ra, như thể nhường đường cho nàng đi qua. Rồi khoảng không gian đó dần biến mất...

Trước mắt nàng lúc này là một nữ hài tử khoảng mười hai, mười ba tuổi. Nữ hài gương mặt tuyệt sắc khuynh thành, nhìn thế nào cũng thấy giống như gương mặt nàng vậy. Nữ hài một thân lam y, tung bay như từng con sóng nhỏ, xinh đẹp vô cùng. Gương mặt trái xoan hoàn hảo, môi anh đào phấn nộn, đôi mắt to lung linh mọng nước, mày lá liễu cong cong, lông mi như cánh quạt, mũi quỳnh xinh xắn, làn da trắng hơn tuyết, phảng phất chỉ cần đụng vào sẽ chảy ra nước... Đặc biệt, trên trán nữ hài, giữa hai lông mày có một vết bớt ba cánh hoa đào xinh đẹp, hồng hồng, khiến nàng nhìn như tiên nữ. Nữ hài đang chạy trên bãi cỏ xanh, khuôn mặt tươi tắn, cười đến muôn hoa thất sắc, diên đảo chúng sinh...

Đằng sau nàng, vài nữ tử phần y tung bay chạy theo sau, ai nấy đều vô cùng thanh tú dễ nhìn, khuôn mặt nhưng có một chút hoảng hốt, tựa hồ đang cố hết sức đuổi theo nữ hài kia.

“Tiểu thư! Không nên chạy quá nhanh!”

“Tiểu thư, người nên về thôi, phu nhân sẽ lo lắng...!”

“Tiểu thư...!”

Nàng không nghe bọn họ nói gì, mà chỉ lo chạy. Đột nhiên, nàng dừng lại, ngồi xuống trước một bông hoa. Vừa chạm vào, bông hoa kia đã nở bung ra, tươi tắn khoe sắc.

Nàng khúc khích cười, tựa như rất hài lòng. Sau đó lại đứng dậy, chạy đi.

Uyển Nhu nhìn một lúc, sau đó dụi mắt. Nàng không phải là dùng khinh công, mà chính là bay lên! Đúng! Bay lên!

Nữ hài xiêm y bay bổng, đứng lơ lửng trên bầu trời, nhìn khắp xung quanh. Sau đó lại hướng một bên bay đến...

...

Cảnh vật thay đổi, trước mắt Uyển Nhu lại là nữ hài giống mình như đúc. Nhưng nàng lúc này đã không còn mười hai, mười ba tuổi nữa. Nàng đã trở thành một nữ tử mười sáu, tuyệt sắc vô song. Mỗi cái nhăn mặt, mỗi cái nhú mày cũng đều phong tình vạn chủng, diễm đảo chúng sinh. Quả thật xinh đẹp đến mức khiến người ta đui mù, sợ hãi.

Nhưng dung nhan diễm lệ đó, lúc này lại đang buồn bã vô cùng. Mỹ nữ quả là mỹ nữ, biểu tình như thế nào cũng vẫn khiến người ta không nhìn được mà mê mẩn. Nàng ngay cả lúc buồn cũng là xinh đẹp như vậy, khiến người ta không nhìn được mà muốn ôm vào lòng, hảo hảo che chở nàng...

Nàng hôm nay vẫn một thân lam y, nhu tình như nước, mềm mại vô cùng. Xiêm y trải dài trên mặt đất, nàng nằm bên cạnh một cái hồ, đang nhìn xuống dưới đó. Cái hồ này không xây thành, mà ở trên mặt đất giống như vũng nước. Uyển Nhu nhìn xung quanh, khắp nơi toàn là mây, lam y nữ tử nằm trong một cái đình lớn màu trắng như tuyết, mây trắng lượn lờ...

Dưới hồ nước, cảnh vật chậm rãi hiện ra. Lam y nữ tử nhìn một nam tử hiện lên trên mặt hồ, khuôn mặt càng buồn bã. Nam tử đó tướng mạo thập phần bình thường, nhưng lại khiến người ta nói không nên lời ảm áp cùng yên lòng. Nụ cười như xuân phong, đem lại cảm giác yên bình. Nam tử khoác lên mình hỷ bào đỏ rực, khuôn mặt vui vẻ, ý cười tràn đầy. Bước đến gần, một nữ tử mặc gả y, đỏ đến chói mắt, bước đến gần nam tử, đặt bàn tay trắng nõn mịn màng lên bàn tay to lớn mà ảm áp của nam tử. Không cần nói cũng biết, hai người lúc này hạnh phúc cỡ nào, vui vẻ cỡ nào. Pháo hoa nổ lên, mọi người chúc mừng, khung cảnh thập phần náo nhiệt...

Một giọt nước mắt rơi xuống hồ, mặt nước gợn sóng, hình ảnh trên mặt nước cũng dần nhập nhòa...

“Tại sao tỷ tỷ lại phản bội ta?” Lam y nữ tử khẽ nói, thanh âm như gió, “Rõ ràng là ta yêu chàng trước, là ta thấy chàng trước, sao tỷ lại làm như vậy với ta?”

Uyển Nhu chỉ đứng một bên, nhưng những cảm xúc của nữ tử, nàng có thể cảm nhận rõ. Hai tay ôm lấy đầu, liều mạng lắc. Đau quá... tim nàng như bị kim châm... đau đớn, tuyệt vọng, phẫn nộ, buồn bã... Những cảm xúc không ngừng tuôn trào, đan xen, dầm dập lên nhau, khiến nàng cảm thấy vô lực, yếu đuối đến đáng sợ...

“Tại sao...? Ta đã làm gì...? Tại sao...?” Lam y nữ tử vô vọng nhắc lại, nước mắt tuôn trào.

Uyển Nhu sờ lên mặt mình, nước mắt nàng cũng đang rơi...

Tim nàng đau...!

...

Cảnh vật lại thay đổi một lần nữa.

Uyển Nhu nhìn thấy trước mắt mình, một màu đỏ chói mắt...

Màu đỏ như hỷ phục của hai người kia, đâm vào mắt nàng, cửa vào tim nàng đau đớn...

Nàng nhìn thấy mình tay cầm kiếm, một thân lam y vấy đầy máu, nước mắt như mưa không ngừng tuôn rơi, từng giọt máu cũng theo sông kiếm mà nhỏ xuống đất, âm thanh trong lúc yên tĩnh thật đáng sợ...

Lam y vấy máu, màu xanh nước biển đan xen màu đỏ của máu, nói không nên lời quỷ dị, thập phần khó coi...

“Đừng trách ta... Là hai người phản bội ta trước...!” Nàng nghe thấy thanh âm mình lẩm bẩm, nhẹ như gió, nhưng lúc này lại bối rối, vô lực, điên cuồng, yếu đuối...

Trên mặt đất, hai thi thể nằm trong vũng máu, hỷ phục đỏ thẫm, máu đỏ tươi vấy lên bàn, lên ghế, lên giường...

Khuê phòng của hai người, họ còn chưa động phòng...!

Thanh kiếm vô lực rơi xuống. Đêm tối, tiếng kim loại va chạm trên nền nhà, đâm vào tai đau nhức!

Nàng khuyu chân xuống, nhìn hai cổ thi thể trước mặt, hai tay ôm đầu, không ngừng khóc. Khóe môi bị chính mình cắn đến rách nát, không còn nhìn ra hai cánh anh đào xinh đẹp lúc đầu. Nàng nhìn tay mình, bàn tay trắng nõn, máu tươi phá lệ nổi bật, quỷ dị, tàn nhẫn, độc ác...!

Nguyệt hắc phong cao, một tiếng kêu thê lương của nữ nhân xé tan màn đêm...

...

Uyển Nhu bật dậy, trán đầy mồ hôi, nước mắt tuôn xuống như mưa.

Nam Cung Lâm cũng ngồi dậy nhìn nàng. Thấy trên mặt nàng tràn ngập nước mắt, hần chột cảm thấy đau lòng vô cùng. Tại sao nàng lại khóc?

Uyển Nhu đưa tay lên, nước mắt nhỏ lên lòng bàn tay. Tại sao nàng lại khóc? Nàng không biết...

Trong đầu một mảnh trống rỗng, cái gì cũng không nhớ...

Nàng chỉ cảm thấy, trái tim mình đau quặn, tựa như có gì đó đâm vào, đau đến nát tâm can, rất khó chịu...

“Không sao chứ?” Ngỡ khí lo lắng, Nam Cung Lâm nhẹ giọng hỏi.

“Không sao...” Uyển Nhu lắc đầu, vội vàng lấy tay lau nước mắt.

Nam Cung Lâm cau mày. Thật sự không sao? Mỗi lần gặp ác mộng, nàng đều khóc như vậy sao?

Lúc này, Uyển Nhu cảm xúc rối ren, lẫn lộn. Đầu óc tựa như cái thùng gỗ, không có bất cứ thứ gì. Vậy mà tại sao, lòng nàng lại đau như thế?

23. Chương 23: Tam Cô Nương

Uyển Nhu thay quần áo cho hần xong, cảm thấy da mặt mát mát, nàng mới phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng.

Nàng quên mang theo đồ nghề dịch dung!

Ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Nam Cung Lâm.

“Gia! Ta quên mang theo da mặt dịch dung rồi!”

Nam Cung Lâm cau mày. Quên? Vậy bây giờ phải làm sao? Da mặt cũ thì không dùng được, dung nhan thật sự lại quá mức khoa trương!

“Được rồi, vậy lấy khăn che lại!”

Uyển Nhu chợt bình tĩnh. Ừ nhỉ, dùng khăn che mặt cũng được! Mặc dù không được thuận mắt lắm, lại dễ khiến cho người ta tò mò. Nhưng thôi, có còn hơn không!

Sau khi đuổi Nam Cung Lâm ra ngoài, Uyển Nhu lấy ra một bộ lục y, lôi ra một chiếc sa che mặt trắng như tuyết. Yên tâm sửa soạn xong, nàng bước ra ngoài.

Đứng ngoài hành lang, Nam Cung Lâm nhìn nữ tử vừa bước ra khỏi phòng, có điểm sững sờ.

Chỉ thấy nữ tử này một thân lục y, trên cổ và tay áo đính vài bông hoa vải màu trắng nhỏ li ti, thủ công đơn giản mà tinh xảo, tôn lên dáng người thướt tha yếu điệu, eo thon nhỏ nhắn, khuôn mặt mặc dù đã che bớt, chỉ để lộ ra đôi mắt, nhưng chỉ cần nhìn vào đó cũng đủ bị hút hồn. Một đầu tóc đen như mực được vấn đơn giản, thả tự do phiêu phiêu, da như bạch ngọc, quả thật là cực phẩm giai nhân!

Mặc dù bị thất thần, nhưng trong chớp lát Nam Cung Lâm rất nhanh khôi phục bộ dáng điềm tĩnh, lạnh nhạt của mình. Hắn nhanh chóng bước tới trước, Uyển Nhu theo sau. Mạc Uy cũng ra khỏi phòng từ sớm, lạnh lùng đi sau cùng.

An bài một sương phòng để dùng bữa sáng, Nam Cung Lâm cùng Uyển Nhu ngồi trong phòng, còn Mạc Uy chỉ đứng bên ngoài canh giữ. Nhìn hắn cùng với tượng đá tương tự nhau.

Bên dưới điểm, khách quan đã bắt đầu đông đúc.

Uyển Nhu nhìn những điểm tử như thế này, thường có giang hồ nhân sĩ lưu tới, chắc hẳn sẽ có nhiều câu chuyện về giang hồ, tựa như những cao thủ như thế nào, sự kiện nóng nhất hiện nay, đại khái giống như hiện đại người ta bàn luận về thần tượng ngôi sao cùng với scandal của bạn họ ấy.

Không làm nàng thất vọng, bên dưới câu chuyện đã bắt đầu.

“Mọi người có nghe tin gì không? Giang hồ đệ nhất mỹ nhân Thủy Yên Nhi cùng đệ tam mỹ nam Khúc Bảo Vân mới đính hôn!” Một hán tử râu quai nón bông nói to.

“Cái gì? Đệ nhất mỹ nhân cuối cùng cũng lấy chồng rồi sao?”

Tiếng mọi người xôn xao. Có người cười nói, cũng có người oán hận, thương tiếc.

“Phải lấy chứ! Thủy Yên Nhi kia cũng đã mười tám tuổi, không thể cứ kén chọn mãi được. Ta thấy Khúc Bảo Vân tiểu tử kia trên giang hồ cũng được bài danh hiệp khách “Hòa Phong”, tuổi mỹ không nói, lại còn là thiếu chủ của Thạch Thất sơn trang! Điều kiện như vậy còn gì mà Yên Nhi cô nương từ chối nữa!”

“Hòa Phong” hiệp khách? Uyển Nhu cau mày. Nàng vốn không có hảo cảm gì với những kẻ được mệnh danh hiệp khách. Danh nghĩa là hành hiệp trượng nghĩa, ai biết là chó săn cho kẻ nào? Hơn nữa, chẳng qua là chỉ muốn cái danh! Đạo đức giả! Sát thủ, hắc đạo có khi còn thật thà hơn bọn họ!

“Ta lại nghe nói, Yên Nhi cô nương phải lòng đệ nhị mỹ nam Mộ Dung Phục của Mộ Dung sơn trang!”

“Không phải chứ? Mộ dung Phục tiểu tử đó trên giang hồ là “phong lưu tình thánh”, võ công tầm thường, người thô tục như thế lại sao có thể vào mắt Yên Nhi cô nương?” Một hán tử phẫn nộ đứng dậy.

“Phong lưu tình thánh”? Rất có ý tứ... Uyển Nhu trầm nghĩ, tên này với Bạch Ngọc Đường, ai phong lưu hơn? Thật là tò mò! Bất quá, nàng lại nghe thấy cái tên này quen quen... Đây không phải nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp của lão Kim sao? Hơn nữa, hình như nàng cũng nghe thấy ở đâu rồi thì phải...

“Nhắc tới mỹ nam mới nhớ, có lẽ đại hội võ lâm lần này, đệ nhất mỹ nam Công Tôn Mặc Nhiên sẽ không đến đâu!”

“Hả??? Không đến sao???”

Thanh âm vừa rồi là phát ra từ bàn của ba nữ tử. Cụ thể hơn, chính là hoàng y nữ tử.

Chỉ thấy nàng ta một thân hoàng y, gọn gàng mà không mất anh khí, rõ ràng là giang hồ nữ nhi. Váy ngắn đến đầu gối, la quần gọn gàng, một đôi giày cổ, dung mạo đáng yêu, mày rậm anh khí, mắt ngọc lưu ly, môi hồng anh đào, mặt tròn nhỏ nhắn.

“Tuyệt Nhi, làm càn!”

Bên trái nàng, một nữ nhân dung mạo đoan trang thanh tú, một thân tử y cũng thập phần gọn gàng, cả người toát ra vẻ chính khí, nghiêm nghị.

“Được rồi! Chúng ta đều biết Tuyệt Nhi rất hâm mộ đệ nhất mỹ nam Công Tôn Mặc Nhiên, Diệu Thủ Thần Y mà! Thủy tỷ tỷ cũng đừng nóng!”

Bên phải nàng là một lam y nữ tử, dung mạo bình thường nhưng lại toát ra vẻ gần gũi, thân thiết, khiến người khác yên tâm.

“Vẫn là Ngọc tỷ tỷ hiểu ta nhất!” Nữ tử gọi Tuyết Nhi hướng nàng cười đáng yêu.

Đám khách trong quán nhìn ba tỷ muội, sau đó, một bạch y nam tử đứng dậy, hướng ba người ôm quyền.

“Không ngờ đến đây lại gặp được tam cô nương, nữ hiệp lừng danh trên giang hồ ! Diệp mỗ có lễ !”

“Diệp thiếu hiệp đa lễ !” Tử y nữ tử tên gọi Thủy đứng dậy cúi người.

“Thì ra đây là Tam cô nương danh chấn giang hồ đó sao ?” Trong đám lại một trận ồn ào.

Giang hồ gần đây nổi danh lên Tam cô nương, chính là ba vị Tuyết cô nương, Thủy cô nương cùng Ngọc cô nương, ba nữ hiệp nổi danh trên giang hồ. Võ công thuộc hàng nhất đẳng, luôn làm việc thiện giúp người, hành hiệp trượng nghĩa. Giang hồ mỹ danh lan xa, được người người kính trọng.

“Tam vị cô nương lần này hẳn là hướng đến đại hội võ lâm ?” Bạch y nam tử từ tốn hỏi.

“Không dấu Diệp thiếu hiệp, lần này ta nghe tin “Tử Huyết” cũng đến dự đại hội võ lâm, nên mới dẫn dắt hai vị muội muội đến trừ họa!” Thủy cô nương chậm rãi nói.

“Cái gì? “Tử Huyết” lại tái xuất giang hồ sao?” Người nào đó la lên.

Thuộc hành đệ nhất ma đầu trên giang hồ, ngoài tứ đại sát tinh của Liễm Nguyệt Cung còn có ba kẻ khác. Chính là “Ma Trảo Vô Kiếm”, “Lộ Cốt” và “Tử Huyết”.

Ma Trảo Vô Kiếm, chỉ cần dùng tay cũng có thể giết người, không có bất cứ vũ khí gì. Nhưng vết thương để lại trên thi thể nạn nhân lại giống như vết kiếm chém. Vì vậy, giang hồ mới gọi hắn là Ma Trảo Vô Kiếm. Từ khi xuất hiện đến nay đã năm năm, chưa từng có ai nhìn thấy chân diện thực của hắn. Bài danh đệ nhất sát thủ, không thuộc một môn phái nào, chỉ cần có tiền, ai ai cũng giết. Nhưng hắn hành tung bí ẩn, bóng dáng như quỷ mị, phải may mắn lắm mới có thể gặp được để đặt sinh ý.

Lộ Cốt, mỗi khi giết người thường có thói quen róc thịt một bộ phận trên cơ thể nạn nhân để lộ ra xương cốt trắng xóa, vì vậy mới có danh hiệu là Lộ Cốt. Xuất hiện trên giang hồ khoảng bốn năm. Hắn là đệ nhị sát thủ trên giang hồ, giống như Ma Trảo Vô Kiếm, « hành nghề tự do », hành tung cũng là vô cùng thần bí.

Tử Huyết, giết người không để lại vết thương bên ngoài, nhưng bên trong nội tạng lại bị rách nát, máu thịt lẫn lộn. Thật ra người ta không biết hắn dùng loại công phu nào để có thể giết người như vậy, nhưng dựa theo cách thức ra tay tàn nhẫn đó, hẳn được xưng danh Tử Huyết. Xuất hiện cũng đã mười năm, nhưng ba năm gần đây hắn lại tuyệt nhiên mất dạng. Mãi đến hôm nay, mọi người mới nghe tin Tử Huyết đến tham dự đại hội võ lâm. Đồng dạng như hai sát thủ trên, hắn không thuộc môn phái nào, hành tung bí ẩn.

“Thủy cô nương, chúng ta không ai biết dung mạo Tử Huyết như thế nào, làm sao bắt hắn ?” Một nam tử khác lớn tiếng thắc mắc.

“Các vị bằng hữu đừng lo lắng ! Ta nghe nói Tử Huyết lần này đến Mặc Dung sơn trang là vì một vật... Nếu mai phục ở gần, chúng ta sẽ tóm được Tử Huyết !”

“Một vật... ? Chẳng lẽ... ?” Bạch y nam tử cau mày.

“Vật đó... Trang chủ Mặc Dung sơn trang sẽ mang ra cho giang hồ võ lâm cùng thấy ở đại hội !” Thủy cô nương khẽ mỉm cười.

Uyển Nhu nhìn sang Nam Cung Lâm, thấy hắn cũng đang cau mày suy tư. Nàng thật sự rất tò mò, không biết vật mà bọn họ nói là thứ gì? Hẳn là báu vật võ lâm đi! Nếu không cũng không đáng cho giang hồ tiếng tăm lừng lẫy Tử Huyết thân chinh đến trộm.

Bên dưới lầu vẫn còn nhiều tiếng ồn ào, nhưng nhất thời lại lâm vào tĩnh lặng nhìn một nhóm ba người xuống lầu.

Chỉ thấy đi đầu, lam bào nam tử một thân hoa lệ cầm y, ngọc dải bên hông, một đầu mặc phát thúc quan, bạch trâm quý phái. Lại nhìn hần thân hình cao lớn, tuấn mỹ vô song, tỏa ra một cỗ quý khí mà lạnh nhạt, khiến người khác không tự chủ được mà sợ hãi cùng ngưỡng mộ.

Đi sau là một nam một nữ. Nam tử ngũ quan đoan chính, dáng vẻ lạnh lùng trầm mặc, nhưng lại toát ra khí thế bức người, đủ biết là cao thủ. Mà nữ nhân kia, dáng người yếu điệu, một thân lục y tươi mát, tóc dài phiêu dật, sa màn che mặt khiến mọi người thập phần tò mò, dưới tấm màn kia, là dung nhan cỡ nào a ?

“Oa! Hảo suất a!”

Uyển Nhu quay đầu nhìn lại. Hóa ra là Tuyết cô nương. Nàng ta đôi mắt trong suốt, không một tia gợn sóng, tràn đầy kinh diễm nhìn Nam Cung Lâm, không che dấu biểu tình ngưỡng mộ của mình. Uyển Nhu trong lòng cười thầm, Nam Cung Lâm quả là mệnh hoa đào, ong bướm vây quanh a !

“Có thua kém Nhiên ca ca một chút, nhưng vẫn là mỹ nam !” Tuyết cô nương mơ màng nói.

“Chỉ cần là mỹ nam muội sẽ thích ?” Ngọc cô nương ném vào miệng một khối điểm tâm.

“Đương nhiên ! Chẳng lẽ tỷ không thích ?” Tuyết cô nương chu cái miệng nhỏ nhắn phản bác.

“Thích ! Đương nhiên ta thích ! Đẹp mặt ta đều thích ! Ví dụ như Tuyết Nhi !” Ngọc cô nương dí tay lên cái mũi của Tuyết cô nương, ngả ngón nói.

Tuyết cô nương làm bộ thẹn thùng quay mặt đi, nhìn chăm chăm vào bóng Nam Cung Lâm, cho tới khi hần lên xe ngựa.

“Không biết có được gặp lại không ?”

Ngọc cô nương lúc này mới nhìn về phía tử y nữ tử, chỉ thấy nàng chột thờ dài, cầm lên tách trà.

“Hy vọng là tái kiến !”

Ngọc cô nương suyt nữa nghẹn, nhìn chăm chăm vị tỷ tỷ vốn nghiêm nghị của mình, trong lòng âm thầm tự hỏi, Thủy tỷ tỷ, sẽ không phải là... cũng tư xuân mỹ nam kia đi !

24. Chương 24: Mặc Dung Sơn Trang

Ba ngày nữa, đại hội võ lâm sẽ diễn ra. Tại Mặc Dung sơn trang, giang hồ nhân sĩ đã không ngừng tiến đến, hắc bạch lưỡng đạo đều đủ cả.

Mặc Dung sơn trang, giang hồ đệ nhị thế gia, phú khả địch quốc, cơ ngơi rộng lớn vô cùng. Gần đây không ngừng thiết yến đãi giang hồ nhân sĩ. Đây cũng là một quy định bất thành văn của võ lâm. Vì vậy, tổ chức đại hội võ lâm thường là giang hồ thế gia giàu có mới có thể tổ chức. Thứ nhất, có thể phô trương thành thế của gia tộc, thứ hai, có thể tuyển chọn dâu hiền, rể tốt cho nhi tử của mình, thứ ba, mở rộng quan hệ với giang hồ. Lợi không kể xiết.

Năm nay, đại hội võ lâm được thống nhất tổ chức tại Mặc Dung sơn trang, một phần cũng là vì đương kim minh chủ võ lâm Giang Hạo Minh là đại thiếu gia của Mặc Dung sơn trang. Coi như tiện lợi vạn bề cho khâu tổ chức.

...

Phù dung trưởng ẩm, hương thơm tràn ngập.

Bên bàn, một nữ nhân đang trầm mặc đọc sách. Nàng một thân bạch y, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, quốc sắc thiên hương, mi mục như họa, thập phần đoan trang tao nhã.

Giang Hạo Minh bước vào phòng, chỉ thấy thê tử một mình ngồi đó, ánh mắt sùng nịch nhìn nàng, yêu thương vạn phần.

“Phu quân...” Mạc Hiểu Đan nhìn nam nhân tuần tú bước vào, mỉm cười.

“Nương tử đang đọc sách sao ? Vì phu làm phiền rồi...” Hấn mỉm cười.

“Đan Nhi chỉ là có điểm buồn chán...” Mạc Hiểu Đan dịu dàng nói, “Phu quân là có chuyện gì sao ?”

“Đúng là không thể giấu Đan Nhi !” Giang Hạo Minh tiêu sái ngồi xuống, kéo nàng vào lòng “Ta đang lo đại hội võ lâm sắp tới...”

“Nga ? Có gì không ổn sao ?” Mạc Hiểu Đan tò mò hỏi.

“Giang hồ đồn, Tử Huyết muốn nhắm vào thứ chúng ta mang ra triển lãm ở Đại hội võ lâm lần này !” Giang Hạo Minh thở dài.

Hấn không để ý, trong mắt Mạc Hiểu Đan chợt lóe ra một tia sát khí, nhưng rất nhanh chóng biến mất.

“Phu quân lo lắng ! Thứ đó vốn là báu vật võ lâm mơ ước, Tử Huyết có thèm muốn cũng là bình thường !”

“Nhưng... ta sợ hấn sẽ gây rối ở đại hội võ lâm !”

“Giang hồ nhân sĩ tụ hội về đây đều là cao thủ, phu quân nghĩ nhiều rồi !” Mạc Hiểu Đan mỉm cười.

“Vẫn là Đan Nhi tinh táo...” Giang Hạo Minh khẽ hôn lên môi nàng, đôi mắt tràn ngập nhu tình.

Nữ tử này từ lần đầu tiên nhìn thấy, Giang Hạo Minh đối với nàng là nhất kiến chung tình. Nàng xinh đẹp tuyệt trần, thanh nhã thoát tục. Mặc dù là nữ nhi của môn chủ Sát Tinh Môn, giang hồ hắc đạo, nhưng nàng không có vì thế mà nhiễm bụi trần. Nàng cũng không giống nữ nhi giang hồ, thoải mái tự do, mà lại mang tính cách trầm ổn, ôn nhu như tiểu thư khuê các. Nàng thông minh, dịu dàng, ôn nhu, những thứ đó đã hấp dẫn hấn ngay từ khi nhìn thấy nàng, quyết tâm cưới nàng vào cửa.

Nhưng Mạc Hiểu Đan đâu có đơn giản như hấn nghĩ. Nàng lúc nào cũng cười dịu dàng, nụ cười tràn ngập tiểu ý, nhưng cả khi giết người, nàng cũng vẫn cười như vậy. Thân phận Vân hộ vệ Liễm Nguyệt Cung của nàng, ngoài giang hồ không ai biết. Vì là nữ nhi giang hồ, nên khi nàng đột nhiên biến mất cha nàng cũng không lo lắng. Bất quá từ khi thành thân với Giang Hạo Minh, những nhiệm vụ rườm rà, rắc rối đã chuyển cho Cẩm, Y, Ngọc làm, nàng chỉ tham gia vào những vụ đơn giản. Nhưng thân phận của nàng, thủy chung không thể rút ra được. Ba năm nay, nàng luôn lừa dối hấn, nhưng nàng không hối hận. Vì nàng không yêu hấn. Sát thủ không được động tình, nàng hiểu rõ điều này. Ngay cả sự ôn nhu của hấn cũng không thể làm nàng lung lay. Nhưng... sự thật có phải như thế ? Chỉ có mình nàng biết. Con người cũng có trái tim... chứ đâu phải như gỗ đá !

Đại hội võ lâm, nàng hấn sẽ gặp lại cung chủ cùng ba tỷ muội của nàng.

...

Bên trong Mặc Dung sơn trang, vô số giang hồ nhân sĩ đang tập trung. Họ tụ tập thành từng nhóm nhỏ, thăm hỏi, tán gẫu, bàn luận. Nhóm giang hồ nữ nhi cũng nhanh chóng tập trung lại một chỗ, vui vẻ nói cười, mà mục đích chủ yếu, đương nhiên là những mỹ nam đang nổi tiếng trên giang hồ.

Được chú mục nhiều nhất, có lẽ là ba vị mỹ nam nổi tiếng giang hồ.

Giang hồ đệ nhị mỹ nam, Mộ Dung Phục, 21 tuổi, thiếu gia của Mộ Dung sơn trang. Hấn một thân tử y, bên hông ngọc đới, mặc phát thúc quan, trâm ngọc tím trong suốt, dung mạo tuấn mỹ tuyệt luân, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong. Một đôi mắt màu bạc câu hồn đoạt phách, khiến trái tim thiếu nữ như ngừng đập.

Giang hồ đệ tam mỹ nam, Khúc Bảo Vân, 20 tuổi, giang hồ bài danh “Hòa Phong” hiệp khách, hành hiệp trượng nghĩa. Hấn một thân huyền y, ngọc bội màu lục, trâm ngọc cài đầu. Một bộ dạng tuần tú khó tả, không phải thuộc dạng yêu mỹ như Mộ Dung Phục, mà trầm ổn như gió, thập phần chính tề.

Giang hồ đệ tứ tử mỹ nam, Tư Mã Kiên, 20 tuổi, giang hồ bài danh Lục Y Công Tử, là hiệp khách nổi danh. Hắn thói quen rất hay mặc lục y, vì vậy mới có danh xưng đó. Lớn lên cũng là vô cùng tuấn mỹ, nhưng lại cực kỳ lãnh khốc, hoàn toàn thỏa mãn những cô nương yêu thích hình tượng lạnh lùng vô cảm.

Nhóm nữ nhi giang hồ không ngừng bàn luận, thỉnh thoảng lại liếc nhìn nhóm ba vị công tử, ánh mắt ẩn tình, xong lại thẹn thùng xấu hổ.

“Ai nha ! Đã đông như vậy rồi sao ?” Thanh âm thanh thúy vang lên khiến nhiều người chú ý.

Vừa đi vào là ba vị cô nương. Người vừa nói đó là hoàng y nữ tử, dung nhan xinh đẹp đáng yêu, thập phần nghịch ngợm. Theo sau là tử y nữ tử, dung mạo thanh tú đoan chính cùng lam y nữ tử, mặc dù dung mạo bình thường nhưng lại khiến người ta cảm thấy dễ chịu vô cùng.

“Là tam cô nương sao ? Không tiếp đón từ xa, thất lễ thất lễ !”

Bước ra là một vị trung niên nam tử ước chừng bốn mươi, ngũ quan đoan chính, mỉm cười hiền hậu.

Lập tức, toàn trường xôn xao. Tam cô nương trên giang hồ mỹ danh mới nổi, đương nhiên khiến người ta tò mò. Chính là không ngờ, tam cô nương nhóm lại có tuổi đời trẻ như vậy. Nhìn Tuyết cô nương bắt quả mới mười lăm mười sáu, Thủy cô nương cùng Ngọc cô nương khoảng mười tám mười chín. Trẻ như vậy nhưng đã có công phu cao, đối với nữ nhi mà nói là vô cùng hiếm có. Đương nhiên không thể tính vào tứ đại sát tinh, vốn có thiên phú tuyệt đỉnh.

“Vị này hẳn là Lưu quản gia? Vệ Thủy có lẽ!” Thủy cô nương ôm quyền cúi chào, rất có phong phạm giang hồ hiệp nữ.

“Thủy cô nương đa lễ! Mời vào!”

Lưu quản gia cười đến sáng lạn, đưa tay làm động tác mời.

“A! Tỷ tỷ, xe của mấy người lúc sáng kia!” Tiểu Tuyết chợt kéo tay áo Vệ Thủy, chỉ ra ngoài cổng.

Lúc đó, có một chiếc xe ngựa vừa đi tới.

Gã đánh xe nhảy xuống, khiến cho nhiều nữ tử chú ý. Hắn ngũ quan đoan chính, phối hợp cũng là một loại tuấn tú không nói nên lời, khí thế bức nhân, thái độ lạnh lùng khiến nhiều nữ tử đỏ mặt. Lục y nữ tử đáng người yếu điệu, ba ngàn tóc đen như mực tùy ý tung bay, màn sa che mặt, thập phần bí ẩn. Cuối cùng, lam bào nam tử bước xuống, khiến mọi người không khỏi ngơ ngác.

Lam bào nam tử, mặc phát thúc quan, mày kiếm nhập tấn, mắt đen sắc bén, nói không nên lời quý khí cùng lãnh khốc, mũi cao anh tuấn, bạc môi nghiêm nghị, gương mặt góc cạnh rõ ràng, một thân y phục cao cấp, vừa nhìn là biết nhân vật không bình thường...

Lưu quản gia sững sốt một chút, rồi nhanh chóng chạy đến cạnh hắn, cười nói:

“Lam công tử, trang chủ đợi đã lâu ! Mời vào !”

Nam Cung Lâm gật đầu, quay lại phân phó Uyển Nhu cùng Mạc Uy đứng bên ngoài, hắn theo Lưu quản gia bước vào trong nhà chính.

Mạc Uy lạnh lùng đứng dựa lưng vào gốc cây, không thèm nhìn ngó xung quanh. Uyển Nhu chán nản nhún vai, nhanh chóng sát nhập vào nhóm giang hồ nữ nhi.

Chỉ thấy Tuyết cô nương nhanh chóng nhảy đến, nắm lấy tay áo nàng, vui vẻ nói.

“Uy, vị cô nương này, người tên gì a ?”

Uyển Nhu nhìn nàng, đôi mắt trong suốt, thể hiện một tâm hồn ngây thơ trong sáng, thật sự rất đáng yêu. Nàng dù sao cũng có tư tưởng của nữ nhân hai mươi tuổi, tự nhiên muốn đem Tuyết cô nương làm muội muội mà đối đãi.

“Ta họ Lương, tên là Uyển Nhu !” Nàng nhẹ cười.

“Ta gọi Bảo Tuyết ! Cứ xưng hô Tuyết Nhi hay Tiểu Tuyết cũng được !” Tiểu Tuyết cười nói.

“Hảo a ! Tiểu Tuyết !”

“Ta hỏi một chút, công tử nhà ngươi... họ Lam ?” Tiểu Tuyết nhướn mày.

Uyển Nhu suy nghĩ một chút, rồi gật đầu.

“Oa ! Chính là Lam công tử sao ?” Tiểu Tuyết há hốc mồm, ánh mắt kinh ngạc.

Bên cạnh, mấy vị nữ tử nghe thấy, cũng xúm xít lại.

“Cái gì ? Vị công tử tuần tú kia làm Lam công tử ?” Hồng y nữ tử vẻ mặt ngạc nhiên.

“Thật không ngờ Lam công tử lại có dung mạo xuất chúng như vậy ! Ta xem không thua gì Mộ Dung công tử nhà !” Bạch y nữ tử hào hứng nói.

“Đầu năm nay, các vị đại hiệp quả thật là rất dễ nhìn !” Phấn y nữ tử không khỏi cảm thán.

Uyển Nhu nghe một hồi, đầu óc on gong. Lam công tử? Nam Cung Lâm nhà ngươi nổi danh như thế sao?

“Các vị tỷ tỷ, Lam công tử là thế nào?”

“Ngươi không biết?” Phấn y nữ tử trợn mắt.

Uyển Nhu thành thật gật đầu.

“Ngươi không phải là nha hoàn của hắn sao?”

Ánh mắt tốt! Vừa nhìn đã biết nàng là nha hoàn! Lại gật đầu.

“...” Chúng nữ tử ánh mắt không-thể-tin-được nhìn nàng.

“Đừng trách ta! Công tử nhà chúng ta hành tung thần bí, ai mà biết được!” Uyển Nhu ủy khuất nói.

“Ai~ Hèn gì! Ta nói à nghe, Lam công tử trên giang hồ, vì xuất hiện luôn mặc lam y, nên cực kỳ nổi bật! Chính là đại hiệp số 1 hiện nay!”

“Nghe đồn, Lam công tử chuyên cướp của nhà giàu chia cho người nghèo, mỹ danh đạo hiệp lan xa tứ phương!”

Uyển Nhu hắc tuyến đầy trán. Vương gia, ngươi lại chọn làm tặc? Mà tặc này vẫn được tôn xưng đạo hiệp với ghê chứ! Thật là báỉ phục...

“Ta còn nghe nói, hắc đạo, nhiều người không dám đắc tội với Lam công tử đâu! Vô công hạng nhất, nhân phẩm hạng nhất, dung mạo cũng hạng nhất... Ôi!”

“Một mình Lam công tử đã đột kích vào hang ổ của Lưu Hạ Môn, diệt toàn môn, bắt được đại ma đầu Lưu Trường, diệt được một mối nguy hại cho giang hồ!”

Các nàng tranh nhau nói, Uyển Nhu nghe xong cũng muốn ngớ ngẩn. Ai! Thành vương gia sở thích cũng thực đặc biệt. Hành tẩu giang hồ à? Vậy mà lại dấu thân thế, bây giờ mới lộ diện? Thật là thích chơi nổi mà! Đệ nhất đại hiệp...?

Nữ nhân tụ họp lại, quả là một cái chợ!

Đang ồn ào, chợt trong sân lại một mảnh yên lặng. Uyển Nhu nhìn sang, thì ra có người mới bước vào.

Nữ tử đó một thân hồng y, rực rỡ như lửa. Dáng người khêu gợi, ngực lớn, eo nhỏ, mông nở, khuôn mặt kiều mỹ, quyến rũ vô song, phong tình vạn chủng, khiến nam nhân không khỏi nuốt nước bọt thèm thuồng. Hảo một cái mỹ nhân bại hoại a!

“Lục Mị Nương, 16 tuổi, nhị tiểu thư của Vân Bảo sơn trang, vô lâm đệ nhị mỹ nhân!”

Bạch y nữ tử đứng bên cạnh Uyển Nhu nghiêng răng nói.

Đệ nhị mỹ nhân? Không tệ! Cũng là cái nhân gian vưu vật hiếm có khó tìm, khuynh quốc khuynh thành a!

“Uyển Nhu, ngươi làm sao lại che mặt a?” Tiểu Tuyết chợt qua sang hỏi nàng.

“Mặt ta bị hủy, ngươi muốn xem?” Ánh mắt cười cười nhìn nàng.

“... Xin lỗi, không cần đâu!” Tiểu Tuyết vẽ mặt có lỗi xua tay.

Tiểu cô nương này thật là thành thật a! Đáng yêu quá! Nàng thích!

“Đệ nhị mỹ nhân a? Quả thực là quốc sắc thiên hương!” Uyển Nhu bình phẩm.

“Cái gì? Chẳng qua chỉ là loại hồ ly tinh, chuyên môn quyến rũ nam nhân!” Bạch y nữ tử vẽ mặt chán ghét.

Uyển Nhu nghiêng người nhìn nàng. Chỉ thấy nữ nhân này, dung nhan thanh tú diễm đạm, thật sự cũng là cái mỹ nhân thiên hạ.

Nàng ta có thù gì với Lục Mị Nương sao? Có vẻ như rất chán ghét nhau!

Lục Mị Nương vừa bước vào, mị nhãn đảo quanh, rồi nhanh chóng đến gần tam đại mỹ nam, sáp vào người Tư Mã Kiên, ngọt ngào kêu lên:

“Kiền ca ca! Người ta nhớ người lắm a! Sao mấy ngày nay không đến thăm muội?”

Tư Mã Kiên vẽ mặt chán ghét tránh né, lạnh giọng nói:

“Lục tiểu thư, tự trọng!”

“Ai nha! Kiền ca ca, Mị Nương làm gì khiến ca ca giận sao?” Khóe mắt đảo quanh như có nước sắp chảy xuống.

Lần này, Tư Mã Kiên không trả lời nữa mà xoay người rời đi, bỏ lại Lục Mị Nương vừa thẹn vừa giận đứng tại chỗ.

Mộ Dung Phục nhìn nàng ta, ánh mắt lóe ra một chút khinh thường, khóe miệng đạm bạc cười, cũng xoay người rời đi.

Khúc Bảo Vân nhún vai, cũng nhanh chóng tản đi, không quan tâm đến mỹ nhân trước mặt.

Bạch y nữ tử vẽ mặt thỏa mãn, khóe miệng nhếch lên.

“Không ngờ Lục Mị Nương cũng có ngày hôm nay!”

“Bọn họ là quan hệ gì vậy?” Uyển Nhu tò mò hỏi.

“Tư Mã Kiên cùng Lục Mị Nương là biểu huynh muội. Nghe nói Lục Mị Nương từ nhỏ đã rất thích Tư Mã Kiên, nhưng hắn không để ý đến ả, lúc nào cũng tránh né. Ta chưa từng nghe nói có nữ nhân nào gần gũi được Tư Mã Kiên cả!” Ngữ khí trào phúng nói.

“À... Cô nương, ngươi làm sao biết được nhiều vậy?”

“Ta là Võ Thanh Trúc, vốn cũng là biểu huynh muội với hắn và ả!” Võ Thanh Trúc vẽ mặt chột hiện lên một tia bi thương, nhưng rất nhanh biến mất.

Lại là một đoạn chuyện xưa! Uyển Nhu thở dài...

Phòng chường này Võ Thanh Trúc cũng là fan của Tư Mã Kiên kia đi! Ai nha ai nha, tâm sự thiếu nữ a...

25. Chương 25: Tâm Sự Của Nàng

Nguyệt hắc phong cao, đêm đen như mực...

Thành Vương phủ, thư phòng.

Trong bóng đêm, một hắc y nhân cước bộ nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà thư phòng. Gió thổi quất qua, hắc y rộng thùng thình dán vào cơ thể người đó. Chỉ trong chớp lát cũng đủ cho người khác nhận ra, người này là cái nữ tử. Hơn nữa, còn là một cái phong tư yếu điệu nữ tử.

Hắc y nhân lướt qua đám thị vệ trước cửa phòng, kèm theo một vài hạt thuốc bột phiêu tán trong không khí. Tức thì, đám thị vệ ngã xuống, say sưa chìm vào giấc ngủ.

Nàng chậm rãi chạm chân xuống đất, lặng yên không một tiếng động. Khóe mắt mang tiểu ý nhìn đám thị vệ la liệt ngoài sân, nhẹ nhàng mở cửa bước vào thư phòng.

Đóng cửa lại, hắc y nữ tử nhìn lướt qua bài trí trong phòng, ánh mắt tập trung vào chiếc bàn lớn. Một chút công phu, bóng đen đã xuất hiện trước bàn, cúi người lục lọi giấy tờ.

Hắc y nữ tử một lát thời gian vô ích mà không tìm được vật gì, có vẻ rất bức bối. Nàng vừa ngẩng đầu lên, ngay lập tức chạm mặt với một đôi mắt đen láy, hàn khí bức người. Người đó cũng là một nữ nhân, nhưng hàn khí bắn ra lại khiến hắc y nữ tử không khỏi rùng mình. Hảo lãnh a ! Nàng tung hoành giang hồ nhiều năm như vậy, bây giờ mới biết, có người khí thế còn hơn cả nàng.

Nữ tử kia lạnh nhạt nhìn nàng, trong mắt ánh sáng lóe ra như mũi kiếm. Ngay lập tức trên tay nàng xuất hiện một cây trường tiên đỏ rực như lửa. Tay vung lên, trường tiên như thân rắn uyển chuyển vọt đến trước mặt hắc y nữ tử.

“Vũ ám vệ ?!” Hắc y nữ tử không khỏi kinh hô. Hiển nhiên là vô cùng chặt vật thoát khỏi chiêu đầu của Y Vũ, lẫn sang một bên.

Y Vũ, Vũ ám vệ của Nam Cung Lâm, vũ khí xích trường tiên danh chấn giang hồ. Người ta nói, trường tiên của nàng so với Thiên Tâm Ti của Vân hộ vệ Liễm Nguyệt Cung là suýt soát nhau, độc nhất vô nhị trên giang hồ. Nàng dụng trường tiên giang hồ không có địch thủ, cũng như Thiệu Vân dụng Thiên Tâm Ti vốn đã muốn thất truyền.

Hắc y nữ tử vừa thấy Y Vũ muốn ra chiêu thứ hai, vội vàng tông cửa sổ chạy ra ngoài, dùng khinh công nhảy lên nóc nhà. Y Vũ đương nhiên cố ý cho nàng chạy thoát, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo.

Hai người đứng đối diện nhau trên mái dẫy Đông Các.

“Được người biết tên, không biết là nên vui hay buồn đây ?” Y Vũ nói, rõ ràng ý tứ châm chọc, nhưng giọng cũng đậm băng hàn.

“Được Vũ ám vệ tiếp đón, chuyến này mạo hiểm cũng không phí !” Hắc y nữ tử gần từng tiếng. Giọng nói của nàng là lạ, hiển nhiên là cố gắng đổi giọng để người ta không nhận ra mình.

“Không phí !” Y Vũ nhếch miệng “Đối với chúng ta, không hề phí !”

Nói xong, nàng điểm nhẹ chân, thân hình lập tức lao về phía trước, trường tiên như rắn độc cũng phi tới, uốn lượn quỹ dị, vươn đầu về phía hắc y nữ tử như rắn nhìn thấy mồi.

Hắc y nữ tử công phu cũng không kém. Nàng mau chóng lùi về phía sau, rồi dùng sức nhảy lên, đồng thời nhuyển kiếm bên hông rút ra, cuốn lấy trường tiên.

Hai bên tạm thời vào thế giằng co. Trường tiên này là từ băng tâm sa kết thành, vô cùng dẻo dai, kiếm thương không thể chặt đứt. Nhưng nhuyển kiếm kia cũng không phải bình thường. Mềm mại, dẻo dai, sắc bén cuốn lấy trường tiên không buông tha.

Tuy nói nàng Y Vũ dụng trường tiên không có đối thủ, nhưng đối phó cùng nhuyển kiếm mềm mại giống như trường tiên, không khỏi có điểm khó khăn. Dù sao hắc y nữ tử này cũng là cao thủ dùng nhuyển kiếm. Nhất thời, vũ khí của cả hai đều không dùng được.

Y Vũ một bên quan sát nhất cử nhất động của hắc y nữ tử, tay phải cầm trường tiên quán lấy nhuyển kiếm, tay trái ngưng tụ nội lực, muốn một chưởng đả thương nữ tử kia.

Mà nữ tử tựa hồ cũng đoán được ý đồ của Y Vũ. Thế là tại lúc Y Vũ ngưng tụ đủ nội lực chưởng về phía nàng, nàng liền lập tức tung ra một đồng bột phấn. Kia chưởng đánh tan hết bột phấn, mà Y Vũ cũng phải lùi lại phía sau, đồng thời hắc y nữ tử rút ra nhuyển kiếm, phi thân bay đi.

Y Vũ không dám chậm trễ, nhanh chóng đuổi theo, nhất thời hai người lại triển đánh cùng một chỗ.

Nàng nhận ra, hắc y nữ tử này công phu không bằng nàng, nội lực cũng thua kém. Nhưng lại là cao thủ dùng kiếm, đồng thời mãnh lợi cũng rất nhiều. Nàng này vô cùng nhanh tay, lợi dụng sơ hở mà tung bột phấn rất nhiều lần. Y Vũ không quá khó khăn để tránh thoát. Đó là ưu điểm của nữ tử kia, nhưng đồng thời cũng là nhược điểm. Vì nàng quá coi thường Y Vũ, muốn dùng mãnh lợi bình thường để chạy thoát, có điều Y Vũ dù sao cũng là bậc nhất cao thủ, đâu dễ trúng mãnh.

Cuối cùng, hắc y nữ tử bị Y Vũ bắt lại, mang xuống dưới.

Từ trong một góc tối, một bóng người như ẩn như hiện đứng đó, lạnh nhạt nhìn tất cả.

Y Vũ gỡ bỏ khăn che mặt của nữ tử, lập tức, kia khuôn mặt xinh đẹp lại vạn phần quen thuộc hiện ra.

“Là người ?” Y Vũ ngạc nhiên.

“Phải, là ta !” Hắc y nữ tử cũng bị kinh ngạc khi thấy khuôn mặt Y Vũ, nàng chợt cười lớn, “Vũ ám vệ, Y Vũ phu nhân ! Ha ha ha... Thì ra Nam Cung Lâm, hẳn luôn đề phòng tất cả những nữ nhân trong hậu viện sao ?”

“Gia làm việc tự có cách của gia !” Y Vũ mặt lạnh nói, “Thẩm Tuyết, ngoan ngoãn chờ gia về rồi xử lý người đi !”

Nói xong, Y Vũ xốc lên Thẩm Tuyết đã bị nàng phong tỏa nội lực, hướng một phía bay đi.

Mà trong góc tối, bóng người kia cũng nhanh chóng ly khai.

...

Thành Vương phủ, Hồng Tụ Viên.

Trong phòng ngủ sang trọng, mùi Đàn hương phảng phất, một mỹ nhân như hoa như ngọc ngồi bên chiếc bàn khảm trai. Nàng kia khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, vóc người nóng bỏng che dấu dưới lớp xiêm y mỏng manh, lộ ra nửa cánh tay trắng nõn như ngọc, bàn chân nhỏ bé xinh đẹp dị thường. Nàng ngả người trên trường kỷ, điệu bộ thong dong bình thản, hoàn toàn bất đồng với dáng vẻ phong tình vạn chủng của mình.

Mà quỳ bên cạnh nàng, một hắc y nam tử đầu cũng không buồn ngẩng lên, bộ dáng như tượng gỗ.

“Nga...” Hồng Tụ thanh âm chậm rãi vang lên, “Thẩm Tuyết rốt cuộc chờ không được sao ?”

Hắc y nam tử không hé răng.

“Bản hộ vệ nói người điều tra Thẩm Tuyết thân phận, có chưa ?” Ngữ khí bình thản.

“Hồi chủ tử, Thẩm Tuyết nguyên bản là môn đồ của Thiết Thủ phái, lần này tiến đến cũng là vì Thiên Sơn Đồ !” Lúc này hắc y nam tử mới mở miệng, nhưng đầu vẫn thủy chung cúi xuống.

“Thiết Thủ phái ? Đó chẳng phải là môn phái thuộc lãnh thổ Dạ Quốc sao ?” Hồng Tụ cau mày, có chút suy nghĩ, “Kẻ nào đứng sau Thiết Thủ phái ?”

“Là thập lục hoàng tử Tư Đồ Mạc Thắng !”

Khóe miệng Hồng Tụ khẽ nhếch. Quả nhiên là sản phẩm của hoàng gia a !

Nàng khẽ phẩy tay. Kia hắc y nam tử chỉ trong một cái chớp mắt đã không thấy tăm hơi. Trong phòng lại chỉ còn một mình Hồng Tụ.

Nàng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đã sắp sáng. Đôi mắt sụp xuống, che giấu suy nghĩ của chính mình.

Hoàng thất tranh đấu, lúc nào cũng gay gắt. Bọn họ coi mạng người ta cỏ rác, nàng không nói gì. Đơn giản, vì nàng cũng đã giết quá nhiều người. Nhưng bọn họ giẫm đạp lên chính thân nhân của mình, nàng lại rất căm thù. Tại sao ư ? Nàng nguyên bản là trẻ mồ côi. Nếu không được sư phụ cùng cung chủ tiên nhiệm thu nhận, nàng sẽ trở thành một tên khát cái đầu đường xó chợ, hoặc là hạ lưu kỹ nữ. Vì vậy trong mắt

nàng, tình thân là rất quan trọng. Nàng tình nguyện chết, cũng không sát hại người thân. Nàng coi sư phụ, coi cung chủ tiền nhiệm như là cha mẹ tái sinh của mình. Nàng cũng coi ba người còn lại trong tứ đại hộ vệ là tỷ muội thân thiết.

Người bình thường nhìn vào, chỉ biết các nàng là bốn nữ ma đầu. Nhưng bọn họ nào biết, các nàng từ nhỏ đã sống rất chặt vật, không người quan tâm. Đành rằng, nàng cùng Độc Cô Y Y là mồ côi, không người quan tâm là bình thường. Nhưng Thủy Yên Nhi cùng Mạc Hiểu Đan không như vậy. Bọn họ có gia đình, nhưng lại không chịu sống. Như thế cũng chẳng khác nào trẻ mồ côi.

Có lẽ điểm chung đó đã khiến bốn người các nàng coi nhau như tỷ muội ruột thịt, lúc nào cũng quan tâm giúp đỡ lẫn nhau.

Mặc dù bên ngoài Y Y nhìn có vẻ lạnh lẽo như một cái bóng, kì thực nàng rất nhạy cảm và dễ tổn thương, chỉ có cách dùng vẻ bề ngoài tượng gỗ để che giấu. Mặc dù bên ngoài Hồng Tụ luôn quyến rũ ngọt ngào, kỳ thực trong lòng cũng trống rỗng. Mặc dù bên ngoài Thủy Yên Nhi cười ấm áp như xuân phong, kì thực bên trong cũng là lạnh lẽo một mảnh. Mặc dù bên ngoài Mạc Hiểu Đan dịu dàng trầm ổn, nhưng nàng cũng có vết thương lòng không cách nào lành được.

Ở bên nhau, các nàng mới có thể bổ sung cho nhau những chỗ thiếu sót, vun đắp vết thương của bản thân.

Vì Hồng Tụ khao khát tình thân, nên nàng tuyệt không có thiện cảm với người hoàng thất. Tựa như gã Tư Đồ Mạc Thắng kia, nếu có thể, nàng sẽ tiền trăm hậu tấu. Không phải muốn trừ hại gì đó, nàng chỉ đơn giản là thỏa mãn bản thân mình mà thôi.

Còn như Nam Cung Lâm, nàng không ghét hẳn. Hắn sinh ra trong hoàng thất, nhưng không có ý định tranh giành ngôi vị. Tay hắn dính máu địch nhân, nhưng tuyệt không nhuộm máu người nhà. Vì vậy, nàng thường thức hắn, nhưng nàng không yêu hắn.

Nàng biết, hắn cũng chưa bao giờ tin tưởng một cái nữ nhân nào trên đời này. Ngoại trừ một người...

Mà người đó, dường như đã khác xưa rất nhiều. Cảm thấy kỳ lạ, nhưng nàng lại thấy, người đó so với ngày xưa... tốt hơn nhiều.

Như vậy cũng tốt đi !

Hồng Tụ đứng dậy, bước về phía cửa sổ, nhìn những ánh nắng đầu tiên trong ngày...

Thiên Sơn Đồ a Thiên Sơn Đồ. Người rút cuộc ẩn giấu bí mật gì, mà cả thiên hạ này đều sục sôi vì người đầu?

26. Chương 26: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân

Nói theo cách của Uyển Nhu, hôm nay là ngày diễn ra “vòng sơ loại” của đại hội võ lâm. Mỗi môn phái đều có ít nhất là 3 đệ tử tham dự. Cộng thêm một số giang hồ hiệp khách, có tiếng hay vô danh đều đăng ký. Như vậy xem ra, có ít nhất năm trăm người.

Để loại bớt những người không đủ khả năng tham dự đại hội, mọi người phải cùng tham gia tranh đoạt tuệ kiếm để giành quyền tham dự. Tuệ kiếm được người của mình chủ võ lâm Giang Hạo Minh giấu trong rừng. Đương nhiên, mọi người phải tranh đoạt lẫn nhau, ai có võ công cao hơn thì giành được tuệ kiếm. Để tránh việc chơi xấu, Giang Hạo Minh đã ra lệnh kiểm tra toàn bộ những thứ mà mọi người mang theo. Trừ bỏ vũ khí, những thứ còn lại như độc dược, ám khí... đều không được phép sử dụng. Hơn nữa, cũng không cho phép tổn thương tính mạng của người khác. Việc tranh giành tuệ kiếm này sẽ được giám sát rất nghiêm ngặt do các cao thủ võ lâm không tham gia đại hội. Thời gian hạn định là ba canh giờ.

Uyển Nhu không tham gia, nên nàng chỉ đứng ở một bên mà xem. Nhưng Nam Cung Lâm mang trọng trách triều đình, không thể không tham dự. Cuối cùng, chỉ còn lại nàng và Mạc Uy ở Mạc Dung sơn trang chờ đợi kết quả.

Hôm nay, Uyển Nhu nhìn thấy một người. Người này... ở trong tiềm thức của nàng rất quen thuộc, rất gần gũi, khiến nàng không tự chủ được cảm thấy ảm áp.

Trang chủ của Mộ Dung sơn trang, Mộ Dung Hòa.

...

Dưới tàng cây, một lục y nữ tử cùng nguyệt bào nam tử đứng đối diện nhau. Chỉ thấy nguyệt bào nam tử đã ngoài bốn mươi, nhưng đôi mắt anh khí không lui giảm, ngược lại thêm phần sắc bén. Hắc ngũ quan lập thể, năm tháng trôi qua càng thêm cương nghị, đủ biết người này tuổi trẻ nhất định là tối tuần mỹ nam tử. Mà lục y nữ tử dáng người mảnh mai yếu điệu, tóc đen như mực tùy ý xõa tung, chỉ búi một viên nhỏ đằng sau, khuôn mặt dùng lụa trắng che lại, để lộ đôi mắt thâm thúy tươi đẹp cùng no đủ cái trán.

Hai người, chính là Lương Uyển Nhu cùng Mộ Dung Hòa.

Thở dài một hơi, Mộ Dung Hòa mở lời trước.

“Y Nhi, khổ ngươi rồi!”

Gọi nàng là Y Nhi ? Người này đối với nàng rất quen thuộc sao ?

Nhận thấy nàng nghi hoặc ánh mắt, Mộ Dung Hòa chỉ cười ôn nhu.

“Ta quên mất, ngươi bị mất trí nhớ ! Trước đây, ngươi thường gọi ta là Hòa bá !”

“Hòa bá...” Nàng chợt kêu lên. Thanh âm tự nhiên như thường, giống như đã gọi ngàn vạn lần, thân thiết mà gần gũi.

“Ngươi gần đây sống được không ?” Mộ Dung Hòa ôn hòa hỏi nàng.

Uyển Nhu gật đầu, sau đó chợt nhớ đến cái gì, nàng thốt lên.

“Hòa bá, ta... trước đây như thế nào ?”

Kể từ khi mơ thấy giấc mơ đó, nàng vẫn luôn thổn thức không yên. Nàng cảm giác, đó là sự thật, giống như chính nàng đã trải qua. Như vậy ghê sợ cùng kinh tởm, nói nàng như thế nào chịu đựng được... ?

Uyển Nhu chú ý trong mắt Mộ Dung Hòa chợt lóe lên một tia thương tiếc, nhưng rất nhanh lại trở nên hiền từ.

“Nếu đã quên, cần gì phải nhớ lại !” Bởi vì sự thật quá tàn khốc, nhớ lại chỉ thêm đau khổ.

Uyển Nhu không nói thêm gì. Người này không muốn nói cho nàng biết. Trực giác mách bảo nàng, trước đây hẳn là đã xảy ra cái gì đó, mà Mộ Dung Hòa là người chứng kiến tất cả, nên hẳn mới như vậy đối với nàng.

“Y Nhi, chỗ của ngươi vốn không phải là ở Liễm Nguyệt Cung. Nếu bây giờ muốn suy nghĩ lại, ta sẽ giúp ngươi ra khỏi đó, đưa ngươi trở về đúng chỗ của mình !” Đột nhiên, Mộ Dung Hòa buông ra một câu.

“Chỗ của ta ? Hòa bá, chỗ của ta... là chỗ nào ?” Uyển Nhu vội vàng hỏi. Nàng vốn rất nghi ngờ thân thể của chính mình. Nói đơn giản, nàng là một hộ vệ của Liễm Nguyệt Cung. Nhưng như vậy không khỏi quá mức sơ sài đi ! Nhìn khuôn mặt này cũng đủ biết, cha mẹ nàng sao có thể là người đơn giản.

“Y Nhi...” Mộ Dung Hòa đang định nói gì đó, nhưng đột nhiên, đôi mắt hắn cảnh giác lên. Mà Uyển Nhu đích thực cũng nghe được có tiếng bước chân. Mặc dù rất nhẹ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được. Có người đến !

“Lúc khác gặp lại rồi nói. Ta sẽ nói Phục Nhi rút ngươi ra khỏi nhiệm vụ lần này !”

Mộ Dung Hòa đề thấp một câu nói, sau đó nhanh chóng rời đi, khinh công tuyệt đỉnh.

Uyển Nhu đang đứng bần thần một chút, bỗng nhận ra người đến. Là Mạc Uy.

“Lương cô nương, gia cho gọi ngươi !”

Nhanh như vậy đã trở lại ? Uyển Nhu giật mình. Võ công của Nam Cung Lâm không phải cao bình thường a !

...

Ngồi trong sảnh đường là một số nhân vật mấu chốt của đại hội võ lâm lần này. Vị trí cao nhất ngồi mình chủ võ lâm, Giang Hạo Minh. Bên cạnh là Giang phu nhân Mạc Hiểu Đan. Uyển Nhu không khỏi cảm thán, hai người này chính là một đôi bích nhân a ! Giang Hạo Minh trên giang hồ cũng nổi danh là hiệp khách, mỹ nam một quả. Cùng Mạc Hiểu Đan giang hồ đệ tam mỹ nhân, như thế khuynh quốc khuynh thành. Hiệp khách giai nhân, một giai thoại truyền kỳ a !

Ngồi hai bên là các vị chưởng môn, bang chủ linh tinh gì đó, rồi đến một số nhân vật có máu mặt trong giang hồ. Nam Cung Lâm nhưng thật ra được ngồi ngang hàng với các vị bang chủ chưởng môn. Nói gì thì nói, hần dù sao cũng là đương triều vương gia, thân phận cao quý vô cùng. Mà Giang Hạo Minh trước đây có quen biết với Nam Cung Lâm, không thể qua loa đại khái được.

Uyển Nhu thân phận là thị nữ, nên nằng đứng sau ghế Nam Cung Lâm. Vị trí này nhưng thật ra là rất tốt, có thể mắt lạnh quan sát tất cả sảnh đường.

Ngoại trừ Nam Cung Lâm, trong sảnh đường đã ngồi đến mười mấy người có tuệ kiếm. Mới bắt quá một canh giờ đã có 15, 16 người hoàn thành yêu cầu. Võ lâm nhưng thật là nhiều cao thủ a !

Giang hồ tam đại mỹ nam. Mộ Dung Phục không có tham gia, vẫn là một bộ dáng cà lơ phất phơ thông dong ngồi trên ghế. Còn lại Khúc Bảo Vân, Tư Mã Kiền đều đã ngồi thưởng trà, tuệ kiếm trên tay. Trong số còn lại đa số là nam tử. Chỉ có vài nữ nhân, nhưng là đều bị các vị mỹ nam câu mất hồn. Sánh cùng tam đại mỹ nam, Nam Cung Lâm cũng vô cùng nổi bật. Hần bắt đồng cho cái loại mỹ yêu nghiệt của Mộ Dung Phục, mỹ ôn nhuệ như Khúc Bảo Vân, mỹ lãnh khốc của Tư Mã Kiền. Nam Cung Lâm là mỹ khí phách, một loại cao quý khí chất mà người giang hồ không có được. Chúng nữ hiệp bị hần câu hồn cũng không trách được.

Còn lại trong số các chưởng môn, bang chủ, Uyển Nhu chú ý nhất đến một người. Hần gọi Vệ Khiêm, bang chủ Thanh Phong Bang. Tuổi ước chừng trên dưới ba mươi, ngũ quan tách ra thì có vẻ rất tầm thường, nhưng hợp chung một chỗ, lại nói không nên lời khó hiểu. Nhìn vào hần, Uyển Nhu không hiểu sao có cảm giác nhìn không thấu. Nằng theo bản năng rất bài xích người này. Mỗi khi thấy hần vô tình liếc qua nằng, quanh thân nằng sẽ tỏa ra một tầng lạnh lẽo hơi thở như để phòng vệ.

Mọi người nhàm chán uống trà, ăn điểm tâm, tán gẫu mấy câu. Bắt tri bắt giác, ba canh giờ liền trôi qua.

Có tất cả 52 người vượt qua vòng sơ loại. Theo lệ cũ, chia cặp để đấu, loại trừ trực tiếp.

Nam Cung Lâm đấu sáng hôm sau. Đối thủ là Bạch Phù Dung của Càn Phượng Môn.

Nói đến Bạch Phù Dung, Uyển Nhu cũng không có cảm giác hảo cảm. Nằng này quả thật rất xinh đẹp, mảy liễu như yên, mắt như hoa đào, môi đỏ căng mọng, da thịt nõn nà. Chính là nhìn như thế nào cũng thấy không thuận mắt. Bạch Phù Dung cho nằng cảm giác như hồ ly tinh, điển hình loại mỹ nhân thích phá hư chuyện tình cảm của người khác.

Mà Bạch Phù Dung cũng không làm Uyển Nhu “thất vọng”. Nằng sau khi biết mình đấu với Nam Cung Lâm, chính là “Lam công tử” nổi danh trên giang hồ, hơn nữa hôm nay nhìn thấy chân diện thực của hần, liền vênh mặt lên với bọn tỷ muội cùng môn phái. Thỉnh thoảng lại liếc mắt đưa tình cho hần. Nhưng mà Nam Cung Lâm không hề để mắt đến, khiến mỹ nhân vừa thẹn vừa giận. Cũng phải thôi. Bạch Phù Dung nói đẹp thì đẹp, nhưng chưa đến mức khuynh quốc khuynh thành. Cùng thị thiếp của hần so sánh với, quả thật thua từ vòng loại!

Nhưng mà hiện tại, có một tin tức khiến cho Uyển Nhu chú ý hơn. Đồng thời, tin tức này cũng khiến cho toàn bộ nam tử võ lâm mong chờ, cùng giang hồ nữ nhi tò mò.

Buổi chiều, Giang hồ đệ nhất mỹ nhân Thủy Yên Nhi cùng các “cán bộ cấp cao” của Kính Thủy sơn trang sẽ đến Mạc Dung sơn trang, tham dự đại hội võ lâm.

...

Thủy Yên Nhi cùng thân thể này của Uyển Nhu, đúng là không thể so sánh với. Nhưng Thủy Yên Nhi có thừa nhan sắc để mê đảo hàng nghìn, hàng vạn nam nhân.

Nga dẫn mặt, mày liễu kinh yên, mắt như tơ tinh thần, mi mục như họa, môi đỏ căng mọng, khéo léo vành tai, da trắng màu tuyết... Nàng một thân phần sắc quần áo, la quần túm, tay áo tung bay, trước ngực thêu một đóa phù dung xinh đẹp, eo nhỏ thắt nơ con bướm, tóc đen như mực vẫn bích vân kế đơn giản, chỉ dùng một đóa phù dung cài xéo bên trái... Như vậy thanh đạm tao nhã, ôn nhu như nước, diễm lệ mà không tục khí, lại thêm vài phần ấm áp gần gũi... Quả là cực phẩm mỹ nhân a!

Thủy Yên Nhi vừa bước vào sảnh đường, mọi người đều im lặng. Coi trong mắt ai vậy đều là kinh diễm sắc. Nàng như vậy tuyệt sắc nhân gian, thử hỏi có ai không si mê? Ngay cả nữ tử cũng không nhìn được mà bị mê hoặc, chứ đừng nói là nam nhân.

Nhưng chính xác là trong sảnh đường này, có ít nhất năm người không bị ảnh hưởng.

Mộ Dung Phục thì thật ra là rất bình tĩnh. Hắn đường đường là chủ Liễu Nguyệt Cung, mà Tú Cẩm lại là hộ vệ thường thân cận với hắn nhất. Hắn mà bị nàng mê hoặc mới là lạ. Đó là chưa nói, Độc Cô Y Y còn xinh đẹp hơn nàng gấp mười lần, hắn còn chưa muốn để ý nữa là!

Mộ Dung Hòa thần sắc vẫn như cũ ôn hòa, không nói gì.

Nam Cung Lâm vẫn một bộ dáng lơ đãng. Hắn hai mươi mấy năm trời nhìn thấy không ít mỹ nhân. Thủy Yên Nhi mặc dù là nhân gian tuyệt sắc, nhưng cũng không đến mức khiến hắn mê mẩn. Hướng chi, hắn còn có thiên hạ xinh đẹp nhất nữ tử ở bên cạnh.

Lương Uyển Nhu không có ý kiến bình phẩm. Nàng đối với Thủy Yên Nhi này dù sao cũng rất có hảo cảm. Bởi vì nàng mỹ mà không kiêu, diễm mà không tục. Hơn nữa, nàng này ánh mắt trong suốt, thanh minh như nước, khiến Uyển Nhu không tự giác được mà có thiện ý với nàng.

Người thứ năm, cũng là người mà Uyển Nhu không lường được, chính là đệ tứ mỹ nam Tư Mã Kiền. Tuy nói hắn thị nữ nhân như rắn rết, nhưng tốt xấu gì đối với đệ nhất mỹ nhân cũng phải cho người ta ít mặt mũi chứ! Thế nhưng, Tư Mã Kiền vẫn là như trước, liếc cũng liếc một cái. Điều này lại khiến cho Lục Mị Nương bên cạnh hắn có vài phần đắc ý. Ít nhất biểu ca đối với nữ nhân khác cũng không có tốt đẹp gì hơn!

Uyển Nhu chú ý thấy trong mắt Khúc Bảo Vân là ẩn ẩn nhu tình khi nhìn Thủy Yên Nhi. Mà nàng cũng chẳng mẫn mà gì đáp lại hắn. Xem ra, một thể hệ hiệp khách đơn phương mỹ nhân a! Đúng là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình...

“Yên Nhi thay thế Kính Thủy sơn trang, tham kiến minh chủ võ lâm!” Giọng nói mềm mại như nước, khiến người nghe tâm không khỏi mát mẻ.

“Thủy cô nương khách khí! Giang mỗ thay mặt giang hồ nhân sĩ tạ lễ Thủy trang chủ!”

Giang Hạo Minh rất có lễ độ đáp lễ, sau đó mời Thủy Yên Nhi ngồi lên thượng vị.

Lúc này, mọi người mới để ý theo sau nàng là một nữ tử. Nghe nói, nàng là ngũ tiểu thư của Kính Thủy sơn trang, tên gọi Thủy Vân Tâm, năm nay 15 tuổi. Tốt xấu gì cũng là muội muội của Giang hồ Đệ nhất mỹ nhân, Thủy Vân Tâm cũng thuộc một thể hệ mỹ nhân. Dù không có quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là một cái mỹ nhân bại hoại, chọc người ta tâm ngứa. Nàng mặc một thân hồng sắc quần áo, trái ngược hoàn toàn với bộ dáng dụ ngôn nhu thuận, khiến Uyển Nhu rất muốn cười to. Đây cũng quá giả dối đi!

Lần này, Kính Thủy sơn trang chủ cho hai nữ nhi đến đại hội võ lâm, ngụ ý rất rõ ràng. Muốn tuyển rể hiền cho sơn trang đây. Thủy Yên Nhi đã 18, không còn nhỏ nữa, dù đã quá cập kê nhưng vẫn còn rất nhiều người thèm muốn. Thủy Vân Tâm vừa đúng cập kê, cả người tươi mát như quả táo mới chín, dẫn đến nhiều giang hồ công tử không khỏi mơ ước. Dù sao, không được chị thì còn có em, hai đường đều thuận. Lại nói, làm rể Thủy gia rất là có tiền đồ. Thủy Bích Liễu năm xưa bài danh giang hồ đệ tứ mỹ nhân, nay trở thành Liễu Phi được hoàng thượng sủng ái vô cùng. Thủy Ngạo Quân trong triều đình cũng là đệ nhất trọng thần. Mà Kính Thủy sơn trang thể lực giang hồ trải rộng, phú khả địch quốc. Điều kiện như thế, là nam nhi ai ngu mà từ chối?

Nhưng ở đây, vấn đề là lòng của mỹ nhân! Chỉ cần thảo giai nhân niềm vui, tin tưởng sẽ chiếm được vị trí rể hiền đi!? Đây là chúng nam tử tiếng lòng.

Uyển Nhu nhúc đầu nhìn giang hồ nam tử ánh mắt như sói đói nhìn chằm chằm hai tỷ muội nhà họ Thủy. Còn có... ánh mắt ghét bỏ của chúng nữ tử khi liếc qua hai vị mỹ nhân.

Ai, xinh đẹp bao giờ cũng là con dao hai lưỡi a!

27. Chương 27: Xích - Hàn Kiếm

Đêm khuya, Mặc Dung sơn trang, Đông Các, phòng ngủ của khách...

Nam Cung Lâm một thân hắc y đơn giản, tuấn mỹ như thần, toàn thân tỏa ra một loại khí phách bá vương, khiến người ta không tự giác mà kính ngưỡng. Chỉ thấy hắn trầm ngâm ngồi trong phòng, đối diện là Uyển Nhu, bên dưới quỳ một hắc y nhân, thần sắc trong trẻo lạnh lùng.

Chỉ thấy hắc y nhân cung kính bẩm báo lên Nam Cung Lâm:

“Gia, có tin từ vương phủ truyền đến. Vũ ám vệ đã bắt được một con chuột!”

Nam Cung Lâm thâm trầm cười. Này đám nữ nhân, cuối cùng cũng động thủ rồi sao? Ẩn ở vương phủ của hắn mấy tháng trời, thực ra cũng là nhần nhện không ít a!

Uyển Nhu không nói lời nào, mắt lạnh nhìn tất cả. Nàng thật ra cũng hơi bất ngờ khi biết Vũ ám vệ của Nam Cung Lâm là Y Vũ. Sở dĩ nàng trở thành thị thiếp là vì giám thị những nữ nhân còn lại. Các thị thiếp của hắn, mặc dù đều là thanh lâu kỹ nữ, vũ cơ do người khác tặng, nhưng hắn thừa biết, bọn họ là gián điệp của những thế lực khác gài vào Thành vương phủ nhằm giám thị hắn. Hơn nữa mặt khác, chính là vì danh họa “Thiên Sơn Đồ” kia. Biết đến đây, Uyển Nhu lại âm thầm giật mình. Lấy khả năng của Nam Cung Lâm, hắn làm sao có thể không biết nàng cũng là một quân cờ bị cài vào! Thế nhưng hắn vẫn cho nàng đứng bên người hắn. Có lẽ hắn cũng hiểu, nàng sẽ không phản bội hắn đi! Từ khi hội đèn lồng bắt đầu...

Uyển Nhu vẫn như cũ không có nhúc nhích gì, nhưng bên dưới ống tay áo rộng thùng thình, hai bàn tay nắm chặt lại tiết lộ tâm tình của nàng. Nàng cần làm gì đó, cần phải thoát khỏi Liễm Nguyệt Cung, phải tự do! Nàng không bao giờ cam nguyện làm quân cờ. Cái nàng muốn, chỉ là cuộc sống bình thường mà thôi.

Nghĩ đến đây, trong mắt Uyển Nhu chợt lóe mà qua một tia sáng. Mộ Dung Hòa, người này có thể giúp nàng sao...?

“Uyển Nhu, ngươi có phải hiện ra cái gì?” Nam Cung Lâm nhìn nàng, ngón tay gõ lên mặt bàn.

“Trong số những người đến tham dự đại hội võ lâm, ta đã nhìn quá. Chỉ có ba người dịch dung!” Uyển Nhu trả lời.

Nam Cung Lâm vốn dĩ rất tin tưởng vào khả năng dịch dung của nàng. Mà hắn cũng không sai, nàng chỉ cần liếc mắt, rất dễ dàng nhìn thấy có ai dịch dung. Lần này đi, Nam Cung Hải đã đặc biệt công đạo cho hắn, phải chú ý một người. Người này từ trước đến giờ vẫn không an phận, luôn ngóng trông ngôi vị hoàng đế. Khả năng lại không có binh quyền, Nam Cung Lâm chính là nắm giữ một nửa binh quyền của Tổ Quốc. Mà Nam Cung Phong, đệ đệ đồng mẫu của Nam Cung Hải, chính là Tổ Quốc đệ nhất công tử, đệ nhất tài tử, thấu tóm toàn bộ quan văn. Nam Cung Hải có hai thế cực cường đại duy trì, dĩ nhiên rất dễ dàng ngồi lên ngai vàng.

Mà người này, không văn không võ, dĩ nhiên chỉ có thể mượn sức võ lâm. Nhưng điều này rất nguy hiểm, nếu như hắn có thể nắm giữ được toàn bộ võ lâm, Tổ Quốc sẽ rung chuyển, mà tam quốc cũng sẽ nhìn chằm chằm vào Tổ Quốc, đợi thời cơ xông lên xâu xé.

Vậy nên bây giờ, chỉ còn cách bắt kế hoạch của người này hư từ trong trứng. Lấy thân phận của hắn, không hảo hảo ở đất phong mà chạy đến Mặc Dung sơn trang, chắc chắn sẽ dịch dung. Mà Uyển Nhu sẽ trở thành trợ thủ đắc lực trong việc này.

“Nga, ai vậy?” Nam Cung Lâm ra chiều suy nghĩ.

“Một người là Du Ngọc, đệ tử Càng Phượng Môn, một người là Trương Thế Hiếu, đệ tử Vân Long Môn, mà người kia...” Uyển Nhu liếc nhìn hắn “... Bạch Phù Dung của Càng Phượng Môn!”

“Nha

” Nam Cung Lâm hứng thú gọi lên khoe miệng, “Nữ nhân kia? Thanh Phong Bang muốn diễn kịch gì đây?”

Một trong ba người, chắc chắn là kẻ mà Nam Cung Lâm đang tìm. Bởi vì muốn thâm tóm võ lâm, chỉ còn cách đi lên Võ lâm minh chủ. Con đường thứ hai, chính là thiết kế một tổ chức khổng lồ áp đảo giang hồ. Nhưng hiện tại, lấy thế lực của Liễm Nguyệt Cung, Kính Thủy sơn trang cùng Diêm Môn, rất khó lòng có thể vượt qua. Hơn nữa, trên giang hồ còn có một môn phái thần bí chưa công bố...

“Vật mà Mặc Dung sơn trang sẽ trình ra vào hôm sau là thứ gì?” Uyển Nhu tò mò hỏi. Nàng vốn rất hiếu kỳ, là bảo bối gì mà võ lâm nhân sĩ lại yêu thích như vậy?!

“Là Xích – Hàn kiếm!” Nam Cung Lâm đáp.

Xích – Hàn kiếm, trên giang hồ bài danh đệ ngũ thần khí trong nhị thập đại thần khí. Nghe nói vốn là một đôi phu thê kiếm, vô cùng quý giá. Chúng có linh tính, biết tự chọn chủ nhân ỉnh. Mà Xích Kiếm là dành cho nam nhân, Hàn Kiếm thuộc về nữ tử. Hai người nào chỉ cần sở hữu được Xích – Hàn kiếm, đời đời kiếp kiếp được se duyên hồng, hạnh phúc mỹ mãn. Bất quá đó chỉ là truyền thuyết, mà hiện tại, Xích – Hàn kiếm cũng chưa nhận chủ nhân. Bây giờ Giang Hạo Minh lại dâng tặng nó cho võ lâm, quả thật đủ thành ý. Xem ra, báu vật không phải ai cũng có thể nuốt được!

“Xích – Hàn kiếm? Chẳng lẽ bây giờ muốn tìm chủ nhân cho chúng nó?” Thật là giống a miêu a cẩu, tự nhận thức chủ...

“Dù sao cũng là báu vật, không thể chân chính trở thành chủ nhân, cũng được xem như là người sở hữu. Hơn nữa, hai thanh kiếm này vô cùng sắc bén, chém sắt như chém bùn, dù là ai cũng muốn được sở hữu nó!”

“Người có muốn không?”

“Ta có Du Long Kiếm cùng Phi Ưng Kiếm là đủ rồi!”

Nói ra cũng thật khiến Uyển Nhu sợ hãi. Không hổ danh là Hoàng gia, thần binh lợi khí trên giang hồ được tôn vinh hai mươi loại, quốc khố đã có tám loại. Trong đó, Du Long Kiếm đứng thứ 12, Phi Ưng Kiếm đứng thứ 18, đều là cực phẩm. Nam Cung Lâm trên chiến trường, lúc nào cũng nổi bật với một thanh kiếm thân mạ vàng bóng loáng, chuôi kiếm khảm đầu rồng oai hùng mà dữ tợn khiến địch nhân sợ hãi. Bởi vậy, hắn nổi danh là « Chiến thần » cùng với Du Long Kiếm. Nhưng thế gian lại ít người biết, hắn còn sở hữu cả Phi Ưng Kiếm. Mà thanh kiếm này, lại là hiện thân của Lam công tử, cũng là một thân phận khác của Nam Cung Lâm.

“Là Bạch Phù Dung sao ?” Nam cung Lâm khẽ vuốt cằm, “Đêm nay, chắc sẽ thu thập được không ít !”

Hắn chậm rãi đứng dậy, bước về phía cửa phòng. Bên trong chỉ còn lại một mình nàng, liền hắc y nhân kia cũng đã biến mất lúc nào không biết.

“Ta cũng muốn đi !” Nàng tò mò, không biết là người phương nào.

“Người thật thích náo nhiệt !” Nam Cung Lâm bắt đầu xoay người lại, trong con ngươi tràn đầy sùng nịch.

“Ai bảo người cho ta tham gia vào chiến dịch này ! Bây giờ không thể đá ta ra nha !” Nàng giáo hoạt đảo con mắt một vòng.

“Được rồi, theo liền theo ! Nền nhớ, không được hồ nháo, rất nguy hiểm !” Hấn cẩn thận dặn dò nàng. Hấn biết, lấy tính cách của nàng, chắc chắn không cho cũng sẽ bám theo hấn. Mà hấn, không muốn nàng gặp chuyện gì nguy hiểm.

“Ân, đã biết !” Nàng mỉm cười. Dưới ánh nến mờ mịt, dung nhan tuyệt mỹ lộ ra vài phần trẻ con nghịch ngợm, khiến Nam Cung Lâm không nhìn được mà tim đập nhanh.

Hấn ôm lấy eo nhỏ của nàng, một cái lắc mình, hai người biến mất trong bóng đêm.

...

Một góc khuất trong Mặc Dung sơn trang, hai bóng đen âm thầm gặp nhau. Mà bên trên cây cao, lại là hai bóng đen khác, nín thở lắng nghe động tĩnh bên dưới.

“Tất cả đều chuẩn bị xong?” Một người nói, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn, đủ nhận biết rõ đây là nam nhân.

“Hồi vương gia, đều xong!” Một thanh âm khác lại vang lên, là một trung niên nam tử, mà lại thập phần quen thuộc.

“Hừ, không quá vài ngày nữa, toàn bộ võ lâm sẽ ở trong tay chúng ta!” Trong giọng nói tràn đầy dã tâm cùng ác độc.

“Sơn vương gia, mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy a! Kia Nam Cung Lâm công phu cao cường, sáng hôm nay có đệ tử báo lại, hấn rất dễ dàng thu thập võ lâm nhân sĩ để đoạt lấy tuệ kiếm !” Trung niên nam nhân nói.

Một tiếng « Sơn vương gia » khiến Uyển Nhu ngây ngẩn cả người. Mà Nam Cung Lâm, cũng không bắt ngờ lắm. Xem ra hấn đã sớm biết.

Nam Cung Sơn, Sơn vương gia, đất phong là Tấn Thành, nhưng hiện tại lại ở ngoài kinh thành. Không có lệnh của vua mà tự tiện chạy ra khỏi đất phong, nhưng là tội lớn! Khả hấn lại âm thầm ở đây, cấu kết với bang phái mà mưu đồ soán ngôi đoạt vị, xem ra, dã tâm không nhỏ a!

Nghe nói mẫu thân của hấn chỉ là một cái tứ phẩm chiêu nghi, không đặc sủng cũng không thất sủng. Trong số các hoàng tử, Nam Cung Sơn được đánh giá là trầm ổn mà văn tĩnh nhất, cũng không thấy hấn có ý đồ gì với ngai vàng. Tại sao đến bây giờ, dã tâm mới lộ ra? Rốt cuộc là ở trong này có cái gì sự tình?

Mà thanh âm của người kia, Uyển Nhu cũng đã đoán được, chính là Bang chủ Thanh Phong Bang, Vệ Khiêm. Người này Uyển Nhu đã sớm không ưa thích, có lẽ do cái gọi là giác quan thứ sáu đi! Nhưng nàng cũng thật không ngờ, hấn lại dám cấu kết cùng Nam Cung Sơn, mưu đồ thôn tóm võ lâm, soán ngôi đoạt vị.

“Bổn vương cũng thật không ngờ, Nam Cung Lâm lại lợi hại như vậy!” Nam Cung Sơn cau mày, “Bất quá, không phải ngày mai, hấn sẽ đấu cùng Bạch Phù Dung sao? Một cơ hội tốt...”

“Vương gia ý tứ là...” Vệ Khiêm thanh âm có chút hưng phấn. Quả nhiên là người sinh ra đã ác độc, làm hại người khác cũng có cảm giác hưng phấn.

“Người tự hiểu !” Nói xong, liền phi thân biến mất.

Vệ Khiêm đứng tại chỗ nhìn theo phương hướng bóng đen biến mất, liền nhỏ ra một bãi nước bọt.

“Hừ ! Nam Cung Sơn...” Trong giọng nói tràn đầy khinh miệt cùng coi thường.

Sau đó, hấn cũng lặng lẽ rời khỏi nơi đó.

Lúc này, Nam Cung Lâm cùng Uyển Nhu cũng thi triển khinh công, trở về gian phòng.

28. Chương 28: Náo Loạn Đại Hội Võ Lâm (thượng)

Trở lại trong phòng, Uyển Nhu liền tháo khăn che mặt xuống, một bộ dáng mệt mỏi.

Nam Cung Lâm cũng chậm rãi ngồi xuống ghế, tự mình châm trà.

“Nam Cung Sơn, Sơn vương gia ?” Uyển Nhu cau mày nhìn hấn.

Hấn gật đầu.

“Người này rốt cuộc đầu bị hỏng chỗ nào a? Đang yên đang lành, cư nhiên lại muốn mưu phản!”

Nam Cung Lâm rút trầu khước miệng. Vấn đề này, hấn cũng rất muốn biết.

“Thất đệ từ trước đến giờ, vẫn luôn rất an phận. Ta cũng nhìn hấn nhiều năm như vậy, không thấy hấn thể hiện một chút hứng thú với vị trí kia! Rốt cuộc, không hiểu chuyện gì xảy ra!”

“Có vấn đề, nhất định là có vấn đề!” Uyển Nhu đập tay xuống mặt bàn, biểu tình nghiêm túc.

“Vấn đề?”

“Ân, vấn đề!” Uyển Nhu xoa xoa cằm, “Lấy hiểu biết của ta, hấn có thể là bị người xúi giục. Người nhìn cái kia Vệ Khiêm, vẻ mặt gian trá xảo quyệt, từ trong xương đã bộc lộ ra con người hấn rất tà ác. Hơn nữa, người hấn cũng đã chứng kiến thái độ của hấn sau lưng Nam Cung Sơn? Hấn này làm người rất không có đạo đức!”

Nam Cung Lâm cũng nghiêm túc suy nghĩ. Đây không phải là không thể, nhưng cũng rất khó nói. Nam Cung Sơn hấn không dám nói là hiểu biết, nhưng cũng rõ ràng rằng hấn không phải kẻ ngu, sẽ dễ bị người lợi dụng thế sao.

“Ta biết người đang suy nghĩ gì!” Uyển Nhu liếc nhìn hấn, “Nhưng sự tình không đơn giản như chúng ta tưởng. Ai biết Nam Cung Sơn bị người nào xúi giục, cũng không hấn là Vệ Khiêm! Hơn nữa, không biết hấn được dụ dỗ là iếng ngon gì, cho nên, này khả năng vẫn có thể tính vào!”

Nam Cung Lâm gật gù. Đây cũng không phải là bất khả tư nghị!

“Vấn đề thứ hai, vì tình!” Uyển Nhu rất đặc ý nói ra.

“Tình???” Nam Cung Lâm mày khóa càng nhanh. Bây giờ, hấn thật sự rất muốn bỏ đầu tiểu nữ nhân này ra xem, rốt cuộc chứa linh tinh quỷ quái gì trong đó. Nàng luôn có những ý tưởng rất kỳ lạ.

“Đúng! Là tình!” Trong tiểu thuyết, phim ảnh cũng không ít nha, “Biết đâu đó, nữ nhân mà hấn yêu mến bị người cường đoạt, mà hấn không còn cách nào khác, đành phải quyết tâm chiếm lấy vị trí kia, cứu được người mà hấn yêu!”

“Hấn là vương gia!” Nam Cung Lâm cường điệu vị trí của hấn lên. Này tiểu nữ nhân, đầu óc thật sự rất kỳ quái. Làm gì có chuyện đường đường là một vương gia, lại vì một nữ nhân mà làm bậc này đại nghịch bất đạo chuyện tình.

“Người tốt nhất nên xem thử hoàng huynh của người đạo này có nạp phi tử mới hay không! Biết đâu được, người này lại là Nam Cung Hải cũng nên!” Nàng trợn mắt hướng hấn. Bất quá, khuôn mặt này quả thực quá mức mỹ lệ, khiến ọi hành động xem thường uy hiếp đều biến thành kiều mỵ thái, chọc người ta ngây ngẩn.

“...” Hấn không còn lời nào để nói. Hoàng huynh hấn, quả thực cũng rất hảo nữ sắc. Bình thường chỉ cần hoàng huynh nhìn trúng, sẽ mặc kệ tất cả mà nhét vào hậu cung. Hiện tại, đã có ít nhất là 50 phi tử ở hậu cung rồi.

Lại quay sang nhìn Uyển Nhu kia tuyệt sắc dung nhan, mỹ đến không có bút mực nào tả được, hấn tự nhiên lại cảm thấy lo lắng. Hoàng huynh nếu nhìn được dung mạo thật của nàng, chắc chắn sẽ không buông tha. Mà hấn, cũng sẽ không buông tha. Hấn không rõ tình cảm này là gì. Tự hồ rất để ý nàng, nàng làm gì cũng muốn nhìn theo, mỗi cái nhăn mặt, mỗi nụ cười, mỗi sắc thái của nàng, hấn đều cảm thấy phi thường thích, phi thường đáng yêu. Mà nàng, lại giống như cái mê đối với hấn. Hấn chỉ biết rằng nàng có một thân

y thuật siêu phàm, lại có rất nhiều ý tưởng kỳ quái. Nàng đôi khi rất lạnh nhạt, rất lạnh lùng, nhưng có lúc lại ngây thơ, hồn nhiên, khi lại giống như con mèo nhỏ giương nanh múa vuốt... Hắn không hiểu được nàng, không thể nhìn thấu nàng. Bất tri bất giác, hắn bị nàng hấp dẫn lúc nào không biết. Rồi dần dần hắn nhận ra một điều, có nàng ở bên cạnh, hắn không còn cô đơn...

Còn một điều mà hắn cho nàng ở bên cạnh, dù nàng có thân phận không thể nói ra, nhưng hắn lại tuyệt đối tin tưởng, nàng sẽ không làm hại hắn...

Mà sau này, đến lúc nhận ra, hắn đã hãm sâu vào phần tình cảm này, đến mức không thể cứu vãn được...

...

Sáng sớm hôm sau, Uyển Nhu ngoan ngoãn đóng vai một nha hoàn thiếp thân, nhu thuận đi theo phía sau Nam Cung Lâm.

Hôm nay, Nam Cung Lâm đấu với Bạch Phù Dung của Thanh Phong Bang.

Uyển Nhu biết này Bạch Phù Dung là dịch dung, nhưng nàng lại không biết, khuôn mặt đằng sau lớp hóa trang kia như thế nào. Bất quá, hắn cũng là cái yếu điệu giai nhân, hơn nữa, có lẽ cũng đã quá quen với mỹ mạo của mình, nên dù dịch dung cũng phải làm ình trở thành mỹ nhân.

Nam Cung Lâm, lúc này vẫn là một thân lam bào, cao quý khí phách mười phần, dẫn vô số người chú mục cùng ngưỡng mộ, mơ ước. Hắn mặt quan như ngọc, thâm thúy mà lạnh lùng, trầm ổn khí chất, vương giả cao ngạo.

Đối diện hắn, Bạch Phù Dung xiêm y lụa là hoa lệ, la quần túm tím nhạt, thân trên màu vàng áo bó sát, thêu một đóa hải đường tiên diễm ướt át xinh đẹp, áo khoác lụa mỏng màu hồng, như ẩn như hiện làn da bạch ngọc khiến nam nhân khí huyết sôi sục. Nga dẫn mặt, tiêm dài lông mi, mày liễu khê nhếch, môi đỏ mọng mơn mề, xinh đẹp dù không quá nổi bật, nhưng là mỹ thái mười phần, hảo một cái mỹ nhân bại hoại!

Chỉ thấy nàng thường xuyên đối với Nam Cung Lâm phao cái mị nhãn, lại lộ ra thẹn thùng tư thái. Khả Nam Cung Lâm liếc cũng không liếc một cái, khinh thường nhất cổ. Hắn ánh mắt chỉ lo phiêu phía Uyển Nhu. Mà nàng lúc này, cũng không chú ý đến hắn, đang trầm tư suy nghĩ, rốt cuộc Nam Cung Sơn cùng Vệ Khiêm sẽ khiến cho Bạch Phù Dung làm cái gì?

Bạch Phù Dung là đệ tử Càng Phượng Môn. Nhưng sau đêm hôm qua, Uyển Nhu đã biết nàng rốt cuộc là người của Thanh Phong Bang. Lần này, nếu Bạch Phù Dung đối với Nam Cung Lâm làm cái gì, chịu trận dĩ nhiên là Càng Phượng Môn. Sau đó, Bạch Phù Dung chỉ cần khôi phục nguyên lai dung mạo, trốn về Thanh Phong Bang, thế là trên đời này không còn Bạch Phù Dung của Càng Phượng Môn nữa. Mà Càng Phượng Môn sẽ cùng triều đình mang thù. Vốn là một môn phái có tiếng tăm trên giang hồ, đâu dễ dàng mà quy thuận triều đình. Sau đó, Nam Cung Sơn ra mặt, hảo hảo đổ dầu vào lửa một phen, thu phục Càng Phượng Môn. Vừa diệt trừ được “Chiến thần”, lại thu phục được võ lâm, hảo một mũi tên trúng hai đích!

Bây giờ vấn đề chính là làm sao để ngăn được Bạch Phù Dung, mà không làm liên lụy đến Càng Phượng Môn, không thể để cho Nam Cung Sơn “ngư ông đắc lợi”!

Uyển Nhu biết, Nam Cung Hải mặc dù hảo nữ sắc, nhưng hắn vẫn là một minh quân. Tổ Quốc trong vòng một năm hắn lên ngôi, vẫn luôn hưng bình thịnh vượng, ngoại không dám xâm lược, nội không dám loại phản, có thể nói là một bậc đế vương trời sinh.

Thế nên hiện tại, nàng giúp Nam Cung Lâm, coi như giúp hắn, giúp Tổ Quốc này.

Bất chợt, một mùi vị lạ bay vào mũi. Dù rất nhợt nhạt, nếu không phải thân mình này đã từng ngậm quá bấy bấy bốn chín ngày trong độc dược, hơn nữa vẫn cùng độc mà lớn lên, căn bản sẽ không thể nhận ra. Uyển Nhu cũng suýt nữa thì bỏ qua. Quả thật, rất nhạt nhẽo. Ở trong mắt người khác, xem như là vô sắc vô vị, nhưng đối với nàng, nó vẫn có mùi có vị, chẳng qua là rất đậm mà thôi.

Trong đầu chợt lóe mà qua một suy nghĩ, Uyển Nhu chợt đứng bật dậy, hướng lên phía đài cao.

...

Người chủ trì đại hội nhanh chóng thông báo trận đấu của Nam Cung Lâm và Bạch Phù Dung. Phía dưới liền yên tĩnh lại.

Nam Cung Lâm, tên giả là Lam U Nguyệt, giang hồ nổi danh hiệp đạo Lam công tử, vũ khí Phi Ứng Kiếm.

Bạch Phù Dung, đệ tử Càng Phượng Môn, giang hồ danh hào Phù Dung tiên tử, vũ khí Hồng Tiên Kiếm.

Hồng Tiên Kiếm, bài danh đệ thập bát cùng với Phi Ứng Kiếm, là một thanh kiếm làm bằng hồng ngọc trong suốt, xinh đẹp vô song. Thanh kiếm này vốn dùng cho nữ nhân, vì nó rất nhẹ nhàng, mà cũng rất sắc bén. Nay Bạch Phù Dung được trao cho thanh Hồng Tiên Kiếm này, có thể thấy địa vị trong Càng Phượng Môn là rất cao, võ công cũng không tầm thường.

Hồng Tiên Kiếm vừa rút ra, trong mắt Bạch Phù Dung chợt lóe mà qua sát khí, hướng về phía Nam Cung Lâm.

Nam Cung Lâm rất nhanh chóng bắt được sát khí trong mắt Bạch Phù Dung, hấn hừ lạnh một tiếng, không biết tự lượng sức mình!

Hồng Tiên Kiếm cùng Phi Ứng Kiếm hướng về phía nhau, dưới đài mọi người nín thở...

Bỗng nhiên, một bóng tử y phi thân lên đài, tốc độ nhanh đến mức khiến ọi người lú lười. Đây... khinh công rất cao!

Mọi người nhanh chóng nhìn rõ ràng người kia, lúc này đã đứng vững trên đài. Một nữ nhân toàn thân tử y, đậm mạc xuất trần, phiêu dật như tiên nữ. Chỉ thấy nàng bạch sa che mặt, lộ ra một đôi mắt sâu thẳm hút hồn người, khiến cho ai nấy đều sợ hãi than, ba ngàn tóc đen tùy ý tung bay, tuyệt không chút rối rắm, lại thêm vẻ thần bí cho nàng.

Bạch Phù Dung nhìn tử y nữ tử, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi. Ở đâu ra không biết sống chết nữ nhân, dám can đảm chắn trước mặt Lam công tử và nàng! Chẳng lẽ này Lam công tử yếu đuối đến mức cần nữ nhân bảo hộ, nhưng mà nhìn cũng không giống a...

Uyển Nhu nhàn nhạt quét mắt nhìn tất cả mọi người. Liếc qua bên người Du Ngọc, hấn trừ bỏ ngạc nhiên cũng không có bất cứ biểu hiện nào. Trương Thế Hiếu thần sắc vừa khôi phục, rất bình tĩnh nghiêng ngẫm nàng. Riêng khi liếc qua Vệ Khiêm, Uyển Nhu bắt được sát khí trong mắt hắn.

Mọi người bị nàng mắt lạnh đảo qua, liền khôi phục lại trạng thái. Lúc này, Minh chủ võ lâm Giang Hạo Minh đứng dậy, ngạc nhiên nhìn nàng.

“Lương cô nương, đây là...” Hắn nhận ra nàng, không phải là nha hoàn thiếp thân của Nam Cung Lâm vương gia sao?

“Xin hỏi Minh chủ, quy định của đại hội, có phải hay không không được phép dụng độc?” Giọng nói đậm mạc mà bình tĩnh, không chút gợn sóng.

“Đúng, là không cho phép dụng độc! Sẽ gây nguy hiểm đến tính mạng võ lâm nhân sĩ!” Giang Hạo Minh gật đầu.

“Như vậy, trận này, Bạch cô nương thua rồi!” Nàng lạnh nhạt nhìn Bạch Phù Dung.

“Lương cô nương, ngươi đây là ý gì?” Bạch Phù Dung bắt mẫn nói, nhưng không dấu được một tia chột dạ. Chẳng lẽ nữ nhân này nhận ra cái gì? Không thể a! Bang chủ nói rằng sẽ không ai có thể phát hiện a!

Nam Cung Lâm nghi hoặc nhìn nàng, tiến lên, dùng thanh âm mà chỉ hai người có thể nhìn thấy hỏi nàng: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Chỉ thấy Uyển Nhu, thần sắc lạnh nhạt, giơ tay lên. Bàn tay tiêm tiêm, ngón tay thon dài như ngọc, chỉ vào Hồng Tiên Kiếm, dùng thanh âm rõ ràng nhất tuyên cáo với mọi người:

“Trên kiếm, có độc!”

29. Chương 29: Náo Loạn Đại Hội Võ Lâm (hạ)

Trên kiếm, có độc!

Này bốn chữ, giống như một quả bom tạc giữa đám người, khiến ọi người tỉnh lặng trong giây lát, rồi bùng nổ.

“Độc? Cư nhiên dùng loại này hạ lưu thủ đoạn!” Tức giận thanh âm.

“Này Phù Dung tiên tử muốn thắng Lam công tử như vậy sao? Cư nhiên dụng độc!” Thất vọng thanh âm.

“Thật là, giang hồ danh hào không tệ, ai ngờ tính tình lại tệ như vậy chứ!” Chán ghét thanh âm.

“...”

Người một câu, ta một câu, cuối cùng Bạch Phù Dung kia chịu không nổi, trừng mắt nhìn Uyển Nhu, hận không thể lột da xẻ thịt nàng.

“Lương cô nương, ngươi có bằng chứng gì nói trên thanh kiếm này có độc?” Nàng không tin, này nữ nhân lợi hại như vậy.

Mọi người nhất thời đình trụ. Lại còn hỏi bằng chứng? Nếu kiếm có độc, rõ ràng sẽ chết người, cần gì hỏi bằng chứng.

“Nếu ta đoán không lầm, đây là Thiên Độc?” Uyển Nhu nhàn nhạt nói, “Thiên Độc, chỉ có trực tiếp cắt vào da thịt người ta, thấm thấu vào mạch máu mới có tác dụng. Sẽ khiến người ta bị ngàn vạn con kiến bò trong cơ thể, cuối cùng mạch máu bạo nổ, tử vong! Nếu ăn vào, độc sẽ không có tác dụng, vì không tiếp xúc trực tiếp được với máu người, đó là đặc điểm của Thiên Độc!”

Vệ Khiêm một bộ dáng không thể tin nhìn nàng. Nha đầu này làm sao có thể biết Thiên Độc? Đó nhưng là độc môn bí truyền của Thanh Phong Bang, ngoại giới tuyệt đối không thể biết. Hơn nữa loại độc này, không màu không mùi không vị, làm sao có thể nhận ra?

Bạch Phù Dung lúc này sắc mặt trắng bệch, chứng minh lời Uyển Nhu nói là hoàn toàn đúng. Vì nàng tự tin với loại độc đặc biệt này, nên nàng mới dám hỏi nàng ta có chứng cứ gì. Nếu không, nàng sẵn sàng liếm kiếm để chứng minh kiếm không có độc. Ai ngờ, này nữ nhân... thật đáng sợ...!

Bên dưới một người, chính là Nam Cung Sơn, khoe miệng khê câu lên. Bên người Nam Cung Lâm, lại tồn tại bậc này cao thủ dụng độc? Quả nhiên, mình vẫn là đánh giá thấp hắn!

Mà bên dưới mọi người, đều khinh bỉ nhìn Bạch Phù Dung, rồi bộ dáng sùng bái nhìn Uyển Nhu. Thế gian còn có bậc này kỳ quái độc được? Bọn họ tài sơ học thiển, đương nhiên không thể biết. Mà nhìn này nữ nhân, chắc chắn cũng là thần y. Không biết là người phương nào?

“Nghịch đồ! Này nghịch đồ! Cư nhiên dùng loại này hạ lưu thủ đoạn! Dám dùng loại này độc được đến hãm hại người khác?!” Giọng nói tràn đầy phẫn nộ. Mọi người nhìn sang, chỉ thấy một hoàng y trung niên nam tử, dáng người cao lớn khôi ngô, ngũ quan đoan chính, lửa giận ngập trời nhìn Bạch Phù Dung. Hiển nhiên, chính là Càng Phượng Môn Môn chủ Lê Tử Diên.

Không muốn để cho Bạch Phù Dung nói ra điều gì gây hại đến quan hệ của triều đình và Càng Phượng Môn, Uyển Nhu liền hướng phía Giang Hạo Minh giành lời:

“Mình chủ, ta nghĩ nên tra xét rõ việc này. Bạch cô nương hẳn là bị ai đó lợi dụng làm việc. Thiên Độc này không dễ điều chế, cũng không phải ai cũng có thể điều chế. Việc này đằng sau, tất có người thao túng!”

Ánh mắt phiêu liếc qua phía Vệ Khiêm, chỉ thấy hắn khuôn mặt vẫn như cũ điềm tĩnh, nhưng con ngươi sát khí càng mạnh nhìn nàng.

Lại nhìn về phía Lê Tử Diên, Uyển Nhu chậm chạp nói: “Mong Môn chủ hợp tác, để nhanh chóng truy ra người đứng phía sau mọi việc, trả lại trong sạch cho Càng Phượng Môn!”

Giang Hạo Minh là người hiểu lễ nghĩa, lại biết thân phận thật của Nam Cung Lâm, rất nhanh liền đoán ra lợi hại trong đó. Hắn liền nghiêm túc nhìn về phía Uyển Nhu cùng Nam Cung Lâm, ôn hòa nói:

“Lam công tử yên tâm, việc này Giang mỗ chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng!”

Mà Lê Tử Diên, lúc này nghe Uyển Nhu nói, biết rằng nàng là người có hiểu biết, không nhất định quy kết mọi việc cho Càng Phượng Môn, liền chắc nịch tuyên bố:

“Hào! Việc này, lão phu cũng sẽ giúp một phen! Bực này đệ tiện hành vi, Càng Phượng Môn tuyệt không bao giờ làm ra! Nay nghịch đồ, liền giao cho Minh chủ cùng Lam công tử xử lý!”

Uyển Nhu thở phào. Xem như bước đầu giải quyết khó khăn. Ít nhất, khiến cho võ lâm nhân sĩ bình tĩnh lại, mà Càng Phượng Môn không bị quy kết hết tội lên đầu. Dù sao, cũng không dám chắc có thể truy ra cái gì, nhưng tốt xấu cũng đã kiềm hãm được hành động của Nam Cung Sơn cùng Vệ Khiêm.

Mà Bạch Phù Dung, từ trong khiếp sợ tỉnh lại, lúc này cũng đã hiểu ra tình thế của mình. Nàng không thể hoàn thành nhiệm vụ Bang chủ giao phó, hơn nữa còn bị bắt lại. Y nàng xem, thế này coi như hết!

Chợt ánh mắt nàng điên cuồng. Đều là do này tử nữ nhân! Nếu không có tiện nhân này, nàng như thế nào sẽ bị phát hiện? Nghĩ đến, Bạch Phù Dung càng ngày càng điên cuồng. Chết, nàng cũng muốn kéo này tiện nhân chết cùng.

Dùng tốc độ nhanh nhất phi thân hướng về phía Uyển Nhu, khoảng cách rất gần, nhanh như thiểm điện. Dưới đài mọi người đều bị một màn này làm cho sợ hãi. Chó cùng giết rệu! Bạch Phù Dung đích thực là đang phát điên. Kiểm tra tràn đầy độc tố, đâm vào người, chết không phải nghi ngờ.

Mà Nam Cung Lâm, lúc này cũng bị làm cho sợ hãi. Trong một khắc này, hắn đột nhiên cảm thấy, mất đi nàng, hắn sẽ chẳng còn gì cả. Nhanh như chớp, hắn liền xoay người, đem Uyển Nhu hộ vào trong ngực, giờ lưng ra đỡ lấy một kiếm kia, hành động còn nhanh hơn cả suy nghĩ. Lúc này, trong đầu hắn chỉ có một thanh âm duy nhất, không thể mất nàng, hắn tuyệt đối không thể mất nàng!

Một lúc sau, cũng không có cảm giác được bị đâm. Mọi người yên tĩnh dị thường. Nam Cung Lâm cùng Uyển Nhu nhìn lại, mới thấy chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ thấy hai phiến lá trúc phe phẩy rơi xuống, chậm chạp, từ từ. Một phiến lá trúc, đích thực là bắn vào mũi Hồng Tiên Kiếm, khiến thanh kiếm bị rạn nứt, chầm chậm vỡ vụn. Mà phiến lá trúc còn lại, chính là điểm huyết Bạch Phù Dung, khiến nàng ta cả người đứng yên như tượng.

Bực này võ công, bực này nội lực, khiến ọi người đều khiếp sợ.

Ai chẳng biết, Hồng Tiên Kiếm làm từ hồng ngọc, có bao nhiêu cứng cáp, bao nhiêu mềm dẻo. Bình thường, trực tiếp dùng nội lực đánh vào cũng không thể khiến thân kiếm có một chút rạn. Bây giờ, hiển nhiên lại bị một phiến lá trúc cấp vỡ vụn.

Mà Bạch Phù Dung kia, võ công cao cường, khinh công nhất lưu, lúc đó lại dùng tốc độ nhanh nhất phi thân về phía tử y nữ tử. Vậy mà, một phiến lá trúc, chính xác điểm huyết, khiến nàng ta ngay lập tức dừng lại.

Này rốt cuộc là ai có bậc này thâm hậu nội công, bậc này cao cường võ công? Thật đúng là một cái mê!

Giang Hạo Minh không hổ là minh chủ võ lâm, ngay lập tức phục hồi tinh thần lại. Hắn nhanh chóng phân phó người đưa Bạch Phù Dung xuống nhốt lại, chờ giao cho Nam Cung Lâm xử lý. Mà mọi người, cũng dần bình tĩnh lại, phát ra ồn ào thanh âm.

“Trời ạ! Rốt cuộc là bậc nào cao nhân đến đây a?”

“Người có nhìn thấy hay không? Quả thực là con mẹ nó võ công cao cường a! Lão tử luyện võ nhiều năm như vậy, cứ nhiên không bằng được một góc của người ta!”

“Hắn là một cái thể ngoại cao nhân đi ngang qua, ra tay nghĩa hiệp!”

“Kia Bạch Phù Dung, quả thật chính là tới số!”

“...”

Mà mọi người còn đang ồn ào, người của Mặc Dung sơn trang đang muốn đưa Bạch Phù Dung xuống, đột nhiên, một đám hắc y nhân xông vào, khiến ai nấy đều đình trụ.

...

“Hừ, không còn nhiều thời gian, đành lợi dụng thời cơ này vậy !” Nam Cung Sơn ghé vào bên tai Vệ Khiêm nói.

“Lúc này ? Liệu có ổn không ?” Vệ Khiêm nghi hoặc nhìn hắc y nhân.

“Không lúc này, sẽ chẳng còn có cơ hội mà diệt trừ Nam Cung Lâm nữa ! Đành đánh cuộc một phen vậy !” Nam Cung Sơn ánh mắt lóe lên một tia sáng, không rõ có nghĩa là gì, “Còn nữa, Bạch Phù Dung, phải mang nàng đi !”

“Hừ, nhiệm vụ thất bại, giữ lại làm gì ?!” Vệ Khiêm hừ lạnh.

“Này nữ nhân vẫn có chỗ dùng được, phải nhất thiết mang đi !” Nam Cung Sơn liếc nhìn Uyển Nhu, ánh mắt thâm thúy.

Mà Vệ Khiêm vừa nghe như vậy, cũng trầm tư. Một lúc, hắc y nhân thừa dịp mọi người còn đang ồn ào, kêu một cái đệ tử đến, ghé tai nói nhỏ vào câu. Sau đó, đệ tử kia nhanh chóng biến mất.

Bất quá là một khoảng thời gian ngắn, bên trong sân liền toát ra đến hơn một trăm hắc y nhân. Người người đều thân thủ bất phàm. Nửa nén hương thời gian, những người võ công kém ở trong này đã nhanh chóng bị hắc y nhân chế trụ, phân nửa bị chém chết. Một tràng huyết tinh nhanh chóng diễn ra.

Nhưng cũng đồng thời tại đây, thể hiện ra những người thân thủ rất cao siêu.

Nam Cung Lâm vừa đánh vừa che chở cho Uyển Nhu. Nàng mặc dù biết khối thân thể này có võ công, không chừng còn rất cao, nhưng nàng không biết như thế nào mới có thể dùng. Không phải như trong tiểu thuyết miêu tả, chỉ cần muốn là thân thể sẽ làm theo. Dù sao, nàng nguyên bản không biết võ, nên muốn dùng võ công của thân thể này, rất khó. Bất quá, để không khiến cho Nam Cung Lâm cảm thấy vướng tay chân, nàng vẫn có thể linh hoạt né tránh đòn hiểm của hắc y nhân.

Mộ Dung Phục, giang hồ vẫn nổi danh là « phong lưu tình thánh », võ công gà mờ. Hắc y nhân không đánh trả, mà liên tục tả né hữu tránh, trên người không có một chút bụi bặm, hơi thở không hỗn loạn, quần áo không nếp nhăn, phảng phất giống như chơi đùa, lại càng giống như khinh miệt này hắc y nhân không biết tự lượng sức mình.

Khúc Bảo Vân kiếm thuật vẫn là nhất đẳng trên giang hồ, nhưng lúc này cũng khá chật vật với một lúc năm sáu hắc y nhân, hơn nữa người người vẫn là võ công suýt soát hắc y nhân. Bên kia, Tư Mã Kiên rõ ràng võ công cao hơn một bậc, vẫn bị mắc kẹt trong trận chiến của mình.

Thủy Yên Nhi kia rất thông minh, trực tiếp dùng khinh công trốn lên nóc nhà, ẩn nấp mắt lạnh nhìn tất cả, không tham chiến. Tốt nhất, nàng không muốn lộ ra thân thủ của mình. Mà trong lòng nàng, vẫn có một dấu chấm hỏi to đùng. Độc Cô Y Y không phải rất ghét nơi nhiều người sao ? Hiện tại lại xuất hiện ở đây, bên cạnh Thành vương gia Nam Cung Lâm, hơn nữa còn giúp đỡ hắc y nhân ! Y Y, sẽ không phải là uống nhầm thuốc chứ ? Hay là pha chế độc dược nhiều, bị hỏng đầu ?

Giang Hạo Minh lại một bên chống trả, một bên che Mạc Hiểu Đan. Mạc Hiểu Đan giống như Uyển Nhu, cố gắng hết mức có thể để né tránh, nhưng nàng là không muốn lộ ra võ công, còn Uyển Nhu, đơn giản là không biết như thế nào dùng võ công.

Giang hồ nữ hiệp nhóm cũng không thua kém, mà trong đó nổi bật nhất là ba vị cô nương. Vệ Thủy một thân thanh y phiêu dật, nhuần nhuyễn kiếm uốn lượn linh hoạt đánh trả hắc y nhân. Bảo Tuyết một thân thúy y đơn giản, khinh công nhất tuyệt, liên tục di chuyển khiến cho hắc y nhân thiếu chút nữa đâm vào nhau. Liên Ngọc hoàng y chói mắt, trường tiên như rắn quấn lấy hắc y nhân, quyết liệt chống trả.

Lục My Nương tốt xấu gì cũng là giang hồ thế gia tiểu thư, công phu không kém, nhưng đối với này hắc y nhân, vẫn là dưới một bậc, rất dễ dàng bị chế trụ, trên người đã dính vài vết thương.

Còn lại rất nhiều người, bị thương không ít, chết cũng phần lớn, nhưng số lượng hắc y nhân, bây giờ chỉ còn lại không đến ba mươi.

Bất chợt, một tiếng hét thảm của nữ nhân khiến ọi người bị ngưng trụ. Mà ngay sau đó, là tiếng rống lên đau đớn của nam nhân.

Một màn này, khiến cho cả hai phe đều không ngờ đến.

30. Chương 30: Thi Triển Y Kỹ

Mạc Hiểu Đan không biết tại sao mình lại làm như vậy.

Nàng chỉ cảm thấy, không thể để cho hấn bị thương. Đằng trước hấn, là một hắc y nhân kiếm thuật cao cường, mà đằng sau, một hắc y nhân tưởng chừng đã chết, lại vẫn có thể đứng dậy, ý đồ muốn bất ngờ đập hấn về phía trước, để hắc y nhân đằng trước có thể giết hấn.

Bất quá là chớp mắt, nàng không kịp suy nghĩ, liền thay hấn nhận một cước, dùng nội lực đứng vững, để không ảnh hưởng đến hấn.

Nàng chỉ là không ngờ, sự việc sẽ biến thành thế này.

Lúc đó, nàng không thể phủ nhận, rằng nàng yêu hấn...

...

Giang Hạo Minh nhìn thấy Mạc Hiểu Đan ngã xuống, cùng với một tiếng thét đau đớn. Trong tay hấn động tác càng nhanh, ngay lập tức một kiếm sáp nhập vào trong trái tim hắc y nhân, nhanh chóng xoay người đỡ lấy nàng.

Đập vào mắt hấn lúc này, là nàng với khuôn mặt trắng bệch, trên trán rịn đầy mồ hôi, môi gât gao cắn lấy, tái nhợt không có một chút huyết sắc.

Mà tay nàng, gât gao ôm lấy chính bụng mình.

Tiếp đó, một màn khiến hấn ngây ngẩn cả người.

Máu, nàng chảy rất nhiều máu...

Đỏ thẫm ướt át, dính đầy dưới váy nàng, dính đầy vào tay hấn, ướt đầm dưới đất...

Màu đỏ tiên diễm, như vậy chói mắt, như vậy đậm vào mắt hấn. Đau...

Hấn chợt ôm chặt lấy nàng, ngửa mặt lên trời thét một tiếng. Thanh âm như vậy bi thương, khiến cả hai phe đều ngừng tay, nhìn lại.

Minh chủ võ lâm ôm phu nhân, mà dưới đất, máu thấm đầm...

...

“Đan Nhi, Đan Nhi, đừng dọa ta, tỉnh lại a !”

Giang Hạo Minh giống như điên rồi, liên tục si ngốc gọi nàng. Mà nàng lúc này, đau đến muốn ngất đi. Bụng nàng đau, rất đau, như thể muốn lột một khối da thịt...

Lúc này, mọi người chạy đến. Số hắc y nhân còn lại đang liều chết chiến đấu, mà những người võ công cao cường lúc này ra sức chống lại. Ai không đủ khả năng, tự hiểu không nên làm vướng tay vướng chân, cố gắng tránh né.

Trong số những người còn lại, chỉ có Các chủ Hồi Xuân Các y thuật cao cường. Rất nhanh chóng, tiến lên bắt mạch cho Mạc Hiểu Đan...

Hồi Xuân Các, trên giang hồ là một tổ chức y thuật rất có tiếng tăm. Tuy đệ tử không nhiều, nhưng y thuật mỗi người đều không phải nói đùa. Hơn nữa, đệ tử Hồi Xuân Các là ngàn chọn vạn tuyển mới ra một người, phải có tâm, phải có đức, phải có tài mới được đưa vào dạy dỗ. Người ít, cũng không trải rộng, nhưng rất có

mặt mũi. Mà Các chủ Hồi Xuân Các, tên gọi Cổ Minh, là một danh y nổi tiếng. Thực chất, giang hồ hiện tại nổi danh ba vị thần y, mệnh danh Tam Y, chính là Cổ Minh – Hồi Xuân Các Các chủ – Danh hào Tâm Y, tính tình tốt bụng, luôn hành y cứu người, không cầu tiền bạc. Người thứ hai là Diêm Y, nổi danh chỉ y người chết không y người sống, tính cách quái gở, ẩn cư tại Huyền Cốc, đến nay chưa từng có người dám tự tiện đi vào. Người thứ ba, Vô lâm đệ nhất mỹ nam, Công Tôn Mặc Nhiên – danh hào Diệu Thủ Thần Y, thần long thấy đầu không thấy đuôi. Khả hán tại sao lại được tôn xưng đệ nhất mỹ nam ? Nghe nói, có rất ít người nhìn thấy hán, nhưng đã nhìn rồi, đều như một bộ bị câu mất hồn, ba ngày vẫn còn chìm đắm. Nghe nói, hán mỹ được như trích tiên, khiến người ta nhìn thấy, đều bị kinh diễm mà không thể có một ý định khinh bạc trong đầu.

Thế gian tam đại thần y, lúc này, chỉ có Tâm Y Cổ Minh đang cực lực xem bệnh cho Mặc Hiểu Đan. Mà thực chất, vị này Cổ Minh, y thuật chưa bằng được Diêm Y cùng Công Tôn Mặc Nhiên.

Cổ Minh khuôn mặt nhăn lợi hại. Nhìn thấy, Giang Hạo Minh tim như bị thắt lại. Rốt cuộc, Đan Nhi của hán là bị làm sao a ?

“Cổ Các chủ, rốt cuộc nàng bị làm sao vậy ?” Giang Hạo Minh vội vàng hỏi, ánh mắt co ẩn ẩn hy vọng, cũng có không ít chờ mong.

“Này...” Cổ Minh mày nhanh khóa chặt, hán thực sự là không nỡ nói ra.

Nhìn thấy Cổ Minh bộ dạng ấp úng, Giang Hạo Minh tâm dằng đau lợi hại, hán hoàn toàn không để ý hình tượng, gào lên: “Rốt cuộc nàng bị làm sao ? Có thể cứu được không ?”

“Minh chủ, nén đau thương ! Phu nhân... nàng... bị sảy thai !” (Nguyên bản là “đẻ non”, nhưng khi qua Tiếng Việt, nên dịch là “sảy thai” cho dễ hiểu)

Nghe được hai chữ “sảy thai”, Giang Hạo Minh người cứng đờ.

“Phu nhân mang thai mới hơn một tháng, vì chưa chắc chắn, hơn nữa bị thương trúng bụng, nên rốt cuộc...” Cổ Minh rốt cuộc mới nói hết.

Mang thai, nàng mang thai ! Lúc này, trong đầu Giang Hạo Minh chỉ vang lên mấy chữ này. Chết tiệt, đây là đứa con đầu tiên của bọn họ a ! Thế nhưng ngạnh sinh sinh bị giết chết khi mới được một tháng. Này cừ, hán nhất định phải báo !

“Cổ Các chủ, không thể giữ lại sao ?” Hán cố nén kích động, đau lòng hỏi.

“Không phải không thể giữ... chính là, hiện tại không có được ở đây, nên chỉ có thể trở mắt nhìn phu nhân... Ai !” Cổ Minh thở dài.

Giang Hạo Minh dờ dẫm ôm Mặc Hiểu Đan, vừa muốn bế nàng lên, đột nhiên, bị một thanh âm lạnh như băng chấn trụ.

“Muốn giữ lại cái thai, ngồi yên đó !”

Giang Hạo Minh giống như người chết đuối vớ được cọc gỗ, mạnh mẽ ngẩng đầu lên. Chỉ thấy trước mặt hán lúc này, một bóng tử y đậm mực, bạch sa che mặt, lộ ra đôi mắt sâu thẳm mà lại lạnh như băng vô tình, tóc đen tùy ý tung bay, như thể tùy tiện, mà lại thêm một phần thần bí.

“Lương cô nương...”

Uyển Nhu vừa mới thoát ra khỏi đám hắc y nhân kia an toàn, vội vàng chạy đến gần nhóm người. May mắn cho nàng, đám hắc y nhân bị mấy người kia quán lấy, căn bản không có thời gian làm phiền nàng. Vừa đến gần, đã nghe thấy Cổ Minh cùng Giang Hạo Minh nói chuyện. Tức thì, dòng máu nhà họ Lương trời dậy. Nàng lúc này cũng không ý thức được, bộ dạng của mình có bao nhiêu lạnh lẽo, có bao nhiêu vô tình.

Uyển Nhu rẽ đám người đi đến, liền cả Cổ Minh cùng Giang Hạo Minh cũng không liếc mắt một cái, ngồi xổm xuống đất. Một bên nhanh chóng tháo ra một tảng thất lưng lụa, một bên lạnh giọng nói:

“Muốn nàng không có việc gì thì ngồi yên đó. Còn nữa, không ai được phép làm ồn trong lúc ta châm cứu !”

Uyển Nhu vốn dùng hai lớp lụa để thắt lưng, lớp bên ngoài, thực chất là nơi để chứa kim châm cứu. Lúc này, nàng vừa tháo xuống, rất lưu loát trải rộng lớp vải ra, để lộ một hàng kim châm lớn nhỏ.

Mọi người tuy rằng rất tò mò, nhưng nhớ lời dặn của nàng, ai nấy đều yên lặng nín thở theo dõi.

Chỉ thấy Uyển Nhu, hai tay lưu loát rút từng chiếc kim châm, đâm vào huyệt đạo trên người Mạc Hiểu Đan. Nàng động tác rất nhanh, mà cũng vô cùng nhuần nhuyễn. Cổ tay liên tục uốn lượn, phảng phất giống như đang múa kiếm, xinh đẹp khiến người ta muốn đui mù. Một loạt những hành động liên tục như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động. Mà cả người nàng lúc này, toàn thân tản mát ra hàn khí, đôi mắt lại càng thêm âm u lạnh lẽo, khiến mọi người tâm sinh ra sợ hãi mà không dám động đậy.

Thủy Yên Nhi lặng lẽ theo dõi hết thấy, đôi mắt không chút gợn sóng, nhưng nội tâm nàng lại rất kích động. Đầu tiên là Hiểu Đan bị sảy thai, sau đó là... Y Y biểu diễn y kỹ !

Hiểu Đan gả cho Giang Hạo Minh cũng đã được ba năm. Nàng biết, Giang Hạo Minh đối với Hiểu Đan là yêu say đắm cùng chân thành. Hắn thậm chí còn thề, cả đời nhất thế một đôi người với Hiểu Đan. Mà Hiểu Đan, ban đầu cũng không mặn mà gì với hắn. Nàng sợ dĩ gả cho hắn là vì muốn che mắt người đời. Dù sao, mười tám tuổi chưa lấy chồng sẽ bị khinh thường, cho dù có là đệ tam mỹ nhân đi chăng nữa. Nhưng Thủy Yên Nhi lại không ngờ rằng, lâu ngày sinh tình, Hiểu Đan đã bị ôn nhu của Giang Hạo Minh thu hút, cuối cùng thật lòng yêu hắn.

Các nàng là hộ vệ của Liễm Nguyệt Cung. Trong mắt người đời, các nàng là sát thủ. Nói như thế, đúng mà cũng không đúng. Thực chất, hộ vệ chỉ làm công việc do Cung chủ giao phó. Nếu phải giết người, các nàng mới giết. Các nàng thực cũng không lạm sát. Nhưng đã diệt, phải diệt tận gốc.

Nàng nghĩ rằng, số phận của bốn người là rất đau khổ. Vì có vận mệnh không được ưu ái, nên các nàng mới lãnh tình, lãnh huyết. Khả năng thật sự không ngờ được, Hiểu Đan vẫn có thể động tình!

Mà càng làm cho Thủy Yên Nhi thấy khiếp sợ, chính là Y Y. Nàng, khi nào thì biết y thuật ? Chẳng phải từ trước đến giờ, Y Y chỉ biết dụng độc thôi sao ? Mới không gặp nửa năm, nàng dĩ nhiên có y thuật cao siêu như vậy ? Thậm chí còn cao hơn cả Hồi Xuân Các các chủ ?

Nhưng Thủy Yên Nhi tuyệt đối tin tưởng, người này là Độc Cô Y Y, không phải ai khác. Cái vẻ lạnh như băng, lãnh toát ra từ xương này ngoại trừ Độc Cô Y Y ra không ai có thể bắt chước được ! Hơn nữa, từ đôi mắt đã toát ra vẻ lạnh lùng vô tình, thậm chí là lãnh khốc này, chứng minh nữ nhân này đúng chính xác là Độc Cô Y Y !

Nàng bây giờ cũng rất tò mò, trong nửa năm này, Y Y làm cái gì mà lại có y thuật cao siêu, độc thuật càng mạnh hơn trước ?!

...

Hắc y nhân toàn bộ đã bị tiêu diệt. Mọi người cũng nhanh chóng tụ tập đến gần Giang Hạo Minh để xem xét tình hình Minh chủ phụ nhân, Mạc Hiểu Đan.

Mà lúc này, mọi người cũng chỉ nhìn thấy một tử y nữ tử, hai tay không ngừng chuyển động qua lại. Trên người Mạc Hiểu Đan lúc này cắm đầy ngân châm, hết lớp này đến lớp khác, không ngừng thay đổi. Mà tử y nữ tử, cả người phát ra hàn khí, lạnh như băng vô tình, giống như sinh tử của người trước mắt không chút nào can hệ đến nàng. Nhưng nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra trên trán nàng càng ngày càng nhiều mồ hôi, mà đôi mắt lại càng ngày càng lạnh.

Rốt cục, Uyển Nhu rút ra toàn bộ ngân châm cắm lại vào dải lụa, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Ồn cả rồi ! Lúc này đừng vội di chuyển nàng, chờ một khắc sau hãy đưa nàng vào phòng. Mang giấy bút ra đây để ta kê đơn thuốc !”

Giang Hạo Minh vừa nghe xong, mừng như điên, liền lập tức phân phó hạ nhân mang tứ bảo văn phòng đến. Còn mọi người, ánh mắt sùng bái nhìn nàng. Nhất là Cố Minh, đôi mắt lúc này sáng quắc như thấy trân bảo bình thường, còn kém không kém ba nén nhang trước mặt nàng mà thôi.

“Lương cô nương, đại ân đại đức hôm nay, Giang mỗ nhất định làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp...”

Giang Hạo Minh còn chưa nói xong, Uyển Nhu đã phát tay, nhàn nhạt nói: “Minh chủ không cần câu nệ. Chẳng lẽ Minh chủ nghĩ ta hành y là vì muốn báo đáp ?”

Hắn xấu hổ cười cười: “Mặc kệ thế nào, hôm nay cô nương đã giúp đỡ, sau này cần gì, Giang mỗ nhất định sẽ trợ giúp !”

Uyển Nhu lắc đầu, xoay người bước đi. Nhưng có lẽ là do ngồi quá lâu, nàng bước đi không vững, loạng choạng suýt ngã. Lúc đó, lại rơi vào một cái ôm ấp ấm áp...

“Mệt sao ?” Nam Cung Lâm ôn nhu nói, đôi mắt là tràn đầy sủng nịch cùng lo lắng, thậm chí còn có... nhu tình. Nhưng là nàng không phát hiện ra mà thôi.

“Mệt ! Nhưng yên tâm, ta không sao !” Nàng cười khẽ, chậm rãi đứng thẳng dậy.

Mà Nam Cung Lâm, từ khi thân hình nàng rời khỏi vòng tay hắn, hắn bỗng nhiên luyến tiếc ôn hương nhuyễn ngọc, trong lòng lại có mất mát. Hắn không hiểu, tại sao lại có cảm giác này...

Một nha hoàn mang đến cho nàng giấy bút mực. Uyển Nhu cầm lấy, rất nhanh chóng viết ra một đơn thuốc. Dẫn dò nha hoàn cách dùng xong, nàng lúc này mới yên tâm bước ra ngoài. Nhưng lúc này, cũng có một người đang chờ nàng.

Người đó là Hồi Xuân Các các chủ, Cố Minh.

...

Mọi người đoán nha, Công Tôn Mặc Nhiên có xuất hiện hay không? Và... có thể hay không trở thành nam xứng? Đoán đúng có thưởng à nha

31. Chương 31: Bị Tập Kích

Cố Minh một thân thanh y gọn gàng, ngũ quan đoan chính, khí chất trầm ổn, niên kỷ trên dưới năm mươi. Lúc này, hắn đôi mắt sáng quắc nhìn nàng, cái dạng này giống như phạm nhân gặp được thần tiên, sùng bái lại tò mò.

“Lương cô nương !” Lê Tử Diên ôm quyền chào hỏi. Uyển Nhu cũng rất lễ phép đáp lại.

“Cố Các chủ, nhưng là tìm tiểu nữ tử có việc ?”

“Lương cô nương, lão phu mạo muội hỏi, cô nương sư thừa nơi nào ?”

“Là y thuật gia truyền !” Uyển Nhu nhàn nhạt nói. Lương gia y thuật từ cổ chí kim nổi tiếng, ai lại không biết. Bất khoái là này thời không, không hề có Lương gia ! Nàng là ăn ngay nói thật, chẳng qua vì một số lý do, Lương gia không có tại đây.

“Gia truyền sao ?” Cố Minh nhíu mày, hắn chưa từng nghe thấy có gia tộc nào y thuật lại cao siêu, hơn nữa thủ pháp đặc biệt như vậy, “Lương cô nương, thứ lúc này cô nương dùng là... ?”

“Châm cứu !” Nàng trả lời.

“Châm cứu ?” Cố Minh đôi mắt càng sáng.

Thực ra, châm cứu tại thế giới này không phải là không có. Chỉ là không có người truyền thừa lại, nên dần dần chẳng còn ai biết đến kỹ thuật chữa bệnh tuyệt hảo này. Cố Minh từ nhỏ học y, đọc qua nhiều sách, ngẫu nhiên cũng có vài bản sách cổ ghi chép lại kỹ thuật châm cứu, nhưng không rõ ràng. Mà Cố Minh lại là một cái y si, nên hắn nhớ rất rõ ràng về phương pháp châm cứu, nghĩ rằng có cơ hội sẽ lên đường tầm sư học nghệ, quyết tâm học bằng được thuật châm cứu. Mà nay đã quá bán trăm, vẫn chưa tìm được ai biết châm cứu. Hắn cũng nghe nói, Diêm Y lão nhân biết châm cứu, nhưng nề hà Huyền Cốc cơ quan thần bí tinh xảo, không thể tùy tiện đi vào. Cuối cùng, ước mơ không thể thực hiện được.

Nào biết bây giờ lão Thiên gia cũng mở mắt, cho hắn gặp được một người tinh thông y thuật, thậm chí còn cao hơn hắn một bậc, có thể là sánh ngang cùng Diêm Y lão quái gở kia cùng Diệu Thủ Thần Y tiểu tử. Dù

chỉ là một cái hơn mười tuổi nha đầu, nhưng thuật châm cứu tinh thông, đủ để chứng minh y kỹ của nàng. Hẳn mừng rỡ, xem ra, cuộc đời này, hẳn vẫn có thể tìm hiểu được kỹ thuật thần kỳ kia.

“Cố Các chủ, có dịp, chúng ta sẽ nói tiếp về đề tài này...” Uyển Nhu tùy tiện lấy một cái cớ để chuẩn đi. Nàng cũng không nghĩ bị lão nhân gia này bóc lột chất xám. Hơn nữa, châm cứu đâu phải nói mấy canh giờ là xong ! Nàng trước đây từ 14 tuổi bắt đầu học, mãi đến 17 tuổi mới tinh thông. Dù vậy, cũng đã thuộc một thể hệ thiên tài trong Lương gia, ba năm tinh thông châm cứu.

Cố Minh lúc này cười sáng lạn như mặt trời. Nói chuyện một lúc, hẳn càng nhận thấy nha đầu này y thuật rất cao siêu, hiểu biết cũng nhiều, hơn nữa thấu tình đạt lý, luôn lễ phép, hẳn càng ngày càng thích này nha đầu. Có dịp, chắc chắn sẽ phải mời nàng đến Hồi Xuân Các làm khách !

Mà Uyển Nhu, lúc này vừa đi đến sảnh đường, đã gặp mọi người tụ tập đông đủ.

...

“Minh chủ, Bạch Phù Dung đã bị mang đi rồi !” Nói chuyện là Lê Tử Diên, Càng Phượng Môn Môn chủ. Hẳn lúc này rất tức giận. Này nghịch đồ, rốt cuộc cấu kết với kẻ nào làm bậc này thương thiên hại lý chuyện tình, cuối cùng biến mất dạng !

“Không cần nói cũng biết, chắc chắn là kẻ đứng đằng sau đã mang Bạch Phù Dung đi rồi !” Giang Hạo Minh mệt mỏi nói. Hẳn vừa an bài hảo mọi người chăm sóc cho Đan Nhi, sau đó mới đến chính sảnh nghị sự cùng mọi người. Năm nay đại hội võ lâm, rốt cuộc bị phá hư mất.

Mọi người cũng trầm ngâm. Bạch Phù Dung, thật sự là một cái nghiệt đồ. Cấu kết với bên ngoài phản môn hại hữu. Trận vừa rồi, các môn phái tổn thất không ít đệ tử. Người chết, người bị thương. Thật sự là xuất môn bất lợi a !

Đúng lúc không khí căng thẳng, một người phi thân mà vào, khuôn mặt tái nhợt, quần áo xộc xệch, có vẻ như vừa bị rất lớn kinh hách.

“Trang chủ, không xong...”

“Chuyện gì ?” Giang Hạo Minh trầm giọng hỏi, cả người tản mát ra khí thể nhiếp chấn.

“Trang chủ, Xích – Hàn kiếm bị cướp rồi !”

Lời này vừa ra, đương trường cả kinh. Xích – Hàn kiếm, báu vật của đại hội võ lâm lần này, bị mất rồi sao ? Là ai dám to gan trước mặt các môn phái giang hồ cướp đồ ?

“Sẽ... không phải là Tử Huyết chứ ?” Một người chột thốt lên.

“Tử Huyết ?”

“Không phải trước đây trên giang hồ cũng có lời đồn đãi, Tử Huyết sẽ đến đây cướp lấy bảo vật mà Minh chủ dự định đưa ra sao ?”

“Này... sẽ không phải là Bạch Phù Dung kia tung hỏa mù đi ?!”

“...”

Mọi người trong sảnh đường đều có một tâm tư riêng. Giang Hạo Minh cau mày suy nghĩ, cũng không thấy tiếc nuối lắm khi bảo vật bị mất. Nam Cung Lâm thần sắc bình tĩnh, không chút gợn sóng. Uyển Nhu cup mắt xuống, che giấu suy nghĩ của chính mình. Lê Tử Diên đôi mắt càng thêm giận dữ, chắc hẳn đã đem mọi chuyện quy kết cho Bạch Phù Dung. Vệ Khiêm trong đôi mắt có vẻ suy nghĩ, nhưng vẫn lóe mà qua một tia vui mừng...

Uyển Nhu trầm nghĩ, Tử Huyết vốn trên giang hồ đã mai danh ẩn tích ba năm, sống hay chết còn chưa rõ. Rất có khả năng, Nam Cung Sơn lợi dụng danh nghĩa Tử Huyết, tung tin đồn rằng hẳn sẽ đến “thâu” bảo vật của Minh chủ võ lâm. Khi này lộn xộn một phen, quả nhiên chính là cơ hội tốt để trộm đồ. Mà khả năng thứ hai, tin đồn kia là thật, Xích – Hàn kiếm đã bị Tử Huyết chôm đi rồi.

Mà cũng có một trường hợp nữa. Đó là tin đồn do Nam Cung Sơn tung ra, nhưng Tử Huyết mai danh ẩn tích ba năm, bị người lợi dụng, rất tức giận, nên quyết tâm chạy ra giang hồ một phen, hót tay trên của bọn Nam Cung Sơn.

Nếu khả năng thứ nhất là thật, Uyển Nhu nghĩ phá đầu óc cũng không hiểu, hấn cần đôi phu thê kiếm để làm gì ? Chẳng lẽ, thật là... vì tình ?

Bạch Phù Dung bị người mang đi, này thuyết minh hai điều. Thứ nhất, Bạch Phù Dung vẫn còn giá trị lợi dụng, nên Nam Cung Sơn muốn thu hồi lại. Thứ hai, không muốn việc điều tra được thuận lợi, mang đi để giết người diệt khẩu.

Rốt cuộc, Nam Cung Sơn có ý đồ gì a ?

Không ai chú ý đến, trong số những người còn ở lại, Du Ngọc cùng Trương Thế Hiếu đã vô tung vô ảnh.

...

“Nàng không có việc gì đi ?”

Nam Cung Lâm bước vào phòng, nhìn Giang Hạo Minh đôi mắt tràn đầy nhu tình cùng lo lắng, đang chăm chú nhìn bóng dáng mảnh mai trên giường.

“Ân, không sao...” Hấn chậm chạp nói.

Thật may là nàng không sao. Nếu nàng có việc gì, hấn sẽ hối hận suốt đời, sẽ không tự tha thứ mình. Vì hấn không quản chặt võ lâm, nên mới để cho hắc đạo thừa cơ làm loạn, nàng mới có thể suýt nữa sảy thai. Là hấn không tốt, hấn không bảo vệ được cho nàng... và cục cựa...

“Vương gia, thật là cảm ơn người ! Nếu người không mang Lương cô nương đến, Đan Nhi, chỉ sợ...”

“Người nợ nàng một ân tình !” Nam Cung Lâm ngồi xuống ghế, nhàn nhạt nói.

“Ân, ta nợ vương gia một ân tình, cũng nợ Lương cô nương một ân tình !” Hấn cười yếu ớt, ánh mắt vẫn không rời khỏi Mạc Hiếu Đan.

Trầm mặc.

“Người yêu nàng.” Câu trần thuật, không phải là câu hỏi.

“Là. Yêu, rất yêu. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã yêu nàng rồi !” Giống như chìm vào hồi ức xưa, Giang Hạo Minh đôi mắt mông lung.

“... Yêu sao ?” Nam Cung Lâm yếu ớt nhắc lại, tâm tình cũng bất định. Hảo xa lạ từ ngữ! Trên đời này có yêu sao? Hấn không biết, yêu nghĩa là gì, tại sao lại yêu...

Sinh ra và lớn lên ở Hoàng gia, đối với hấn, “tình thân” là xa lạ, mà “yêu”, lại càng xa lạ, thậm chí là xa xỉ.

Giang Hạo Minh, lúc này mới quay sang nhìn Nam Cung Lâm, thấy hấn ánh mắt mê mang, Giang Hạo Minh khẽ cười khổ, lắc đầu. Vương gia, người chỉ sợ, còn hăm sâu hơn cả ta.

“Là yêu! Vương gia, mỗi lúc mỗi nơi, mỗi giờ mỗi khắc đều muốn nhìn thấy người đó. Chỉ cần ở bên cạnh cũng cảm thấy hạnh phúc. Mỗi cử động của người đó đều khiến tim đập nhanh. Dù người đó, có xấu, trong mắt vẫn cảm thấy so với Tây Thi còn đẹp hơn. Thấy người đó bị thương tổn, lại vô cùng đau khổ, tình nguyện chịu đau cũng không muốn thấy người đó đau ... Đó, hấn là yêu...”

Mỗi từ, mỗi chữ của Giang Hạo Minh, lọt vào tai hấn, lại khiến hấn cảm thấy chột dạ. Bất giác, hấn đưa tay lên sờ ngực mình. Tim đập nhanh, có sao? Trong đầu hấn, lại hiện lên hình ảnh của nàng... Như vậy, gọi là yêu sao?

Không tự giác, đôi mắt phấp phấp đầy nhu tình, sùng nịch, khóe môi lại tràn ra nụ cười yếu ớt...

“Vương gia, người khi nào thì hồi kinh?” Giang Hạo Minh lại toàn lực chú ý đến người trên giường.

“Sáng mai!” Nam Cung Lâm trả lời.

“Sáng mai, nhanh như vậy...”

“Mọi việc ở đây, đành nhờ người xử lý vậy! Ta cần về để theo dõi biến. Bên kia, có lẽ cũng muốn động rồi...”
Đôi mắt hần lóe ra một ánh sáng thâm thúy.

“Đã biết, vương gia!” Giang Hạo Minh trầm ổn gật đầu. Hần sẽ tham gia chính biến lần này, đó là chắc chắn. Người kia, suýt nữa hại hần mất đi Đan Nhi cùng tiểu bảo bảo. Nay cừ, hần nhất định phải hoàn trả gấp bội.

...

Sáng hôm sau, Uyển Nhu cùng Nam Cung Lâm rời khỏi Mặc Dung sơn trang. Người đến tiễn, trừ bỏ Giang Hạo Minh, còn có Cố Minh. Lão nhân gia này liên tục nhắc nhở nàng, rảnh rồi phải đến Hồi Xuân Các cho hần thỉnh giáo, còn có truyền ít thuật châm cứu cho đệ tử. Uyển Nhu cũng chẳng phải là người ích kỷ gì. Thế kỷ 21, châm cứu không lạ lẫm, sinh viên Đông y không ít người biết. Nàng có thể dạy đại trà, một số kỹ thuật cơ bản. Nhưng là bí phương của Lương gia, không thể tùy tiện dạy người. Dù ở đây không có Lương gia, nàng vẫn không muốn phá vỡ quy củ. Sau này, để dành dạy lại cục cưng của nàng!

Ngoài ra, còn một người mà nàng không ngờ đến.

Vệ Thủy, đại tỷ của tam cô nương.

Về nữ nhân này, nàng rất bất ngờ. Rất khó tin, con người như Vệ Thủy, trầm ổn, nội liễm, lại thuộc dạng “nhất kiến chung tình”! Hơn nữa, rất đúng với tính tình của giang hồ nữ nhi, có gì nói nấy, không câu nệ.

Mà người nàng coi trọng, lại càng khiến Uyển Nhu bất ngờ.

“Lam công tử, Vệ Thủy mạo muội hỏi, thị vệ của công tử có được phép lấy vợ?” Rất tự nhiên, vào thẳng vấn đề.

Nam Cung Lâm nghi hoặc nhìn nàng, sau đó gật đầu.

Vệ Thủy thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó đưa mắt qua nhìn Mặc Uy.

Mặc Uy, thị vệ đắc lực của Nam Cung Lâm. So với tứ đại ám vệ, võ công dưới một bậc, nhưng tuyệt đối ngang hàng với nhất phẩm đeo đao hộ vệ hoàng cung. Hần năm nay 20 tuổi, trong nhà vô thê vô thiếp. Nhưng mà nhìn khuôn mặt cả ngày đông cứng như khối băng, Uyển Nhu thật không dám tin tưởng, có ngày sẽ bị “theo đuổi”!

Nam Cung Lâm giống như hiểu chuyện, khoe miệng khe khẽ, trong ánh mắt toàn là đùa cợt.

Mặc Uy đại khối băng, lúc này cũng hơi mất tự nhiên, lỡ tai có một mặt khả nghi đỏ ửng.

“Mặc đại ca, người khả có thê tử?” Vệ Thủy mặt không đỏ khí không suyển nhìn thẳng vào hần.

“Không, không có!” Mặc Uy khó có được lúng túng, lắp bắp trả lời.

Lại thở phào nhẹ nhõm, tiếp lời, “Ta có thể hay không được quyền theo đuổi người?”

Uyển Nhu miệng hình chữ “O” tròn vo. Thật... bực hần! Nữ tử cổ đại, cho dù là giang hồ nữ nhi cũng có vài phần thẹn thùng. Vệ Thủy này... tư tưởng rất giống nữ sinh hiện đại. Nếu thả nàng ở thế kỷ 21, tuyệt đối sẽ là nữ cường nhân! Nàng bây giờ rất muốn vỗ tay to. Đại tỷ, người rất tuyệt vời!

Mặc Uy lúc này mặt đã bắt đầu đỏ ửng, lúng túng không biết trả lời làm sao. Bên trong xe, Nam Cung Lâm “hảo tâm” nói: “Thủy cô nương, người cứ tự nhiên! Nếu tìm được hần, thỏa thích theo đuổi!”

Vệ Thủy lúc này mới thỏa mãn cười. Nguyên bản dung mạo thanh tú, lúc này lại sáng lạn như mặt trời, khiến Mặc Uy nhìn mà ngây ngẩn cả người.

Uyển Nhu cười thâm, này đại khối băng, cuối cùng cũng muốn tan chảy sao?

“Được rồi! Mặc đại ca, chúng ta lên đường thôi!”

Mặc Uy nghe lời nói, nhảy lên xe ngựa, lại còn liếc nhìn Vệ Thủy vài lần, mới yên tâm đánh xe rời đi.

Phía sau, Vệ Thủy vẫn là ngóng mãi mới đi vào.

Mà lần này ra giang hồ một chuyến, thi triển y kỹ một chốc, Uyển Nhu không ngờ, thanh danh của mình trong một ngày một đêm lan xa khắp bốn phương. Giang hồ tam đại thần y, chính thức nâng lên thành tứ đại thần y, mà nàng, trở thành nữ thần y duy nhất. Lương Uyển Nhu, danh hào Tổ Diện Quan Âm.

...

Uyển Nhu lúc này tâm tình rất thoải mái. Nàng một tay chống cằm, gác lên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài ngắm phong cảnh, trông miệng ngân nga một bài hát hiện đại, không để ý bên cạnh nàng, nam tử tuấn mỹ như thần đôi mắt tràn đầy nhu hòa, sủng nịch, cùng tình ý.

Nàng thật không ngờ, ra ngoài một chuyến, Mạc Uy khối đại băng nam lại dễ dàng câu được một giai nhân như Vệ Thủy. Thật sự là vận khí tốt!

Lúc này, xe ngựa đột nhiên đứng khững lại, khiến nàng mất thăng bằng, ngã về phía trước.

Mắt thấy sắp nhào ra ngoài cửa, đột nhiên, một vòng tay ấm áp giữ nàng lại.

Cũng là như thế này, nàng sắp ngã, người đó giữ lấy nàng. Vòng tay này, vẫn như thế ấm áp, khiến nàng cũng luyến tiếc rời đi.

Bất giác, trái tim đập nhanh hơn một nhịp.

“Chuyện gì vậy?” Giọng nói lạnh như băng của Nam Cung Lâm từ trên đỉnh đầu truyền đến, khiến cho Uyển Nhu lấy lại bình tĩnh. Nàng dỗi mắt ra bên ngoài, lập tức bị đình trụ.

“Gia, chúng ta có khách!” Mạc Uy thanh âm cũng lạnh không kém, bình tĩnh trả lời.

Bên ngoài, rất nhiều hắc y nhân bao vây lấy xe ngựa của các nàng.

32. Chương 32: Điền Cuồng

“Bên trong nhưng là Lam công tử?” Một hắc y nhân cầm quyền chào, thanh âm không nhanh không chậm, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Đúng là tại hạ. Không biết các hạ muốn làm gì?” Nam Cung Lâm trầm giọng nói, ánh mắt lợi hại như lưỡi dao quét qua tất cả hắc y nhân, khiến bọn họ không nhìn được rùng mình. Không hổ danh là Chiến Thần của Tổ Quốc, này khí thế, chắc chắn phải trải qua muôn lần vào sinh ra tử mới có thể có được.

“Lam công tử, chủ tử nhà chúng ta, muốn mượn người một thứ!” Hắc y nhân cầm đầu tiếp tục nói.

“Xin hỏi, các hạ là muốn mượn thứ gì?” Nam Cung Lâm lạnh lẽo thanh âm lại vang lên.

“Mạng của người!”

“Nếu lấy được, các hạ xin mời!” Khóe miệng hắc y nhân giơ lên, khiêu khích, trong mắt, lại là một mảnh tàn nhẫn lạnh lùng, thị huyết ác ma.

“Thượng!” Hắc y nhân vung kiếm lên, lập tức, vô số hắc y nhân khác lao về phía xe ngựa.

Nam Cung Lâm nhìn thoáng qua Uyển Nhu. Nàng lúc này vô cùng trấn tĩnh, một chút cũng không sợ hãi. Một phần là do cơ thể này, có lẽ đã quá quen với trường hợp như thế này rồi. Nhưng một phần, cũng là do tâm trí nàng rất sáng suốt. Nàng sớm dự đoán được, đường về sẽ không yên bình. Chưa đạt được mục đích, Nam Cung Sơn hẳn là sẽ không bỏ qua. Rồi khỏi Mạc Dung sơn trang, cơ hội quá tốt để ra tay giết Nam Cung Lâm. Nơi rừng núi hoang vu như thế này, Thành vương gia có chết, cũng mất xác.

Nam Cung Lâm trong mắt xẹt qua một tia tán thưởng. Như vậy mới xứng đáng là nữ nhân mà hắn chọn. Chỉ có nàng mới có thể ở bên hắn suốt đời. Phải biết rằng, bên cạnh hắn, những chuyện chém giết như thế này là rất bình thường. Nhưng hắn vẫn không quên, nàng sợ máu. Bây giờ bình tĩnh, chưa hẳn lát nữa,

giữa tràng huyết tinh này, nàng còn có thể vững vàng. Nàng không nghi ngờ gì, chính là chướng ngại lớn nhất của hắn. Nhưng hắn thề, hắn sẽ bảo vệ nàng. Vì nàng, là người mà hắn đã định rồi !

“Uyển Nhi, ở yên trong này, đừng đi ra ngoài, đừng nhìn gì hết !” Nam Cung Lâm ôn nhu nói.

Nàng khẽ gật đầu. Hắc y nhân, dường như vẫn chưa nhận ra có nàng ở trong xe. Nam Cung Lâm hoàn toàn che khuất mắt nàng.

Từ trong rừng cây, rất nhanh chóng nhảy ra ba hắc y nhân khác. Bọn họ chia nhau đứng quanh xe ngựa. Nàng biết, đó là Phong, Lôi, Thiểm, ba ám vệ đắc lực nhất của Nam Cung Lâm.

Nam Cung Lâm rất nhanh xuống xe ngựa, rút kiếm ra, chuẩn bị nghênh chiến.

“Mạc Uy, cẩn thận, một lát nữa tìm được kẻ hở, nhanh chóng chạy về kinh thành báo mọi việc cho Hoàng Thượng !”

“Gia, thuộc hạ không thể chạy thoát một mình !” Mạc Uy bất chấp nói.

“Không phải là chạy thoát một mình ! Người chạy về kinh báo cho Hoàng Thượng, hắn chắc chắn sẽ đến cứu chúng ta ! Hơn nữa...” Nam Cung Lâm nghiêm nghị liếc nhìn Mạc Uy, “Người không phải còn có người đang chờ sao ? Đừng để nàng thất vọng !”

Mạc Uy thật sâu nhìn vào mắt Nam Cung Lâm, sau đó trịnh trọng gật đầu.

“Muốn mạng của ta sao ?” Nam Cung Lâm cuồng vọng nói, ánh mắt lạnh lùng, cả người tản mát ra một cỗ hơi thở chết chóc, tàn khốc, ác ma, “Còn phải xem, các người có bản lĩnh đó không đã !”

Một hồi huyết tinh, bắt đầu...

...

Đây là đâu ?

Tối quá ! Tất cả đều tối đen như mực !

Trong bóng đêm, một bóng người chậm rãi bước đi. Nàng cứ vô định mà bước, không phân rõ phương hướng, cứ bước đi theo bản năng.

Bốn phía, đều là một màu đen !

Bỗng nhiên, nàng ngửi thấy một cỗ mùi tanh lợm. Nhưng rất tươi, rất hấp dẫn... Mùi tanh... Đây là...

... Mùi máu ?

Bốn phía tối đen, mùi máu tràn ngập...

Đột nhiên, chân nàng như đạp phải thứ gì đó. Mềm mềm, nhộp nháp, khiến nàng co rụt chân lại.

Cảnh tượng trước mắt, khiến nàng sợ ngây người... !

Thi thể ! Khắp nơi đều là thi thể !

Màu đen biến mất, thay vào đó là một không gian xơ xác tiêu điều đến đáng sợ. Tiếng quạ kêu âm vang khắp trời. Dưới đất, máu tươi ướt đẫm một vùng, khiến cả cỏ cây khô héo. Hàng vạn cỗ thi thể chồng chất lên nhau, chính là đang trong quá trình phân hủy. Mùi máu tanh, mùi thịt thối rửa bốc lên, khiến dạ dày nàng cuộn lên. Nôn khan... !

Rốt cuộc là thế nào ? Tại sao nàng lại có mặt ở chiến trường ?

Đột nhiên, có cái gì đó như muốn xé toang đầu óc nàng...

“Máu... máu... máu...”

Nàng cảm giác cả người mình như muốn vỡ tung ra...

“Máu... ta cần... máu... năng lượng... máu... !”

Nàng thở dốc. Nàng sắp không khống chế được chính mình...

Thanh âm đó đang kêu gào trong đầu nàng. Chém giết! Chém giết tất cả! Máu đỏ tươi... Ta muốn thấy máu đỏ tươi !

Giết tất cả !!!

...

Nam Cung Lâm cùng ba ám vệ ra sức chém giết, liều mạng mở đường máu cho Mạc Uy chạy ra. Hiện tại bây giờ, chỉ có thể cầm chân để chờ quân cứu viện tới mà thôi. Những hắc y nhân này, võ công đều thuộc hàng thượng đẳng trên giang hồ. Mặc dù bọn họ bốn người mà nói, là cao thủ trong cao thủ. Nhưng một lúc phải đối phó với hàng chục cao thủ thế này, cầm cự đã là gắng sức.

Hắn một chút cũng không chú ý đến, hắc y nhân cầm đầu, đang lén vào trong xe ngựa.

Bên trong, hắn thấy một nữ nhân bịt sa che mặt. Không thể thấy được dung nhan, nhưng lúc này Nam Cung Lâm bảo hộ nàng, hắn đã nhận ra. Xem ra, nữ nhân này rất quan trọng với Nam Cung Lâm.

“Nam Cung Lâm ! Nếu ngươi không ngoan ngoãn nạp mạng, hôm nay sẽ là tử kỳ của nữ nhân này !”

Tiếng nói khiến tất cả mọi người dừng tay lại, lẳng lặng nhìn về phía xe ngựa.

Nam Cung Lâm phần nộ nhìn hắn. Trong tay hắn lúc này, là Uyển Nhu. Mà nàng, dường như đã ngất xỉu, mất đi tri thức.

“Thả nàng !”

Nam Cung Lâm trầm giọng nói, hơi thở tử vong càng phát ra mãnh liệt.

Hắc y nhân nheo mắt lại. Xem ra hắn bắt đúng người. Đây nữ nhân, quả nhiên là người Nam Cung Lâm coi trọng. Không ngờ Chiến thần cũng có điểm yếu sao? Hôm nay vận may của hắn không sai!

“Ngươi tự sát, ta liền thả nàng !”

“Bốn vương lấy gì tin ngươi?” Nam Cung Lâm mâu quang ám trầm nhìn chằm chằm hắc y nhân, hận không thể lột da xẻ thịt hắn ngay lúc này.

“Mạng ngươi mới quan trọng! Ngươi đã chết, chúng ta giữ lại nàng làm gì?” Hắc y nhân đùa cợt nói. Trong tay chủy thủ nhập một chút vào da thịt non mịn của Uyển Nhu, một đạo vết máu chậm rãi chảy xuống.

Mà hắn không ngờ, hành động này, lại khiến tử kỳ của hắn đến gần hơn. Hắn bây giờ, chỉ cách Diêm Vương có mấy bước chân.

“Hừ, một đại nam nhân uy hiếp một yếu đuối nữ nhân như vậy, còn xứng đáng là nam tử hán đại trượng phu sao?” Nam Cung Lâm khinh bỉ nói. Nhưng trong lòng hắn, lại vô cùng lo lắng. Uyển Nhi, của hắn Uyển Nhi. Nàng không biết võ công, lại sợ máu... Nếu hắn dám làm gì tổn hại đến Uyển Nhi, Nam Cung Lâm hắn tuyệt đối sẽ cho hắn biết cái gì gọi là lăng trì xử tử !

“Đừng nói nhiều! Có giao mạng ra đây không? Nếu không, này nữ nhân phải chết không thể nghi ngờ!”

Hắc y nhân vừa nói dứt, kinh ngạc cảm thấy thân hình Uyển Nhu có chút động đậy. Mà chưa đầy một cái chớp mắt sau, đầu của hắn, đã an vị dưới mặt đất.

Trên khuôn mặt hắn vẫn tràn đầy đắc ý, giống như vẫn đang còn nắm chắc thắng lợi trong tay. Thậm chí chưa nhận ra rằng mình đã chết !

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn một màn trước mắt.

Bên cạnh xe ngựa, đăm đăm mà đứng một thanh y nữ tử. Bạch sa che mặt, không nhìn rõ dung mạo. Nhưng mà lúc này, nàng đôi mắt, một đôi đồng tử đỏ rực như máu, bên trong tất cả đều là thị huyết tàn nhẫn, tựa hồ chỉ còn có chém giết, không thể tìm thấy linh hồn. Nàng hô hấp rất đậm, đậm đến mức không thể cảm giác được. Một cổ tử vong hơi thở phát ra từ người nàng, thậm chí so với Nam Cung Lâm, chỉ có hơn chứ không có kém.

Một bên ống tay áo lộ ra một bàn tay tiêm gậy nhỏ bé, nhưng lúc này, tràn đầy tơ máu.

Không phải của nàng, là của hắc y nhân kia.

Nàng không cần kiếm, chỉ cần một tay, bạt rút đầu của một người.

Không tự chủ, mọi người đều thấy, tử vong gần ngay trước mắt.

...

Uyển Nhu trong đầu lúc này chỉ còn có một thanh âm duy nhất: Giết bọn họ ! Giết chết tất cả bọn họ !

Nàng thân hình như quỷ mị, rất nhanh vọt đến đám người trước mắt. Một bàn tay quơ ra, lại là ba cái đầu rớt xuống. Tất cả hắc y nhân lúc này, đều tập trung lại để đối phó với nàng. Còn ai rảnh để ý đến Nam Cung Lâm cùng ám vệ của hắn.

Càng khiến cho hắc y nhân khiếp sợ, dao kiếm không thể chém vào người nàng. Cho dù may mắn hoa được một vết thương nhỏ, cũng rất nhanh chóng khép lại.

Mà Uyển Nhu, hai bàn tay không, liên tục đảo qua. Từng chiêu thức, giống như đánh bầy, mà lại sắc bén vô cùng. Thân hình nàng giống như quỷ mị, lại phẳng phất như loài rắn, uốn éo vạn vạn, mềm dẻo linh hoạt, tránh thoát từng đợt công kích của bọn họ.

Trong không khí, mùi máu tươi tràn đầy.

Đợi đến lúc hắc y nhân bị giết hết, Nam Cung Lâm cùng ba ám vệ mới định thần lại. Nhìn xung quanh, chỉ còn có bốn người bọn họ và nàng. Mà tất cả hắc y nhân, đều bị nàng một tay chém rớt đầu.

Huyết đồng, thủ kiếm... loại này võ công, hắn dường như đã từng nghe qua một lần. Nhưng đã rất lâu, hắn cũng không nhớ rõ.

Nhưng hắn tuyệt đối khẳng định, bộ tộc này, đã sớm bị diệt vong.

Một khi nhập hoàn toàn vào loại võ công này, thần trí sẽ không thể thanh tỉnh. Sẽ phải liên tục chém giết, chém giết cho đến khi thỏa mãn mới thôi.

Mùi máu tươi, sẽ kích thích ác ma trong con người, trong chính môn võ công tà đạo đó.

Thực ra, đó cũng không thể gọi là võ công. Nó giống như một bản năng sinh tồn của bộ tộc đó. Nhưng cũng phải tùy theo độ thuần khiết của huyết thống để xem xét mức mạnh yếu của loại võ công này. Biểu hiện của Uyển Nhu lúc này, không khác gì bản năng của bộ tộc đó.

Thân thể của nàng, quả nhiên có rất nhiều bí mật. Hắn đã dò xét, nàng tuyệt đối không có bất cứ nội lực nào. Thế mà bây giờ, nội lực lại cường đại đến mức ngay cả hắn cũng có cảm giác được áp bách.

Nàng bây giờ, hắn là vô địch. Không ai có thể đánh bại. Thiên binh vạn mã, cũng không phải đối thủ của nàng.

...

“Gia, nàng sẽ đối phó với chúng ta ?” Phong kinh hãi nhìn một màn trước mắt, tim đập nhanh lợi hại. Trừ bỏ gia, đây là người đầu tiên khiến hắn có cảm giác áp lực, thấy được tử thần trước mắt.

“Ba người các người, mau chóng rút về tìm cứu viện ! Rất nhanh, sẽ có một toán hắc y nhân khác tiến đến !” Nam Cung Sơn, chắc chắn không chỉ có một chút kia.

“Gia, nàng rất nguy hiểm !” Thiểm không đồng tình kêu lên.

“Đi mau, gia biết tự bảo vệ mình !” Mâu quang rét lạnh đảo qua ba người, khiến bọn họ co rụt lại. Không dám dây dưa, vội vã thi triển khinh công biến mất.

Nam Cung Lâm nhìn Uyển Nhu. Nàng bây giờ, hảo xa lạ. Của hắn Uyển Nhu, lúc nào cũng đáng yêu nghịch ngợm, có thể lạnh nhạt xa cách, cũng có thể hàn khí bức người. Nhưng tuyệt đối, chưa bao giờ thị máu. Hắn cố nào hy vọng, giữ được cho nàng hai tay sạch sẽ a! Nhưng tựa hồ bây giờ đã không còn kịp nữa.

Nhưng hắn mặc kệ! Nàng là ai, nàng làm gì, nàng như thế nào, nàng đều là của hắn Uyển Nhi, cái kia xinh đẹp còn hơn tiên nữ, giáo hoạt như hồ ly, lại có năng lực trấn an lòng người như bồ tát. Trong lòng hắn, Uyển Nhi vẫn mãi mãi trong sáng, tươi đẹp mà sạch sẽ.

“Uyển Nhi...” Hắn nỉ non tên nàng, tràn ngập nhu tình cùng thương tiếc.

Bước chân nàng khẽ chấn động, nhưng hai mắt như trước đỏ ngầu, vô thần.

Nàng bây giờ giống như một cái cương thi! Không có thần trí, chỉ còn có dục vọng muốn chém giết!

“Uyển Nhi!”

Hắn lại một lần nữa kêu lên. Thân thể nàng, lại một lần nữa chấn động. Lần này, tựa hồ dừng lại lâu hơn chút.

Giết!

Thanh âm lại tiếp tục vang lên trong đầu nàng.

Không muốn! Ta không giết hắn!

Nàng tuyệt vọng đáp lại, hai tay ôm đầu.

Không giết hắn, hắn sẽ giết chúng ta!

Không! Hắn không phải người như thế!

Giết! Giết! Giết sạch! Giết hết bọn chúng! Lũ ô nhục!

Một chút thần trí biến mất. Dưới chân vừa dùng chút lực, lập tức đến trước mặt Nam Cung Lâm.

Hai bàn tay nàng lợi hại như kiếm traô quét tới. Nam Cung Lâm rất nhanh né tránh. Hắn quyết định dùng tay không đấu lại nàng. Hắn không muốn thương tổn của hắn Uyển Nhi.

Nhưng, Nam Cung Lâm rất nhanh ở thế hạ phong. Nàng võ công, trên cả hắn.

Nhưng mà nàng bây giờ, không có ý thức, giống như một con rối, không ngừng điên cuồng hướng hắn tử huyết mà đâm.

Móng tay nàng xẹt qua tay hắn. Một tiếng xé vải giòn tan vang lên. Tay hắn nhanh chóng xuất hiện một vết máu.

“Uyển Nhi bình tĩnh! Ta là Nam Cung Lâm!”

Động tác của nàng tựa hồ chậm một chút, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, lại tiếp tục.

Mà Nam Cung Lâm, dường như bắt được điểm này. Lần sau, hắn phải nhanh tay hơn.

Trên người hắn, thương càng lúc càng nhiều. Nội công của hắn đang hao cạn dần. Chết tiệt! Loại võ công này thực sự quá tà ác! Hắn đã cố gắng hết sức để nàng không thể đụng đến cổ hắn. Nếu không, hắn nhất định sẽ chết. Dốc toàn sức lực, hắn cũng chỉ có thể khiến nàng làm bị thương ngoài da. Mà nàng, một chút cũng không suy suyễn.

Hơi thở của hắn đã có điểm hỗn loạn.

Nhưng đúng lúc đó, hắn cũng nhận ra, hô hấp của nàng cũng đang loạn nhịp. Xem ra, cơ thể nàng cũng đã đến cực hạn.

“Uyển Nhi! Tỉnh lại! Ta là Nam Cung Lâm a!” Hắn hét to vào tai nàng, lại thành công khiến động tác nàng dừng lại trong giây lát.

Nhưng giây lát đã là quá đủ !

Nam Cung Lâm nhanh như chớp, lật chiếc khăn che mặt ra, bắt lấy hai tay của nàng. Ngay sau đó, áp người xuống, hôn lên môi nàng.

Hắn ban đầu cũng chỉ tưởng làm cho nàng dừng lại. Ai mà ngờ... Chết tiệt, môi nàng hảo ngọt a ! Khiến hắn muốn rời mà không được.

Cuồng dã, bá đạo, mang theo thật sâu mê luyện, không ngừng mà đè ép lên đôi môi anh đào thơm ngọt của nàng. Hắn rất nhanh tách ra hàm răng của nàng, len lõi vào, quần quýt lấy chiếc lưới đỉnh hương, công thành đoạt đất. Hai tay của nàng gắt gao bị hắn nắm giữ. Một lát sau, cả cơ thể nàng đều thả lỏng, hắn mới chậm rãi thả hai tay. Lỡ quá của nàng eo nhỏ, ôm sát vào người hắn, tiếp tục hôn...

Uyển Nhu lúc này, đầu óc quay cuồng. Nàng chỉ vừa mới thanh tỉnh, đã cảm thấy hô hấp giống như bị cướp đoạt, chỉ còn cách dựa theo hô hấp của Nam Cung Lâm. Thân hình nàng mềm nhũn, gắt gao tựa vào người hắn.

Nam Cung Lâm cảm giác được cơ thể nàng ngày càng mềm mại. Mà của hắn, cũng đã có phản ứng. Nhưng chết tiệt! Bây giờ không phải lúc! Hắn ần ần nghe được từ xa, có người đang tiến đến.

Là địch hay là ta, này còn chưa biết !

Hắn buông Uyển Nhu ra, nhanh chóng lôi kéo nàng chạy nhanh vào rừng sâu.

33. Chương 33: Thái Hậu Ngã Bệnh (thượng)

Tổ Quốc, Tây Dương kinh thành...

Người ta nói, Tây Dương kinh thành phồn vinh và đất đỏ, hoa lệ và phú quý. Mà nổi danh nhất, chính là kinh thành tam đại tửu lâu, tam đại trà lâu cùng tứ đại thanh lâu.

Tam đại tửu lâu gồm có Hồng Hạc Lâu, Phi Vân Lâu và Thực Mị Lâu. Tam đại trà lâu có Dật Các, Tú Nhã Các và Tùy Ngõn Các. Tứ đại thanh lâu có Di Hương Viện, Phiêu Hương Lâu, Ngọc Hương Các và Lệ Xuân Viện.

Nghe đồn, kinh thành những tòa đại lâu trên, người ra người vào tấp nập. Trừ bỏ phú khả địch quốc cùng quan to quyền quý, không người nào dám đến gần. Có thể nói là danh tiếng vang dội, vang xa tứ phương.

Mà hiện tại, trong một gian nhã phòng của Hồng Hạc Lâu, một nam một nữ đang ngồi đối diện. Giống như đơn thuần ẩm trà, mà cũng giống như đang tâm sự...

Liếc mắt vào gian nhã phòng này, ai nấy đều cảm thấy vô cùng tươi đẹp. Hảo một bộ tuyệt mỹ phong cảnh a! Nam tử một thân bạch y, trắng như tuyết, bất nhiễm một hạt bụi trần. Mặt quan như ngọc, ngũ quan xuất sắc cực điểm. Dung mạo của hắn, xứng đáng được gọi là khuynh quốc khuynh thành, nhưng không hề có một chút cảm giác phần son. Hắn mỹ, mỹ phiêu dật, dù cho khuynh quốc khuynh thành thật sự, nhưng tuyệt đối không khiến cho người đối diện có thể sinh ra chút xuân sắc nào, chỉ có thể ca ngợi cùng tôn kính. Trên mặt hắn, lúc nào cũng thường trực một nụ cười. Ấm áp như xuân phong, nhưng cũng lạnh lẽo như hàn băng. Hắn tuyệt đối là người duy nhất có thể mang hai loại cảm giác đó trong cùng một nụ cười. Bộ dáng vân đạm phong khinh. Cùng trong mắt hắn, mờ ảo hư vô, giống như vạn vật trên thế gian này, không có bất cứ thứ gì có thể lọt vào mắt hắn.

Mà đối diện hắn, một vị phần y nữ tử, mi mục như họa, thanh lệ tuyệt luân, ngũ quan tinh xảo, xinh đẹp động lòng người. Tuy so với bạch y nam tử, nàng quả là thua kém nhiều lắm. Nhưng trong giới nữ tử, nàng đã xứng thượng là một khuynh thành mỹ nhân.

Mà lúc này, phần y nữ tử trên mặt lê mang hoa vũ, diễm đạm đáng yêu nhìn tuyệt sắc nam tử trước mặt, biểu tình vạn phần ủy khuất.

“Phong! Tại sao ngươi lại không ngăn cản Hoàng Thượng?” Ngữ khí trách móc hỏi.

Bạch y nam tử, đúng là Tổ Quốc đệ nhất công tử, đệ nhất tài tử Nam Cung Phong, Trữ Vương gia, huynh đệ đồng mẫu với Hoàng Thượng. Hắn nhìn phần y nữ tử trước mặt, trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt vẫn là một bộ dáng vân đạm phong khinh, không quan tâm đến bất cứ thứ gì.

“Thượng Quan Minh Nguyệt, không cần xưng hô thân mật như vậy với bốn vương !”

“Phong, người tại sao có thể như vậy a ? Người trơ mắt nhìn ta vào cung làm Quý Phi sao?” Thượng Quan Minh Nguyệt nước mắt như đề vỡ, oán hận mà lại chờ mong nhìn nam nhân trước mắt.

“Chúng ta, dường như chưa thân cận tới trình độ đó?!” Nam Cung Phong nhàn nhạt nói, thanh âm không có bất kỳ biểu tình nào.

“Người... chẳng phải người từng nói...” Thượng Quan Minh Nguyệt mở to mắt nhìn hắn.

“Bốn vương từng nói, đối với người nổi lên chút hứng thú, chứ chưa từng hứa hẹn gì với người cả!” Nữ nhân, quả nhiên là động vật ham mê ảo tưởng. Nàng nghĩ hắn thâm tình với nàng lắm sao? Đơn giản chỉ là một câu có chút hứng thú, nàng đã nghĩ hắn thích nàng. Bây giờ hoàng huynh muốn nàng vào cung làm Quý Phi, chạy đến khóc lóc với hắn. Nàng muốn làm một hồi hồng nhan họa thủy, huynh đệ tương tàn vì nữ nhân sao? Quá đánh giá cao chính mình rồi! Hừ, hắn chẳng qua chỉ là để ý một chút vì khúc đàn của nàng mà thôi! Tuyệt đối không có một chút cảm tình nào!

“Người...!” Thượng Quan Minh Nguyệt xấu hổ và giận dữ nhìn hắn, sau đó nhào vào lòng hắn.

“Người cũng biết mà! Người biết người ta thích là người, ta làm sao có thể gả cho Hoàng Thượng? Phong, người cũng thích ta mà, phải không? Vì hoàng huynh người sắc phong ta làm Quý Phi, người mới giận dữ nói như vậy, đúng không? Phong... Ô ô ô...”

Nam Cung Phong một cái lắc mình, né tránh nàng đụng chạm, khiến Thượng Quan Minh Nguyệt ngã trên nền nhà. Hắn chán ghét người khác đụng vào mình, đặc biệt là nữ nhân. Mà nữ nhân này, lại càng chán ghét! Nàng quả thực rất có trí tưởng tượng! Nàng nghĩ nàng đặc biệt đến mức có thể dung nhập vào mắt hắn sao? Nực cười...!

“Thượng Quan Minh Nguyệt, đây là lần cuối cùng bốn vương bỏ qua cho người! Người tốt nhất an phận làm của người Quý Phi nương nương đi, không cần ảo tưởng quá mức! Để lần sau chạm mặt, đừng khiến cho bốn vương nhìn thấy người lại bám dai như đỉa, bốn vương tuyệt đối làm sạch sẽ! Nhớ kỹ!”

Nói xong xoay người rời đi, không một chút lưu luyến.

Thượng Quan Minh Nguyệt từ từ đứng dậy, lau hết nước mắt trên mặt, hé ra khuynh thành dung mạo, nhưng lúc này lại tràn đầy phần hận. Nam Cung Phong, người đã đối với ta tuyệt tình như vậy, đừng trách ta vô tình! Ta nhất định phải hủy người, phải hủy nữ nhân mà người yêu! Người cứ chờ xem!

Một cái vung tay, nàng hung hăng đập bẻ hết tất cả chén đĩa trên bàn, phát tiết phần hận của chính mình.

Nam Cung Phong, người nhất định phải hối hận!

...

Hoàng cung Tổ Quốc, Ngự Thư Phòng...

Trên long ỷ, một nam nhân khoác long bào thân nhiên ngã người nằm trên đó, hé ra yêu nghiệt dung mạo, đôi mắt nhắm lại, bộ dáng rất thanh thoi nhàn nhã, không có chút vướng bận nào.

Cửa phòng bật mở, một bạch y nam tử như một cơn gió ulla vào, vững vàng ngồi trên ghế, chán nản nhìn người nằm trên long ỷ, khẽ thở dài.

“Như thế nào hôm nay rảnh rồi đến đây?” Nam Cung Hải mở mắt, cười nói.

“Hoàng huynh, người này làm Hoàng Thượng rất là nhàn nhã a!” Nam Cung Phong châm chọc.

“Tiểu đệ, hoàng huynh đương nhiên đã làm xong tất cả mới có thể nhàn nhã như thế này a!” Nam Cung Hải không nóng không lạnh trả lời.

“Hoàng huynh, thật sự là... giỏi giang!” Tìm mãi không được từ nào, Nam Cung Phong đành phun ra hai chữ như vậy, lại khiến Nam Cung Hải xấu hổ sờ sờ mũi.

“Khụ... Rốt cuộc có chuyện gì khiến người đến thăm lão huynh này a?” Nam Cung Hải đổi đề tài nói.

“Hoàng huynh, Thượng Quan Minh Nguyệt tiến cung là có chuyện gì?” Nam Cung Phong chậm rãi hỏi, trong thanh âm không có bất cứ tình cảm nào.

“Quan tâm?” Nam Cung Hải trêu tức.

“Hoang đường! Chỉ đơn thuần là tò mò mà thôi!” Nam Cung Phong, từ ánh mắt đến khuôn mặt đều biểu lộ ra một cỗ khinh thường đến tận xương tủy đối với nữ nhân. Đặc biệt là dạng tiểu thư như Thượng Quan Minh Nguyệt. “Nếu không phải nàng lúc trước đàn một khúc ‘Phượng cầu hoàng’ kia, ta còn không có thời gian mà để ý đến nàng!”

“Ta nói lão đệ a!” Nam Cung Hải cười cười “Người từ nhỏ đến lớn chưa từng chạm vào một nữ nhân nào, suốt ngày thi từ ca phú, không sợ mẫu hậu tức chết sao? Từng này tuổi rồi, trong phủ không có lấy một nữ nhân, ngay cả con ruồi cũng là giống đực... Thật là...!”

“Đừng đánh trống lảng. Chuyện phong Quý Phi là thế nào?” Nam Cung Phong liếc mắt một cái.

Lúc này, Nam Cung Hải mới ngồi thẳng, sắc mặt nghiêm chỉnh, không còn chút bồn cợt nào.

“Tứ đệ lần này tham gia võ lâm đại hội, có phát hiện!”

Nam Cung Phong chăm chú lắng nghe.

“Lão thất hình như muốn tạo phản!”

“Thất ca ?” Nam Cung Phong cau mày “Rất vô lý! Thất ca từ trước đến giờ không để ý đến ngai vàng, tại sao bây giờ lại muốn tạo phản?”

“Trời mới biết được!” Nam Cung Hải lắc đầu.

“Hoàng huynh, Thượng Quan Minh Nguyệt là dùng để kiềm chế thất ca sao?”

“Không sai!”

Mẫu phi của Nam Cung Sơn tên gọi Thượng Quan Mị Nhi, là tứ phẩm chiêu nghi, vốn không đặc sủng cũng không thất sủng, nhưng do sinh hạ được hoàng tử nên địa vị cũng khá vững chắc. Tiên hoàng băng hà, Thượng Quan Mị Nhi tuân táng theo vua, để lại một mình Nam Cung Sơn. Thượng Quan gia do có Nam Cung Sơn để dựa vào nên quyền lực tương đối lớn. Dù không quá mức bành trướng, nhưng vẫn là một mối đe dọa cho triều đình. Bởi vì Thượng Quan gia rất khôn khéo, không thể hiện hết thế lực của mình, mà âm thầm che giấu. Thượng Quan Minh Nguyệt là tứ tiểu thư của Thượng Quan gia, là do chính thất sở sinh, vì thế có địa vị rất cao trong nhà, được Thượng Quan Mị Nhi và Thượng Quan Bạch Khanh cực kỳ sủng ái, là biểu muội mà Nam Cung Sơn yêu thương, là con cờ tốt nhất để kiềm chế Thượng Quan gia cùng Sơn vương gia. Hơn nữa, lấy danh tiếng của Thượng Quan Minh Nguyệt, quá thích hợp để ngồi vào vị trí Quý Phi.

Kinh thành tam mỹ, người người đều biết. Tam mỹ, chính là ba vị thiên kim tiểu thư nổi tiếng trong kinh thành. Lần lượt là Thượng Quan Minh Nguyệt, tứ tiểu thư Thượng Quan gia, thiên kim của Thượng Quan Bạch Khanh, Công Bộ Thượng Thư. Thứ hai là Phượng Thiên, đại tiểu thư Phượng gia, thiên kim của Phượng Trạch, Hình Bộ Thượng Thư. Cuối cùng là Nguyễn Thúc Liên, lục tiểu thư Nguyễn gia, thiên kim của Nguyễn Hiên, đương triều thừa tướng. Cả ba người đều có khuynh thành dung mạo, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, lại am hiểu lễ nghĩa, khiêm tốn dịu dàng... Được tôn xưng kinh thành tam mỹ, là ước mơ của bao nhiêu vương tôn công tử.

“Thế nào lão đệ? Lại bị Thượng Quan Minh Nguyệt bám theo sao?” Nam Cung Hải bồn cợt nói.

“Rất phiền phức! Biết thế lần trước sẽ không mở miệng bắt chuyện với nàng ta!” Nam Cung Phong buồn bực uống trà.

“Ha ha! Ai bảo của ta cứu đệ anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong đâu?! Kinh thành tam mỹ, chẳng phải đều nhớ thương của ta cứu đệ sao?!” Nam Cung Hải hắc hắc cười, khuôn mặt lúc này không khác gì một con hồ ly.

“Nữ nhân, rất phiền phức!” Nam Cung Phong mệt mỏi nói.

“A? Phiền phức sao?” Nam Cung Hải nhếch mép, “Không hẳn đâu... Cứu đệ, có muốn nhìn thấy một nữ nhân rất đặc biệt không?”

“Đặc biệt?” Nam Cung Phong liếc nhìn hắn, vẻ mặt khinh thường.

“Ấy, đừng nóng! Trăm đảm bảo, nữ nhân này, cứu đệ sẽ rất có hứng thú!” Nam Cung Hải vẻ mặt thần bí.

“Là ai?” Hắn cũng rất muốn biết, là nữ nhân nào khiến cho cao cao ngời cứu đỉnh này cũng phải khen thú vị. Hừ, hậu cung ba ngàn giai lệ, chẳng phải hắn cũng rất chán ghét nữ nhân sao?

“Là...” Nam Cung Hải vừa mới mở miệng, bên ngoài một trận ồn ào khiến hắn ngừng lại, cau mày nhìn ra.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng...”

Một thái giám chạy vội vào, bộ dạng vô cùng vội vàng, hoảng hốt.

Nam Cung Hải cùng Nam Cung Phong liếc nhìn nhau, sau đó ngạc nhiên nhìn gã thái giám mới vào. Bọn họ nhận ra, đó là Hạ công công, thái giám thiếp thân của mẫu hậu.

“Chuyện gì?” Nam Cung Hải trầm giọng nói, cả người tỏa ra khí thế凛冽 của bậc đế vương, làm sao có nửa điểm ngả ngớn khi này?

“Hoàng Thượng, không xong... Thái Hậu...”

“Mẫu hậu có chuyện gì?” Nam Cung Phong cau mày.

“Thái Hậu... Thái Hậu ngắt xiu!”

34. Chương 34: Thái Hậu Ngã Bệnh (hạ)

Tổ Quốc hoàng cung, Vĩnh An Cung...

Mái ngọc lưu ly cong cong, ánh nắng vàng rực chiếu sáng lấp lánh, tường hồng như bốc lửa. Mà lúc này, không khí trong Vĩnh An Cung, lại lạnh lẽo đến cực hạn.

“Thùng cơm! Một đấm thùng cơm!”

Tiếng rống giận dữ truyền khắp Vĩnh An Cung, khiến toàn thể cung nữ cùng thái giám đều sợ run. Hoàng Thượng đang trong cơn giận dữ. Sơ sẩy một chút, đầu người sẽ chuyển nhà ngay!

Trong tẩm cung, một nữ nhân phục sức hoa lệ đang nằm yên lặng. Nàng niên kỷ chừng 45, 46 tuổi, nhưng bảo dưỡng thỏa đáng, khiến người ta chỉ nhìn ra ba mươi mấy tuổi phụ nhân. Dung mạo xinh đẹp, mi mục như họa, rất dễ nhìn ra nàng tuổi trẻ là một cái đại mỹ nhân. Nhưng lúc này, đôi mắt nhắm nghiền, giống như đang an nhàn ngủ say.

Bên cạnh nàng, hai nam nhân tuổi đang còn trẻ. Một người dung mạo yêu nghiệt, khoác mình hoàng bào sáng chói, lúc này khuôn mặt âm trầm giận dữ. Mà một người, khuynh quốc khuynh thành dung nhan, nhưng không có một chút ý vị son phấn, bạch y phiêu dật, không nhiễm bụi trần. Hắn không có tức giận như nam tử kia, nhưng xung quanh hắn, không khí như muốn đóng thành băng, đủ biết người này so với nam tử kia càng không dễ chọc.

Dưới đất, nam sáu trung niên nam tử quỳ đầy, trên trán đầy mồ hôi, sợ hãi nhìn hai nam tử trước mặt.

“Thái y viện không phải tự phụ y thuật rất cao sao? Bây giờ mẫu hậu trầm ngã bệnh như thế nào cũng không biết, sống làm gì nữa!?”

“Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng!” Một đám lão giả đập đầu, trong lòng tim đập cuồn cuộn. Thật sự là Thái Hậu vì sao hôn mê, bọn họ cũng không thể đoán ra! Rất quái dị!

“Tha mạng? Nực cười!” Nam Cung Hải rống giận “Cổn về lật tung sách thuốc cho trầm! Nếu mẫu hậu có việc gì, cửu tộc các người chôn cùng!”

Một đám thái y tạ ơn, sau đó rồi rít kéo nhau ra khỏi Vĩnh An Cung.

“Thật sự là vô dụng!”

Nam Cung Hải giận dữ kêu lên, sau đó quay người sang nhìn chằm chằm nữ nhân mỹ lệ trên giường.

“Thái y viện đúng là rất tốn cơm!” Nam Cung Phong nhàn nhạt nói một câu.

“Chết tiệt! Tại sao mẫu hậu lại bị như thế này?” Nam Cung Hải quay sang Hạ công công đang run như cây sậy, quỳ ở bên giường.

“Hồi Hoàng Thượng, Thái Hậu hôm nay vẫn sinh hoạt bình thường. Nhưng đến khi các vị nương nương vẫn an xong, Thái Hậu bỗng dưng ngất xỉu!”

“Là ai đến vấn an?”

“Hồi Hoàng Thượng, là Liễm Phi nương nương, Dung Phi nương nương, Nhạc Tần nương nương và Tú Chiêu Nghi!”

Nam Cung Hải và Nam Cung Phong hai mặt nhìn nhau, sau đó, cả hai đều tự chìm vào suy nghĩ của riêng mình...

Mà đúng lúc đó, có thái giám chạy vào bẩm báo.

“Hoàng Thượng, Liễm Phi, Hà Phi, Dung Phi, Điệp Tần và Tú Chiêu Nghi xin cầu kiến!”

“Tuyên!” Minh bào vang lên, sắc mặt càng phát ra âm trầm.

Một lát sau, một đám oanh oanh yến yến tràn vào, kèm theo một cỗ son phấn khiến Nam Cung Phong chán ghét cau mày. Năm nữ nhân, năm hương vị khác nhau, quần áo đủ màu sắc sỡ, nhưng có một điểm chung, đều là những giai nhân thanh tú động lòng người. Có điều cách ăn mặc cùng son phấn tục tằng đều khiến các nàng làm mất đi vẻ thanh nhã vốn có của bản thân.

Năm người hành lễ với Hoàng Thượng, sau đó là Trữ vương gia. Đối với các nàng, tránh xa Trữ vương gia là hay nhất. Không chỉ vì các nàng là phi tần trong hậu cung, mà còn bởi vì Trữ vương gia, danh tiếng đồn đãi là còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân. Mà hôm nay tận mắt thấy, quả nhiên không sai. Trữ vương gia khuynh quốc khuynh thành, tuyệt sắc dung mạo, trong hậu cung không người có thể cập. Đứng gần hắn, sẽ chỉ khiến các nàng thiệt thòi mà thôi. Hơn nữa, nghe đồn Trữ vương gia không gần nữ sắc, có khiết phích, không thích bị đụng chạm. Nên nếu khôn ngoan, tốt nhất đừng cố gắng tiếp cận hắn.

“Hôm nay các người đến vấn an mẫu hậu cuối cùng sao?” Nam Cung Hải lúc này không còn bộ dạng ngả ngón ban đầu khi trêu đùa phi tần, mà tràn đầy âm ngoan cùng nghiêm túc, khiến năm nữ nhân không tự chủ được mà run sợ, không dám đến gần.

“Hồi Hoàng Thượng, đúng là nô tì!” Liễm Phi, Dung Phi cùng Tú Chiêu Nghi đồng loạt gập đầu.

“Mẫu hậu vẫn khỏe mạnh?”

“Là, Hoàng Thượng!”

“Vậy tại sao mẫu hậu lại ngất xỉu?” Nam Cung Hải cau mày, hơi thở nguy hiểm tràn đầy.

Lập tức, cả ba nữ nhân cùng quỳ xuống, khóc lè mang hoa vũ.

“Hoàng Thượng, người phải làm chủ cho chúng nô tì a! Chúng nô tì tuyệt đối không có ác tâm làm hại Thái Hậu! Có ười lá gan chúng nô tì cũng không dám a!”

Nam Cung Hải cùng Nam Cung Phong đảo mắt tìm kiếm một chút trên mặt các nàng, nhưng không tìm được gì cả. Mà nghe các nàng than khóc ỉ ôi, Nam Cung Phong mệt mỏi chán ghét cau mày, Nam Cung Hải nhúc nhúc đứng lên.

“Được rồi ! Cẩn hết cho trầm !”

Lập tức, tiếng khóc im bặt. Năm nữ nhân kéo nhau ra ngoài.

“Nữ nhân là phiền phức !” Nam Cung Phong lặp lại danh ngôn của đời mình.

“Hừ !” Nam Cung Hải hừ lạnh một tiếng.

“Hoàng huynh, việc cần thiết bây giờ là phải chữa trị ấu hậu !” Nam Cung Phong liếc nhìn nữ nhân trên giường, ánh mắt xẹt qua một tia đau lòng.

“Trầm biết ! Nhưng thái y viện... !” Đột nhiên, tinh quang chợt lóe, trong đầu hần xuất hiện một khuôn mặt, “Tứ đệ, tứ đệ nhất định sẽ có cách cứu mẫu hậu !”

“Tứ ca?” Nam Cung Phong tò mò hỏi “Tứ ca khi nào thì biết y thuật?” Chẳng phải chỉ biết đánh giặc thôi sao?

“Không phải là tứ đệ !” Nam Cung Hải nhếch miệng “Là nha hoàn thiếp thân của tứ đệ, y thuật rất cao !”

“Nha hoàn thiếp thân ? Tứ ca khi nào thì có nha hoàn thiếp thân ?” Nam Cung Phong mơ hồ.

“Hừ, từ mấy tháng trước !” Nam Cung Hải hừ một tiếng.

Đúng lúc đó, trong tấm cung Vĩnh An cung xuất hiện mấy bóng đen. Đúng là Phong, Lôi, Thiểm, còn có Mạc Uy, ám vệ cùng thị vệ của Nam Cung Lâm.

“Hoàng Thượng, có biến !” Phong vội vã kêu lên.

“Chuyện gì ?” Nam Cung Hải cau mày. Đạo này, rất nhiều chuyện xảy ra. Sắp tới, Tổ Quốc không còn yên bình nữa rồi.

“Gia bị người tập kích !”

Nam Cung Hải cùng Nam Cung Phong hít ngụm khí lạnh. Bị tập kích? Xem ra, mọi chuyện không ổn rồi!

“Mau điều động ám vệ đến tiếp viện cho Tứ đệ!” Nam Cung Hải trầm giọng nói. Ngay lập tức, trong phòng lại nhiều thêm mười mấy hắc y nhân.

“Tuân lệnh, Hoàng Thượng!”

Một cái chớp mắt, trong tấm cung chỉ còn lại Nam Cung Hải và Nam Cung Phong hai người.

...

“Mau tìm xung quanh! Chắc chắn chỉ có ở gần đây thôi!”

“Là!”

Bên ngoài, vô số hắc y nhân đang xảo động tìm kiếm khắp nơi. Mà mục tiêu của bọn họ, lúc này lại đang yên vị ở một chỗ cách đó rất xa.

Trong hang động, Uyển Nhu và Nam Cung Lâm nép vào nhau, yên lặng theo dõi tình hình bên ngoài.

Hang động này không lớn, ngồi hai người có điểm chật chội, nhưng vẫn miễn cưỡng được. Ngoài cửa động là một tảng thật dày cỏ cây che lấp, nên hai người lúc này tạm thời an toàn.

Uyển Nhu mặt đỏ như quả táo chín. Nàng biết lúc này không phải lúc, nhưng vẫn không nhìn được đỏ mặt. Trời ơi, nụ hôn đầu tiên của nàng a! Hai mươi năm qua, đó là nụ hôn đầu tiên của nàng! Không ngờ lại bị cướp mất trong tình huống như thế này. Mà nàng lại còn rất hưởng thụ nữa chứ! Quỷ thần thiên địa ơi...

Nhưng Uyển Nhu nhanh chóng liếc thấy vết thương tràn đầy trên cánh tay Nam Cung Lâm, trong lòng nàng khẽ nhói. Vết thương... chẳng lẽ là do nàng sao...?

Nam Cung Lâm chợt thấy không thích hợp, liền quay lại nhìn nàng.

“Làm sao vậy?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

“Vết thương trên người người...” Nàng ngập ngừng nhìn hắn.

“Không có gì, ngoại thương thôi!” Nam Cung Lâm không để ý nói. Hắn tuyệt đối sẽ không cho nàng biết là nàng làm hắn bị thương.

“Phải chữa trị! Nếu không sẽ bị nhiễm trùng!” Uyển Nhu chợt nghiêm giọng nói. Nhưng nàng nhìn quanh, trong đây chẳng có gì có thể chữa trị cả.

Uyển Nhu buồn bực sờ sờ thất lưng, như thế nào lại rơi vào tình cảnh thế này???

Đột nhiên đụng trúng cái bình nhỏ trên lưng, Uyển Nhu mừng rỡ tháo xuống. Đúng là quan tâm sẽ bị loạn, nàng làm sao lại quên mất thứ này đâu!

Uyển Nhu đổ thuốc ra, lấy tay bóp nát, rắc vào vết thương cho Nam Cung Lâm. Sau đó lại xé vấy của mình, đem băng bó lại cho hắn. Nếu người trên giang hồ biết nàng dùng thuốc giải độc thánh phẩm này chỉ để sát trùng vết thương, chắc chắn sẽ tức hộc máu chết hết!

Nam Cung Lâm rất là thưởng thức Uyển Nhu tỉ mỉ chăm sóc vết thương ỳnh, trong lòng càng thêm chắc chắn: cuộc đời này, hắn chỉ cần có nàng là đủ. Vì vậy, dù cho trời có sập, hắn cũng tuyệt đối không buông tay.

Uyển Nhu làm xong, vui vẻ ngẩng đầu lên. Nhưng đúng lúc đó, lại đụng trúng khuôn mặt Nam Cung Lâm đang kề sát mình. Hơi thở hòa quyện vào nhau, phả lên mặt nàng, mang theo một mùi vị đặc biệt của nam tính, khiến nàng trong phút chốc mê muội.

Chợt thanh tỉnh, Uyển Nhu đỏ bừng mặt, liền nghiêng người ra sau, miệng lắp bắp.

“Người... Người... Ta...”

Hắn cau mày, nàng rốt cuộc muốn nói cái gì.

“Tên hỗn đản này! Tại sao lúc này lại hôn ta? Phải biết rằng đó là nụ hôn đầu tiên của người ta, hiểu chưa?” Cuối cùng, Uyển Nhu lấy hết can đảm nói ra. Mặc dù hạ nhỏ giọng, nhưng vẫn không giấu được phần nộ cùng xấu hổ.

Nụ hôn đầu tiên? Hóa ra hắn là người đầu tiên hôn nàng sao? Tâm tình bỗng chốc vui sướng.

“Nếu ta không làm vậy, người chắc chắn sẽ giết ta!” Nam Cung Lâm cười cười nói.

Uyển Nhu ngơ ngác. Khi này, nàng quả thật không nhớ chuyện gì xảy ra.

“Ta làm sao?”

“Người không nhớ?” Nam Cung Lâm cau mày.

“Àn, giống như bị ngắt xỉu đi một thời gian!” Uyển Nhu vỗ đầu.

Ngắt xỉu? Nàng khi này, giống như một cái cương thi, vô tri vô giác...

“Uyển Nhi!” Hắn chợt gọi nàng “Người rốt cuộc là ai vậy? Thân phận của người là như thế nào?”

Nàng chợt cười khỏ. Nàng cũng rất muốn biết, không thua gì hắn.

“Người tin không? Ta thực ra, cũng rất muốn biết mình là ai!”

“Có ý gì?” Hắn nghi hoặc.

“Ta là một luồng u hồn, đến từ thế giới khác! Chẳng qua, ta mượn thân xác này để trọng sinh! Mà thực ra, ta cũng không biết thân phận của thân thể này là gì nữa!” Nàng chậm rãi nói, ánh mắt mông lung, nhưng trong giọng nói lại mang theo nửa hư nửa thực.

Tá thi hoàn hồn? Nam Cung Lâm im lặng không nói gì.

“Người có tin ta không?” Uyển Nhu hỏi, ánh mắt chờ mong. Hấn là người đầu tiên mà nàng kể cho nghe thân phận thật của nàng. Nàng tin tưởng hấn, không hiểu vì sao, chỉ biết là nàng rất tin nhiệm người này.

“Tin! Ta tin người!” Hấn kiên định nói, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Bỗng nhiên, nàng ôm chầm lấy cổ hấn, khiến cả người hấn cứng ngắc. Nàng ôm hấn, nàng ôm hấn...

“Cho nên, Nam Cung Lâm, ta hứa với ngươi ta nhất định sẽ ở bên cạnh ngươi. Nhưng nếu một ngày nào đó, ta đột nhiên trở về thế giới của ta, ngươi cũng đừng hận ta!” Đây là điều mà nàng lo lắng nhất. Sâu trong lòng nàng, nàng tuyệt đối không muốn hận hấn.

Chợt cánh tay bị nắm đau nhức, Nam Cung Lâm nhìn nàng, ánh mắt hoảng hốt, đau đớn, còn có thật sâu không tha...

“Người không được trở về, tuyệt đối không được trở về!” Hấn bá đạo nói “Người phải ở bên ta, cả đời!”

Uyển Nhu ngơ ngác nhìn hấn, trong lòng, có một cổ ngọt ngào chậm rãi lan tràn...

“Việc này, ta không thể làm chủ được! Biết đâu ông trời cho ta đến chỗ các ngươi, chỉ là để du lịch một thời gian, sau đó một cước đem ta đá về hiện đại làm sao bây giờ?” Nàng nửa đùa nửa thật nói.

Ngay lập tức, thân hình nhỏ nhắn của nàng rơi vào một lồng ngực rộng rãi, ấm áp. Hấn ôm chặt eo nhỏ của nàng, giống như muốn nhu nàng tiến vào trong thân thể hấn, vĩnh viễn không rời xa.

“Gì chứ! Nếu ông trời muốn thế, ta nhất định sẽ nghịch thiên mà đi, tuyệt đối không cho ngươi rời xa ta!”

Nghịch thiên? Con người, có thể nghịch thiên sao? Nàng trong lòng tự hỏi, nhưng trái tim lại ấm áp rất nhiều.

Nam Cung Lâm nắm chặt vai nàng, bá đạo mà lại ôn nhu, chậm rãi hôn lên môi nàng. Ấm áp, quyến luyến, mê ly... Hấn cạy môi nàng ra, lặn vào trong tìm kiếm, quần quýt, dây dưa...

Uyển Nhu rất phối hợp với hấn. Đây là nụ hôn thứ hai của nàng, trong lúc nàng tỉnh táo, chứ không nửa tỉnh nửa mê như khi nãy. Đón nhận hấn, ngọt ngào, ôn nhu, ấm áp, mềm mại...

“Người là của ta! Không một ai, kể cả ông trời, có thể cướp ngươi đi khỏi ta!” Hấn bá đạo tuyên bố.

Uyển Nhu cười. Chẳng lẽ đây là hạnh phúc sao? Đơn giản như vậy thôi sao?

35. Chương 35: Nữ Ngự Y (thượng)

Trước mặt Uyển Nhu lúc này là một cô gái trẻ, chỉ khoảng 17 tuổi, nhưng dung mạo tuyệt sắc khuynh thành, xinh đẹp thiên tiên, lại mang theo chút thần sắc u buồn, càng nhiều hơn chính là cửu hận.

Điều quan trọng nhất, nữ tử này lại có khuôn mặt giống y hệt nàng. Đây... chính là người nàng mơ thấy trong giấc mơ lần trước sao? Nữ nhân mặc trang phục màu xanh, cầm kiếm giết chết đôi phu thê kia?

“Y Nhi...” Nữ tử khẽ gọi tên nàng, hai bàn tay nắm chặt vai nàng.

Uyển Nhu mê mang, cơ thể nàng không thể động đậy, chỉ có thể mờ mịt nhìn nữ tử trước mặt.

“Nhớ kỹ lời nương nói. Trên đời này, nam tử đều là lừa đảo. Chẳng có một ai thật lòng yêu chúng ta cả. Chẳng qua vì chúng ta có tuyệt sắc dung mạo nên bọn họ mới có thể đến gần chúng ta mà thôi!” Nữ tử nói, càng lúc càng đau buồn, càng lúc càng thù hận “Cho nên, đừng bao giờ tin vào nam nhân! Đừng nghe lời ngon tiếng ngọt của bọn họ. Phải nhớ, nam nhân đều là kẻ hoa tâm! Chẳng có kẻ nào có tim phổi cả!”

Nói xong, nữ tử nhìn Uyển Nhu một cái thật sâu, sau đó đứng dậy, xoay người rời đi.

Uyển Nhu đứng một mình trong bóng tối, trong tai không ngừng vọng lại lời của nữ tử: Nam nhân đều là kẻ hoa tâm, không có kẻ nào là có tim phổi. Bọn họ chỉ thèm khát dung mạo của chúng ta mà thôi.

Người cũng sẽ đối với ta như vậy sao?

Đừng khiến ta thất vọng. Phản bội ta, cái giá này người không thể trả được đâu!

...

Ở nơi khác, trong một căn phòng hoa lệ, Đèn hương tràn ngập khắp phòng, nhưng cũng không thể che giấu được mùi nam nữ hoan ái nồng nặc.

Chiếc giường ngủ trong phòng không ngừng rung động, phát ra tiếng vang, đủ để thấy “tình hình chiến đấu” kịch liệt đến mức nào. Tiếng nam nhân gầm nhẹ, tiếng nữ nhân yêu kiều rên rỉ... hình thành một cảnh tượng dâm dật đến tột cùng.

Trên giường, hai khối thân thể không ngừng dây dưa, mãnh liệt quấn quýt lấy nhau, phát ra những âm thanh đặc thù khiến người ta phải đỏ mặt tim đập.

Namtử gầm lên một tiếng, mồm mống nóng rực bắn vào trong cơ thể nữ tử. Ngay sau đó, nam tử nhanh chóng rút ra, nằm xuống bên cạnh nữ tử.

Nữ tử thở dốc, khuôn mặt hồng nhuận, ánh mắt mê ly, cuộn mình vào trong ngực của nam tử.

Nếu nhìn kĩ, sẽ cực kì giật mình. Bởi vì nữ tử này, không ai khác chính là Mộng Tuyền, thị thiếp của Nam Cung Lâm.

Chỉ là khiến người ta giật mình, nam tử này không phải là Nam Cung Lâm. Bởi vì hắn có một đầu tóc màu nắng cháy, mềm mại xõa tung, thậm chí còn mượt mà hơn tóc của nữ tử. Nửa trên khuôn mặt đeo một chiếc mặt nạ màu bạc, hoa văn tinh mỹ, chỉ để lộ ra đôi mắt màu đen có ánh lên chút sắc lam, lạnh lẽo như hàn băng, nửa dưới mặt là một đôi bạc thân quyến rũ gợi cảm, cùng chiếc cằm tiêm gầy xinh đẹp hoàn mỹ.

Namtử cười tà gọi lên cằm của Mộng Tuyền, khẽ hôn lên môi nàng. Trong mắt lại là một mảnh lạnh băng, không chút tình cảm.

Mộng Tuyền yêu kiều cọ cọ trong ngực hắn. Nhũ hoa chạm vào đầu đồ, tinh tế cọ xát, khiến cho hạ thân nam tử lại một trận lửa nóng, hận không thể đem yêu tinh này dựng lên, lại là một trận hoan ái thiên hôn địa ám!

“Tuyền Nhi kĩ thuật càng ngày càng tốt a!”Namtử cười mỉa hoặc, hai tay xoa bóp bộ ngực sữa mềm mại đầy đặn của Mộng Tuyền.

“Gia quá khen! Đều là do gia bồi dưỡng Tuyền Nhi!” Mộng Tuyền cũng không ngại ngừng, ngón tay thon dài vẽ vòng tròn trong ngực nam tử.

“Tiểu yêu tinh!”Namtử khẽ cười “Xem ra Chiến thần Nam Cung Lâm chỉ có vài ngày không chạm vào người, đã khiến cho Tuyền Nhi tinh lực tràn đầy không có chỗ phát tiết sao?”

“Đâu chỉ vài ngày!” Mộng Tuyền bĩu môi, trong mắt hiện lên oán hận “Hắn dạo này chỉ chú ý đến một xú nữ nhân, đã mấy tháng không chạm đến một nữ nhân nào trong hậu viện!”

“Xú nữ nhân?” Trong đôi mắt nam tử khẽ hiện lên vài đạo ánh sáng “Tuyền Nhi xinh đẹp như vậy, hắn lại bỏ qua người sao?”

“Đúng vậy gia, nữ nhân kia chẳng qua chỉ là một nha hoàn đệ tiện ở phòng bếp, xấu xí không chịu nổi. Vậy mà chẳng hiểu tại sao hắn lại chú ý, đem nàng ta lên làm nha hoàn thiếp thân!”

Nha hoàn thiếp thân?Namtử khòe miệng khẽ nhếch. Rốt cuộc là nữ nhân như thế nào, lại có thể khiến cho Nam Cung Lâm chú ý đến như vậy?

Mộng Tuyền nhìn thấy nam tử trầm ngâm, có vẻ không vui. Khuôn mặt yêu mỉa cười, sau đó càng chăm lên dục hỏa của nam tử.

Namtử bắt lấy bàn tay nhỏ bé đang làm loạn của Mộng Tuyền, tà mỉa cười một tiếng.

“Tuyền Nhi, gia chờ không được!”

“Gia, Tuyền Nhi biết phải làm sao mà! Thắm Tuyết nha đầu kia thất bại, không có nghĩa là Tuyền Nhi sẽ thất bại!” Mộng Tuyền tự tin nói, thân thể dựa sát vào nam tử, cọ xát cơ thể hắn.

“Kia, gia phải hảo hảo thưởng cho Tuyền Nhi mới được!”

Nam tử xoay người, liền đem Mộng Tuyền đặt ở dưới thân. Rất nhanh thâm nhập vào u cốc, lại tiếp tục một hồi hoan ái cuồng nhiệt.

Ngoài phòng, trăng lại lên ột vòng.

...

Uyển Nhu vừa mở mắt, liền thấy trước mặt là đồ án hình khóm trúc. Đó là hoa văn trên rèm che giường mà nàng đã chọn.

Như vậy, nàng đã trở lại vương phủ?

Nàng rốt cục đã ngủ mấy ngày rồi a?

Chợt một tiếng động vang lên, Uyển Nhu xoay người nhìn ra phía cửa, liền thấy một bóng người bước vào.

Đó là một nữ tử chừng 16, 17 tuổi, một thân lục y xanh biếc tươi mát, dung nhan thanh tú xinh đẹp, tay bưng một chậu nước tiến vào. Nữ tử nhìn thấy Uyển Nhu đã tỉnh, liền vui vẻ kêu lên.

“Uyển Nhu, ngươi đã tỉnh rồi, thật tốt quá!”

“Linh Linh?” Uyển Nhu cũng vui mừng nhìn nữ tử. Đúng là Lục Linh Linh, người mà Uyển Nhu kết bạn từ khi còn ở trong phòng bếp làm một đề tiện nha hoàn.

Lục Linh Linh ôn nhu mỉm cười, bưng chậu nước đặt lên chiếc ghế, lại kéo một chiếc ghế khác ngồi xuống.

“Tỉnh lại thì tốt rồi! Vương gia vừa vào cung, Hoàng Thượng cũng có chỉ, nếu ngươi tỉnh lại liền tiến cung đi!” Linh Linh nói.

“Tiến cung?” Để làm chi?

“Ta cũng không biết a! Tóm lại là nhanh lên một chút, đừng để cho Hoàng Thượng chờ!” Lục Linh Linh vội nhắc nhở.

Uyển Nhu gật đầu. Lục Linh Linh liền ra ngoài, kêu người mang nước nóng vào cho Uyển Nhu tắm rửa. Cũng không thể tiến cung mà bộ dạng lồi thoi lếch thếch đi!

“Linh Linh, ta ngủ đã bao lâu rồi? Như thế nào có thể trở về?” Uyển Nhu tò mò hỏi.

“Là gia bế ngươi về. Ngươi ngủ mới một ngày một đêm thôi. Hoàng Thượng đều gấp đến độ giơ chân rồi!” Lục Linh Linh cười khẽ nói.

Uyển Nhu hồi tưởng lại trước khi hôn mê. Giống như hai người bọn họ bị đám hắc y nhân kia phát hiện, Nam Cung Lâm lại giao chiến một hồi. May mắn là sau đó, ám vệ hoàng cung nhanh chóng tiến đến. Nếu không lấy tình trạng mệt mỏi của hai người, có lẽ khó mà sống được. Sau đó, nàng ngất xỉu.

Chả lẽ từ lúc đó tới giờ, Nam Cung Lâm đều bế nàng sao? Ông trời ơi, trước mặt mọi người... Đường đường là Vương gia lại đi bế một nữ nhân, lại còn phô trương như vậy. Oa, nàng không còn mặt mũi đi ra ngoài a...!

Lục Linh Linh đã công đạo mọi người mang nước nóng vào phòng cho Uyển Nhu, sau đó lui ra cho nàng tắm rửa.

Uyển Nhu lắc lắc đầu, đem những suy nghĩ kì quái đuổi hết ra khỏi đầu, sau đó đứng dậy, bước đến bồn tắm.

Nàng không có chú ý đến, trong lúc nàng tắm rửa, có một bóng người khẽ chớp nhoáng trên nóc nhà. Chỉ là người này liếc nhìn một chút, sau đó liền rời đi, ra vẻ cũng không có gì ác ý.

...

Thành vương phủ, hậu viện, Hồng Tụ Các...

“Phu nhân!”

Hồng Tụ đang chậm rãi nhấm nháp ly trà trong tay, liền có một nha hoàn chạy tới, vội vã gọi nàng.

Hồng Tụ ánh mắt liếc qua, lại nhấp một ngụm trà.

“Như thế nào?” Nàng trầm giọng nói.

Nha hoàn khẽ nhìn bên ngoài, sau đó gật đầu.

“Phu nhân, trên người Y chủ tử đúng là dấu vết như vậy, không phải mạo danh!”

Hồng Tụ thở phào một hơi. Trong lòng nàng, vừa trút được một gánh nặng rất lớn. Nếu như Y Y quả thực bị đánh tráo, sẽ không biết chuyện gì sắp xảy ra nữa! May mắn thay, nàng vẫn là nàng, chỉ là tính cách biến đổi mà thôi.

Nghĩ xong, nàng lại cau mày. Lão gia chẳng phải là suy nghĩ quá nhiều?

Hồng Tụ phẩy tay, làm cho nha hoàn đi ra ngoài. Sau đó, nàng đứng dậy, chậm rãi bước đến bên cạnh cửa sổ.

Nâng lên cánh tay thon dài trắng trẻo, mười ngón tiêm dài như ngọc, nàng nhìn lên bầu trời trong xanh. Chốc lát sau, một con chim bồ câu trắng muốt liền đậu lên tay nàng, còn thân thiết cọ cọ đầu lên tay nàng.

Hồng Tụ khẽ cười một tiếng. Nàng đi đến bên cạnh bàn, mài mực, viết một hàng chữ. Sau đó cuộn tờ giấy lại, cột vào chân bồ câu.

Chim bồ câu bay lên, vòng vòng qua đầu nàng mấy vòng, rồi mới lưu luyến ly khai.

Hồng Tụ nhìn theo điểm trắng càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất, lặng lẽ thở dài.

Những ngày này, giống như yên bình trước bão táp, khiến nàng cảm thấy không yên.

Chỉ mong sao, tất cả mọi người đều bình an vượt qua bão táp...

36. Chương 36: Nữ Ngự Y (hạ)

Hoàng cung Tổ Quốc, Vĩnh An Cung...

Mái ngọc lưu ly cong cong, tường hồng như lửa, cung điện mỹ lệ, khắp nơi đều là những vật quý báu nhất trên thế gian, nhưng khung cảnh như vậy cũng không thể che giấu được không khí nặng nề nơi đây.

“Hoàng huynh, cửu đệ!”

Nam Cung Lâm một thân màu lam trường bào bước vào Vĩnh An Cung, từ xa hành lễ.

“Tứ đệ!”

“Tứ ca!”

Hai tiếng kêu lên đồng thời. Một gã yêu nghiệt tà mị, một gã lại lạnh lùng nhưng khuynh quốc khuynh thành, đều mỉm cười chào đón Nam Cung Lâm.

Đối với vị huynh đệ này, bọn họ rất là thoải mái kết giao. Trước đây Vạn Quý Phi cùng Triệu Hoàng hậu giao tình không tệ, bọn họ cũng được phép gần gũi với nhau, cho nên trong số các huynh đệ, ba người có thể nói là khăng khít nhất. Bây giờ lại trở thành ba nhân vật quyền lực nhất Tổ Quốc, đây đều là nhờ vào sự nhìn xa trông rộng của hai nữ nhân kia.

Trước đây từng có một lúc, bọn họ biết được, Vạn Quý Phi, tên thật là Vạn Bích Liên, đã sớm có người trong lòng. Người đó là tướng quân đương thời, lớn hơn Vạn Bích Liên đến 20 tuổi. Chỉ trách “Quân sinh ta

chưa sinh, ta sinh quân đã lão, hận không sinh đồng thời, ngày ngày cùng quân hảo”. Sau đó, tướng quân tử trận nơi sa trường, Vạn Bích Liên tiến cung làm Quý Phi. Vì thế, mặc kệ nhà họ Vạn có muốn Nam Cung Lâm làm hoàng đế như thế nào, Vạn Bích Liên cũng đều hướng Nam Cung Lâm trở thành một vị tướng quân, mới có được Chiến thần như bây giờ. Triệu Phi Loan khi đó là Tổ Quốc đệ nhất mỹ nhân, tiến cung so với Vạn Bích Liên sớm một năm, cũng đã sinh hạ tam hoàng tử Nam Cung Hải, biết được tâm tình của Vạn Bích Liên, liền đem nàng nạp vào phe cánh của mình, củng cố vững chắc ngai vàng cho nhi tử của mình sau này. Nhưng dần dần, hai người lại trở thành bạn tốt của nhau, nhờ đó, địa vị của hai người trong Hậu cung lại càng vững chắc. Nam Cung Lâm từ nhỏ cũng đã được Vạn Bích Liên dạy dỗ là phải hết lòng phò tá Hoàng Thượng, bởi vì sinh tiền, vị tướng quân kia cũng là một trung thần. Trước khi tuần táng, Vạn Bích Liên đã gửi gắm Nam Cung Lâm cho Triệu Phi Loan. Mà Triệu Phi Loan cũng đem Nam Cung Lâm làm như con ruột, rất là yêu thương. Ở chốn cung đình, tìm được một mảnh thật tâm, quả thực so với lên trời còn khó khăn. Nhưng mà Triệu Phi Loan lại may mắn, có được một người tri kỷ với chính mình. Nam Cung Hải, Nam Cung Phong cũng may mắn, không phải nhiễm máu huynh đệ mình mà có được vị trí ngày hôm nay.

“Mẫu hậu như thế nào rồi?” Nam Cung Lâm nhìn mỹ phụ nhân nằm trên giường, trong lòng mơ hồ đau. Hắn biết, người này quả thực xem hắn như con ruột, không phụ lòng mẫu phi của hắn. Cho nên khi nghe tin nàng hôn mê suốt mấy ngày liền, hắn liền sốt ruột chạy ngay vào Hoàng cung.

“Thái y nói vẫn ổn định, nhưng chưa có dấu hiệu tỉnh lại!” Nam Cung Hải thở dài. Mỗi khi mẫu hậu có chuyện, hắn đều vứt bỏ vẻ mặt thường ngày, không chút dấu hiệu sự lo lắng của mình.

Nam Cung Phong không nói gì, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng đôi mắt cũng không dấu được vẻ lo lắng của mình.

Thái y viện? Nam Cung Lâm hừ lạnh, hắn vẫn không tin đám lão già cổ chấp đó. Suốt ngày khoe khoang y thuật inh, thế nhưng đến lúc cần thì chẳng thấy đâu cả.

“Tứ đệ, nha hoàn thiếp thân của người chưa tỉnh sao?” Nam Cung Hải buồn bực hỏi.

“Nàng vẫn mê man suốt một ngày đêm!” Nhắc đến Uyển Nhu, thanh âm của Nam Cung Lâm cũng mềm mại hẳn, không còn vẻ băng lãnh thường ngày. Điều này khiến cho hai vị nam nhân đều trợn mắt, vẻ mặt khó có thể tin.

Hai người trong lòng thầm nghĩ: Nữ nhân này có lẽ đối với Tứ ca (Tứ đệ) rất quan trọng! Không chừng vị trí Vương phi đều là của nàng đâu!

Nghĩ vậy, Nam Cung Hải âm thầm làm một quyết định. Tứ đệ, lão huynh ta đây là đang giúp người a! Người cần phải hảo hảo cảm tạ ta a! Cho dù ta đối với nữ nhân gọi là Lương Uyển Nhu kia rất có hứng thú, nhưng ai bảo tứ đệ người lại coi trọng người ta như vậy. Hắn là đế vương, hắn đương nhiên biết cái gì quan trọng hơn. Cho nên hắn tuyệt đối sẽ không vì một nữ nhân mà bị mất đi một vị huynh đệ, một cánh tay đắc lực.

Quyết định xong, Nam Cung Hải cười đến càng giống hồ ly, khiến cho hai người nào đó khẽ rung mình một cái.

...

Lại nói Uyển Nhu, lúc này nàng đang ngồi trên xe ngựa tiến nhập hoàng cung.

Kiếp trước, nàng cũng có dịp được thăm thú hoàng cung cổ đại ở các di tích. Nhưng lần này không giống với, nàng đang chân chính sống trong cổ đại, nơi quyền lực đế vương là tối cao! Cho nên, cảm giác cũng khác hẳn. Có vẻ khẩn trương, cũng có chờ mong, có cả sợ hãi nữa.

Tường hồng như lửa, mái ngọc lưu ly chiết xạ ánh sáng bảy màu, sân đá, tượng rồng trạm khắc tinh xảo... tất cả đều chân thực hiện ra trước mắt Uyển Nhu, khiến nàng có một chút mê mang. Từng một triều đại giàu có, phồn thịnh như thế này, nhưng trải qua thời gian, giống như Đại Đường, Đại Tống, Đại Minh, Đại Thanh... tất cả cũng sẽ biến mất, sẽ thành tro bụi, thay vào đó là đường xá, là nhà cao tầng, là xí nghiệp... Tự nhiên, nàng cảm thấy thật đau lòng. Thời gian, quả nhiên là không chờ bất kỳ thứ gì. Chẳng có cái gì có thể trường tồn vĩnh viễn theo thời gian cả.

Đến trước một cung điện rộng lớn chạm khắc ba chữ vàng “Vĩnh An Cung”, xe dừng lại, sau đó có cung nữ thái giám đến giúp đỡ Uyển Nhu bước xuống xe ngựa. Nàng ngẩng đầu, ngắm nhìn cung điện này. Hoa lệ, quý khí, tinh mỹ... đó là những gì Uyển Nhu nhận xét khi lần đầu tiên nhìn thấy nó.

Bên trong, một thái giám nhanh chóng chạy đến thông báo.

“Hoàng Thượng, Thành Vương gia, Trữ Vương gia, Lương cô nương đã tới!”

“Tuyên, lập tức tuyên!”

Nam Cung Hải mừng rỡ nói.

Nam Cung Phong cùng Nam Cung Hải chờ mong nhìn vào cửa. Nam Cung Phong là tò mò, mà Nam Cung Lâm là lo lắng. Nàng vừa mới tỉnh lại, thân thể không biết đã được chưa?

Từ ngoài bước vào là một vị bạch y thiếu nữ, khăn sa che mặt, chỉ để lộ ra một đôi mắt đen thâm thúy, sâu thẳm, u tĩnh, khí chất phiêu dật, thanh lệ, giống như một đóa bách hợp đang chậm rãi nở rộ. Nàng cho người ta cảm giác tươi mát dễ chịu, không tự chủ được mà thả lỏng thần kinh, chậm rãi hưởng thụ không khí trong lành.

Từ lúc nàng xuất hiện, Nam Cung Phong không tự chủ được mà bị hấp dẫn. Lần đầu tiên, hắn nhìn thấy một nữ tử có thể mặc bạch y mà không khiến cho người ta có cảm giác lạnh lùng. Nàng giống như tiên tử lạc phàm, tĩnh lặng như một đóa bách hợp, sạch sẽ thánh khiết, đôi mắt trong trẻo không chứa chút tạp chất nào khi nhìn thấy cảnh tượng quý khí mỹ lệ, đặc biệt là khi nhìn thấy dung mạo xuất chúng của ba huynh đệ bọn họ. Nữ tử như vậy, trên thế gian này còn có mấy người?

“Dân nữ Lương Uyển Nhu khấu kiến Hoàng Thượng, Vương gia, Trữ Vương gia!” Uyển Nhu lên tiếng, đánh thức ba vị nam tử. Thanh âm nàng lạnh lùng nhưng trong trẻo, lại thanh thúy như hoàng oanh xuất cốc, khiến người ta tâm sinh quý mến, thật muốn nghe nàng nói thêm vài lời.

Lẽ dĩ nhiên, nàng không xưng phong hào của Nam Cung Lâm. Đơn giản ọi người thấy được quan hệ của hai người.

“Bình thân!” Nam Cung Hải phát tay áo “Đừng chậm trễ, mau xem thử Thái hậu bị bệnh gì?”

Thì ra là muốn cho nàng bắt mạch sao? Uyển Nhu thở phào nhẹ nhõm, rất có quy củ bước đến bên giường.

Nằm trên giường là một vị mỹ phụ nhân, mặc dù đã bước vào tuổi trung niên, nhưng vẫn còn rất xinh đẹp, khuôn mặt có vẻ hiền hòa. Mà trọng yếu hơn, Trữ Vương gia có dung mạo giống hệt Thái hậu. Sở dĩ Uyển Nhu biết được Nam Cung Phong là Trữ Vương gia, bởi vì nàng sớm nghe đồn rằng vị này có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, tuyệt thế vô song, vừa thấy đã nhận ra. Hơn nữa, xuất hiện trong này, trừ bỏ Trữ Vương gia còn có ai? Mà khiến nàng ngạc nhiên, Hoàng Thượng lại là người nàng trước đây đã đuổi ra khỏi phủ! Hân... nếu hắn ghi hận, nàng chắc khó sống!

“Thái hậu, tiểu nữ mạo phạm!” Uyển Nhu nhàn nhạt nói, sau đó nắm lấy cổ tay thái hậu, tinh thể tham mạch.

Nhìn thấy hành động của nàng, cả ba người lại trợn mắt. Quả thực là kì lạ, trên đời này có người hành xử như nàng sao? Kì quặc, nhưng mà lại rất tự nhiên, giống như tất cả mọi việc đáng nhẽ nó phải thế!

Chừng một khắc sau, Uyển Nhu buông cổ tay Thái hậu ra, ánh mắt lợi hại đảo xung quanh tẩm cung, không tha ột góc nhỏ.

Nàng không nói gì, chậm rãi đứng dậy, xem xét lò hương trong tẩm cung, đưa lên mũi ngửi, lại dùng tay cảm nhận một chút.

Ba nam nhân nhìn hành động của nàng, mặc dù tò mò, nhưng cũng không có lên tiếng quấy rầy.

“Người, lại đây!” Uyển Nhu gọi một cung nữ lại gần.

Cung nữ nhìn qua Nam Cung Hải, hơi do dự, thấy Nam Cung Hải gật đầu mới tiến đến bên cạnh Uyển Nhu.

“Loại hương dùng trong tẩm cung Thái hậu là hương gì?” Nàng hỏi.

“Hồi cô nương, là xạ hương!” Cung nữ cung kính đáp lời.

“Quả nhiên là vậy!” Uyển Nhu đặt lò hương xuống, phủi phủi tay.

“Lương cô nương biết mẫu hậu mắc bệnh gì?” Nam Cung Phong chợt lên tiếng.

Nam Cung Hải và Nam Cung Lâm thấy Nam Cung Phong lên tiếng, trong lòng đều bất ngờ, nhưng trên mặt cũng không có biểu lộ ra cái gì.

“Thái hậu không phải bị bệnh, là trúng độc!” Uyển Nhu nhàn nhạt nói.

“Cái gì? Độc?” Cả ba người cùng kinh ngạc kêu lên.

“Hừ, kẻ nào to gan, dám ở trong Hoàng cung hạ độc?” Nam Cung Hải giận dữ.

“Hoàng Thượng đừng nóng. Thái hậu mặc dù trúng độc, nhưng cũng không có nguy hiểm đến tính mạng. Xạ hương có khả năng áp chế loại độc trong cơ thể Thái hậu, không cho độc phát tác.”

“Lương cô nương có thể nói rõ?” Lại là Nam Cung Phong vội vã hỏi.

Uyển Nhu khẽ liếc qua ba người, liền chậm rãi nói.

“Loại độc mà Thái hậu trúng, chính là do bị một loại ký sinh trùng tên gọi Tuyết Long xâm nhập cơ thể. Tuyết Long sinh trưởng ở vùng hàn đới, thích nơi lạnh, cho nên ở Tổ Quốc tuyệt đối không có loài ký sinh trùng này. Một khi bị chúng ký sinh trong cơ thể, chúng sẽ ăn dần ăn mòn các chất dinh dưỡng, khiến cho cơ thể mẹ bị suy dinh dưỡng, dẫn đến tử vong. Nhưng trong Hoàng cung, thức ăn đều có chứa rất nhiều chất dinh dưỡng nên độc tính đến hôm nay mới phát tác. Dựa vào mức độ lan tràn của Tuyết Long, ta nghĩ Thái hậu đã bị ký sinh trên dưới 3 năm rồi. Có lẽ mấy hôm trước, do nguyên nhân đặc thù nào đó, khiến cho Tuyết Long trong cơ thể làm loạn, dẫn đến việc độc tính phát tác. Nhưng trong Xạ hương mà Thái hậu dùng có một loại dược liệu có thể áp chế độc tính Tuyết Long, khiến độc tính không thể hoàn toàn phát tác mà bị kìm hãm, dẫn đến tình trạng hôn mê như bây giờ. Cho nên chừng nào còn có Xạ hương, tính mạng Thái hậu chưa có gì nguy hiểm!”

Loại ký sinh trùng trong truyền thuyết này, nàng vẫn là lần đầu tiên gặp đầu.

“Ba năm? Mẫu hậu trúng độc ba năm rồi sao?” Nam Cung Hải khó có thể tin, sắc mặt tái nhợt.

Ba năm, đó là khi tiên hoàng còn tại thế, hẳn vẫn là Thái tử. Vậy mà lúc đó, Triệu Phi Loan đã bị người hạ độc. Sự thật này thực khó để khiến hắn chấp nhận.

“Hoàng huynh, giờ không phải lúc để truy cứu chuyện đó. Nên xem thử có cách nào giải độc ấu hậu hay không đã!” Nam Cung Phong lên tiếng, đánh thức Nam Cung Hải.

“Lương cô nương...”

“Để ta kê đơn thuốc, dựa theo đó mà bốc và sắc thuốc, uống thuốc đúng giờ, cộng thêm chế độ dinh dưỡng hợp lý để tạm thời áp chế Tuyết Long. Chỉ cần vài ngày là giải hết độc!” Uyển Nhu gật đầu.

“Người đâu, giấy mực hầu hạ!” Nam Cung Hải phất tay áo, lạnh giọng hô lên.

Rất nhanh, cung nữ liền mang lên giấy bút nghiên mực. Uyển Nhu liền nhanh chóng kê một đơn thuốc, đưa cho cung nữ.

“Uyển Nhi, người nói... loại ký sinh trùng này không có ở Tổ Quốc?” Trầm mặc này giờ Nam Cung Lâm mới lên tiếng.

“Đúng vậy!” Uyển Nhu gật đầu “Tuyết Long bản tính thích lạnh, nhưng nếu đã kí sinh trong cơ thể người thì nóng lạnh cũng không thành vấn đề. Cho nên nếu muốn nuôi dưỡng nó, người ta phải chọn những nơi lạnh lẽo. Nếu không, nó sẽ rất dễ chết khô!”

“Chẳng lẽ là... Mạc Quốc?”

Nói đến những quốc gia quanh năm lạnh giá, người ta liền dễ dàng nghĩ ngay đến Mạc Quốc, một quốc gia lớn mạnh nhưng thời tiết rét giá. Mạc Quốc trong mắt thế gian vẫn thực thần bí. Ở đây rất nổi tiếng với

những loại cổ thuật xưa cũ, nhiều loài sinh vật lạ, nhiều địa danh quái gở mà kì bí... Tuyết Long nói không chừng chính là từ nơi đó mà ra.

“Mạc Quốc!?” Uyển Nhu lẩm bẩm, trong đầu khê chuyển.

Nếu nàng nhớ không nhầm, Dạ Quốc có một vị Thục Phi tên là Mạc Oánh Hà, vốn là người trong hoàng thất của Mạc Quốc. Mà nhị thập hoàng tử Tư Đồ Mạc Nhuệ chính là do vị Thục Phi này sở sinh. Nói không chừng, Dạ Quốc đã muốn ngấp nghé Tổ Quốc.

Quả nhiên, thời đại nào cũng không thể tồn tại hai chữ “hòa bình”!

Ba người kia có lẽ cũng đã phát hiện ra điều đó, đều trầm ngâm suy nghĩ.

“Trẫm thật là tò mò, Dạ Quốc rốt cục tham dự bao nhiêu trong chuyện này?!” Nam Cung Hải cười khê, trong mắt đều là tàn nhẫn, lạnh lùng.

“Theo tin tức gần đây, Dạ Quốc đã sắp bước vào thời kì căng thẳng nhất. Tư Đồ Mạc Thắng cùng Tư Đồ Mạc Nhuệ đã bắt đầu phô trương thế lực, sắp bước vào giai đoạn đối đầu công khai. Có lẽ chỉ khoảng vài tháng nữa, chúng ta sẽ biết Quốc quân mới của Dạ Quốc là kẻ nào!” Nam Cung Lâm chậm rãi nói, thanh âm không có bất cứ tình cảm nào.

“Hừ... chậm rãi chờ xem, kịch vui còn ở phía trước!” Nam Cung Phong khoe miệng khê gợi lên một độ cong, lạnh như băng cùng trào phúng.

Tổ Quốc có ba vị nam tử đỉnh thiên lập địa chống đỡ, đâu thể nói thâm tóm là thâm tóm? Lần này, có lẽ thiên hạ lại muốn loạn một hồi...

37. Chương 37: Triều Dung Công Chúa - Nam Cung Tổ Linh

Độc được giải, chỉ trong vòng ba ngày, Thái hậu đã tỉnh lại. Hoàng Thượng mặt rồng đại duyệt, một đạo thánh chỉ ban xuống, trực tiếp làm cho Uyển Nhu trở thành Ngự y, cũng là nữ Ngự y duy nhất trong lịch sử Tổ Quốc, đi vào sử sách với y thuật cao thâm không ai có thể sánh kịp. Đồng thời, cũng ban thưởng ột tòa phủ đệ, ruộng tốt trăm mẫu, bạc trắng năm ngàn lượng, hoàng kim một ngàn lượng. Uyển Nhu từ một nha hoàn trong Thành vương phủ, trực tiếp trở thành nữ quan, lại còn là một tiểu phú bà.

Về việc phong chức ột nữ tử làm Ngự y, Thái y viện rất là phản đối. Nhưng Nam Cung Hải chỉ hỏi một câu, khiến cho cả Thái y viện câm lặng.

Hắn nói: “Các ngươi luôn tự phụ là y thuật hơn người, vậy mà lại sánh không được với nhất giới nữ tử, chỉ cần ba ngày cứu sống mẫu hậu. Như vậy, trẫm phong nàng làm Ngự y có gì không đúng?”

Đương nhiên, không ai có thể phản bác lời của Hoàng Thượng. Hơn nữa, còn thêm một lý do rất là hợp lý: Hậu cung toàn là nữ nhân, có một nữ Ngự y sẽ phương tiện hơn nhiều so với nam nhân.

Vì thế, Uyển Nhu liền trở thành nữ Ngự y duy nhất trong lịch sử. Trong vòng một ngày, tin tức này đã lan khắp Tổ Quốc, còn có xu hướng lan tỏa ra bốn phương tám hướng càng nhanh hơn. Mọi người đều đối với vị nữ Ngự y này sinh ra rất nhiều tò mò, thậm chí còn có nhiều truyền thuyết lưu hành đường phố. Đương nhiên, điều đó sẽ được đề cập sau này.

Nam Cung Lâm khi biết Uyển Nhu sẽ dọn ra khỏi Vương phủ, thái độ phi thường buồn bực. Sau này muốn gặp nàng cũng sẽ không có phương tiện, cái này làm cho hắn qua ngày như thế nào a???

Vì thế, hắn ôm một bụng oán khí tiến đến gặp Nam Cung Hải.

Nam Cung Hải cười hớ hớ, ra vẻ thần bí nháy mắt hắn.

“Lão tứ, hoàng huynh đây là đang giúp người. Người đáng nhẽ phải cảm ơn trẫm mới đúng!”

Giúp cái rắm! Nam Cung Lâm bực tức thô tục. Hành động này chính là bồng dả uyên ương được không?!

(Trà: Lâm ca, em lau mồ hôi ạ...)

Đón nhận ánh mắt sắp phát hỏa của Nam Cung Lâm, Nam Cung Hải lại cười càng giống hồ ly.

“Bình tĩnh, kiên nhẫn chờ đợi, lão huynh ta tuyệt đối sẽ không khiến ngươi thất vọng!”

Và thế là Uyển Nhu chính thức rời khỏi Thành vương phủ, dọn sang nhà mới.

...

“Ai nha, hảo đáng. Có thể không uống được không?”

Thanh âm trong trẻo nhưng lại thể hiện ra chút khàn khàn vang lên trong Vĩnh An Cung, khiến cung nữ thái giám đều che miệng cười trộm.

Uyển Nhu cái trán đầy hắc tuyến, nghiêng răng nghiêng lợi.

Bao nhiêu năm qua, nàng vẫn là lần đầu tiên phải dỗ người ta uống thuốc đâu.

Mà người đầu tiên này, lại chính là cao cao tại thượng Thái hậu!

Đúng, không có sai, là Thái hậu a!

Trong tưởng tượng của nàng, Thái hậu đều là những nhân vật tràn đầy tâm cơ, thâm trầm mà đáng sợ. Hơn nữa bề ngoài lúc nào cũng cao quý đoan trang, chỉ cần nhìn cũng đã biết rõ thân phận, khiến người ta sợ hãi, kính ngưỡng, e dè...

Nhưng mấy ngày qua, hình tượng đó trong lòng nàng đã hoàn toàn sụp đổ!

Ông trời ơi, có ai ngờ Thái hậu Triệu Phi Loan lại là người như thế này không? Cả ngày hi hi ha ha không nói, lại còn ghét thuốc đắng, nàng đều phải dỗ ba lượt mới chịu uống! Còn đâu hình thượng cao quý đoan trang a

Nhưng mà quả thực là so với Từ Hi thái hậu, Thái hậu Triệu Phi Loan khiến người ta thích hơn, bởi vì nàng rất gần gũi, không bái cái giá, lại rất bình dị.

Triệu Phi Loan không hổ danh đã từng là Tổ Quốc đệ nhất mỹ nhân. Cho dù đã sinh ba đứa con, vẫn giữ lại thân hình cân đối. Mặc dù tuổi ngoại tứ tuần, nhưng bảo dưỡng rất tốt, khiến cho nàng nhìn qua chỉ mới có 35, 36 tuổi. Nếp nhăn cũng chưa nhìn rõ, da dẻ hồng hào, xinh đẹp tuyệt trần. Bạc này cực phẩm mà để ở thế kỷ 21, tuyệt đối là siêu sao tuổi thọ lâu đời.

Nàng giữ được tuổi trẻ của mình, không chỉ do cách ăn uống, mỹ phẩm cổ đại. Một phần là do nàng sống sung sướng an nhàn, không phải lo lắng công việc bình thường. Hơn nữa, tính cách có vẻ rất lạc quan yêu đời của nàng khiến cho tinh thần cũng thoải mái hơn.

Nhưng Uyển Nhu cũng không phải kẻ ngốc. Triệu Phi Loan ổn tọa được ở vị trí Hoàng hậu hơn hai mươi năm, sinh ba người con, trong đó có một người là ngoài ba mươi mới sinh, như vậy ở trong Hậu cung là cực kì được sủng ái, rất được Tiên Hoàng yêu thương. Người như thế, đâu thể nào đơn giản được! Hơn nữa tính cách của Triệu Phi Loan cũng rất dễ dàng khiến cho người ta hiểu lầm nàng là quả hồng mềm, dễ dàng bóp nát. Ai mà ngờ, quả hồng này lại được làm bằng đá đầu!

“Thái Hậu, thuốc không thể để nguội, mời ngài mau uống đi thôi!” Uyển Nhu cố tận lực mềm nhẹ nói. Dù sao Thái Hậu cũng cho nàng cảm giác rất là gần gũi, không có chút nguy hiểm nào.

Triệu Thái Hậu nhăn mặt, ghét bỏ nhìn chén thuốc Đông y đen ngòm, trong lòng thầm mắng. Nhưng dù có chán ghét như thế nào, đối mặt với đôi mắt trong suốt xinh đẹp mà đầy sức quyến rũ của Uyển Nhu, những lời cự tuyệt cũng tự động trôi ngược về trong bụng, không thể nói ra. Ai nha, đây là lý do vì sao khi từ chối uống thuốc, nàng phải nhìn đi nơi khác mà không dám đối mặt với vị nữ Ngự y này.

Cuối cùng thỏa hiệp, Triệu Thái Hậu đem bát thuốc uống sạch sẽ.

“Đáng chết ai gia! Mứt quả, mứt quả đâu?!” Triệu Thái Hậu kêu gào.

Lập tức, Huệ ma ma mang một đĩa mứt quả đến, cung kính dâng lên trước mặt Triệu Thái Hậu. Mà Triệu Thái Hậu cũng không có chút hình tượng nào, thẳng bốc mứt quả vút vào miệng.

Màn này diễn đi diễn lại mấy ngày, Uyển Nhu đã muốn miễn dịch.

Đột nhiên lúc này, một thanh âm thái giám vang lên.

“Triều Dung công chúa cầu kiến!”

Theo sau đó là một cơn gió màu vàng nhạt phi vào trong cung điện, mang theo mùi hoa nhài thoang thoảng, làm say lòng người.

Uyển Nhu định thần lại, nhìn kỹ thì phát hiện ra người tới là một nữ tử... Không, thực ra nói là nữ hài tử thích hợp hơn, bởi vì nàng nhìn qua cũng chỉ mới 11, 12 tuổi, không lớn lắm. Ngũ quan mặc dù chưa nảy nở, nhưng đã rất có hương vị, cười rộ lên đặc biệt ngọt ngào, cũng rất có tác dụng trấn an lòng người.

Triều Dung công chúa xác thực có nụ cười rất giống Triệu Thái Hậu. Đích thực là mẹ con a!

Đúng vậy, đứa con thứ ba của Triệu Thái Hậu chính là Triều Dung công chúa, Nam Cung Tố Linh, ngũ công chúa của Tố Quốc, cũng là công chúa đương thời được Tiên Đế sủng ái nhất, năm nay 12 tuổi. Hiện thời, cũng chính là muội muội mà Nam Cung Hải yêu thương nhất.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu!”

Thanh âm trong trẻo mà ngọt ngào vang lên. Bất ngờ là, Uyển Nhu trước giờ vẫn rất ghét những nữ sinh có thanh âm ngọt ngào, vậy mà khi nghe giọng của Nam Cung Tố Linh, nàng lại không có ghét bỏ.

“Tố Tố đứa bé này, phong phạm công chúa chẳng còn chút nào!” Triệu Thái Hậu cười nói.

“Vi thần tham kiến Triều Dung công chúa!” Uyển Nhu cũng hành lễ.

Nam Cung Tố Linh ngẩng đầu nhìn Uyển Nhu, chỉ thấy trước mặt nàng là một vị lục y nữ tử bóng hình yếu điệu, khăn sa che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt đen sâu thẳm thẳm, nhưng lại tràn đầy thân thiết nhìn nàng. Cả người nàng phát ra một loại khí chất thanh cao lạnh nhạt, lại tươi mát thuần khiết, thực khiến người ta yêu thích muốn đến gần. Một đầu tóc đen chỉ đơn giản dùng một chiếc trâm ngọc cài lên, không mang theo bất kì trang sức nào cả. Thoạt nhìn vừa sạch sẽ tươi mát, lại gọn gàng chỉnh chu. A, người này nhìn thuận mắt hơn Hậu cung phi tần nhiều.

“Tỷ chính là nữ Ngự y mà thiên hạ đồn đãi sao?” Nam Cung Tố Linh ba bước biến thành hai bước nhảy đến trước mặt Uyển Nhu.

Bên kia Triệu Thái Hậu phù ngạch. Đứa bé này học ai không học, lại đi học nàng cái tính lách chách này a!

Uyển Nhu cũng thật bất ngờ, nhưng nàng rất nhanh phục hồi tinh thần lại. Qua mấy ngày bị Triệu Thái Hậu đả kích đến mức niềm tin vào khí chất hoàng gia bị ma diệt hầu như không còn, nàng cũng không còn hy vọng rằng Triều Dung công chúa sẽ đoan trang đi nơi nào. Có mẹ nào ắt có nữ ấy!

“Công chúa...”

“Tỷ đừng gọi ta là công chúa! Suốt ngày công chúa công chúa, khó nghe đã chết ! Trực tiếp gọi ta là Tố Tố được rồi !” Nam Cung Tố Linh phẩy tay, vẻ mặt ghét bỏ nói.

Ách... ra vẻ mẹ con nhà này cũng chẳng coi lễ tắc ra đâu a. Bây giờ ai dám nói với nàng nữ nhân cổ đại đoan trang lễ nghĩa, đặc biệt là nữ nhân hoàng gia, nàng nhất định sẽ đánh người đó đến mức đường về nhà cũng nhận không ra ! Hai người trước mặt nàng đây chính là ví dụ tốt nhất !

“Công chúa, lễ không thể bỏ!” Uyển Nhu mỉm cười cự tuyệt.

“Cái gì lễ không thể bỏ nha! Tỷ đều có thể lên làm Ngự y, nữ nhân cũng có thể làm quan, ta đây không gọi là công chúa có gì không tốt ?” Nam Cung Tố Linh bĩu môi nói. Nhắc mới nhớ, từ nãy đến giờ, nàng cũng không có tự xưng là “bốn cung” mà đều xưng “ta”.

Uyển Nhu nhìn sang Triệu Thái Hậu, thấy nàng đang ôm tâm trạng xem kịch vui nhìn hai người, trên tay còn quả táo đang cắn dở. Thấy Uyển Nhu nhìn sang, cũng cười trừ lấy một cái.

Được rồi, mọi người không giữ lễ, vậy việc gì nàng phải giữ.

“Tổ Tổ!” Uyển Nhu mỉm cười đáp.

“Đấy, nghe thấy có hay không! Tổ Tổ, Tổ Tổ, thật là dễ nghe biết bao!” Nam Cung Tổ Linh cao hứng vỗ tay.

Kỳ thực Uyển Nhu cảm thấy, hai người trước mặt nàng nhìn giống xuyên qua hơn là nàng !

38. Chương 38: Âm Dạ Tình (thượng)

Tổ Quốc có tất cả năm vị công chúa, Triều Dung công chúa là nhỏ nhất, và cũng là công chúa được Tiên Đế sủng ái nhất. Trưởng công chúa danh xưng Triều Dương, tên thật là Nam Cung Hỉ Linh, do Liễu Thực Phi sở sinh, năm nay 26 tuổi, hiện tại đang là Hoàng hậu của Dực Hoa Quốc. Triều Dương công chúa gả đến Dực Hoa Quốc được 10 năm, sinh hạ cho Quốc Quân được nhất nam nhất nữ, địa vị cực kì vững chắc, nhưng đã lâu cũng không có liên hệ gì với Tổ Quốc nữa. Nhị công chúa danh xưng Triều Hạ, tên thật là Nam Cung Tịch Linh, do Phượng Quý Phi sở sinh, năm nay 22 tuổi, hiện tại là Trấn Quốc tướng quân phu nhân. Tam công chúa danh xưng Triều Minh, tên thật là Nam Cung Yến Linh, do Vân Tần sở sinh, năm nay 19 tuổi, hiện tại là Định Hầu phu nhân. Tứ công chúa danh xưng Triều Nhạc, tên thật là Nam Cung Ánh Linh, do Đồng Huệ Phi sở sinh, năm nay 15 tuổi, chưa gả, hiện tại đang trụ ở Ánh Dương Cung.

Cuối cùng một vị, chính là Triều Dung công chúa, Nam Cung Tổ Linh, ba ngàn sủng ái ột thân, tùy hứng mà lại nghịch ngợm. Kỳ thực, lúc Tiên Đế ban thưởng tên cho Nam Cung Tổ Linh, bởi vì cảm thấy nàng có làn da mềm mại mịn như lụa là, liền ban cho chữ “Tổ”. Nhưng bởi vì từ này đồng âm với quốc danh, quần thần liền phản đối. Nhưng Tiên Đế mảy cũng không nhếch một chút, liền chỉ định tên này. Chừng đó đã đủ thấy được sự sủng ái của Tiên Đế đối với Nam Cung Tổ Linh, sâu sa hơn nữa chính là đối với Hoàng hậu Triệu Phi Loan.

“Uyển Nhu tỷ, vì cái gì tỷ lại mang sa che mặt?” Nghe nửa ngày, cuối cùng Nam Cung Tổ Linh cũng đem vấn đề hỏi ra khỏi miệng. Triệu Thái Hậu nghe vậy, cũng vánh tai lên nghe. Kỳ thực chuyện này nàng cũng thắc mắc, có điều chưa tiện hỏi mà thôi.

“Vi thần bị lên ban, sợ dọa đến Thái Hậu cùng Tổ Tổ, nên đành phải mang sa che mặt!” Uyển Nhu cười đáp.

“Lên ban? Kia Uyển Nhu tỷ sao không chữa cho chính mình đi?” Nam Cung Tổ Linh tròng lớn mắt.

“Nhất thời không thể chữa hết, phải chờ một thời gian!” Uyển Nhu đáp. Kỳ thực là lấy cớ qua loa. Nàng đang lo lắng không biết làm sao để che đi gương mặt họa thủy này. Da mặt dịch dung của nàng đã bị mất lúc nào không biết.

“Như vậy a...” Tổ Linh lăm bầm “Đôi mắt của Uyển Nhu tỷ đẹp thế kia, chắc chắn bộ dạng phải rất là xinh đẹp!”

Triệu Thái Hậu không nói gì, nhưng ánh mắt lại cong cong, cho thấy nàng tâm tình tốt. Kỳ thực a, lời của Uyển Nhu nàng cũng không tin mấy. Nhưng trong đầu nàng lại tự động bỏ vào một cái lý do khác. Mà lý do này lại khiến cho nàng tâm tình phi thường tốt.

Hàn huyền một lúc sau, Uyển Nhu đành cáo từ về phủ. Hậu cung không thể ở qua đêm.

Trước khi đi, Tổ Linh còn ân cần dặn nàng phải đến Tổ Dương Cung chơi. Tổ Linh sẽ mang nàng đến một nơi rất tuyệt!

Uyển Nhu đáp ứng, sau đó lên kiệu ly khai hoàng cung.

...

Thành vương phủ...

Bề ngoài, Thành Vương phủ vào loại sa hoa mà hùng vĩ nhất nhì Tổ Quốc. Mọi người chỉ cảm thấy một nơi như vậy, hẳn là bên trong phải phi thường phú quý, nơi nơi đều là ngọc ngà châu báu, còn không thì cũng là điều ngừ hương hoa, tóm lại là không giống nhân gian thường cảnh. Nhưng bọn họ nào có biết rằng, Thành Vương phủ kì thực bề ngoài như vậy, bên trong lại cất giấu cái gì? Đó chính là Địa lao, ngục giam khủng khiếp nhất Tổ Quốc, khiến người khác nghe xong phải khiếp sợ.

Địa lao được kiến tạo ở dưới lòng đất, ngay bên dưới Thành vương phủ. Đó là một nơi âm u đen tối, mùi hôi thối tràn ngập, chuột gián chạy khắp nơi, hơn nữa thỉnh thoảng còn truyền ra những tiếng ngân nga ai oán như quỷ khóc than... Tóm lại, đó là một nơi mà khi người vào đó thì chưa cần đến sự trừng phạt về thể xác, cả thần kinh của người trước hết sẽ bị tra tấn đến mức bùng nổ, không chịu nổi mà phát điên. Địa lao này không thiếu trường hợp như thế.

Trong Địa lao, một căn phòng giam, một nam nhân vận trường bào màu lam lạnh lùng đứng trước mặt một người bị treo lên trên vách tường. Nam nhân dung mạo tuấn mỹ bất phàm, nhưng biểu tình ngưng kết băng sương lạnh lẽo, so với không khí trong ngục giam còn thấp hơn vào phần. Cả người tỏa ra khí chất cao quý, nguy hiểm hơi thở, khiến cho người ta vừa nhìn đã biết nhân vật này phi phú túc quý, không dám sinh ra khinh thường. Mà đối lập hoàn toàn với hắn là người bị treo trên tường kia. Một thân rách nát quần áo, nhìn không ra hình dáng và màu sắc ban đầu. Mái tóc dài bị rối tung, lòa xòa che khuất khuôn mặt. Dáng người vốn đã nhỏ nhắn lại càng thêm gầy yếu. Nhưng một chút đột khởi trước ngực liền cho người khác biết, đó vốn là một nữ nhân.

Nam Cung Lâm lạnh lùng nhìn nữ nhân trước mặt, không chút biểu tình nào. Nữ nhân đã bị tra tấn quá sức mệt mỏi về thể xác và tinh thần, không có hơi sức nào mà chú ý đến kẻ đứng trước mặt mình.

Đứng đằng sau Nam Cung Lâm, Y Vũ một thân quần áo hoa lệ quý khí đồ tươi, dung mạo yêu diễm càng thêm xinh đẹp, đối lập hoàn toàn với tình hình xung quanh, nhưng trên mặt tiểu tình lạnh lùng như băng khối lại khiến người khác không thể xem thường.

“Đã khai chưa?” Nam Cung Lâm lạnh lùng hỏi.

“Hồi gia, chưa mở miệng!” Y Vũ cung kính đáp. So với bình thường ra vẻ nũng nịu trước mặt hắn, Y Vũ lúc này kính cẩn quả thực hoàn toàn là hai người khác nhau.

“Còn chưa chịu nói? Thật sự là cứng đầu!” Nam Cung Lâm hừ lạnh.

Giống như nhận ra giọng nói của Nam Cung Lâm, trên tường nữ nhân hơi giật thân thể, cố gắng nâng đầu lên nhìn hắn.

Đối diện với đôi mắt băng sương lạnh lùng của Nam Cung Lâm, nữ nhân khẽ run lên thân mình. Nàng làm sao có thể quên, người này là Chiến Thần Tổ Quốc, là kẻ không có tim, là một khối sắt vĩnh viễn không tan chảy!

“Nam... Cung... Lâm...!” Nữ nhân suy yếu học ra vài từ.

“Thẩm Tuyết, không ngờ ngươi vẫn còn sức nói chuyện!” Nam Cung Lâm khước miệng khẽ nhếch.

Nữ nhân thở dốc, hơi mím môi.

“Như thế nào? Còn sức, ngươi tốt nhất nên khai ra kẻ đứng sau ngươi, tốt nhất lưu được toàn thân mà chết!” Nam Cung Lâm lạnh lùng nói.

“Ngươi... Ác ma...!” Thẩm Tuyết phẫn hận nói. Có điều thanh âm phi thường suy yếu.

Nam Cung Lâm khước miệng khẽ nhếch lên một độ cong, tàn nhẫn, thị huyết.

Từ này, hắn sớm đã nghe chán!

“Chúng... ta... dù sao... cũng... từng là... vợ... chồng...” Thẩm Tuyết tiếp tục nói.

“Ngươi định nói với bốn vương ‘nhất dạ phu thê bách dạ ân’? Ân?” Nam Cung Lâm nhướng mày.

Thẩm Tuyết không nói gì, nhưng ánh mắt lóe ra, giống như đang mong chờ.

“Hừ!” Nam Cung Lâm khinh miệt “Bằng ngươi cũng xứng?”

Phía sau Nam Cung Lâm, Y Vũ cũng không giấu được khinh miệt liếc nhìn Thẩm Tuyết, sau đó quay mặt đi, giống như nhìn Thẩm Tuyết thêm một giây sẽ khiến nàng bị bắn mắt.

“...Người... không... có... .. tim...”

Thẩm Tuyết cắn răng nói.

“Sai rồi!” Nam Cung Lâm khẽ cười, ánh mắt lại lạnh lùng chí cực “Tim của ta chỉ dành cho duy nhất một người mà thôi! Người – không – xứng!”

Đúng vậy, trên đời này chỉ có nàng mới xứng đáng có được tim của hắn, có được tình yêu của hắn. Loại người như các người lấy gì so được với nàng? Cứ tự ình là hơn người, có được chút điểm nhan sắc liền nghĩ rằng tất cả nam nhân đều xoay quanh người chuyển!? Không khỏi quá tự đề cao mình!

“Thẩm Tuyết, bốn vương đã cho ngươi cơ hội, là chính ngươi không cần!” Nam Cung Lâm đến gần, cười nhẹ nói, lại khiến cho Thẩm Tuyết băng hàn đến tận xương tủy “Đừng tự ình là đúng! Loại người như ngươi, bốn vương tuyệt đối khinh thường!”

Hài lòng nhìn thấy trong mắt Thẩm Tuyết là kinh hãi cùng phần hận, Nam Cung Lâm nói tiếp: “Ngươi đừng cho rằng bốn vương không biết gì. Người kia... tựa hồ thường qua lại giữa Bạch Tuyết Viên và Tuyền Cơ Các?”

Này một câu, thật sự khiến cho Thẩm Tuyết kinh ngạc, sau đó là sợ hãi nhìn Nam Cung Lâm.

Ngay cả chuyện này cũng biết. Rốt cục thế lực của Nam Cung Lâm đã lớn đến mức nào rồi? Hay phải nói, Tổ Quốc hiện nay thực lực đã đến mức nào rồi?

Nam Cung Lâm lạnh lùng liếc nhìn Thẩm Tuyết một cái, sau đó xoay người rời đi.

“Vũ, xử lý sạch sẽ vào!”

Nhẹ nhàng bỏ lại một câu, bóng áo xanh liền biến mất trong màn đêm.

Ngay sau đó, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, khàn khàn giống như thanh âm bị vỡ nát, lại có thể đâm thấu lòng người.

...

Nam Cung Lâm đặt chân lên trên nóc nhà, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm thăm thẳm.

Phía sau hắn, một bóng đen lặng yên xuất hiện không tiếng động. Người nọ cung kính quỳ dưới chân hắn, hai tay giơ ột bức thư.

“Môn chủ, mật tín tới!”

Người nọ nói, thanh âm băng lãnh không có chút nhiệt độ nào.

Nam Cung Lâm tiếp nhận bức thư, xé mở ra xem. Đôi mắt hàm chứa tàn nhẫn, khóe miệng cũng đầy ý cười.

Vận nội công, bức thư lập tức tan thành nhiều mảnh nhỏ, phân tán trong không khí.

Nam Cung Lâm phi thân lên cao, biến mất trong màn đêm dày đặc.

...

Lương Trạch...

Đây là tòa phủ đệ mà Hoàng thượng Nam Cung Hải đã ban cho Uyển Nhu. Diện tích khá lớn, bên trong cũng được trang hoàng rất tinh mỹ, rõ ràng là đã dự mưu từ trước. Trong phủ có tất cả mười ba gia nhân. Một gã quản gia tuổi quá bốn mươi, bộ dạng thành thật phúc hậu, rất là được lòng Uyển Nhu. Sáu nha hoàn lo cuộc sống hằng ngày, sáu gã sai vặt trông coi việc nặng nhọc. Tổng thể, cuộc sống ở đây cũng rất là yên bình, không có gì ngoài ý muốn xảy ra.

Đêm khuya, Uyển Nhu xem xong sách thuốc, mệt mỏi đi ngủ. Nàng vừa cởi quá quần áo nằm xuống ngủ, liền bị một người khiến cho kinh động. Uyển Nhu chưa kịp kêu lên, liền bị người nọ che miệng. Hơi thở quen thuộc tràn ngập giác quan, khiến Uyển Nhu nháy mắt liền nhận ra người tới.

“Là ta!” Trầm thấp mà gợi cảm thanh âm tràn ngập bên tai, khiến cho vành tai nàng trong nháy mắt liền đỏ lên.

Người tập võ thính lực cùng thị lực tốt hơn người bình thường rất nhiều, cho nên mặc dù trong đêm tối, hắn vẫn có thể nhìn thấy được khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Uyển Nhu, cùng với vành tai đỏ ửng của nàng.

Sau khi xác định Uyển Nhu đã nhận ra mình, hắn mới bỏ tay ra.

“Người như thế nào ở trên giường ta?!” Uyển Nhu cảm hận nói.

Hắn tà tà cười, trêu chọc khẽ cắn vành tai nàng.

Uyển Nhu trong nháy mắt liền đỏ mặt. Cơ thể này có vành tai là mẫn cảm nhất, hắn như thế nào biết được?!

Không còn cách nào, Uyển Nhu đành tiết hận bằng cách dùng sức đánh vào ngực hắn. Tiếc rằng nàng sức bé lực bé, đánh vào da thịt của hắn giống như gãi ngứa, khiến hắn kim lòng không đau, liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, lôi kéo nàng một cái. Nàng mất trọng tâm, lập tức ngã nhào vào lòng hắn.

39. Chương 39: Âm Dạ Tình (hạ)

“Này! Người làm gì a?” Uyển Nhu nóng nảy kêu lên, giãy dụa muốn đứng dậy.

“Đừng nhúc nhích!” Nam Cung Lâm khàn khàn nói, cánh tay vững chắc như sắt thép ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng.

Mùi cơ thể nam nhân tràn ngập khoang mũi nàng, khiến nàng lại một lần nữa đỏ bừng mặt. Đây vẫn là lần đầu tiên nàng tiếp xúc gần gũi như vậy với nam tính đầu! Ai nha... lần trước không tính... lần đó đang chạy trốn! Hơn nữa, ra về lần nào cũng là hắn...

Mà quan trọng hơn là, nàng tựa hồ không có bài xích hắn gần gũi nàng như vậy. Khác với những nam sinh trước đây, chỉ cần bí mật đụng chạm nàng, cũng đủ khiến cho nàng cảm thấy chán ghét.

Nhận ra điều này, Uyển Nhu ảo não gục mặt xuống ngực hắn. Đột nhiên, cả thân hình nàng bị chao đảo, trong nháy mắt, vị trí của hai người đã thay đổi. Hắn thượng nàng hạ!

Uyển Nhu trợn mắt lên, chưa kịp nói gì, môi liền bị người ta gắt gao niêm lại. Nóng cháy môi cùng nhau hòa quyện, lại khiến nàng không hiểu sao cảm thấy mơ hồ, dần dần bị sa vào mật ngọt của hắn.

“Ngô...”

Nàng than khẽ. Thừa dịp đó, lưỡi của hắn liền len lỏi vào trong khoang miệng nàng, dây dưa cùng chiếc lưỡi nhỏ bé của nàng, quấn quít lấy nhau. Này hương vị Uyển Nhu chưa bao giờ trải qua, nhất thời cảm thấy không biết làm sao, để mặc cho hắn hoành hành.

Một lúc sau, nàng dần dần lấy lại được ý thức, trong lòng nhất não, quyết định phản công!

Nam Cung Lâm nhận thấy Uyển Nhu nhiệt liệt đáp lại hắn, càng trở nên hưng phấn, cùng nàng gắt gao quấn lấy, liền chết triền miên.

Một lúc lâu sau, hắn mới buông nàng ra. Hai người đều thở dốc. Uyển Nhu khuôn mặt kiều diễm phi hồng, đôi mắt bịt kín một tầng nước mỏng mê ly, thoát nhìn rất là quyến rũ mê người. Nam Cung Lâm tâm vừa động, lập tức cố gắng áp chế, gục đầu vào hõm vai nàng.

Cơ thể hắn truyền đến nhiệt độ cực nóng, cùng với hơi thở bỏng rát quấn quanh cổ nàng, khiến nàng nhất thời cũng không dám lộn xộn, chỉ nằm im đó cho hắn đè lên. Quan trọng hơn cả, vị trí tư mật của hai người dính chặt vào nhau. Cách vài lớp quần áo, Uyển Nhu vẫn cảm giác được mỗi bộ vị nóng rực tiếp hợp với mình, nhất thời khuôn mặt lại hồng thắm máu.

“Ta thật muốn ngươi!” Một lúc sau, thanh âm rầu rĩ của Nam Cung Lâm từ bên tai truyền đến.

Uyển Nhu nghi hoặc nhìn hắn.

“Ngươi còn nhỏ, tạm thời buông tha!” Nam Cung Lâm chợt cười nói, khuôn mặt tuấn mỹ càng thêm yêu dã động lòng người.

Uyển Nhu kinh ngạc nhìn hắn, sau đó cười tủm tỉm nói:

“Thành Vương gia cũng hiểu được không nên lật thủ tội hoa sao?”

Nam Cung Lâm nhướng mày. Hắn không phải là không hiểu, mà là không cần thiết. Đối với địch nhân, không cần biết là nam hay nữ, hắn vẫn sẽ thẳng tay. Chỉ có nàng là đặc biệt, nằm ngoài tất cả những quy định của hắn mà thôi.

“Là, ta không làm chuyện lật thủ tội hoa!” Hắn còn thật sự nói, sau đó bổ sung “Chỉ đối với một mình ngươi thôi!”

Uyển Nhu trong nháy mắt cảm thấy không biết làm sao, liền lựa chọn làm đà điểu, vùi mặt vào trong ngực hắn.

Nếu là bình thường, nàng có thể giao thân mình cho hắn. Bởi vì hắn là người mà nàng chọn. Nhưng trong tình huống này... nàng đương nhiên không dám mạo hiểm. Thứ nhất, cơ thể này còn quá non nớt để thừa nhận mây mưa. Thứ hai, thân thể của nàng còn chưa rõ, không thể không cam đoan rằng nàng có bị hạ cổ hạ chú gì đó không. Trong tiểu thuyết thiếu gì những loại chuyện như vậy. Thứ ba, đây là điều khiến nàng cảm thấy khó xử nhất, cơ thể này không phải là của nàng! Mặc dù bây giờ nàng đang chiếm dụng thân xác này, nhưng ai biết khi nào rời khỏi, nàng không thể tùy tiện phá hư cơ thể này được...

Nam Cung Lâm ôm nàng, nhìn mái tóc đen bóng mượt mà của nàng, kim lòng không đậu liền vuốt ve nó, khẽ nỉ non.

“Uyển Nhi, sau này ngươi... làm vương phi của ta được không?”

Uyển Nhu giật mình. Hắn đang cầu hôn với nàng sao?

“Ngươi hướng ta cầu hôn?”

“Cầu hôn?... À, cứ cho là vậy đi!” Nam Cung Lâm khẽ cười.

“Cứ cho là vậy là thế nào? Ngươi thực sự muốn kết hôn... thành thân với ta sao?” Uyển Nhu nhìn hắn, nghiêm túc nói.

“Đương nhiên!” Nam Cung Lâm gật đầu.

Nàng muốn đồng ý, rất muốn gật đầu với hắn ngay lập tức.

Nhưng... khoảng cách giữa bọn họ là ngàn năm. Nàng có thể ở lại đây sao? Có thể sẵn sàng vứt bỏ cha nàng để ở bên cạnh hắn sao? Hơn nữa... nàng có thể thật sự ở lại sao?

“Lâm... Ta không dám hứa...” Uyển Nhu cụp mắt nói.

Nam Cung Lâm cau mày, trong lòng không vui. Nàng đang từ chối hắn sao?

“Lâm, ngươi yêu ta sao?” Uyển Nhu đột nhiên hỏi.

Hắn yêu nàng sao?

Giang Hạo Minh nói với hắn, mỗi lúc mỗi nơi, mỗi giờ mỗi khắc đều muốn nhìn thấy người đó. Chỉ cần ở bên cạnh cũng cảm thấy hạnh phúc. Mỗi cử động của người đó đều khiến tim đập nhanh. Dù người đó, có

xấu, trong mắt vẫn cảm thấy so với Tây Thi còn đẹp hơn. Thấy người đó bị thương tổn, lại vô cùng đau khổ, tình nguyện chịu đau cũng không muốn thấy người đó đau ... Đó, hẳn là yêu...

Có lẽ... là đi...

“Ở chỗ chúng ta, nam nữ ngang hàng, hơn nữa lấy chế độ một vợ một chồng, nếu lấy cùng lúc hai người vợ sẽ bị coi là trùng hôn, chịu pháp luật xử lý. Nhưng nơi này nam tôn nữ ti, nam nhân tam thê tứ thiếp, ta sợ mình sẽ không chấp nhận được!” Chưa đợi câu trả lời của hắn, Uyển Nhu đã nói tiếp “Người có dám thề rằng cả đời này sẽ chỉ lấy một mình ta?”

Một vợ một chồng? Đó là điều không tưởng! Từ cổ chí kim, lần đầu tiên hắn nghe thấy chuyện này!

Nhưng... nàng nói rằng, đó là tập tục nơi nàng sinh ra và lớn lên, không cho phép nam nhân có thê thiếp.

Nàng rốt cuộc đã được nuôi dạy trong môi trường như thế nào?

“Lâm, ta vốn rất ích kỷ. Nam nhân của ta, chỉ có ta có thể sở hữu mà thôi. Nếu nữ nhân khác dám đụng, ta có một trăm lẻ một cách khiến nàng phải hối hận vì đã sinh ra trên đời này!” Uyển Nhu đột nhiên hung ác nói.

Nàng nói hoàn toàn là sự thật. Nàng chẳng phải là cái gì thiện nam tín nữ. Dám đụng vào nam nhân của nàng, nàng tuyệt đối sẽ cho nữ nhân đó phải hối hận.

Khóe miệng Nam Cung Lâm đột nhiên câu lên một độ cong hoàn mỹ. Hắn cúi người xuống, hung hăng hôn nàng.

Đây là người hắn yêu, không phải sao. Nàng xinh đẹp, thông minh, hồn nhiên, tài giỏi, lại rất bá đạo, cũng không phải là loại nữ nhân thiện lương gì cho cam. Nàng khác hẳn với nữ nhân bình thường. Đó là điều khiến hắn chú ý đến nàng, dần dần yêu thương nàng. Hắn thực sự vui mừng, vui mừng vì ở trước mặt hắn, nàng không hề che dấu bản thân mình, thành thật nói hết tất cả suy nghĩ với hắn.

Có được nàng, hắn còn nghĩ gì nữa đâu.

Uyển Nhu buồn bực. Hắn làm chi tự nhiên hôn nàng? Đầu óc vào nước? Có nam nhân nào điên khùng đến mức nghe xong câu nói của nàng còn hưng phấn như vậy không? Không phải nên chán ghét sao?

“Người là Vương phi của ta, ta đã định rồi!” Nam Cung Lâm thì thào bên tai nàng.

“Được! Đến lúc đó đừng trách ta đem những nữ nhân kia làm hư!” Uyển Nhu cười gian xảo.

“Tùy người chơi đùa!” Nam Cung Lâm rất vui vẻ hòa theo.

Hừm, hôm nào nàng phải khám cho hắn. Hắn thực sự là có bệnh!

“Khi nào thiên hạ này hoàn toàn yên bình, ta sẽ dùng bát đại kiệu nâng người đến Vương phủ!” Hắn đột nhiên nói.

“10 năm, 20 năm, hay là trăm năm sau?” Uyển Nhu cười nói. “Thiên hạ thái bình? Chuyện trong mơ! Thiên hạ, vĩnh viễn không thể thái bình được! Ở đâu có người, ở đó có ân oán thù hận, có chiến tranh. Con người vốn rất ích kỷ, dã tâm rất lớn, đã có rồi còn muốn có thêm, lòng tham không đáy. Muốn chờ đến khi thiên hạ thái bình, tốt nhất là đừng nghĩ đến ngày đó!”

“Xác thực!” Nam Cung Lâm gật đầu, trong lòng thầm kinh ngạc, một nữ tử như nàng cũng hiểu được những đạo lý đó sao? Chẳng lẽ đây là thứ mà nàng học được ở quê hương của nàng?

“Ít nhất, cũng là đến khi Tổ Quốc trở thành thế lực không kẻ nào dám động chạm đến!”

“Người tự tin?!” Uyển Nhu chọn mi.

“Đó là đương nhiên!” Nam Cung Lâm mềm nhẹ vuốt ve khuôn mặt nàng.

“Mặc kệ người! Ta buồn ngủ rồi...”

Nói xong, Uyển Nhu ngáp một cái, xoay người vùi đầu vào ngực hắn. Chẳng mấy chốc, tiếng hít thở đều đều đã vang lên.

Nam Cung Lâm sủng nịch nhìn nàng, sau đó cũng nhắm mắt lại ngủ.

Đêm này là đêm đầu tiên hắn có thể ngủ an bình đến như vậy...

40. Chương 40: Điệp Tàn Mang Thai

Sáng sớm, Uyển Nhu vừa thức giấc, đã nhìn thấy bên cạnh giường đứng một bóng dáng quen thuộc.

Trên thân mặc một chiếc áo màu vàng nhạt, yếm thêu hoa quỳnh thanh lệ, thắt lưng màu xanh lam, hạ thân một chiếc váy lụa dài màu xanh lam nhạt, đính những đóa hoa mai nhỏ vụn màu trắng. Tóc vấn bích vân kế, đơn giản cài một chiếc trâm ngọc, châu sai gọn gàng. Dung mạo thanh lệ tuyệt luân, nụ cười ôn nhu chưa bao giờ biến mất.

Người này đúng là tỷ muội tốt khi nàng còn ở Thành Vương phủ, Lục Linh Linh.

“Tiểu thư, ngài đã tỉnh rồi!” Lục Linh Linh đơn giản hành lễ, ôn nhu nói.

“Linh Linh, sao ngươi lại ở đây?” Uyển Nhu kinh hỉ kêu lên.

Khi còn ở Thành Vương phủ, chỉ có Lục Linh Linh là đối xử tốt với nàng, không hề e dè dung mạo xấu xí khi nàng dịch dung, cũng không bởi vì nàng là thô sử nha đầu mà ghét bỏ. Thực chất, Lục Linh Linh đối với ai cũng tốt như vậy, vĩnh viễn ôn nhu mỉm cười, không hề so đo với người khác. Thậm chí trong mắt nàng, Uyển Nhu còn nhìn ra được chúng sinh ngang hàng, không hề phân biệt đối xử.

Kỳ thực, Nam Cung Lâm cũng đối xử khá đặc biệt với Lục Linh Linh. Uyển Nhu không biết thân phận của nàng là gì, ở trong Thành Vương phủ, ngay cả Trần quân gia cũng đối với nàng lễ nhượng ba phần. Các nha hoàn khác tuyệt đối nghe theo lời của nàng, không hề nửa phần oán trách. Các thị thiếp khác của Nam Cung Lâm cũng không hề tìm nàng khó xử, cho dù nàng thật xinh đẹp, cũng gần gũi với vương gia nhất.

Lục Linh Linh tồn tại, có lẽ là rất đặc biệt.

“Vương gia phân phó, từ nay trở đi, Linh Linh sẽ trở thành nha hoàn thiếp thân cho tiểu thư!” Lục Linh Linh cười nói.

Nam Cung Lâm phân phó? Uyển Nhu cau mày.

Lương trạch mặc dù rộng lớn, nhưng thực chất nô bộc cũng không có mấy người. Hết thảy đều do Nam Cung Hải sắp xếp, cho nên Uyển Nhu không hề có nha hoàn thiếp thân. Kỳ thực nàng cũng không có để ý mấy thứ này, mọi việc nàng cũng tự làm được tốt lắm. Nhưng mà không ngờ, Nam Cung Lâm lại lo lắng cho nàng.

Xác thực, bên người có một tỷ nữ như Lục Linh Linh, nàng cũng cảm thấy thoải mái nhiều lắm.

Thấy Uyển Nhu cau mày, Lục Linh Linh cho là nàng không hài lòng, liền cười nói: “Tiểu thư yên tâm, Linh Linh từ nhỏ cũng được học chút y thuật, nghĩ là cũng có thể giúp đỡ tiểu thư!”

Uyển Nhu biết là nàng hiểu sai, liền lắc đầu: “Không phải ta lo lắng mấy thứ này! Linh Linh, ngươi đừng gọi ta là tiểu thư, nghe thật xa cách! Ta vốn cũng chẳng phải là cái gì tiểu thư!”

“Nay ngài đã trở thành mệnh quan triều đình, thân phận cao quý, Linh Linh chỉ là nhất giới nha đầu, đương nhiên phải xưng hô ngài một tiếng tiểu thư!” Linh Linh không có việc gì nói.

Ai, Uyển Nhu thở dài, Linh Linh cái gì cũng tốt, chỉ có điều quá mức quy củ thôi! Rõ ràng là hình tượng bà quản gia cũ kỹ a!

“Ngươi đừng nói nữa! Mấy thứ văn vẻ đó ta nuốt không trôi đâu! Linh Linh, từ giờ đừng gọi ta là tiểu thư, cứ gọi Uyển Nhu được rồi!”

Thấy bộ dáng xoa xoa đầu khó chịu của nàng, Lục Linh Linh phì cười, cuối cùng cũng thỏa hiệp.

“Được thôi! Lúc không có người, ta có thể bảo người Uyển Nhu! Nhưng khi có người ngoài, ta phải xưng người là tiểu thư! Uyển Nhu, chốn quan trường cũng như chốn hậu cung, ăn thịt người không nhả xương, người đừng để người khác bắt được nhược điểm của mình a!”

Lục Linh Linh cẩn thận nhắc nhở. Việc để cho nha hoàn gọi chủ tử bằng tên, cũng dễ bị bắt lên cái tội dạy tớ không nghiêm, rồi cũng bị đám sói kia bắt lấy thôi.

Uyển Nhu ngẫm nghĩ lại, thấy cũng đúng, nên thuận theo.

“Phải rồi! Trước giờ ta không biết, nguyên lai người lại xinh đẹp như vậy a!” Lục Linh Linh nháy mắt trên chọc.

Uyển Nhu theo phản xạ sờ sờ mặt, phát hiện không có cái gì che lấp, liền ngượng ngùng cười.

“Đúng vậy, bởi vì khuôn mặt này mà ta suốt ngày phải che che lấp lấp!”

Uyển Nhu thở dài. Khuôn mặt này thực sự là quá mức họa thủy, không che lấp thể nào cũng gây ra sóng gió. Nàng cũng không muốn trở thành Đất Kỷ a!

Lục Linh Linh mỉm cười. Nàng tranh thủ lúc Uyển Nhu ngủ mà ngắm nghía nàng vài lần, quả thực là xinh đẹp tuyệt trần, khiến nàng suýt nữa thì thất thần. Này dung mạo, chỉ sợ là ai nhìn qua cũng không thể quên được, đặc biệt là nam nhân. Mà nhân loại thiên tính là yêu thích cái đẹp, khuôn mặt này không chừng sẽ khiến ột hồi loạn lạc.

“Được rồi, ta mang nước vào rồi, người rửa mặt rồi sửa soạn thôi!”

Lục Linh Linh bưng chậu nước đến, nhắc nhở nàng.

Uyển Nhu vừa sửa soạn xong, cầm lấy khăn lụa che mặt lại, đã nghe thấy tiếng hạ nhân vào bẩm báo.

“Tiểu thư, trong cung Vân công công đến!”

“Ta đã biết!”

Uyển Nhu mang Lục Linh Linh chạy nhanh đến đại sảnh.

Trong đại sảnh đang đứng một trung niên nam nhân chừng bốn mươi tuổi, thân hình có chút béo mập, dung mạo nhìn qua đoan chính, nhưng ánh mắt tà khí quá nặng, hiển nhiên là cũng có địa vị trong cung. Vân công công nhìn thấy Uyển Nhu, lập tức cười đến mị mắt.

“Nô tài tham kiến Lương ngự y!” Vân công công khom người hành lễ.

“Vân công công khách khí!” Uyển Nhu xoa cằm cười nói.

“Lương ngự y, buổi sáng quây rầy, nhưng Điệp Tần vừa ngủ dậy, cảm thấy trong người không khỏe, phiền Lương ngự y tiến cung thăm bệnh!” Vân công công cũng không dài dòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Ta đã biết! Làm phiền Vân công công quá!”

“Nào dám, nào dám!”

Vân công công cười xoa tay. Đùa giỡn gì a! Lương ngự y là hậu cung chuyên dụng ngự y mà chính Hoàng thượng khẫu phong, địa vị cao vô cùng. Hơn nữa, nghe đồn Thành vương gia coi trọng vị nữ ngự y này, rất có khả năng sẽ trở thành Thành Vương phi, dĩ nhiên không phải là một gã thái giám nho nhỏ như hắn có thể chọc vào! Đương nhiên là phải khách khí, phải khách khí a!

Uyển Nhu vào trong chuẩn bị xong hòm thuốc, liền lên xe ngựa, đi vào Hoàng cung.

...

Vũ Điệp Cung...

Một vị mỹ nhân mắt ngọc mày ngài, phục sức hoa lệ đang uể oải nằm trên giường. Khung cảnh phú quý xa hoa, mùi đàn hương tràn ngập, quả nhiên là cung đình tráng lệ.

Lưu Mật Điệp nằm trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng xanh, mệt mỏi mở mắt.

“Nhũ mẫu, ta thực cảm thấy khó chịu, khi nào thái y mới đến a?”

Đứng bên giường, một nữ nhân trung niên trang phục có vẻ thập phần phú quý, một thân to béo, híp mắt dễ dàng.

“Nương nương cứ bình tĩnh, thái y sẽ nhanh chóng đến thôi!”

“Nhũ mẫu, ngài nói xem, ta rốt cuộc là làm sao vậy a? Mấy ngày nay, lúc nào cũng cảm thấy choáng váng, ngay cả ăn mà cũng muốn nôn ra!”

Lưu Mật Điệp suy yếu nói, bộ dạng ốm yếu cũng thập phần mê lòng người. Nếu như có nam nhân nào ở đây, chắc chắn sẽ bị nàng hấp hồn vì ốm yếu mỹ nhân.

“Chuyện này nô tỳ cũng không dám suy đoán! Nương nương cứ yên tâm, nương nương là ngọc thể, sao có thể dễ dàng bị bệnh như vậy! Hẳn là trời chuyển gió, nương nương không quen mà thôi!” Vị kia nhũ mẫu nịnh nọt.

Lưu Mật Điệp còn đang định nói gì thêm, bên ngoài đã chạy vào một tiểu cung nữ.

“Nô tỳ tham kiến Điệp Tàn nương nương, Ngọc ma ma!”

“Àn, có chuyện gì?” Lưu Mật Điệp mệt mỏi nói.

“Hồi nương nương, Lương ngự y đã đến!” Tiểu cung nữ cung kính đáp.

Lương ngự y? Là vị nữ ngự y đã ồn ào mấy ngày nay sao? Lưu Mật Điệp mang theo vài phần tò mò, lập tức tuyên triệu.

Uyển Nhu vừa bước vào, liền nhìn thấy một bộ mỹ nhân miên đồ, quả thực là xinh đẹp vô cùng.

Vị này Điệp Tàn, tên thật là Lưu Mật Điệp, là ái nữ của Lưu thái phó. Quả nhiên hậu cung a, mỹ nữ như mây. Lưu Mật Điệp cũng tuyệt đối là khuynh thành mỹ nhân, không hề thua kém kinh thành tam mỹ. Thậm chí còn hơn ở chỗ có được nữ nhân phong tình, đủ sức khuynh đảo chúng sinh.

Lúc Uyển Nhu đánh giá Lưu Mật Điệp, đồng dạng Lưu Mật Điệp cũng đang đánh giá nàng.

Một thân lục y, khăn sa che mặt, nhưng đôi mắt đặc biệt hút hồn người. Không có nhiều trang sức trên đầu, một thân thanh nhã tươi mát, phảng phất như tiên tử hạ phàm, không dính bụi trần...

Lưu Mật Điệp âm thầm vỗ ngực thở phào. May mà nàng ta đã có Thành Vương gia nhìn trúng, nếu không bị Hoàng Thượng nạp vào Hậu cung, sẽ trở thành đối thủ nặng ký!

Lưu Mật Điệp thừa biết, Hoàng Thượng đối với Thành Vương gia là cực kỳ coi trọng, đương nhiên sẽ không nhìn nữ nhân của huynh đệ. Bởi vậy, nàng nhìn Uyển Nhu ánh mắt cũng không có gì là khó chịu.

“Hạ quan tham kiến Điệp Tàn nương nương!” Uyển Nhu quy củ hành lễ, nhưng không quỳ xuống. Thái Hậu đã đặc biệt ý chỉ, nàng không cần phải quỳ xuống hành lễ với bất kỳ Hậu cung phi tần nào. Như vậy quả thực khiến nàng trút đi gánh nặng. Ngay cả Hoàng thượng nàng còn chưa quỳ lần nào, đừng nói đến đám nữ nhân trong hậu cung này.

“Lương ngự y miễn lễ!” Lưu Mật Điệp biết chuyện Thái Hậu đặc biệt đối xử với Uyển Nhu, thấy nàng không hành lễ, cũng đành áp chế trong lòng khó chịu, mỉm cười nói.

“Nương nương, thần mạo phạm!”

Uyển Nhu nói xong, bước đến gần Lưu Mật Điệp, cẩn thận bắt mạch.

Bình thường ngự y khi thăm bệnh cho Hậu cung phi tần, cần phải dùng đến chỉ đỏ. Nhưng bởi vì Uyển Nhu cũng là nữ tử, nên được đặc biệt bãi bỏ giai đoạn này, có thể trực tiếp bắt mạch.

Xem mặt một lát, sắc mặt Uyển Nhu hơi trầm xuống, nhưng do có khăn sa, nên mấy người cũng không nhìn thấy sắc mặt nàng.

Uyển Nhu nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình của mình, mỉm cười nói.

“Thần xin chúc mừng nương nương! Nương nương hiện đã hoàn long loại!”

Lưu Mật Điệp vừa nghe, lập tức há hốc mồm. Nhưng sau đó, sắc mặt lập tức mừng rỡ hẳn lên. Có điều, trong mắt nàng chợt lóe mà qua hoảng hốt không tránh được Uyển Nhu.

Hoảng hốt? Vì sao phải hoảng hốt đâu? Uyển Nhu ý vị thâm trường nở nụ cười...

“Lương ngự y, thật sao? Bồn cung thực sự hoài long loại?” Lưu Mật Điệp giống như không thể tin, vội vã hỏi lại.

“Thần xin chúc mừng nương nương!”

“Nhũ mẫu, ta mang thai!” Lưu Mật Điệp liền quay sang Ngọc ma ma.

“Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương!” Ngọc ma ma lập tức tươi cười đầy mặt.

“Nương nương, ngài hiện tại thân mang long loại, không nên quá mức kích động! Thần lập tức kê đơn thuốc bổ, hằng ngày ngài phải uống thuốc theo đúng chỉ dẫn, để đảm bảo thai nhi khỏe mạnh!”

Uyển Nhu chậm rãi nói. Lưu Mật Điệp gật đầu, vội vàng phân phó cung nữ giấy bút hầu hạ.

Xong xuôi, Uyển Nhu xin cáo lui. Lưu Mật Điệp và Ngọc ma ma có vẻ rất vui mừng, ban thưởng cho nàng một số lượng không nhỏ châu báu.

Uyển Nhu cũng chẳng chối từ, vui vẻ nhận lấy. Đây là đãi ngộ đặc biệt của ngự y mà!

Vừa xoay người rời khỏi Vũ Điệp Cung, khỏe miệng nàng khẽ cong lên, ánh mắt chợt lóe một tia quỷ dị.

41. Chương 41: Triệu Nhạc Công Chúa

“Nga? Lưu Mật Điệp mang thai?”

Giọng nói Nam Cung Hải không hề có chút gì là vui mừng, thậm chí còn mang theo nghiến ngấm, cười nhạt.

“Hồi Hoàng thượng, đúng là vậy!” Lý công công khom người đứng trước long án, cung kính trả lời.

Trong ngự thư phòng, Nam Cung Hải một thân long bào vàng nhạt, đồ án hình long thêu tinh xảo dị thường, uy nghiêm quý phái. Một đôi mắt phượng hơi híp lại, khỏe miệng tà tà cười.

“Là Lương ngự y bắt mạch cho nàng ta sao?”

“Vâng, thưa Hoàng thượng!”

Ha ha, nếu là Lương Uyển Nhu, hẳn là đã phát hiện ra cái gì...

“Người có để ý đến lúc đó... Lương ngự y có biểu tình gì không?” Trầm ngâm một lát, Nam Cung Hải đột nhiên hỏi.

Lý công công mồ hôi hột, biểu tình? Lương ngự y lúc nào cũng mang sa che mặt, có thể nhìn thấy cái gì? Duy nhất lộ ra ngoài chỉ có đôi mắt kia...

“Hồi Hoàng thượng, Lương ngự y chúc mừng Điệp Tần, nhưng... ánh mắt lại không hề có ý cười, rất lạnh lùng, hơn nữa... nhìn thế nào cũng cảm thấy... quỷ dị!” Lý công công cẩn thận hồi tưởng lại, bẩm báo.

Như vậy, nữ nhân kia chắc chắn đã phát hiện ra điều khác lạ... Nam Cung Hải xoa xoa cằm...

Lão tứ, số người cũng thực là may mắn a...

“Được rồi, lui xuống đi!”

Lý công công như được đại xá, vội vàng lui ra ngoài. Còn lại một mình Nam Cung Hải trong thư phòng, ánh mắt thâm thúy, khuôn mặt vĩnh viễn là biểu tình tà mị đó, không biết đang suy nghĩ gì.

...

Uyển Nhu đi loanh quanh trong một khu vườn, không biết đây là nơi nào.

Nói thật, nàng đang bị lạc đường.

Vốn nàng có cung nữ dẫn đường, nhưng nửa chừng lại có việc bận. Vì không muốn cho cung nữ kia khó xử, Uyển Nhu liền cho cung nữ đi trước, còn nàng có thể tự mình tìm đường ra.

Ai mà biết hoàng cung này lại rộng lớn như mê cung vậy chứ? Thật đúng là xã hội phong kiến vạn ác, lãng phí tiền của dân chúng vào những thứ như Hoàng cung này. Mà xây rộng như vậy cũng có tác dụng gì đâu chứ? Chỉ tổ khiến cho người khác lạc đường! Uyển Nhu buồn bực thầm nghĩ, chậm chậm đi dạo trong vườn hoa.

Nhưng cũng phải công nhận, ở đây có rất nhiều loài hoa. Mùi hương nhàn nhạt truyền vào mũi, cảnh sắc như họa, khiến Uyển Nhu thoải mái hơn rất nhiều. Thiên nhiên vĩnh viễn là tốt nhất, thứ này ở xã hội hiện đại làm sao còn có nữa!

Đang đi dạo, đột nhiên, một bóng xanh lao vọt tới, chạm trúng Uyển Nhu. Tức thì, cả hai người cùng ngã lăn ra đất.

Uyển Nhu cắn răng, móng chạm đất cảm giác không dễ chịu chút nào. Nói thẳng ra là... đau quá đi!

Người đụng vào nàng có lẽ cũng bị ngã cho đau điếng, cho nên chưa nói lời nào.

Uyển Nhu buồn bực nhìn người kia, nhưng cũng không nói một tiếng.

Đụng vào nàng là một nữ tử chừng 15, 16, dung mạo xinh đẹp vô cùng. Mắt như thu thủy, môi như anh đào, mày như liễu, da như tuyết, tóc như mực, dáng người lung linh, một thân thanh y tươi mát, xinh đẹp tuyệt trần.

Mặc dù cảm thấy bị người ta chạm ngã rất đau đớn, nhưng Uyển Nhu vẫn không thể không khen ngợi, quả nhiên là khuynh quốc khuynh thành đại mỹ nhân a!

Hai người đều tự cố đứng lên, lúc này, nữ tử kia cũng chú ý đến Uyển Nhu.

Kỳ lạ là nàng này cũng chẳng hề nói một tiếng, vẫn dùng đôi mắt trầm mặc đó đánh giá nàng. Không thể không nói, nàng này quả thực là vô cùng xinh đẹp, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, cả người tỏa ra hơi thở lạnh như băng.

Đây... hẳn là băng sơn mỹ nhân trong truyền thuyết đi? (Mồ nữ dường như đã quên bản thân mình đôi lúc cũng là băng sơn mỹ nhân ^__^)

Nhưng... vị này mỹ nhân tại sao lại không nói lời nào? Bị câm? Không đúng, nữ tử này chẳng có chút biểu hiện nào cho thấy nàng là người câm cả. Vậy thì tại sao?

Sẽ không phải là ngã hư đầu đi? Nghĩ vậy, Uyển Nhu nghiêng đầu nhìn nàng ta, nghi hoặc mở miệng:

“Người... người không sao chứ?”

Nữ tử nghe thấy thanh âm của Uyển Nhu, giống như ở trong mộng mới bừng tỉnh, lạnh lùng nhìn Uyển Nhu.

“Người là ai?”

Nữ tử mở miệng nói, thanh âm lạnh lùng băng giá, khiến người ta lạnh đến tận xương tủy.

Uyển Nhu rung mình một cái, thầm nghĩ, khí tràng thực sự quá mạnh mẽ!

“Ta...”

Uyển Nhu còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy thanh âm từ xa của các cung nữ.

“Công chúa!”

“Công chúa, xin người chạy từ từ thôi, chờ chúng nô tỳ với!”

“Công chúa, ngài cẩn thận a!”

Thoáng chốc, một nhóm cung nữ mặc cung trang màu hồng chạy đến, có vẻ rất là phờ phạc, mệt mỏi.

Cầm đầu là một cung nữ dung mạo thanh tú, tiến đến gần nữ tử áo xanh, cung kính kêu lên:

“Công chúa!”

Công chúa? Uyển Nhu hơi giật mình. Ở trong cung này, ngoại trừ Tổ Linh ra, chỉ còn có Triều Nhạc công chúa, Nam Cung Ánh Linh.

Hóa ra đây chính là tứ công chúa trong truyền thuyết sao?

Nam Cung Ánh Linh, năm nay 15 tuổi, vẫn chưa gả ra ngoài. Nàng vốn dĩ cũng không được sự sủng ái của Tiên Đế, tính cách lại thanh đạm bằng lãnh, không thích giao tiếp với các huynh đệ tỷ muội, cho nên càng thêm cô độc lạnh lùng. Nam Cung Hải, ra vẻ cũng không chú ý nhiều đến tứ muội này.

Cũng vì ít tiếp xúc với bên ngoài, cho nên Hoàng cung yến tiệc Nam Cung Ánh Linh cũng không tham gia nhiều. Vì vậy mà bên ngoài, rất ít người biết bộ dạng của tứ công chúa như thế nào.

Ai mà ngờ được, Nam Cung Ánh Linh lại lớn lên xinh đẹp tuyệt sắc như thế này chứ? Mặc dù có vẻ cực kỳ lạnh lùng, nhưng xem ra, cũng chỉ là tô điểm thêm cho bộ dạng này mà thôi.

“A? Người là ai a?”

Một cung nữ đột nhiên chú ý đến Uyển Nhu, kinh hô lên.

“Thật lớn mật! Nhìn thấy công chúa cũng không hành lễ!”

Một cung nữ khác bộ dạng có phần chanh chua lên tiếng. Quả nhiên, nhân phẩm cũng y như bề ngoài, thực khiến người ta ghét bỏ.

Mà Nam Cung Ánh Linh có vẻ cũng không hài lòng với thái độ của cung nữ kia, chỉ thấy hai hàng lông mày của nàng khẽ nhíu lại, trong mắt lộ rõ sự khinh miệt.

“Thân phận của ta, khi nào thì một cung nữ nhỏ nhoi cũng có thể tra hỏi?” Uyển Nhu lạnh lùng nhìn ả ta, hai tròng mắt bằng lãnh, không chứa một chút cảm tình.

Mà cấp bậc bằng lãnh này tuyệt đối không thua Nam Cung Ánh Linh, khiến đám cung nữ hơi sợ hãi lùi về sau một bước.

“Vi thần Lương Uyển Nhu, ngự y của Thái Y Viện tham kiến Triều Nhạc công chúa!”

Uyển Nhu hơi khom người hành lễ.

Bởi vì nàng hơi cúi người, cho nên không nhìn thấy khi nàng tự giới thiệu mình, đôi mắt của Nam Cung Ánh Linh hơi tối sầm lại, một tia cảm xúc không rõ xẹt qua đáy mắt.

“Người chính là nữ ngự y mà thiên hạ đồn đại kia sao?”

Nam Cung Ánh Linh hỏi, thanh âm vẫn như cũ lạnh lùng, không chút phập phồng cảm xúc.

“Vi thần không dám!”

Thiên hạ đồn đãi? Có quá đáng như vậy sao? Nàng chỉ là một ngự y nhỏ nhoi thôi mà, không đến mức khiến cho bàn dân thiên hạ ồn ào như vậy chứ?

Sống trong thế giới nam nữ bình đẳng như Uyển Nhu suốt 20 năm, dĩ nhiên là cảm thấy việc nàng làm ngự y rất bình thường. Nàng chưa kịp dung nhập hoàn toàn vào thế giới này, nên đã quên mất rằng ở cổ đại nữ tử ti tiện đến mức nào. Việc nàng được phong quan, đã đánh vỡ quy tắc ngàn năm chưa từng thay đổi, khiến thiên hạ sôi sục một phen.

“Người ở trong này làm gì?”

Nam Cung Ánh Linh hỏi, hơi cau mày nhìn nàng.

Đây là khu hoa viên thuộc Ánh Dương Cung, làm sao Lương Uyển Nhu lại đến nơi này được? Lại chẳng có ai tuyên triệu nàng ta.

“Khụ... hồi công chúa... vi thần... lạc đường!”

Uyển Nhu hơi xấu hổ nói. Thật hổ thẹn, sống 20 năm, đây vẫn là lần đầu tiên nàng lạc đường đâu!

“Tương Dao!” Nam Cung Ánh Linh hô một tiếng, cung nữ bên cạnh nàng lập tức lên tiếng.

“Đưa Lương ngự y đến cổng hoàng cung!”

Tương Dao dạ vâng, sau đó mỉm cười nhìn Uyển Nhu.

“Lương ngự y, mời ngài đi theo nô tỳ!”

“Tạ công chúa!” Uyển Nhu hơi cúi người chào, sau đó quay sang Tương Dao, gật đầu “Làm phiền cô nương!”

Đến khi bóng Uyển Nhu và Tương Dao đã khuất sau con đường nhỏ, Nam Cung Ánh Linh đôi mắt không hề che dấu gì nữa, mà tràn ngập ghen tị cùng oán hận.

Nàng vươn tay ra, ngắt lấy một bông hoa hồng đang rực rỡ khoe sắc. Bàn tay nắm chặt lại, những cánh hoa dập nát rơi xuống nền đất lạnh lẽo, bất lực, thê lương...

“Lương Uyển Nhu...!”

Thanh âm lạnh như băng, pha thêm chút sát khí, tràn ngập hoa viên, khiến đám cung nữ rùng mình.

...

Chương 42: Hẹn hò (Thượng)

Năm Thuận Hiệu thứ mười, ngày 27 tháng 10...

Uyển Nhu ngồi lặng yên trong phòng, ngẩng ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ. Một cơn gió mạnh thổi qua, lá rụng lả tả đầy mặt đất. Đám thỏ sử nha hoàn cười cười nói nói, lấy chổi quét lại cái sân đã không biết quét bao nhiêu lần. Biết làm sao được, đang mùa gió lớn, công việc của bọn họ cũng sẽ nhiều lên...

Nàng đến đây đã gần 5 tháng rồi. Quanh đi quẩn lại, không để ý tới thời gian, ấy vậy mà đã 5 tháng trôi qua. Thời gian thực sự là mau quá, trôi qua trong vô thức...

Đột nhiên, nàng cảm thấy thật hoài niệm hiện đại. Nhớ cha nàng. Không biết nàng đi rồi, cha còn nhớ mà uống thuốc hằng ngày không? Nói thật, mặc dù cha nàng là thần y được mọi người công nhận, là một ngôi sao trong ngành y, ngay cả các bác sĩ của những bệnh viện lớn cũng không dám đắc tội với cha nàng, nhưng ông ấy lại chẳng hề để ý đến sức khỏe của bản thân, làm việc như một kẻ điên cuồng. Bởi vậy, chỉ mới hơn bốn mươi, cơ thể ông ấy đã suy yếu, phải uống thuốc hằng ngày để điều dưỡng. Bình thường, vẫn là nàng nấu thuốc cho cha, nhắc nhở cha uống thuốc hằng ngày.

Nhưng bây giờ, ai đôn thuốc cho cha uống? Ai nhắc nhở cha đi ngủ sớm để giữ sức khỏe hằng ngày? Ai nấu ăn cho cha khi cha đi làm về muộn?...

Nghĩ như vậy, tim nàng lại quặn đau. Nhưng bây giờ, nàng chỉ có thể nói rằng mình thật bất hiếu, không thể tiếp tục chăm sóc cha. Nàng, không biết có cơ hội để trở về hay không...?

Ở hiện đại, cha là người mà nàng lưu luyến nhất. Còn có cả dì nhỏ nữa. Nàng nhớ bọn họ quá...

Lại nghĩ đến bây giờ, nàng, rốt cuộc đang ở trong một tình thế như thế nào?

Rất rối rắm, rất mơ hồ. Sát thủ, hộ vệ, ngự y,... nàng thực ra là ai? Liễm Nguyệt Cung dường như đã lâu lắm rồi không liên lạc với nàng. Bọn họ sẽ để ột hộ vệ rời cung lâu như vậy sao? Lại có một số chuyện, khiến nàng không khỏi nghi hoặc, thân phận của nàng kỳ thực chỉ đơn giản là một hộ vệ sát thủ thôi sao?

Còn có cả Nam Cung Lâm... chẳng biết từ khi nào, hắn đã xuất hiện ở trong lòng nàng rồi...

Uyển Nhu không khỏi cười khổ. Một kẻ lãnh tình, không đem nam nhân để vào mắt như nàng, lại có thể yêu sao? Kỳ thật, ban đầu nàng không hề có hảo cảm với Nam Cung Lâm, nhưng cũng không chán ghét hắn. Nhưng sau nhiều chuyện xảy ra, khi hắn ‘biểu hiện’ rằng hắn thích nàng, nàng lại động tâm... Nàng yêu hắn quá nhanh sao?

Thực sự là rất nhanh a... Nàng cũng nghi hoặc, cũng cảm thấy vô lý, tại sao nàng lại yêu hẳn nhanh như vậy?

Tình yêu, thật sự là một thứ rất kỳ quái...

Lục Linh Linh cầm một đĩa bánh bước vào phòng, nhìn thấy Uyển Nhu ngồi ngẩn ra, thỉnh thoảng còn thở dài. Nàng không khỏi mỉm cười, bước đến gần Uyển Nhu.

“Uyển Nhu, người đang làm gì vậy?”

Uyển Nhu giật mình, phát hiện ra giọng nói của Lục Linh Linh, nàng quay lại hơi mỉm cười.

“Không có gì, chỉ đang cảm thán, thời gian trôi qua thực sự là nhanh quá...”

“Đúng vậy, thời gian trôi quá vốn rất nhanh...” Lục Linh Linh băng quơ nói, đặt đĩa bánh trên tay xuống bàn.

Uyển Nhu không để ý đến thần sắc kỳ lạ của Lục Linh Linh, mà bị đĩa bánh hấp dẫn sự chú ý.

Lục Linh Linh làm là bánh nếp gạo, một loại đặc sản của Tổ Quốc. Khắp đại lục này, chỉ có thổ địa của Tổ Quốc là thích hợp để trồng lúa nếp, nên chỉ có ở đây mới có bánh nếp gạo. Những chiếc bánh hình vuông, màu xanh nhạt, dẻo mềm, thơm ngon. Lần đầu tiên ăn nó, Uyển Nhu đã thích rồi. Chỉ tại loại bánh này thực sự rất ngon a!

Đương nhiên là tay nghề làm bánh của Lục Linh Linh cũng là số một, nếu không đã chẳng thu phục được cái dạ dày khó tính của Uyển Nhu.

“Linh Linh, người thực sự là tri kỷ a! Đúng lúc ta đang thèm bánh nếp đây!”

Uyển Nhu cảm thán nói, sau đó không kiêng nể gì cầm lấy một chiếc bánh, hít mất hương thụ.

Lục Linh Linh hiền từ nhìn Uyển Nhu, rất là sẵn sàng rót cho nàng một tách trà.

“Ăn từ từ thôi, không có ai tranh với người đâu! Ai... mùa thu là mùa ăn uống mà. Đặc biệt là... Tổ Quốc dân chúng rất thích ăn bánh nếp vào mùa thu!”

Ấn, đã vào thu rồi. Không khí bắt đầu chuyển lạnh, Uyển Nhu đã sắm vài bộ quần áo dày để mặc trong mùa đông rồi.

“Linh Linh, mùa đông ở đây có tuyết không?”

“Có a, người không biết sao?” Lục Linh Linh hơi kỳ quái liếc Uyển Nhu một cái.

Không trách Uyển Nhu được. Nàng có phải người ở thế giới này đâu, cho nên làm sao biết ở đây có tuyết hay không? Nhưng đúng là có tuyết thì tốt hơn. Nhớ ngày xưa, nàng đáp người tuyết là đệ nhất thiên hạ đâu!

“Trời bắt đầu chuyển lạnh rồi... Giá như được ăn lẩu thì thật là tốt a...”

Uyển Nhu lăm bầm nói, bất chợt, một suy nghĩ lóe lên trong đầu nàng.

“Uyển Nhu, lẩu là cái gì?” Lục Linh Linh miễn cưỡng nghe được từ khóa, ngạc nhiên hỏi nàng.

“Muốn biết?” Uyển Nhu tủm tỉm cười, sau đó nháy mắt, “Chờ ngày mai ta làm cho người ăn!”

“Là đồ ăn a?” Lục Linh Linh ngạc nhiên kêu lên, “Ngon sao?”

“Đương nhiên! Lẩu bốn tiểu thư nấu, đứng thứ hai tuyệt đối không có món nào dám đứng nhất!” Uyển Nhu tự phụ vỗ ngực nói.

Lục Linh Linh thấy vậy, không khỏi cười ra tiếng. Lúc này, nhìn Uyển Nhu mới giống đứa trẻ 14 tuổi đâu.

...

Sáng hôm sau, Uyển Nhu dậy sớm, “vũ trang” đầy đủ... Khụ, là quần áo, dịch dung, tiền bạc đều đủ. Sau đó xuất phủ, tuyệt đối không mang theo Lục Linh Linh.

Nàng cũng không phải là không có mục đích nha. Nàng tính sang Thành vương phủ, lôi Nam Cung Lâm đi chợ với nàng. Hắc hắc, vừa cho hắn nhận thức cuộc sống bình dân, vừa thuận tiện mua đồ nấu lẩu, tốt nhất là... khụ, bồi dưỡng tình cảm.

Nói ngắn gọn, nàng tính làm một buổi hẹn hò cho cả hai người!

Xe ngựa đi đến trước cửa Thành Vương phủ. Uyển Nhu nhảy xuống xe, bộ dạng của nàng vẫn là Lương ngự y. Bởi vì bên trong Thành Vương phủ, nàng vẫn cần có chút thân phận. Đến trước mặt hai gã lính gác cổng, nàng giơ lệnh bài trong tay lên.

Đây là lệnh bài mà Nam Cung Lâm cho nàng, khi nào có việc cần gấp hắn, cứ đưa cho thị vệ xem, bọn họ sẽ không ngăn cản mà cho nàng đi vào.

Quả nhiên, hai gã thị vệ nhìn thấy lệnh bài, vội vàng cung kính mở cửa cho Uyển Nhu.

Uyển Nhu vào trong vương phủ, Nam Cung Lâm chưa thấy, nhưng lại chạm mặt hai kẻ đáng ghét.

Còn ai ngoài thị thiếp của Nam Cung Lâm, Liên Hà và Thanh Loan?

Hai mỹ nữ vốn dĩ xinh đẹp, lại nùng trang điểm mặt, son phấn nồng nặc, châu sai đầy đầu, quần áo lụa là đủ màu chói mắt, thực sự là giống hai con khổng tước, kiêu ngạo mà lỗ bịch.

Nhìn thấy Uyển Nhu, hai người đều lộ ra vẻ mặt khinh bỉ.

“Ai u, ta nói là ai a? Đây không phải Uyển Nhi sao?”

Thanh Loan cười nhạt mở miệng, trong tay khăn phấn vung lên.

Liên Hà che miệng cười khúc khích. Uyển Nhi rõ ràng là tên của nàng khi còn là thô sử nha đầu. Trở thành nha hoàn thiếp thân cho Vương gia, mọi người mới gọi nàng là Uyển Nhu cô nương.

Uyển Nhu không để ý đến hai người bọn họ, tiếp tục bước đi.

“Gớm, còn kiêu đâu! Trước đây không phải để cho chúng ta tùy ý dạy bảo, bây giờ thân phận cao quý rồi, lại không đem chúng ta để vào mắt!”

Giọng nói chanh chua của Thanh Loan tiếp tục vang lên, có rõ ràng bất mãn.

Thanh Loan căm giận trừng mắt Uyển Nhu. Từ khi dính dáng đến tiện nữ nhân này, Vương gia một cơn tức cũng không đựng vào các nàng, khiến các nàng rất là tịch mịch. Đều là do tiện nhân này ban tặng! Hồ ly tinh, không biết xấu hổ quyến rũ đàn ông!

“Đúng a! Bộ dạng xấu xí khó coi, còn bày đặt mang theo khăn che mặt, ra vẻ thần bí lắm!” Liên Hà cười mỉa nói.

Các nàng rõ ràng vẫn còn nhớ được dung mạo xấu xí cực điểm mà Uyển Nhu tạo hình lúc trước, buồn bực liền đem ra châm chọc một phen. Mặc dù sau này nàng đã thay đổi lớp dịch dung khác, các nàng vẫn như cũ không tin tưởng, nghĩ rằng khuôn mặt kia mới thật sự là nàng. Chẳng qua là muốn được Vương gia coi trọng, nên dịch dung này khuôn mặt khác đẹp dễ hơn mà thôi.

Thấy Uyển Nhu vẫn như cũ thờ ơ, Thanh Loan mất kiên nhẫn gào lên.

“Tiện nhân! Giả vờ thanh cao cái gì? Còn không phải loại chẳng biết xấu hổ đi quyến rũ Vương gia! Không biết đã cùng bao nhiêu nam nhân trên giường, lại còn si tâm vọng tưởng trở thành Vương phi! Ta nói cho người biết, loại tiện nhân như người tuyệt đối không bao giờ Vương gia coi trọng!”

Thanh Loan hiện tại đang vô cùng tức giận. Nàng và Liên Hà cùng đi thỉnh an Vương gia, lại bị Vương gia lấy cớ mệt mỏi không gặp, rõ ràng đã dẫn chán các nàng. Vậy là hai người loanh quanh trong hoa viên trước Dưỡng Thần Điện, ý đồ tạo một cuộc gặp gỡ bất ngờ với Vương gia, khiến Vương gia nhớ lại vẻ đẹp của nàng.

Vậy mà Vương gia chưa gặp được, đã chạm mặt tiện nữ nhân này! Nàng vốn đã buồn bực vì Vương gia suốt mấy tháng vẫn ngủ một mình, không tuyên triệu ai thị tẩm, lại nghe đồn đãi rằng Vương gia chung tình với nữ ngự y của triều đình, khiến nàng càng thêm giận dữ và lo lắng. Nếu như nữ ngự y này thật sự

thành Vương phi, còn có chỗ đứng của nàng trong Vương phủ này sao? Vậy là nàng mua người đi thu tin tức của nữ ngự y này, lại bất ngờ phát hiện nữ ngự y không ai khác, chính là Lương Uyển Nhu, đã từng là thô sử nha đầu bị các nàng dạy dỗ một phen vì tội quyến rũ vương gia, sau đó chẳng biết dùng cái gì thủ đoạn, leo lên làm nha hoàn thiếp thân cho Vương gia. Bây giờ lại càng phong cảnh vô hạn, trở thành mệnh quan triều đình, trước nay chưa từng có!

Điều này khiến nàng tức giận đến phát run. Một cái dê tiện nha đầu, cũng dám si tâm vọng tưởng Vương gia của nàng? Hừ, nàng tuyệt đối sẽ không cho con tiện nhân đó được như ý! Vương gia là của nàng, ai cũng đừng nghĩ cướp đi!

Tiện nhân? Uyển Nhu nghe thấy hai chữ đó, cước bộ hơi dừng lại.

Trên đời này, nàng ghét nghe nhất là hai chữ đó. Những kẻ dám nói nàng là tiện nhân, thực chất cũng chẳng thanh cao vào đâu. Mồm miệng bần thiú, cũng tự xưng là cao quý hơn người sao? Chối tai, thực sự là rất chối tai!

Thanh Loan này điên rồi sao? Bởi vì Nam Cung Lâm không đụng đến nàng, khiến nàng điên rồi?

Nàng vốn vẫn nghĩ, nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân. Nhưng xem ra, Thanh Loan và Liên Hà không có ý định đó, mà đem mọi sự khó chịu của hai người quy kết cho nàng. Như vậy, nàng cũng khách khí làm gì nữa?!

“Thanh Loan phụ nhân, Liên Hà phụ nhân, hai người tựa hồ rất nhàn rồi!”

Uyển Nhu xoay người lại, nhàn nhạt nói.

Thanh Loan và Liên Hà đồng thời hừ lạnh, cao ngạo không nói gì.

Uyển Nhu nhìn thấy trong mắt Liên Hà oán độc, cùng với khinh miệt liếc nhìn Thanh Loan, lập tức hiểu ra. Liên Hà có lẽ là người kích phát cho Thanh Loan chửi rửa nàng, còn ả ta đứng ở một bên xem kịch.

Thanh Loan quả nhiên là loại ngực to não nhỏ nữ nhân, chỉ biết nghĩ đến hiện tại mà không suy tính tương lai. Đây là hoa viên trước Dưỡng Thần Điện, nàng không sợ Vương gia nghe thấy nàng nhục mạ Uyển Nhu sao? Lúc này nàng làm sao còn có tâm trí nghĩ những thứ này? Nàng chỉ muốn trút hết giận dữ lên đầu Uyển Nhu mà thôi!

Đương nhiên, người kích phát nàng, không ai khác chính là Liên Hà. Mọi người đều biết, Vương gia lúc nghỉ ngơi cực kỳ ghét ai làm ồn. Cho nên, nàng muốn Uyển Nhu và Thanh Loan cãi vã ầm ĩ để Vương gia tức giận, trừ bỏ cả hai người.

Nữ nhân này, tính kế để một mũi tên trúng hai con chim sao? Cũng có chút thông minh đâu...

Đáng tiếc, nàng tính kế, nhằm đối tượng rồi!

42. Chương 42: Hẹn Hò (thượng)

Năm Thuận Hiệu thứ mười, ngày 27 tháng 10...

Uyển Nhu ngồi lặng yên trong phòng, ngẩng ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ. Một cơn gió mạnh thổi qua, lá rụng lá tả đầy mặt đất. Đám thô sử nha hoàn cười cười nói nói, lẩy chổi quét lại cái sân đã không biết quét bao nhiêu lần. Biết làm sao được, đang mùa gió lớn, công việc của bọn họ cũng sẽ nhiều lên...

Nàng đến đây đã gần 5 tháng rồi. Quanh đi quẩn lại, không để ý tới thời gian, ấy vậy mà đã 5 tháng trôi qua. Thời gian thực sự là mau quá, trôi qua trong vô thức...

Đột nhiên, nàng cảm thấy thật hoài niệm hiện đại. Nhớ cha nàng. Không biết nàng đi rồi, cha còn nhớ mà uống thuốc hằng ngày không? Nói thật, mặc dù cha nàng là thần y được mọi người công nhận, là một ngôi sao trong ngành y, ngay cả các bác sĩ của những bệnh viện lớn cũng không dám đắc tội với cha nàng, nhưng ông ấy lại chẳng hề để ý đến sức khỏe của bản thân, làm việc như một kẻ điên cuồng. Bởi vậy, chỉ mới hơn

bốn mươi, cơ thể ông ấy đã suy yếu, phải uống thuốc hằng ngày để điều dưỡng. Bình thường, vẫn là nàng nấu thuốc cho cha, nhắc nhở cha uống thuốc hằng ngày.

Nhưng bây giờ, ai đun thuốc cho cha uống? Ai nhắc nhở cha đi ngủ sớm để giữ sức khỏe hằng ngày? Ai nấu ăn cho cha khi cha đi làm về muộn?...

Nghĩ như vậy, tim nàng lại quặn đau. Nhưng bây giờ, nàng chỉ có thể nói rằng mình thật bất hiếu, không thể tiếp tục chăm sóc cha. Nàng, không biết có cơ hội để trở về hay không...?

Ở hiện đại, cha là người mà nàng lưu luyến nhất. Còn có cả dì nhỏ nữa. Nàng nhớ bọn họ quá...

Lại nghĩ đến bây giờ, nàng, rốt cuộc đang ở trong một tình thế như thế nào?

Rất rối rắm, rất mơ hồ. Sát thủ, hộ vệ, ngự y,... nàng thực ra là ai? Liễm Nguyệt Cung dường như đã lâu lắm rồi không liên lạc với nàng. Bọn họ sẽ để hộ vệ rời cung lâu như vậy sao? Lại có một số chuyện, khiến nàng không khỏi nghi hoặc, thân phận của nàng kỳ thực chỉ đơn giản là một hộ vệ sát thủ thôi sao?

Còn có cả Nam Cung Lâm... chẳng biết từ khi nào, hắn đã xuất hiện ở trong lòng nàng rồi...

Uyển Nhu không khỏi cười khổ. Một kẻ lãnh tình, không đem nam nhân để vào mắt như nàng, lại có thể yêu sao? Kỳ thật, ban đầu nàng không hề có hảo cảm với Nam Cung Lâm, nhưng cũng không chán ghét hắn. Nhưng sau nhiều chuyện xảy ra, khi hắn 'biểu hiện' rằng hắn thích nàng, nàng lại động tâm... Nàng yêu hắn quá nhanh sao?

Thực sự là rất nhanh a... Nàng cũng nghi hoặc, cũng cảm thấy vô lý, tại sao nàng lại yêu hắn nhanh như vậy?

Tình yêu, thật sự là một thứ rất kỳ quái...

Lục Linh Linh cầm một đĩa bánh bước vào phòng, nhìn thấy Uyển Nhu ngồi ngẩn ra, thỉnh thoảng còn thở dài. Nàng không khỏi mỉm cười, bước đến gần Uyển Nhu.

“Uyển Nhu, ngươi đang làm gì vậy?”

Uyển Nhu giật mình, phát hiện ra giọng nói của Lục Linh Linh, nàng quay lại hơi mỉm cười.

“Không có gì, chỉ đang cảm thán, thời gian trôi qua thực sự là nhanh quá...”

“Đúng vậy, thời gian trôi quá vốn rất nhanh...” Lục Linh Linh băng quơ nói, đặt đĩa bánh trên tay xuống bàn.

Uyển Nhu không để ý đến thần sắc kỳ lạ của Lục Linh Linh, mà bị đĩa bánh hấp dẫn sự chú ý.

Lục Linh Linh làm là bánh nếp gạo, một loại đặc sản của Tổ Quốc. Khắp đại lục này, chỉ có thổ địa của Tổ Quốc là thích hợp để trồng lúa nếp, nên chỉ có ở đây mới có bánh nếp gạo. Những chiếc bánh hình vuông, màu xanh nhạt, dẻo mềm, thơm ngon. Lần đầu tiên ăn nó, Uyển Nhu đã thích rồi. Chỉ tại loại bánh này thực sự rất ngon a!

Đương nhiên là tay nghề làm bánh của Lục Linh Linh cũng là số một, nếu không đã chẳng thu phục được cái dạ dày khó tính của Uyển Nhu.

“Linh Linh, ngươi thực sự là tri kỷ a! Đúng lúc ta đang thèm bánh nếp đây!”

Uyển Nhu cảm thán nói, sau đó không kiêng nể gì cầm lấy một chiếc bánh, hít mất hương thụ.

Lục Linh Linh hiền từ nhìn Uyển Nhu, rất là sẵn sàng rót cho nàng một tách trà.

“Ăn từ từ thôi, không có ai tranh với ngươi đâu! Ai... mùa thu là mùa ăn uống mà. Đặc biệt là... Tổ Quốc dân chúng rất thích ăn bánh nếp vào mùa thu!”

Àn, đã vào thu rồi. Không khí bắt đầu chuyển lạnh, Uyển Nhu đã sắm vài bộ quần áo dày để mặc trong mùa đông rồi.

“Linh Linh, mùa đông ở đây có tuyết không?”

“Có a, ngươi không biết sao?” Lục Linh Linh hơi kỳ quái liếc Uyển Nhu một cái.

Không trách Uyển Nhu được. Nàng có phải người ở thế giới này đâu, cho nên làm sao biết ở đây có tuyết hay không? Nhưng đúng là có tuyết thì tốt hơn. Nhớ ngày xưa, nàng đắp người tuyết là đệ nhất thiên hạ đâu!

“Trời bắt đầu chuyển lạnh rồi... Giá như được ăn lẩu thì thật là tốt a...”

Uyển Nhu lầm bầm nói, bất chợt, một suy nghĩ lóe lên trong đầu nàng.

“Uyển Nhu, lẩu là cái gì?” Lục Linh Linh miễn cưỡng nghe được từ khóa, ngạc nhiên hỏi nàng.

“Muốn biết?” Uyển Nhu tủm tỉm cười, sau đó nháy mắt, “Chờ ngày mai ta làm cho người ăn!”

“Là đồ ăn a?” Lục Linh Linh ngạc nhiên kêu lên, “Ngon sao?”

“Đương nhiên! Lẩu bổ tiểu thư nấu, đứng thứ hai tuyệt đối không có món nào dám đứng nhất!” Uyển Nhu tự phụ vỗ ngực nói.

Lục Linh Linh thấy vậy, không khỏi cười ra tiếng. Lúc này, nhìn Uyển Nhu mới giống đứa trẻ 14 tuổi đâu.

...

Sáng hôm sau, Uyển Nhu dậy sớm, “vũ trang” đầy đủ... Khụ, là quần áo, dịch dung, tiền bạc đều đủ. Sau đó xuất phủ, tuyệt đối không mang theo Lục Linh Linh.

Nàng cũng không phải là không có mục đích nha. Nàng tính sang Thành vương phủ, lôi Nam Cung Lâm đi chợ với nàng. Hắc hắc, vừa cho hắn nhận thức cuộc sống bình dân, vừa thuận tiện mua đồ nấu lẩu, tốt nhất là... khụ, bồi dưỡng tình cảm.

Nói ngắn gọn, nàng tính làm một buổi hẹn hò cho cả hai người!

Xe ngựa đi đến trước cửa Thành Vương phủ. Uyển Nhu nhảy xuống xe, bộ dạng của nàng vẫn là Lương ngự y. Bởi vì bên trong Thành Vương phủ, nàng vẫn cần có chút thân phận. Đến trước mặt hai gã lính gác cổng, nàng giơ lệnh bài trong tay lên.

Đây là lệnh bài mà Nam Cung Lâm cho nàng, khi nào có việc cần gấp hắn, cứ đưa cho thị vệ xem, bọn họ sẽ không ngăn cản mà cho nàng đi vào.

Quả nhiên, hai gã thị vệ nhìn thấy lệnh bài, vội vàng cung kính mở cửa cho Uyển Nhu.

Uyển Nhu vào trong vương phủ, Nam Cung Lâm chưa thấy, nhưng lại chạm mặt hai kẻ đáng ghét.

Còn ai ngoài thị thiếp của Nam Cung Lâm, Liên Hà và Thanh Loan?

Hai mỹ nữ vốn dĩ xinh đẹp, lại nùng trang điểm mặt, son phấn nồng nặc, châu sai đầy đầu, quần áo lụa là đủ màu chói mắt, thực sự là giống hai con khổng tước, kiêu ngạo mà lỗ bịch.

Nhìn thấy Uyển Nhu, hai người đều lộ ra vẻ mặt khinh bỉ.

“Ai u, ta nói là ai a? Đây không phải Uyển Nhi sao?”

Thanh Loan cười nhạt mở miệng, trong tay khăn phấn vung lên.

Liên Hà che miệng cười khúc khích. Uyển Nhi rõ ràng là tên của nàng khi còn là thô sử nha đầu. Trở thành nha hoàn thiếp thân cho Vương gia, mọi người mới gọi nàng là Uyển Nhu cô nương.

Uyển Nhu không để ý đến hai người bọn họ, tiếp tục bước đi.

“Gớm, còn kiêu đâu! Trước đây không phải để cho chúng ta tùy ý dạy bảo, bây giờ thân phận cao quý rồi, lại không đem chúng ta để vào mắt!”

Giọng nói chanh chua của Thanh Loan tiếp tục vang lên, có rõ ràng bất mãn.

Thanh Loan căm giận trừng mắt Uyển Nhu. Từ khi dính dáng đến tiện nữ nhân này, Vương gia một cọng tóc cũng không đụng vào các nàng, khiến các nàng rất là tịch mịch. Đều là do tiện nhân này ban tặng! Hồ ly tinh, không biết xấu hổ quyến rũ đàn ông!

“Đúng a! Bộ dạng xấu xí khó coi, còn bày đặt mang theo khăn che mặt, ra vẻ thần bí lắm!” Liên Hà cười mỉa nói.

Các nàng rõ ràng vẫn còn nhớ được dung mạo xấu xí cực điểm mà Uyển Nhu tạo hình lúc trước, buồn bực liền đem ra châm chọc một phen. Mặc dù sau này nàng đã thay đổi lớp dịch dung khác, các nàng vẫn như cũ không tin tưởng, nghĩ rằng khuôn mặt kia mới thật sự là nàng. Chẳng qua là muốn được Vương gia coi trọng, nên dịch dung này khuôn mặt khác đẹp dễ hơn mà thôi.

Thấy Uyển Nhu vẫn như cũ thờ ơ, Thanh Loan mất kiên nhẫn gào lên.

“Tiện nhân! Giả vờ thanh cao cái gì? Còn không phải loại chẳng biết xấu hổ đi quyến rũ Vương gia! Không biết đã cùng bao nhiêu nam nhân trên giường, lại còn si tâm vọng tưởng trở thành Vương phi! Ta nói cho người biết, loại tiện nhân như người tuyệt đối không bao giờ Vương gia coi trọng!”

Thanh Loan hiện tại đang vô cùng tức giận. Nàng và Liên Hà cùng đi thỉnh an Vương gia, lại bị Vương gia lấy cớ mệt mỏi không gặp, rõ ràng đã dẫn chán các nàng. Vậy là hai người loanh quanh trong hoa viên trước Dưỡng Thần Điện, ý đồ tạo một cuộc gặp gỡ bất ngờ với Vương gia, khiến Vương gia nhớ lại vẻ đẹp của nàng.

Vậy mà Vương gia chưa gặp được, đã chạm mặt tiện nữ nhân này! Nàng vốn đã buồn bực vì Vương gia suốt mấy tháng vẫn ngủ một mình, không tuyên triệu ai thị tẩm, lại nghe đồn đãi rằng Vương gia chung tình với nữ ngự y của triều đình, khiến nàng càng thêm giận dữ và lo lắng. Nếu như nữ ngự y này thật sự thành Vương phi, còn có chỗ đứng của nàng trong Vương phủ này sao? Vậy là nàng mua người đi thu tin tức của nữ ngự y này, lại bất ngờ phát hiện nữ ngự y không ai khác, chính là Lương Uyển Nhu, đã từng là thô sử nha đầu bị các nàng dạy dỗ một phen vì tội quyến rũ vương gia, sau đó chẳng biết dùng cái gì thủ đoạn, leo lên làm nha hoàn thiếp thân cho Vương gia. Bây giờ lại càng phong cảnh vô hạn, trở thành mệnh quan triều đình, trước nay chưa từng có!

Điều này khiến nàng tức giận đến phát run. Một cái đề tiện nha đầu, cũng dám si tâm vọng tưởng Vương gia của nàng? Hừ, nàng tuyệt đối sẽ không cho con tiện nhân đó được như ý! Vương gia là của nàng, ai cũng đừng nghĩ cướp đi!

Tiện nhân? Uyển Nhu nghe thấy hai chữ đó, cước bộ hơi dừng lại.

Trên đời này, nàng ghét nghe nhất là hai chữ đó. Những kẻ dám nói nàng là tiện nhân, thực chất cũng chẳng thanh cao vào đâu. Mồm miệng bần thiú, cũng tự xưng là cao quý hơn người sao? Chối tai, thực sự là rất chối tai!

Thanh Loan này điên rồi sao? Bởi vì Nam Cung Lâm không đụng đến nàng, khiến nàng điên rồi?

Nàng vốn vẫn nghĩ, nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân. Nhưng xem ra, Thanh Loan và Liên Hà không có ý định đó, mà đem mọi sự khó chịu của hai người quy kết cho nàng. Như vậy, nàng cũng khách khí làm gì nữa?!

“Thanh Loan phu nhân, Liên Hà phu nhân, hai người tựa hồ rất nhàn rồi?”

Uyển Nhu xoa người lại, nhàn nhạt nói.

Thanh Loan và Liên Hà đồng thời hừ lạnh, cao ngạo không nói gì.

Uyển Nhu nhìn thấy trong mắt Liên Hà oán độc, cùng với khinh miệt liếc nhìn Thanh Loan, lập tức hiểu ra. Liên Hà có lẽ là người kích phát cho Thanh Loan chửi rửa nàng, còn ả ta đứng ở một bên xem kịch.

Thanh Loan quả nhiên là loại ngực to não nhỏ nữ nhân, chỉ biết nghĩ đến hiện tại mà không suy tính tương lai. Đây là hoa viên trước Dưỡng Thần Điện, nàng không sợ Vương gia nghe thấy nàng nhục mạ Uyển Nhu sao? Lúc này nàng làm sao còn có tâm trí nghĩ những thứ này? Nàng chỉ muốn trút hết giận dữ lên đầu Uyển Nhu mà thôi!

Đương nhiên, người kích phát nàng, không ai khác chính là Liên Hà. Mọi người đều biết, Vương gia lúc nghỉ ngơi cực kỳ ghét ai làm ồn. Cho nên, nàng muốn Uyển Nhu và Thanh Loan cãi vã âm ỷ để Vương gia tức giận, trừ bỏ cả hai người.

Nữ nhân này, tính kế để một mũi tên trúng hai con chim sao? Cũng có chút thông minh đâu...

Đáng tiếc, nàng tính kế, nhằm đối tượng rồi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-my-nhan>